C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Lukjanenko_Sergej-Hlidka_5-Posledni_hlidka.PDB

PDB Name: Lukjanenko - 5 Posledni hlidka
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 18.10.2007
Modification Date: 18.10.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

POSLEDNÍ HLÍDKA
SERGEJ LUKJANĚNKO

TRITON
ARGO

Sergej Vasiljevič Lukjaněnko
Poslední hlídka

© 2006 by Sergej Vasiljevič Lukjaněnko
Translation © Libor Dvořák, 2006
Cover © Milan Fibiger, 2006
© TRITON 2006

ISBN 80 7254 895 6 (Triton)
ISBN 80 7203 848 6 (Argo)

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton books.cz
Nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3
www.argo.cz

Šíření tohoto textu je zakázáno, protože poškozuje věc Světla.
Noční hlídka

Šíření tohoto textu je zakázáno, protože poškozuje věc Tmy.
Denní hlídka

Část první
Společná věc

Prolog

Lera se dívala na Viktora a usmívala se. V každém muži, dokonce i v tom sebedospělejším, žije kluk. Viktorovi bylo pětadvacet a dospělý tudíž samozřejmě byl. Valerie to byla ochotna hájit se vším odhodláním zamilované devatenáctileté ženy.
"Podzemí," pošeptala Viktorovi přímo do ucha. "Podzemí a draci! To je, co?!"
Víťa jen zasupěl. Seděli v místnosti, která by byla špinavá, nebýt tak tmavá. Kolem se tísnily dychtivé děti a rozpačitě se culící dospělí. Na jevišti, vyzdobeném mystickými symboly, se pitvořil mladík s bíle nalíčenou tváří a ve vlajícím černém plášti. Zdola ho ozařovalo několik rudých lamp.
"Za okamžik se ocitnete tváří v tvář hrůze!" kvílel táhle ten mladík. "Aááách! Já sám se děsím toho, co za okamžik uvidíte!"
Výslovnost měl tak pregnantní a artikulovanou, jako mívají výhradně studenti divadelních škol. Dokonce i Lera, která anglicky moc neuměla, rozuměla každému slovu.
"Mně se hrozně líbily katakomby v Budapešti," pošeptal jí Viktor. "To je opravdický starý podzemí… Ohromně zajímavý."
"Nojo, tady je to jen takovej lunaparkovej strašidelnej zámek."
Viktor provinile přikývl a řekl:
"Zato tam bude chládek."
Září v Edinburghu bylo tentokrát nečekaně parné. Dopoledne Víťa s Lerou strávili v královském zámku, jenž byl Mekkou všech turistických poutníků, kteří sem přicestovali. V jednom z nesčetných pubů si dali něco k jídlu a k tomu pintu piva. Nu a teď si našli příjemný úkryt před poledním sluncem…
"Ještě pořád jste si to nerozmysleli?" zaječel paňáca v černém plášti.
Za Leřinými zády se ozval tlumený pláč. Otočila se a s údivem zaznamenala, že pláče už skoro dospělá šestnáctiletá dívka, stojící vedle své matky a malého bratra. Odněkud ze tmy se vynořili zřízenci a celou rodinu kamsi rychle odvedli.
"Tak tohle je rub evropskýho životního zdaru," prohlásil mentorsky Víťa. "Umíš si představit, že by si v Rusku dospělá holka odřekla návštěvu strašidelnýho zámku? Žijou si jako v bavlnce, a to je nutí leknout se každý pitomosti…"
Lera se zašklebila. Viktorův otec byl politik. Sice ne příliš významný, zato však vlastenec, který při každé příležitosti dokazoval, jak nemocná je západní civilizace. Což mu ovšem nikterak nebránilo v tom, aby syna poslal na studie právě na Edinburskou univerzitu.
A Viktor, který deset měsíců v roce trávil za hranicemi vlasti, úporně napodoboval rétoriku svého otce. Takového vlastence, jako byl právě on, aby v Rusku pohledal. Leře to bývalo obyčejně k smíchu, ale někdy ji to i trochu zlobilo.

Úvodní slovo naštěstí skončilo a začal pomalý postup do skotského podzemí. Pod mostem nedaleko nádraží si místní podnikavci rozdělili jakési smutné betonové místnosti na malé komůrky. Do objímek zašroubovali slabé žárovky, všude rozvěsili potrhané hadry a syntetické pavučiny. Po zdech se skvěly portréty maniaků a vrahů, kteří po Edinburghu v jeho dlouhé historii řádili. Ze všeho nejdřív se průvodci soustředili na děti.
"Tohle je španělská bota!" sdělovala v další místnosti kvílivě mladá průvodkyně, navlečená do jakýchsi cárů. "Strašlivý mučící nástroj!"
Děti pištěly nadšením. Dospělí si vyměňovali rozpačité pohledy a působili dojmem, jako by je někdo přistihl při vypouštění mýdlových bublin nebo při hraní s panenkami. Lera s Viktorem zůstali kousek pozadu a za monotónního repetění turistických průvodců se líbali. Byli spolu už půl roku. Oba je přitom pronásledoval pocit, že tento vztah přeroste v cosi neobvyklého.
"A teď projdeme zrcadlovým labyrintem!" oznámil další z průvodců.
Jakkoli se to zdálo zvláštní, bylo to opravdu zajímavé. Lera odjakživa měla za to, že popisy zrcadlových bludišť, v nichž se dá snadno zabloudit a nenadále narazit do skla, hodně přehánějí. Prosím vás - copak je možné nevidět, kde je zrcadlo a kudy se dá volně projít?!
Jenže se rychle ukázalo, že to možné je. Ba že je to dokonce velmi snadné. Se smíchem naráželi na studené skleněné hrany a bloudili v halasícím lidském moři, které se ze skupinky lidí náhle proměnilo v dav. V jednom okamžiku Viktor komusi temperamentně zamával na pozdrav, a když se konečně dostali ven (také východ z labyrintu vypadal jako zrcadlo), dlouho se kolem sebe rozhlížel.
"Ty někoho hledáš?" zeptala se ho Lera.
"Ale ne, to je jen taková blbost," usmál se Viktor. "Nesmysl."
Pak přišlo několik síní s ponurými atributy středověkých žalářů a nakonec Krvavá řeka. Ztichlé děti se posadily do dlouhého člunu a ten se pomalu rozjel po temné hladině - k "upířímu zámku". Ve tmě se rozléhal zlověstný smích a výhružné hlasy. Nad hlavou jim pleskala neviditelná křídla a zurčely pramínky vody. Celkový dojem kazilo jen to, že loď určitě neuplula víc než pět metrů; dál už iluzi pohybu zprostředkovaly jen ventilátory, dující přímo do obličeje.
A přesto se z toho Leře dělalo až špatně. Za svůj strach se styděla, ale prostě se tu necítila dobře. Seděli až na poslední lavičce a vedle nich už nebyl nikdo, vpředu sténali a chichotali se herci, předvádějící upíry, a vzadu za nimi…
Vzadu za nimi bylo prázdno.
Jenže jí se utkvěle zdálo, že tam přece jen někdo je.
"Já se bojím, Víťo," vydechla a uchopila ho za ruku.
"Ty jsi ale hloupá…," zašeptal jí do ucha. "Hlavně se nerozbreč, jo?"
"Tak dobře," přikývla Lera.
"Chachachá! Kolem jsou zlý upíři!" pronesl Viktor hlasem napodobujícím herce. "Už cítím, jak se ke mně blížej!"
Lera zavřela oči a stiskla jeho ruku ještě pevněji. Jsou to kluci! Všichni, i ti, co už je zdobí šediny! To je ale zábava - zbytečně děsit lidi!
"Au!" vykřikl najednou velice přirozeně Viktor. A pak dodal: "Někdo… někdo mě kousnul do krku…"
"Ty jsi ale blbej!" vyhrkla Lera a oči měla dál zavřené.
"Mně někdo pije krev, Lerko…," hlesl se smutnou odevzdaností Viktor. "A přitom mě to vlastně ani neděsí…, jako by se mi to jen zdálo…"
Z ventilátorů jim do tváří vanul studený vzduch, kolem šplouchala voda a nad ní vyly divoké hlasy. Dokonce se zdálo, jako by tu zavonělo cosi jako čerstvá krev. Stisk Viktorovy ruky náhle ochabl. Lera ho vztekle štípla do dlaně, ale on na to vůbec nereagoval.
"Já se bojím, ty pitomečku!" vyhrkla Lera skoro nahlas.
Viktor neodpověděl, jen se k ní měkce přivinul. Díky tomu už se tolik nebála.
"Abych ti ten krk neprokousla sama!" pohrozila mu a zdálo se, že Viktor upadl do rozpaků. Každopádně nic neříkal. A Lera, aniž to sama od sebe čekala, najednou dodala: "A vypiju ti všechnu krev. Rozumíš? Hned… hned po svatbě."
Tohle slovo v souvislosti s jejich vztahem vyslovila vůbec poprvé. Strnula a čekala na Víťovu reakci.

Svobodný chlap přece na slovo "svatba" nějak zareagovat musí! Buď se zaraduje, nebo se naopak lekne.
Měla pocit, že na jejím rameni podřimuje.
"Asi jsem tě vylekala, co?" zeptala se a nervózně se rozesmála. Skučení kolem už utichalo, ale ještě pořád tu byla tma. "No dobře…, tak tě nepokoušu. A svatbu k ničemu nepotřebujeme!"
Viktor mlčel.
Zaskřípěl nějaký mechanismus a loďka se úzkým betonovým korytem posunula ještě asi o pět metrů. Rozsvítilo se tlumené světlo. Halasící děti se začaly škrábat na břeh. Asi tak čtyřletá holčička se jednou rukou držela matky, ukazovák druhé si strčila do pusy a neustále se na Leru ohlížela. Co ji asi tak zaujalo? Že by mladá žena, hovořící cizí řečí? To snad ne, jsou přece v Evropě…
Lera si povzdechla a pohlédla na Viktora.
Opravdu spal! Oči měl zavřené a na rtech se mu usadil mírný úsměv.
"Co je to s tebou?" Lehce do něj strčila a on se začal velice pomalu kácet, až hlavou udeřil o kovový bok lodi. Lera zaječela a ještě ho stačila zachytit (co se to děje, co to má proboha být, proč je tak ochablý, proč je jako tělo bez duše?) a položit na dřevěnou lavičku. Na její křik okamžitě zareagoval jeden ze zřízenců v černém plášti, s mohutnými gumovými řezáky a černě a rudě pomalovanými tvářemi. Vzápětí obratně skočil do loďky.
"Vašemu příteli se něco stalo, miss?" Byl docela mladý, nejspíš tak Leřin vrstevník.
"Ano… vlastně ne… já nevím!" Pohlédla zřízenci přímo do očí a zjistila, že je taky zcela zaskočený. "Tak mi přece pomozte! Musíme ho dostat ven!"
"Že by srdce?" Mladík se sklonil a pokusil se uchopit Viktora za ramena, ale vzápětí ucukl, jako by se dotkl něčeho horkého. "Co to je? Co to má bejt za blbý fóry? Světlo! Potřebuju světlo!"
A zuřivě třepal rukama, z nichž odletovaly vazké temné kapky. Lera ztuhla a zírala na nehybné Viktorovo tělo. Konečně se rozsvítilo; bylo to jasné, bílé světlo, které okamžitě spálilo všechny stíny a děsivou atrakci proměnilo v kulisy ubohé frašky.
Ostatně ta fraška okamžitě skončila. Ve Viktorově krku zely dvě otevřené rány s kraji jakoby vytaženými ven. Z ran pomalu prýštila krev, asi jako poslední krůpěje kečupu z převrácené láhve. Ty krůpěje, vyrážející v pravidelném rytmu, se kvůli hloubce obou ran zdály ještě děsivější. Rány byly zasazeny přímo nad tepnou…, jako dvěma břitvami…, nebo dvěma velmi ostrými zuby…
A Lera začala strašně křičet. Křičela tence a opravdu příšerně, zakrývala si dlaněmi oči a hned nato zase divoce mávala rukama před obličejem - jako malá holčička, které náklaďák přímo před očima zajel milované koťátko.
V každé ženě, dokonce i v té docela dospělé, žije malá polekaná holčička.

Kapitola první

"Jak já bych mohl něco takového udělat?" zeptal se Geser. "A proč bys to býval nakonec nemohl udělat ty?"
Stáli jsme uprostřed nekonečné šedivé pláně. V celkovém obrazu, který se tu naskýtal, se nedala zaznamenat jediná výraznější barva, ale stačilo pozorně se zadívat na jedno jediné zrnko písku a to se hned rozzářilo - zlatě, nachově, azurově nebo smaragdově. Nad hlavou jsme zase měli směs růžové s bílou, jako by se mléčná řeka smíchala s jogurtovými břehy a to vše pak bylo vychrstnuto na nebesa.
A taky foukal vítr a bylo chladno. Ve čtvrté vrstvě šera je mi vždycky zima, ale to je reakce čistě individuální. Geserovi tu bylo naopak horko: tvář měl celou rudou a po čele mu stékaly čůrky potu.
"Já na to nemám dost Síly," řekl jsem.
Geserova tvář nadobro zbrunátněla.
"To není správná odpověď! Jsi přece Nejvyšší mág. Stalo se to sice náhodou, ale teď jsi Nejvyšší. A víš, proč se Nejvyšším mágům někdy říká taky mágové mimo kategorie?"
"Protože rozdíly v Síle mezi nima jsou tak minimální, že se vlastně nedaj stanovit, a není možný určit, kdo je silnější a kdo slabší…?" zamumlal jsem. "To já přece chápu, Borisi Ignaťjeviči. Jenže na to opravdu nemám dost síly. Já se do pátý hladiny šera nedostanu."

Geser si pohlédl pod nohy. Nabral na špičku boty trochu písku a vykopl ho vzhůru. Pak pokročil kupředu a zmizel.
Co to mělo být? Rada? Nebo návod?
A tak jsem před sebou taky nadhodil trochu písku. Učinil jsem krok vpřed a pokusil se zachytit svůj stín. Jenže stín nikde.
Nic se nezměnilo.
Dál jsem zůstával ve čtvrté hladině. Bylo mi stále chladněji, pára od úst už se nerozptylovala do bílého mlžného obláčku, ale rovnou mrzla a v pichlavých jehličkách se sypala na písek. Otočil jsem se, protože čistě psychologicky je lepší hledat východisko tak, že se vrátíme, a učinil jsem krok do třetí vrstvy šera. Do bezbarvého labyrintu kamenných dlaždic, omletých stářím, nad nimiž se šedalo nízké strnulé nebe. Tu a tam se po dlažbě válela uschlá stébla trávy.
Ještě krok. A ocitl jsem se ve druhé vrstvě. Nad kamenným labyrintem se rozklenuly propletené větve… Tak ještě dál. A byla tu první hladina. Kameny zmizely. Zato se objevily stěny s okny. Známá fasáda moskevského úřadu Noční hlídky v šeré podobě.
Z posledních sil jsem se z šera prodral do reálného světa. Přímo do Geserovy pracovny.
Šéf už samozřejmě seděl ve svém křesle. Kdežto já se vysíleně potácel před ním.
Jak mě ale dokázal předstihnout, to mi tedy řekněte! Vždyť zmizel v páté hladině a já se ihned začal vracet ze šera ven!
"Když jsem viděl, že ti to nejde, tak jsem se vrátil," řekl, aniž se na mě podíval.
"Z pátý vrstvy rovnou do reálnýho světa?!" podivil jsem se upřímně.
"Ano. A co tě na tom překvapuje?"
Pokrčil jsem rameny. Vlastně nic. Když mi Geser bude chtít připravit nějaké překvapení, tak má výběr přímo obrovský. Ještě je moc věcí, o nichž nemám ani potuchy. A to je…
"To je otrava," dopověděl to za mě Geser. "Posaď se, Goroděckij."
Usedl jsem proti němu. Ruce jsem si položil na kolena a dokonce jsem sklonil hlavu, jako bych si v tu chvíli uvědomoval nějakou vinu.
"Dobrý mág musí umět své schopnosti uplatnit, kdykoli je toho zapotřebí," řekl šéf. "Dokud nebudeš moudřejší, nebudeš ani silnější. A dokud nebudeš silnější, tak taje nejvyšší magie prostě nezvládneš. A když nebudeš ovládat nejvyšší magii, nemůžeš se cpát tam, kde je nebezpečno. Ocitl ses ve vyloženě unikátní situaci. Dostal ses…," svraštil zamyšleně čelo, "pod vliv Fuaranu. A stal ses nejvyšším mágem, aniž jsi k tomu byl připraven. Ano, ty máš Sílu. Ano, umíš ji i ovládat… a to, co jsi dřív dělal jen s obtížemi, pro tebe dnes není žádný problém. Kolik času jsi strávil ve čtvrté hladině? A vidíš, sedíš si tu, jako by se nechumelilo! Jenže to, co jsi neuměl dřív…"
Umlkl.
"Já se to naučím, Borisi Ignaťjeviči," slíbil jsem mu. "Konec konců všichni přece uznávaj, jaký dělám pokroky. Olga, Světlana…"
"To děláš," připustil hned Geser. "Přece nejsi takový blb, abys je nedělal! Jenže mně teď připomínáš nezkušeného řidiče, který si půl roku zajezdil v žigulíku - a pak najednou přesedl za volant ferrari! Nebo ještě hůř - za volant dvěstětunové sklápěčky někde v povrchovém dole, která se plazí po úzké římse nahoru a hned vedle ní je stometrová propast! A dole za ní a pod ní jedou další sklápěčky. Stačí jeden nepřesný pohyb, prudké trhnutí volantem nebo nejistá noha na pedálu - a zle bude se všemi."
"Chápu," přikývl jsem. "Jenže já se mezi ty nejvyšší mágy necpal, Borisi Ignaťjeviči. To vy jste mě přece vyslal do štvanice na Kosťu."
"Já ti nic nevyčítám, naopak se snažím lecčemu tě naučit," opáčil Geser. A k tomu dosti nesourodě dodal: "I přesto, že jednou už jsi odmítl být mým žákem!"
Na to jsem neodpověděl.
"Ani pořádně nevím, co s tebou mám dělat…" A Geser prsty zabubnoval po deskách, které ležely na stole před ním. "Mám tě honit po každodenních úkolech? Školačka zahlédla vlkodlaka bezdomovce. V Butovu se objevil upír. Čarodějnice, která opravdu čaruje, nebo tady… V mém sklepě se ozývá tajemné klepání… To by nemělo smysl. S takovými hloupostmi si poradíš už jen díky své Síle. Učit se nebude čemu. Nebo tě mám nechat hnít u kancelářské práce? Ale to sám nechceš. Tak co s tebou?!"

"Přece víte sám, Borisi Ignaťjeviči," odpověděl jsem. "Dejte mi pořádnej úkol. Takovej, aby mě to nutilo dál na sobě pracovat a rozvíjet se."
V Geserových očích se mihla ironická jiskra.
"No jasně, jak jinak. Že bych kvůli tobě zorganizoval útok na trezor Inkvizice? Nebo tě vyslal na zteč úřadu Denní hlídky…"
Přistrčil ke mně přes stůl ty desky:
"Přečti si tohle."
A Geser sám otevřel přesně stejné desky, aby se ponořil do četby několika listů, popsaných rukou a vytržených ze školního sešitu.
Kde se asi u nás v úřadě berou tyhle staré kartónové desky s roztřepanými tkanicemi? Že by jich bylo už v minulém století zakoupeno několik tun? Nebo že bychom je z humanitárních důvodů pořídili od invalidů pracujících doma? Nebo se snad dokonce dodnes vyrábějí v prastarém kombinátě v Zapadákově, který patří zapadákovské Noční hlídce?
Ať už je to jak chce, fakt zůstává faktem - ve století počítačů, kopírek a pevných průzračných plastikových pouzder s pohodlnými fixátory používá naše hlídka tenhle ostudný papundekl s provázky… Taková ostuda, člověk by se před zahraničními kolegy radši neviděl!
"Desky z materiálů organického původu se snadno opatřují ochrannými zaklínadly, která dokáží vzdorovat dálkové dešifraci," řekl Geser. "Ze stejného důvodu pro účely vyučování magie užíváme výhradně knih. Text, vyhotovený na počítači, v sobě žádnou magii neobsahuje."
Pohlédl jsem mu do očí.
"Číst si ve tvých myšlenkách jsem se ani nepokoušel," řekl mi šéf. "Dokud se nenaučíš kontrolovat vlastní obličej, je to dokonce zbytečné."
Teď už jsem i já pocítil magii, jíž byly desky prosyceny. Bylo to lehké ochranné a strážní zaklínadlo, které by pro Světlé nepředstavovalo žádný problém. Ostatně bez problémů ho odstraní i Temní, ale nadělají přitom víc rámusu.
Otevřel jsem desky, které Velký Geser zavazoval na mašličku, a uvnitř jsem našel čtyři úplně čerstvé výstřižky z novin, ještě vonící tiskařskou černí, fax a tři fotografie. Tři výstřižky byly v angličtině, a tak jsem se soustředil nejdřív na ně.
Na prvním jsem si přečetl krátkou noticku o případu, který se udal v turistické atrakci Skotské podzemí. Nakolik jsem pochopil, v tomto podniku, což byla dosti banální varianta všudypřítomných strašidelných zámků, "v důsledku technické poruchy" zahynul ruský turista. "Podzemí" bylo uzavřeno, případ šetří policie a snaží se zjistit, zda na události nenese nějakou vinu personál…
Druhá poznámka byla už mnohem podrobnější. O "technické poruše" už tu nebylo ani slova a text byl poněkud suchý, možná až pedantický. S rostoucím vzrušením jsem se v něm dočetl, že zemřelý, jinak pětadvacetiletý student Edinburské univerzity Viktor Prochorov, byl synem "ruského politika" a do "podzemí" se vypravil společně se svou nevěstou Valerií Chomkovou, která krátce předtím přiletěla z Ruska a v jejíž náruči mladík vykrvácel. V temnotách turistické atrakce ho kdosi podřízl. Kdosi nebo cosi. Ten nešťastník seděl společně se svou dívkou ve člunu, který pomalu plul po Krvavé řece, což byl malý vybetonovaný příkop, vedoucí útrobami "zámku upírů". Že by ze zdi trčel nějaký ostrý kus železa, který by Viktora zasáhl do krku?
Když jsem dočetl až do tohoto místa, povzdechl jsem si a pohlédl na Gesera.
"Tihle upíři…, ééé…, ti vlastně vždycky šli docela dobře," konstatoval šéf, který na okamžik zvedl hlavu od vlastních papírů.
Třetí poznámka pocházela z nějakého místního skotského bulvárního plátku. Autor se v ní přirozeně soustředil na strašlivý fenomén dnešních upírů, kteří v šeru turistických atrakcí sají krev svých obětí. Jediným originálním detailem bylo tvrzení autora, že tito upíři oběť obvykle nevysají úplně a že tudíž zůstane naživu. Jenže ruský student byl, jak se na Rusa sluší a patří, tak strašně opilý, že to chudáka skotského upíra poznamenalo natolik, až se přestal kontrolovat.
Přes tragičnost celého případu jsem se rozesmál.
"Bulvár je na celém světě stejný," poučil mě Geser, aniž zvedl oči od svého čtení.
"Nejhorší na tom všem ale je, že přesně takhle se to stalo," podotkl jsem já. "Samozřejmě kromě tý

opilosti."
"U oběda si dal jedno pivo," přikývl Geser.
Čtvrtý výstřižek byl z jakýchsi našich novin. Nekrolog. A projevy soustrasti poslanci Státní dumy Leonidu Prochorovovi, jehož syn tragicky zahynul…
Sáhl jsem tedy po faxu.
Jak jsem správně předpokládal, bylo to hlášení Noční hlídky města Edinburghu, Skotsko, Velká Británie. Poněkud zvláštní byl snad jen adresát, jímž nebyl službukonající důstojník naší hlídky nebo šéf mezinárodního oddělení, ale Geser osobně. Taky tón dopisu byl poněkud osobnější, než se sluší a patří ve služebních hlášeních.
Jeho obsah mě ovšem nepřekvapil:
"Se zármutkem sdělujeme… výsledky pečlivě provedeného šetření ukazují… totální ztráta krve… pokus o iniciaci nezaznamenán… další zkoumání okolností případu nic nového nepřineslo… naše nejlepší síly… Pokud tedy moskevská Noční hlídka považuje za nezbytné vyslat… Moc ode mě pozdravuj Olgu… Mám z tebe radost, ty starej kur…"
Druhá stránka faxu chyběla. Dopis patrně pokračoval sděleními povýtce osobními. Nedopracoval jsem se proto ani k podpisu.
"Psal to Foma Lermont," řekl Geser. "Šéf skotské hlídky. Můj starý přítel."
"Ahá…," protáhl jsem zamyšleně. "Takže…"
Naše pohledy se opět setkaly.
"Nene. Lermontovův příbuzný to není, ale na to se ho zeptáš sám," poznamenal tlumeně Geser.
"Tohle jsem na mysli neměl. Ale co to ‚kur'? To znamená kurátor?"
"‚Kur' znamená…" Geser se zarazil a nespokojeně loupl okem po faxovém papíru. "‚Kur' je prostě ‚kur', to se tě netýká."
Prohlédl jsem si i fotografie. Tenhle mladík je ten chudák Viktor. Dívka je hodně mladá, samozřejmě ta jeho nevěsta. A pak ještě nějaký starší chlápek. Že by Viktorův otec?
"Nepřímý důkazy vypovídají o útoku upíra. Ale proč to vyžaduje náš zásah?" zeptal jsem se. "Naši krajani za hranicema umírají každou chvíli. Mimo jiný i po útoku upíra. Vy snad tomu Fomovi a jeho podřízeným nedůvěřujete?"
"Ale důvěřuju. Jenže mají s něčím podobným málo zkušeností. Skotsko je země mírumilovná, klidná a útulná. Nemuseli by na to stačit. Kdežto ty máš upíry málem v popisu práce."
"No jistě, ale stejně. Je snad problém v tom, že ten jeho papínek je politik?"
Geser se zašklebil:
"Prosím tě - jaký politik?! Je to podnikatel, který se procpal mezi poslance a teď při hlasování mačká knoflíky, samozřejmě tak, aby nic nezkazil."
"To zní stručně a jasně. Ale nevěřím tomu, že by tu nebyl nějakej další důvod."
Geser si povzdechl:
"Otec toho mladíka byl před dvaceti lety zaevidován jako potenciální Světlý Jiný. A to dosti zdatný. Iniciaci odmítl a prohlásil, že chce zůstat člověkem. Temné okamžitě vyhodil. Později však s námi udržoval jisté kontakty. A párkrát nám pomohl."
Přikývl jsem. No ano, tohle se nestává zrovna často. Jen málokdo odmítne možnosti, které se otevírají před Jinými.
"Dalo by se říct, že před Prochorovem starším pociťuji jistou vinu," poznamenal Geser. "A když už nedokážu pomoct synovi…, tak aspoň chci, aby jeho vrah neunikl trestu. Takže pojedeš do Edinburghu, toho krvesaje najdeš a rozneseš ho na kopytech."
Tohle byl rozkaz. Proti kterému jsem tak jako tak nic namítat nehodlal.
"Kur…," zarazil jsem se bezděčně. "Kurs libry známe? A kdy mám letět?"
"Zaběhni na mezinárodní oddělení. Tam bys už měl mít připravené doklady, letenky i peníze. A taký legendu."
"Jakou legendu. Pro mě?"
"Ano. Budeš tam fungovat neoficiálně."
"Co kontakty?"

Geser se neznámo proč zachmuřil a pohlédl na mě s nepochopitelnou podezíravostí:
"Kontaktovat budeš jen Fomu… A přestaň si ze mě dělat blázny!"
Nechápavě jsem na něj pohlédl.
"To ‚kur' samozřejmě znamená kurevník," broukl Geser. "Znáš to - epocha renesance… všeobecně uvolněné mravy… No nic, běž! A pokus se odletět nejbližším spojem." Na okamžik zaváhal, ale pak přece jen dodal: "Pokud Světlana nebude mít nic proti. No a kdyby měla, tak jí vyřiď, že se pokusím ji přesvědčit."
"Bude proti," prohlásil jsem s jistotou.
Ale stejně, co se toho Gesera tak dotklo? A proč považoval za nutné vysvětlit mi toho kurevníka?
Světlana přede mě postavila talíř plný smažených brambor s houbami. Vzápětí na stůl doputovala vidlička a nůž, slánka, solené okurky na talířku, sklenka a malá karafka s vodkou. Karafku musela zrovna vytáhnout z lednice, protože se okamžitě orosila.
Idyla!
Sen muže, který se vrací z práce. Žena pobíhá kolem plotny a snáší mu plno chutných a nezdravých věcí. Že by mě chtěla o něco požádat? Dcera si tiše hraje s legem - o panenky se přestala zajímat v pěti letech. Ze stavebnice si ovšem nestaví autíčka a letadélka, ale domy. Že by z ní jednou byla architektka?
"Jedu na služebku do Edinburghu, Světo," opakoval jsem pro jistotu už podruhé.
"Jasně, to jsem slyšela," odpověděla naprosto klidně.
Karafka sama vzlétla ze stolu. Zabroušená zátka vyjela z hrdla ven a ledová vodka vazkým průzračným pramínkem natekla do sklenky.
"Musím odletět dneska v noci," pokračoval jsem. "Do Edinburghu to přímo neletí, takže musím do Londýna, a tam přesedám…"
"Tak to moc nepij," znepokojila se mírně.
Karafka elegantním obloukem odlétla zpátky do lednice.
"Bál jsem se, že se budeš zlobit," poznamenal jsem trochu dotčeně.
"A jakou by to mělo cenu?" Taky Světlana si naložila plný talíř. "To bys neletěl, nebo co?"
"Ale letěl…"
"No tak vidíš. A to ještě začne telefonovat Geser a vysvětlovat mi, jak je ta služební cesta důležitá."
"Ale ona je důležitá!"
"Já vím," přikývla. "Však jsem už ráno cítila, že tě pošlou někam daleko. Tak jsem zavolala Olze a vyptala se jí, co se za poslední dny seběhlo. No a ona mi vykládala o tom našem chlapci ve Skotsku."
S úlevou jsem přikývl. Světlana už tedy ví, oč jde, a to je báječné. Aspoň nemusím lhát a nic tajit.
"Ale stejně je to divná historka," pokračovala má žena.
Pokrčil jsem rameny a obrátil do sebe poměrně malého panáka, který mi byl přidělen. Pak jsem se s chutí zakousl do slané okurčičky a s plnými ústy jsem zamumlal:
"Co je na tom divnýho? Buď je to divokej upír, anebo normální, kterej byl dlouho nenasycenej… to se jim pak někdy takováhle věc stane. A možná měl taky dost zvláštní smysl pro humor - když svou oběť zabil v Zámku upírů!"
"Nekřič tak!" zaškaredila se Světlana a kývla směrem k Naďušce.
Jal jsem se tedy energicky žvýkat. Smažené brambory mám moc rád - pěkně s kůrčičkou, na husím sádle, se škvarky a s hrstí hříbků, v sezóně čerstvých, když je po sezóně, stačí i sušené. Jinak je všechno v pořádku a doma je dobře. Maminka s tatínkem mluví o nějakých pitomostech, asi o filmech a o knížkách, protože ve skutečnosti žádní upíři neexistují…
Jenže naše dcerka se bohužel ošálit nedá. Nejenže ví, že upíři existují, ona je i vidí! Co nám to dalo práce, než jsme ji odnaučili v trolejbuse najednou zaječet: "Mami, tati, hele! Támhleten strejda je upír!" Copak další cestující, ti si jen řeknou, že dítě fantazíruje, zato před těmi upíry se člověk cítí trapně. Někteří z nich v životě na nikoho nezaútočili a poctivě se živí dárcovskou krví a vedou naprosto počestný způsob života. A najednou se z davu v trolejbuse vynoří pětiletý capart a začne vesele povykovat: "Hele, nemrtvej - a chodí!" Takže ať děláme, co chceme, stejně všechno slyší a činí si z toho své závěry.
Jenže tentokrát se Naďka o náš dialog nezajímala. Zrovna k domku ze žlutých umělohmotných kostiček přistavovala "taškovou" střechu.

"Já bych řekla, že tady nejde o specifickej smysl o humor," zauvažovala Světlana. "Kvůli něčemu takovýmu by tě Geser určitě nehnal přes celou Evropu. Ve skotský Hlídce taky nesedej pitomci a dřív nebo pozdějc by na pachatele přišli."
"Tak co v tom teda je? O klukovi už sem si všechno zjistil - je to dobrej mládenec, i když samozřejmě není svatej. A zjevně není Jinej. Aby ho zabíjeli Temný, pro to tu není žádnej důvod. Jeho otec kdysi odmítl iniciaci na Jinýho, ale neoficiálně spolupracoval s Noční hlídkou. Stává se to zřídka, ale takový unikum to zase není. Všechno jsem už prověřil. Temný neměli proč se mu mstít."
Světlana si povzdechla. Pohlédla na lednici - a za okamžik přistála na stole znovu karafka.
A já najednou pochopil, že jí něco dělá starosti.
"Dívala ses do budoucnosti, Světo?"
"Dívala."
Vidět budoucnost v tom smyslu, jaký podobné činnosti podsouvají podvodní jasnovidci, není možné. A nestačí na to ani Velká kouzelnice. Dá se ale vypočítat pravděpodobnost té či oné události - zda se tentokrát dostanete do dopravní zácpy nebo ne, zda spadne nebo nespadne letadlo, jímž letíte, zda se vám podaří uspět či neuspět v té či oné události, a taky jestli během příští akce zemřete nebo ji zase přežijete… Mám li to ještě zjednodušit, pak čím přesněji položíte otázku, tím přesnější se vám dostane odpovědi. Zeptat se "co mě čeká zítra?" prostě nejde.
"No a co?"
"Tvýmu životu během tohohle vyšetřování nic nehrozí."
"Skvělý," konstatoval jsem naprosto upřímně. Pak jsem se chopil karafky a nalil sobě i Světlaně ještě po sklence.
Napili jsme se a vrhli po sobě chmurný pohled.
Pak jsme se podívali po Naďušce, která seděla na podlaze a hrála si se stavebnicí. Jakmile pocítila, že se na ni díváme, zanotovala si: "Lalala, lalala…"
Takovýmito popěvky dospělí obvykle předvádějí holčičky v anekdotách. Holčičky velice zlobivé. Které se chystají něco vyhodit do vzduchu, něco vypáčit nebo vyvést nějakou jinou podobnou ničemnost.
"Naďo!" pronesla s ledovou pohrůžkou v hlase Světlana.
"Lalala," spustila o něco hlasitěji dcera. "Já přece nic neudělala! Ty sama jsi říkala, že by taťka před letem neměl pít. A že vodka škodí zdraví, to jsi taky říkala ty! Mašin tatínek pil, pil, až nakonec odešel z domova…"
V jejím hlase zazněl nenápadně plačtivý tón.
"Naděžda Antonovno!" pronesla Světlana tentokrát už velmi hrozivě. "Dospělí lidé mají přece právo… myslím tu a tam… dát si sklenku vodky. Viděla jsi někdy, že by táta byl opilej?"
"Když měl strejda Tolja narozeniny," vypálila Naďa okamžitě.
Světlana na mě velmi významně pohlédla. Já jen provinile rozhodil rukama.
"Ale stejně," trvala Světlana na svém. "Vůči rodičům si žádný kouzla nemáš dovolovat. Já něco takovýho v životě neudělala!"
"A táta?"
"Táta taky ne. Okamžitě se otoč. Přece se nebudu bavit s tvýma zádama!"
Naďa se otočila a umíněně sevřela rtíky. Pak se zamyslela a přitiskla si palec k čelu. Stěží jsem potlačil úsměv. Děti takováhle gesta zbožňují a utkvěle je napodobují. A nijak je přitom nezaráží, že s ukazovákem zabořeným doprostřed čela přemýšlejí jen hrdinové kreslených filmů, ne živí lidé.
"No dobře," řekla Naďa. "Už se na mě nezlobte, maminko a tatínku - prosím prosím! Hned to dám do pořádku."
"To nemusíš!" křikla na ni Světlana.
Jenže už bylo pozdě. Voda, která se v našich sklenkách ocitla místo vodky, se rázem znovu proměnila v kořalku. Nebo dokonce v čistý líh.
Přímo v našich žaludcích.
Okamžitě jsem pocítil, jak mi v břiše explodovala malá bomba. Vyhekl jsem a začal do sebe ostošest cpát skoro vystydlé brambory.
"Tak řekni jí konečně taky něco, Antone!" vyjekla Světlana.

"Kdybys byla chlapeček, Naďo, tak by ti teď řemenem seřezal zadek!"
"To mám ale štěstí, že jsem holčička," odsekla srdnatě Naděnka. "Ale co jsem zase udělala špatně, tati? Přece jste si chtěli dát vodku, ne? Tak jste si ji dali. Už ji máte pěkně vevnitř. Ty sám jsi říkal, že vodka není dobrá, tak proč byste si ji měli dávat do pusy."
Znovu jsme na sebe se Světlanou bezmocně pohlédli.
"Na tohle už nestačím," shrnula to moje žena. "Jdu ti sbalit kufr. Mám zavolat taxíka?"
Zakroutil jsem hlavou:
"Nemusíš. Na letiště mě hodí Semjon."

Okružní dálnice byla přecpaná dokonce i pozdě večer, ale Semjon působil dojmem, jako by si toho vůbec nevšímal. Ani jsem pořádně nevěděl, jestli si přece jen nějak nepropočítává pravděpodobnostní linie, nebo jestli jen prostě spoléhá na své zkušenosti řidiče se stoletou praxí.
"Stal se z tebe fouňa, Antone," zabručel nespokojeně s očima stále upřenýma na silnici. "Co by ti to udělalo, kdybys Geserovi řek, že sám nikam nepoletíš a že jako parťáka s sebou potřebuješ Semjona…"
"A jak já mám vědět, že máš tak strašně rád Skotsko?"
"Jak to - jak?!" rozhořčil se. "Copak jsem ti nevykládal, jak jsme se v Sevastopolu utkali se Skotama?"
"A nebylo to s Němcema?" zeptal jsem se nejistě, když jsem si uvědomil, kdy byly Krymské války.
"Ale ne, s Němcema to bylo až pozdějc," mávl rukou Semjon. "Jo, to bejvali panečku vojáci… Nad hlavama nám to jen hvízdá, dělový koule lítaj sem tam, u šestý bašty boj muže proti muži… a my se jako pitomečkové mydlíme navzájem kouzlama. Prostě dva Světlý Jiný, akorát že von tam přišel s Angličanama… No a von po mně Kopí utrpení, rovnou do ramene, kdežto já po něm Freezem… Tak jsem ho pěkně zmrazil vod hlavy až k patě!"
A spokojeně zafuněl.
"A kdo vyhrál?" zeptal jsem se.
"To neumíš dějepis, nebo co?" rozkatil se znovu Semjon. "Samozřejmě my. Kevina jsem vzal do zajetí. Pak jsem k němu začal jezdit na návštěvu. Teda… to bylo už ve dvacátým století… tak v roce devatenáct set sedum…, nebo že by to byl vosmej?"
Prudce strhl volant, předjel sportovního jaguára a ještě otevřeným okýnkem křikl:
"To ty se tady vysíráš a brzdíš provoz! A eště budeš nadávat…"
"Protože je mu to trapný před tou slečnou," vysvětlil jsem mu a ohlédl se po jaguáru, který už mizel daleko za námi. "Že ho takhle dostala nějaká stará volha…"
"Před holkou se chlap nemá předvádět v autě, nýbrž v posteli," usoudil moudře Semjon. "Tam jsou důsledky každý chyby mrzutější, ale zase obvykle ne tak tragický… Nojo. Takže… kdyby bylo zle, brnkni Geserovi a požádej ho, ať mi tě pošle na pomoc. Zajdeme ke Kevinovi, posedíme, dáme si whisky… Výtečnou, mimochodem z jeho vlastní vinopalny!"
"Tak dobře," slíbil jsem mu. "Jakmile se octnu v úzkejch, řeknu si na ústředí o tebe."
Za okružní dálnicí už to bylo o něco lepší. Semjon šlápl na plyn (nikdy bych nevěřil, že pod kapotou téhle staré rachotiny je normální sériový motor ZMZ-406) a za čtvrt hodinky už jsme přijížděli k domodědovskému letišti.
"Teda mně se dneska zdál tak úžasnej sen!" vyhrkl najednou Semjon, když zabočoval na parkoviště. "Že jedu po Moskvě, neznámo proč s nějakou rozvrzanou dodávkou, a vedle mě sedí eště někdo z našich… No a najednou vidím, že přímo uprostřed ulice stojí Zavulon. Nevím proč, ale oblečenej teda byl jako bezdomovec. Tak jsem dupnul na hřeb a že ho přejedu. Jenže ani prd! Hned mi nastrčil nějakou bariéru, takže nás to nadhodilo, udělali jsme salto ve vzduchu a milýho Zavulona prostě přeskočili. A jedeme dál."
"Žes to neotočil," popíchl jsem ho.
"Někam jsme zrovna chvátali," povzdechl si.
"Kdybys tolik nechlastal, tak by tě nestrašily takovýhle pitomosti."
"Ty mě náhodou vůbec nestrašej," urazil se Semjon. "Naopak - mně se to líbilo. Vypadalo to jako scéna z nějaký paralelní reality… To je přece ďábel!"
Prudce zabrzdil.
"Spíš jeho zmocněnec," utrousil jsem při pohledu na šéfa Denní hlídky. Zavulon stál na parkovišti přesně

na místě, kam chtěl Semjon postavit auto, a přívětivě nám kynul na pozdrav. "Přesně jako v tom snu. Že bychom to zkusili?"
Jenže Semjon na nějaké experimentování viditelně neměl náladu. Velice pomalu se rozjel, Zavulon ustoupil, počkal, až se vsuneme mezi ubláceného žigulíka a starčíkého nissana, načež otevřel dveře a usadil se na zadní sedadlo.
Tomu, že uzamčené dveře pro něj nebyly žádnou překážkou, jsme se nedivili.
"Brývečer, milí hlídkaři," pozdravil nás tlumeně nejvyšší Temný.
Letmo jsme po sobě koukli a pak se zadívali na zadní sedadlo.
"Ona je spíš už noc," prohodil jsem nenuceně. Semjon je sice tisíckrát zkušenější než já, ale vyjednávání v tomto okamžiku bude přirozeně mou záležitostí. Protože jako mág stojím koneckonců i co do Síly o hodně výš.
"Noc je," přikývl Zavulon. "Což je váš čas. Takže do Edinburghu?"
"Do Londýna."
"Zajisté. A pak do Edinburghu. Vyšetřovat případ Viktora Prochorova."
Lhát nemělo smysl. Ono lhát vůbec není příliš výhodné.
"Ano, samozřejmě," přisvědčil jsem. "Máte snad něco proti tomu, Temný?"
"Ale kdež, já jsem pro," odpověděl Zavulon. "Já jsem pro skoro vždycky - kupodivu."
Měl na sobě jako obvykle oblek a kravatu, jedině že kravata byla povolená a nejhořejší knoflíček košile rozepnutý. Hned jste si řekli, že to bude podnikatel nebo člověk ve státní službě… Ačkoli - omyl v tomto případě začínal už u slova "člověk".
"Tak o co vám jde?" otázal jsem se nerudně.
"Jen jsem vám chtěl popřát šťastnou cestu," poznamenal Zavulon bohorovně. "A hodně úspěchů při vyšetřování té vraždy."
"A co vám je nakonec do toho?" zeptal jsem se po rozpačité odmlce.
"Otec zesnulého, jistý Leonid Prochorov, byl před dvaceti lety identifikován jako Jiný. Velmi silný Temný Jiný. Bohužel ale," povzdechl si Zavulon, "o iniciaci nejevil zájem a chtěl dál zůstat člověkem. S námi však dál udržoval velmi dobré vztahy a tu a tam nám s nějakými maličkostmi pomáhal. A mně se ani trochu nelíbí, když syna mého přítele najednou oddělá nějaký bezvýznamný upírek, kterému zřejmě přeskočilo. Najdi ho, Antone, a upeč ho na pomalém ohni."
Semjon u mé rozmluvy s Geserem nebyl, ale o Leonidu Prochorovovi musel něco vědět - už podle toho, jak si v rozpacích mnul špatně oholenou bradu.
"To se chystám udělat tak jako tak," poznamenal jsem opatrně. "Takže si laskavě nedělejte starosti, Velký Temný."
"Jenže co když najednou budeš potřebovat pomoc?" nadhodil Zavulon, jako by se nechumelilo. "Teď přece ještě nemůžeš vědět, na koho tam narazíš. Vezmi si tohle…"
V Zavulonově ruce se objevil amulet - vyřezávaná figurka z kosti, která měla podobu vlka s vyceněnými tesáky. Z hračky to nápadně zavanulo Silou.
"Tohle ti poskytne spojení, pomoc i radu. Vlastně všechno naráz." Zavulon se předklonil přes přední opěradlo a horce mi dýchl do ucha: "Jen ber…, hlídkaři. Ještě mi poděkuješ."
"Ale nepoděkuju."
"Stejně si to vem."
Zakroutil jsem hlavou.
Zavulon si povzdechl:
"No tak dobrá, dobrá, když tolik stojíte o ty pitomé teatrální parádičky… Já, Zavulon, přísahám při Tmě, že předávám svůj amulet bílému mágovi Antonu Goroděckému, aniž bych přitom choval nějaké nepřátelské úmysly, aniž bych se pokoušel způsobit nějaké škody jeho zdraví, duši a vědomí a aniž bych žádal nějakou protislužbu. Pokud Anton Goroděckij mou pomoc přijme, nebere tím ani na sebe, ani na síly Světla a Noční hlídky žádné závazky ani povinnosti. Jako výraz vděku za přijetí této pomoci povoluji Noční hlídce města Moskvy trojí magický zásah až po třetí kategorii Síly včetně a nepožaduji za to a ani požadovat nebudu žádné vstřícné kroky z její strany. Tma mi budiž svědkem!"
Hned vedle figurky vlka zakroužila černá kulička, taková miniaturní černá díra, bezprostřední důkaz

pravosti přísahy na Prapočáteční sílu.
"Já bych si to teda nebral…," poznamenal varovně Semjon.
Jenže přesně v tom okamžiku mi v kapse zazvonil a sám se na hlasitý poslech zapnul mobil. Já jsem všech jeho přečetných funkcí nikdy nevyužíval - nezajímal mě ani hlasitý poslech, ani poznámkový blok, ani hry, ani fotoaparát, rádio či kalkulačka. Ze všech těchto vymožeností jsem využíval jedině vestavěný přehrávač. No a vida - teď se najednou ten hlasitý poslech hodil…
"Jen si to vem," pobídl mě Geser. "V tomhle určitě nelže. A v čem lže, na to přijdeme."
Spojení se přerušilo.
Zavulon se ušklíbl a ruku s figurkou držel dál nataženou ke mně. Mlčky jsem ji z dlaně černého mága shrábl a vrazil ji do kapsy. Já přece na nic přísahat nemusel.
"Takže hodně zdaru," popřál mi Zavulon. "A ještě něco! Kdyby tě to příliš neobtěžovalo, přivez mi z Edinburghu nějaký magnetický obrázek na ledničku."
"Proč?" zeptal jsem se.
"Já to sbírám," pousmál se Zavulon.
A zmizel, doslova se skrz šero zhroutil do jakýchsi jeho nejzazších hlubin. Že bychom ho snad měli pronásledovat, to nás ani nenapadlo.
"Pozér jeden," broukl jsem nespokojeně.
"Na lednici," zamumlal vzápětí Semjon. "Já si teda hlavně umím představit, co asi v tý lednici má… Magnetickej vobrázek… Rači mu přivez sklenici utrejchu! Namíchej mu to do skotskýho haggisu a to mu přivez."
"Huggies jsou jednorázový plenky," vyvedl jsem ho z omylu. "Kvalitní, kupovali jsme je pro naši Naděnku."
"Ale jídlo je to taky," trval na svém Semjon. "I když na chuť to asi bude dost podobný."

Kapitola druhá

Skutečně si vychutnat cestování letadlem je v naší době velice těžké. Havárie opotřebených Boeingů-737 a TU-154, zadumaní švýcarští letečtí vedoucí leteckého provozu, přesně střílející příslušníci ukrajinských raketových vojsk, arabští teroristé všeho druhu - tohle všechno zkrátka ke spokojenému rozvalování se v pohodlném křesle rozhodně neinspiruje. A tak i když koňak z duty free je laciný, letuška příjemná a starostlivá a jídlo i víno přímo na palubě chutné, je pro člověka těžké si v dopravním letadle opravdu pohovět.
Já ale naštěstí nejsem člověk. Pravděpodobnostní linie tohoto letu neprohlížela jen Světlana, ale i Geser. A já sám jsem vlastně taky schopen prohmatat svou budoucnost na několik hodin dopředu. Doletíme, doletíme úplně v pořádku, měkce přistaneme v Heathrow a přesednout na nejbližší letadlo do Edinburghu se mi taky hravě povede…
Takže jsem si mohl klidně sedět ve svém bussines classu (předpokládám, že ne díky nečekané štědrosti pana šéfa, ale jednoduše proto, že jiné letenky už nebyly k mání), ležérně popíjet slušné chilské víno a soucitně přes uličku pokukovat po starší dámě mladistvého vzezření, která se velmi bála, v pravidelných intervalech se křižovala a mezitím pronášela nezvučné modlitby.
Nakonec jsem to nevydržel, natáhl se k ní šerem a lehce jsem ji pohladil po hlavě - samozřejmě ne rukama, jen vědomím. Mnohokrát přebarvovaných vlasů jsem se dotkl s onou něhou, jaká je u lidí vlastní jen matkám a díky tomu dokáže okamžitě zaplašit jakýkoli nepokoj.
Žena se rázem uklidnila a během minuty už pevně spala.
Muž středních let vedle mě byl mnohem bohorovnější - zřejmě i proto, že měl pořádně pod čepicí. Věcně odzátkoval pár lahviček ginu, které mu přinesla letuška, namíchal si je ve smrtícím poměru jedna ku jedné s tonikem, obrátil je do sebe a taky začal klímat. Vypadal jako typický bohém: na sobě měl džínsy a bavlněný svetřík, bradu porostlou krátkým vousem. Že by spisovatel? Hudebník? Režisér? Londýn přece láká kdekoho, obchodníky a politiky počínaje a bohatými hýřily konče…
A tak jsem nakonec mohl i já pohodlně natáhnout nohy, zadumaně zírat na temné pláně Polska a všechno si pořádně promyslet.

Než se na scéně vynořil Zavulon, vypadalo to všechno docela jednoduše. Chlapeček Víťa náhodou padl do spárů hladového nebo hloupého (ostatně možné je obojí najednou) upíra. A zemřel. Upír utišil hlad, pochopil, co to spáchal, a zmizel. Noční hlídka města Edinburghu nasadí všechny klasické prověřené policejní metody a dříve nebo později prověří všechny městské i přespolní upíry, zjistí si, kdo z nich má a kdo nemá alibi, začne všechny podezřelé sledovat a nakonec vraha chytí. Jenže Geser, který se nemůže zbavit jistého pocitu viny před Viktorovým otcem, jenž kdysi odmítl stát se Světlým Jiným, ale přitom Noční hlídce ochotně pomáhal, se rozhodl, že pomůže tuhle dobrou věc urychlit. A mně tak zároveň poskytne příležitost získat nějaké ty zkušenosti.
Zní to logicky?
Naprosto. A je to zcela průzračné.
Jenže pak se najednou objeví Zavulon.
A náš ušlechtilý Leonid Prochorov, tento nerealizovaný Světlý Jiný, je náhle představen z druhé strany! Ukáže se, že je to muž, který odmítl stát se Temným Jiným! A pomáhal Denní hlídce, proto také Zavulon hoří touhou potrestat vraha jeho syna!
Může se něco takového stát?
Jak se zdá, tak může. Vypadá to, že ten Leonid Prochorov se rozhodl svou hru hrát na dvě strany. U nás Jiných není možné sloužit zároveň Světlu i Tmě. Lidé to mají snazší. A ve většině případů žijí právě takhle.
Jenže… to by znamenalo, že vražda Prochorova mladšího vůbec nemusí být náhoda. Zavulon se mohl dovědět, že Prochorov starší pomáhá taky nám, a vraždou syna se mu pomstít. Zabít Viktora, jak jinak, cizíma rukama.
Anebo naopak. I když by to bylo smutné, lze si představit, že pokyn k Viktorově likvidaci vydal Geser. V tomhle případě by se přirozeně o žádnou mstu nejednalo - velký mág přece pro podobný záměr vždycky najde ospravedlnění.
Počkat - ale proč by mě v tom případě Geser vysílal do Edinburghu? Pokud je vinen, musí mu být jasné, že já jeho případnou vinu nesmlčím!
Jenže pokud je vinen Zavulon, tak má ještě méně důvodů k tomu, aby mi pomáhal. Se Zavulonem, přes všechny ty jeho zdvořilůstky, se vypořádám s obrovskou chutí!
Takže velcí mágové v tom nebudou…
Usrkl jsem vína a postavil kelímek na stolek.
Nejvyšší nemají s věcí nic společného, ale přitom se navzájem podezírají. A oba spoléhají na mě. Geser dobře ví, že nevynechám jedinou příležitost Zavulonovi pořádně zatopit. A Zavulon zase chápe, že jsem schopen jít dokonce i proti Geserovi.
No výborně, líp se to ani vyvíjet nemohlo. Velký Světlý a Velký Temný, kteří v celosvětovém zápase Světla a Tmy patří mezi ty nejvýznamnější, stojí oba při mně. S jejich pomocí prostě můžu počítat. A pomůže mi i Foma Lermont, Skot s příjmením, které ruskému uchu zní tak příjemně. To znamená, že upír nemá kam uniknout.
Což je potěšitelné zjištění. Jinak totiž zlo zůstává až příliš často nepotrestáno.
Vstal jsem a opatrně se kolem svého souseda protáhl do uličky. Pohlédl jsem na světelné návěstí a zjistil, že toaleta u pilotní kabiny je obsazená. Nejjednodušší by samozřejmě bylo počkat, ale já se stejně chtěl trochu protáhnout a ulevit strnulým nohám. Odhrnul jsem tedy závěs, oddělující bussines class od zbytku letadla, a vyrazil dozadu.
Jak praví jedno ironické úsloví, "cestující druhé třídy doletí do cíle zároveň s cestujícími první třídy, jenže podstatně laciněji". Dejme tomu, že v tomhle letadle skutečná první třída nebyla, ale ani ten bussines class nebyl k zahození - křesla byla měkká a široká, mezery mezi nimi velké, letušky velmi příjemné, jídlo chutnější a alkoholu hojnost.
Jak jsem ale viděl, ani lidem ve zbytku letounu se nevedlo zle. Někdo spal či aspoň podřimoval, hodně bylo těch, co si četli noviny, knížky nebo bedekry. Několik cestujících mělo na kolenou či stolcích notebooky - jedni pracovali, druzí si hráli nějaké hry. Za nejoriginálnější zábavu jsem mohl považovat počínání muže, který pilotoval letadlo. Nakolik jsem pochopil, měl k dispozici velmi realistický počítačový letový simulátor a řídil svůj Boeing-767, tedy přesně takový, jakým jsme zrovna letěli, při letu

z Moskvy do Londýna. Že by tímto nevšedním způsobem čelil strachu z létání?
No a mnozí tu vesele popíjeli. I kdybyste lidem sebevíc vykládali, že pití ve vzduchu obzvlášť škodí lidskému zdraví, vždycky se najde plno těch, kteří si cestu nad oblaky zpestří právě takto.
Prošel jsem až na záď letadla. Toalety tady byly taky obsazené, a tak mi nezbylo než několik minut čekat a znuděně si prohlížet zátylky pasažérů. Nadýchané dámské účesy, dívčí ohůnky, krátce střižené pánské ježky, blýskavé pleše, legrační dětské kštice. Stovka hlav, které už přemítají o tom, co je čeká v Londýně…
Dveře záchodu se otevřely, vyklouzl z nich nějaký mladík a protáhl se kolem mě. Já vykročil ke dveřím. Ale pak jsem se zastavil.
A otočil se.
Tomu mladíkovi mohlo být tak dvacet. Byl ramenatý a o něco vyšší než já. Někteří mladí muži začínají růst do výšky i v ramenou po osmnáctém roce života. Dříve se to připisovalo blahodárnému vlivu vojny, která "z kluků dělá muže". Ve skutečnosti je to záležitost hormonů, které si v mladém organismu počínají právě takto.
Prostě banální fyziologická záležitost.
"Jegore?" pronesl jsem tázavě.
A chvatně se podíval i šerem.
No jistě. Ten si mohl nasadit třeba železnou masku - stejně bych ho poznal! Byl to Jegor, Zavulonova akvizice, jíž tak obratně využil Geser. Kdysi to byl zcela unikátní chlapec s neurčitou aurou.
Teď ale vyrostl a stal se z něj mladý muž. S aurou stále stejně neurčitou. Byla to taková průzračná záře, obvykle bezbarvá, jen tu a tam nenápadně protkaná rudou, zelenou, modrou i žlutou barvou. Asi jako písek ve čtvrté hladině šera - na ten když se pozorně zadíváte, tak v něm objevíte všechny barvy světa. Byl to stále ještě potenciální Jiný, který se i v dospělosti mohl stát i tím, i oním. I Světlým, i Temným.
Už šest let jsem ho neviděl!
To je mi tedy náhoda!
"Antone!" vydechl stejně překvapeně.
"Co tu děláš?"
"No letím," odpověděl mi trochu hloupě.
Já za ním nezůstal o nic pozadu a otázal jsem se ještě pitoměji:
"A kam?"
"Do Londýna."
Teprve ted si uvědomil bizarnost našeho dialogu a rozesmál se. Tak vesele a bezstarostně, jako by na Noční hlídku, na Gesera, na mě a koneckonců na všechny Jiné na světě neměl vůbec žádné ošklivé vzpomínky…
O pár vteřin později už jsme jeden druhého přátelsky plácali po ramenou a dojatě mumlali takové ty pitomosti typu "No to by mě nenapadlo!", "Zrovna nedávno jsem siná tebe vzpomněl…" či "To bych teda nečekal…" Byla to zkrátka reakce dvou lidí, kteří spolu prožili cosi velmi podstatného, ale přitom dost nepříjemného, pohádali se kvůli tomu a rozešli se, ale najednou, po letech, v celé té záležitosti a ve vzpomínkách na ni nalézali jen věci příjemné a zajímavé.
A přitom ale přece jen zůstávali vůči sobě natolik opatrní a ostražití, aby si nepadli do náruče a dojetím se nerozslzeli.
Cestující kolem se po nás ohlíželi, ale ty pohledy byly velmi přátelské a přejícné. Náhodné setkání dvou starých přátel v místě tak neobvyklém, jako je letadlo, se u okolí vždy setkává s porozuměním.
"No počkat, ale co tady děláš?" otázal se nakonec Jegor se značnou dávkou pro něj tak typické podezíravosti.
"Spad jsi z jahody?" vybafl jsem dotčeně. "Letím na služebku."
"Jo tak," přimhouřil oči. "A pořád pracuješ… tam?"
"No jasně."
Teď už si nás nikdo nevšímal a my jen rozpačitě přešlapovali a nevěděli, co si říct dál.
"Jak vidím, tak tu iniciaci sis ještě pořád nerozmyslel," poznamenal jsem rozpačitě.
Na okamžik strnul, ale pak s úsměvem odpověděl:

"Vem vás taky všechny ďas! A proč bych to dělal? Sám přece víš, že by to bylo maximálně tak na sedmou kategorii, a ještě s bídou. Z toho by pro mě nic dobrýho nekoukalo - ani u Světla, ani u Tmy. Tak jsem vás všechny poslal do háje."
A mě smutně píchlo u srdce.
Protože takovéhle náhody se nestávají docela určitě.
Jegor stejně jako Leonid Prochorov zůstal člověkem, protože Jiným se stát nechtěl.
Světlo mě netrestej, ale takováhle shoda okolností se jen tak pro nic za nic přihodit nemůže!
"A kam to vlastně letíš?" zeptal jsem se ještě jednou a vyvolal tak nový záchvat Jegorova smíchu. Určitě bude mít pověst duše každé společnosti, když se směje tak snadno a nakažlivě. "No jasně, já chápu, že do Londýna. Ale to tam studuješ? Nebo jedeš na dovolenou?"
"Na dovolenou? Do Londýna a v létě?" zasupěl přezíravě. "To jsem mohl rovnou zůstat v Moskvě. Obojí je úplně stejná kamenná džungle… Letím na festival."
"Na edinburskej?" zeptal jsem se, přestože odpověď jsem předem znal.
"Nojo. Já mám vystudovaný cirkusový učiliště."
"Cože?!" vytřeštil jsem nevěřícně oči.
"No jsem iluzionista," ušklíbl se.
Takto je tedy něco!
Tohle je mimochodem pro Jiného to nejlepší krytí. Dokonce i pro neiniciovaného, protože drobné schopnosti, jež předčí ty běžné lidské, v sobě tak jako tak má. Od kouzelníků se čekají kouzla. Na to mají od lidí takříkajíc patent.
"No to je úžasný!" vydechl jsem naprosto upřímně.
"Škoda že letíš jen do Londýna," povzdechl si Jegor. "Jinak bych tě pozval na svou produkci."
A já udělal pitomost. Protože jsem řekl:
"Ale já neletím do Londýna, Jegore. Já taky mířím do Edinburghu."
Jen málokdy se stane, aby z něčí tváře tak rychle vymizela radost a vystřídala ji nepřízeň, možná dokonce opovržení.
"No jasně. A na co mě zase potřebujete?"
"Ale Jegore…" A zarazil jsem se.
Mám na to, abych mu řekl, že tohle se ho naprosto netýká?
Nemám.
Protože tomu sám nevěřím.
"No jasně," opakoval ještě jednou, otočil se a zamířil kamsi do středu letadla. Mně nezbývalo nic jiného než vstoupit do kabinky a zavřít za sebou.
Páchlo to tu tabákovým kouřem. Kuřáci si svou neřest zkrátka neodpustí - zákaz nezákaz. Pohlédl jsem do zrcadla, na pomačkanou tvář nevyspalého chlapa… Nejradši bych praštil čelem do zrcadla. To jsem taky hned udělal a zároveň si šeptal: "Ty idiote, idiote jeden blbej…"
Nojo, tak jsme se zkrátka uvolnili, protože jsme uvěřili, že nás čeká běžná služební cesta.
Jenže jak by mohla být běžná, když mě na ni vysílá osobně Geser?
Opláchl jsem se studenou vodou a chvíli ještě vztekle pozoroval vlastní odraz v zrcadle. Teprve pak jsem si přece jen ulevil, sešlápl pedál, vpustil tak do ocelové mísy ostře modrou dezinfikující kapalinu, umyl si ruce a ještě jednou si namokřil obličej.
Čí je tohle vůbec operace? Geserova, nebo Zavulonova?
Kdo se mnou na tuhle cestu vyslal Jegora, chlapce, který se taky nechtěl stát Jiným? A proč?
Čí je to hra, jaká má pravidla, ale především - kolik figur se nakonec na šachovnici vyrojí?
Vytáhl jsem z kapsy Zavulonův dárek. Ta kost byla matově žlutá, ale já neznámo proč věděl, že řezbář vyobrazil černého vlka. Starého černého vlčího samce, který protáhl čenich k obloze a teskně zavyl, jako by někoho volal.
Spojení, pomoc a rada…
Ta soška vypadala úplně obyčejně, podobných najdete ve stáncích se suvenýry stovky a tisíce - jedině že nejsou z kosti, ale z plastiku. Já ale cítil magii, jíž byla figurka prosycena. Stačilo sevřít ji v hrsti a chtít.
To bylo všechno.

Potřebuju ale já pomoc Temných?
Potlačil jsem v sobě přání vhodit vlka do záchodové mísy a uložil ho zpátky do kapsy.
Nebylo tu dost diváků, kteří by tak patetické gesto ocenili.
Prohrabal jsem druhou kapsu a objevil v ní krabičku cigaret. Rozhodně nejsem tak silný kuřák, aby se pro mě čtyřhodinový let bez cigarety v ústech stal utrpením, ale teď jsem se jednoduše chtěl téhle obyčejné lidské slabosti oddat. Ono je to vlastní všem Jiným - čím jsme starší, tím víc drobných zlozvyků si opatřujeme. Jako bychom se chytali sebemenšího projevu své skutečné podstaty, protože není lepšího životního ukotvení, než je právě zlozvyk.
Ostatně když jsem zjistil, že zapalovač jsem nechal v kapse saka, bez zaváhání jsem mezi palcem a ukazovákem vytvořil vysokoteplotní elektrický výboj a připálil si od jeho magického žáru.
Jiní - začátečníci se pokoušejí používat magii opravdu při každé příležitosti.
A tak se třeba holí Křišťálovým kinžálem tak dlouho, dokud si neodkrojí půl tváře nebo aspoň ušní lalůček. Oběd si ohřívají na fireballech, takže mají polévku věčně po zdech a karbanátky seškrabují ze stropu. Nu a pravděpodobnostní linie prohlížejí dokonce i ve chvíli, kdy nasedají do docela obyčejného trolejbusu.
Líbí se jim už samotný proces užívání magie. Kdyby to dokázali, tak by si s ní i utírali zadek.
Jenže pak vyrostou, zmoudří a začnou být méně marnotratní. Protože pochopí, že energie je jen energie a že je lepší vstát z křesla a dojít k vypínači, než k němu vysílat paprsek čisté síly, že biftek se mnohem lépe udělá na normální elektrice než na magickém ohni a že škrábanec je lepší přelepit leukoplastí, kdežto Avicennu je rozumnější šetřit pro vážnější případy.
No a dál, samozřejmě v případě, že Jiný není odsouzen k tomu, aby navěky zůstal v nejnižší kategorii, přichází to skutečné umění. To už pak nemusíte věnovat pozornost tomu, zda si cigaretu zapalujete plynovým zapalovačem nebo magií.
Vypustil jsem z úst obláček dýmu.
Takže Geser?
Nebo Zavulon?
Ale budiž, hádat by nemělo smysl. Je třeba si jen pořádně zapamatovat, že to v každém případě bude mnohem těžší, než se zdálo zpočátku. A taky je třeba vrátit se na své místo, protože už brzy budeme přistávat.

Nad Lamanšským průlivem nás to, jak se sluší a patří, pořádně pohoupalo. Přistání ale bylo naprosto hladké a normální pasovou kontrolou jsme prošli přímo bleskově. Ostatní cestující se vypravili rovnou pro zavazadla (kromě neiniciovaného Jegora v letadle už nebyl ani jediný Jiný), kdežto já zůstal trochu pozadu a našel jsem na podlaze svůj stín. Zadíval jsem se do něj, přinutil ho, aby získal i třetí rozměr, zvedl se mi vstříc - a pak už jsem vstoupil do šera.
Tady bylo všechno skoro stejné jako v reálném světě. Stěny, okna i dveře. Jedině že všechno bylo takové vybledlé, šedivé. Lidé v tom skutečném světě kolem mě proplouvali jako pomalé stíny. Aniž sami věděli proč, pečlivě se vyhýbali jednomu jinak naprosto banálnímu kousku chodby a ještě ke všemu mimoděk zrychlovali krok.
K celní kontrole pro Jiné bylo výhodnější přistupovat skrz šero, abychom své okolí zbytečně neznervózňovali. Nad jejím stanovištěm se klene takové prosté zaklínadlo, Kruh nevnímání, a lidé se velice snaží, aby se tím směrem ani nepodívali. Jenže kdybych v jejich světě zůstal a rozmlouval s prázdnem, asi by si toho všimli.
Proto jsem k celnímu pultu přistoupil šerem a teprve pak, pod ochranou zaklínadla, se vrátil do reálu.
Celníci byli dva - jeden Světlý a jeden Temný. Přesně podle předpisu.
Kontrola Jiných při přechodu státní hranice není podle mého názoru věc právě rozumná. Upíři a vlkodlaci mají stejně za povinnost se zaregistrovat v místních úřadovnách Hlídek, když někde chtějí zůstat třeba jen na jedinou noc. Zdůvodňuje se to tím, že nejnižší Temní až příliš často podléhají živočišnému živlu v sobě. To je sice pravda, ale na druhé straně je fakt i to, že podobné věci může vyvádět každý mág, a je jedno, zda černý či bílý. To by pak i upír samou hrůzou radši vlezl zpátky do rakve. Ale prosím, dejme tomu, že tradice je zkrátka tradice a bez ohledu na protesty ze strany upírů a vlkodlaků se ji nikomu nechce rušit.

Jenže jaký to má smysl, tahle kontrola pohybu Jiných ze země do země? Já to ještě celkem chápu u lidí, kde hrozí ilegální imigrace, pašování, drogy… koneckonců i špióni. Jenže i ti špióni už dobrých padesát let nepřekračují hranici přímo přes pruh oranice s losími kopyty na nohou a neseskakují na území protivníka v noci padákem. Agent, který si sám sebe váží, přiletí se slušnou leteckou společností a ubytuje se v drahém hotelu. No a pokud jde o Jiné, tak se jejich pohyb nijak neomezuje a občanství jakékoli země získá i ten nejslabší mág vždy bez potíží. Tak k čemu je ta nesmyslná kontrola?
Nejspíš kvůli Inkvizici. Formálně tato celní stanoviště patří místním hlídkám, Noční a Denní. Jenže souhrnné hlášení za každý den odchází i na Inkvizici. A tam ho pak zřejmě studují nejpozorněji.
A činí závěry.
"Příjemnou noc přeji. Jmenuji se Anton Goroděckij," řekl jsem, sotva jsem stanul u pultu. Nějaké doklady se mezi námi nenosí, což je dobře. Poslední dobou se sice proslýchá, že každý dostane magnetickou značku, jako mají už dnes upíři, nebo že snad do obyčejných lidských dokladů dostaneme nějaký neviditelný záznam.
Zatím se ale docela dobře obcházíme bez byrokracie.
"Jste Světlý," pronesl oznamovacím tónem černý mág. Byl velice slabý, sotva šesté kategorie. A taky fyzicky byl vyloženě ubohoučký - ramena úzká, postava jako třtina, a jinak byl malý, bledý a s řiďounkými vlásky na hlavě.
"Ano, Světlý," odpověděl jsem.
Můj kolega z londýnské Noční hlídky byl naopak tlustý optimistický černoch. Jediné, co měl se svým parťákem společného, bylo to, že byl taky mladý a taky hodně slabý, tak šestá sedmá kategorie.
"Nazdar, brácho!" zvolal radostně. "Takže Anton Goroděckij? A kde zařezáváš?"
"V ruské Noční hlídce, město Moskva."
"Jakou máš kategorii?"
Najednou jsem si uvědomil, že ti dva ani nedokážou přečíst mou auru. Tak do čtvrté páté kategorie Síly by to ještě dokázali, ale vše, co je výš, jim splývá v jednolitou zář.
"Nejvyšší."
Temný se bezděky vypjal. Jistě, jsou to v zásadě egoisté a individualisté. Ale jakoukoli hierarchii bezvýhradně respektují.
Světlý jen vykulil oči a vyhrkl:
"Ohó! Tak nejvyšší! A na jak dlouho jste přicestoval?"
"Já jen projíždím. Do Edinburghu. Za tři hodiny letím dál."
"Na dovolenou? Nebo služebně?"
"Služebně," přikývl jsem, aniž bych cokoli upřesňoval.
Světlí jsou zase liberálové a demokrati. Ale nejvyšších si tak nějak přirozeně váží.
"Do šera jste vstoupil támhle?" kývl Temný směrem k lidské celnici.
"Ano. Nemohly mě tam zachytit bezpečnostní kamery?"
Temný zakroutil hlavou:
"Ne, tady to všechno máme pod kontrolou. Zato ve městě doporučujeme co největší opatrnost. Kamer je tu všude hodně. Až moc. Tu a tam si někdo všimne, jak zmizíme a zase se objevíme - to pak musíme zamést stopy."
"Ale já z letiště vůbec nevyjdu."
"V Edinburghu maj kamery taky," vmísil se do řeči Světlý. "Sice míň než tady, ale jsou tam… Máte kontakty na edinburskou hlídku?"
Ani neupřesňoval, že myslí Noční. To se rozumělo samo sebou.
"Mám."
"Mám dobrého přítele, který v Edinburghu provozuje malý rodinný penzion," ozval se opět Temný. "Už přes dvě stě let. Hned vedle hradu, na Královské míli. Pokud vám nevadí, že je to upír…"
Panebože, co má tohle znamenat - všude samý upír!
"…tak tady máte vizitku. Je to velmi dobrý penzion. K Jiným se tam chovají báječně."
"Vůči upírům žádné předsudky nechovám," ujistil jsem ho a převzal si od něj tuhou kartičku. "Dokonce se s některými z nich přátelím."

A jednoho přítele upíra jsem dokonce poslal na smrt…
"V sektoru B je bezva restaurace," zasáhl do debaty znovu Světlý.
Snažili se mi pomoci tak upřímně, že jsem najednou nevěděl, jak tenhle ostrůvek přátelského porozumění vůbec opustit. Naštěstí ale přistálo další letadlo a za mými zády se vynořilo několik Jiných. S vytrvalým úsměvem, k jakému mimické svalstvo ruského občana není právě uzpůsobeno, jsem zamířil pro svá zavazadla.
* * *
Do restaurace jsem nešel, protože hlad jsem rozhodně necítil. Chvilku jsem jen tak bloudil po hale, dal si dvojité espreso, pak jsem pár desítek minut klimbal v křesle a nakonec s křečovitým zíváním zamířil ke svému letadlu. Jak se dalo očekávat, Jegor letěl stejnou linkou. Teď už jsme ale jeden druhého demonstrativně neviděli. Přesněji řečeno on si mě okázale nevšímal a já se o nějaký kontakt nepokoušel. Za hodinu jsme přistáli na edinburském letišti.
Když jsem usedal do taxíka, blížilo se poledne. Byl to ten báječně pohodlný anglický taxík, po kterém se vám začne stýskat hned, jakmile Británii opustíte. Pozdravil jsem řidiče a jaksi samozřejmě mu do ruky strčil vizitku s adresou "spřáteleného penzionu". A to jsem měl rezervaci v normálním lidském hotelu. Možnost promluvit si s jedním z nejstarších skotských upírů (dvě stě let je už opravdu dost i na ně) ve vyloženě neformálním prostředí byla až příliš lákavá. Hotýlek opravdu stál v historickém středu města - na kopci poblíž královského hradu. Spustil jsem okénko a se zvědavostí člověka, který se poprvé dostal do nové a zajímavé země, civěl kolem.
Edinburgh na mě udělal dojem. Jistě, ono se dá namítnout, že takhle na nás zapůsobí každé staré město, kterým se před šedesáti lety neprohnal ohnivý buldozer světové války, jenž veškeré historické hrady, zámky, domy i domky rozdrtil na prach. Jenže tady jsem pocítil cosi zvláštního. Možná to byl samotný hrad, zbudovaný na návrší tak zdařile, že vypadal jako kamenná koruna tohoto města. Možná to byly i davy lidí v ulicích - lidí jen tak bloumajících, ověšených kamerami a okukujících jednou výlohy, jindy zase turisticky lákavé pamětihodnosti. Krále přece vždycky dělá jeho svita. A možná tak zvláštně působila sama krajka ulic se starými domy a hrbolatou dlažbou, volně obklopující kopec s hradem.
Takový král ale potřebuje i důstojné ustrojení, i kdyby měl korunu sebekrásnější. Nahého krále z Andersenovy pohádky nezachránily ani brilianty, třpytící se na jeho hlavě.
Taxík zastavil před třípatrovým kamenným domem, jehož úzkou fasádu z obou stran svíraly obchody plné zákazníků. Ve výlohách visely pestrobarevné kilty a šály, mezi nimiž se tyčily nepostradatelné láhve whisky. Co jiného odsud taky vozit? Z Ruska se vozí vodka a matrjošky, z Řecka ouzo a vyšívané ubrusy, no a ze Skotska whisky a šály.
Vylezl jsem z taxíku, převzal od řidiče svůj kufr a zaplatil jsem. Pak jsem se podíval na dům. Nápis nad vchodem hlásal: Highlander Blood.
No ano. Věru troufalý upír.
V jasném slunci jsem zamhouřil oči a přistoupil jsem ke dveřím. Začínalo být vedro. Legenda, že upíři nesnášejí sluneční paprsky, je opravdu jen legenda. Snášejí je docela dobře, jedině že slunce je jim nepříjemné. Což v horkých letních dnech docela chápu.
Dveře přede mnou se rozhodně neměly k tomu, aby se otevřely samy. V tomhle penzionu si na automatiku zřejmě nepotrpěli. Takže jsem do nich strčil rukou a vstoupil dovnitř.
Naštěstí tu měli alespoň klimatizaci. Takhle příjemný chládek by se tu od noci neudržel, i když zdi byly silné a kamenné.
Malá hala byla setmělá a možná právě proto velmi útulná. V recepci jsem spatřil postaršího, mimořádně důstojného pána. Perfektní oblek, kravata s jehlicí a košile se stříbrnými manžetovými knoflíčky ve tvaru jakéhosi květu. Tvář měl plnou, kníratou a ruměnou, zkrátka krev a mlíko… Jeho aura nevyvolávala nejmenších pochyb - byl to člověk.
"Dobrý den," přistoupil jsem k vysokému pultu. "Váš podnik mi byl doporučen. Rád bych si u vás zaplatil jednolůžkový pokoj."
"Jednolůžkový?" zeptal se s laskavým úsměvem ten pán.
"Ano, jednolůžkový," opakoval jsem.
"S volnými místy jsme na tom moc špatně, to je tím festivalem…," povzdechl si recepční. "Rezervaci

zřejmě nemáte, nemýlím li se…"
"Nemám."
Znovu si trpce povzdechl a začal listovat v jakýchsi papírech, jako by v tom malém rodinném hotýlku bylo tolik pokojů, že prostě není možné zapamatovat si, zda jsou ještě nějaké volné. Aniž zvedl oči, najednou se zeptal:
"A kdopak nás doporučil?"
"Temný u celní kontroly na Heathrow."
"Tak to vám asi můžeme pomoci," prohlásil beze stínu údivu ten pán. "Jakému pokoji byste dal přednost - světlému, nebo tmavému? A pokud byste snad s sebou měl… ééé… pejska, tak tu máme jedno velmi pohodlné malé apartmá, z něhož může i ten největší pes sám ven… a pak se zase může sám vrátit, aniž by kohokoli obtěžoval."
"Potřeboval bych něco světlého," řekl jsem.
"Dej pánovi to apartmá ve třetím, Andrewe," ozvalo se za mými zády. "To je vzácný host. Velmi vzácný."
Vzal jsem si od recepčního klíč, který se v jeho prstech objevil jako zázrakem (i když to žádný zázrak nebyl, jen hodně hbité prsty) a otočil jsem se.
"Doprovodím vás osobně," pronesl světlovlasý mladík, stojící vedle cigaretového automatu u dveří, vedoucích do malé hotelové jídelny. V takovýchto penzionech někdy ani restaurace není a jídla se roznášejí rovnou na pokoje, ale hosté tohoto podniku zřejmě měli dost velké a často exotické nároky.
"Já jsem Anton," představil jsem se a zároveň si majitele penzionu zpytavě prohlížel. "Anton Goroděckij, Noční hlídka města Moskvy."
"Bruce," odpověděl úsečně mladý muž. "Bruce Ramsay z Edinburghu. Jsem majitel tohoto podniku."
Vypadal tak, že by ve známém filmu podle Oscara Wildea mohl hrát Doriana Graye. Byl to mladý, graciézní a až nechutně svěží krasaveček, jemuž by úžasně slušel odznak s nápisem "K prostopášnostem vždy připraven!"
Jedině oči měl velmi staré. Šedé, vybledlé, s rovnoměrně růžovým bělmem dvousetletého upíra.
Chopil se mého kufru, proti čemuž jsem nic nenamítal, začal stoupat po úzkém schodišti a přitom říkal:
"Výtah bohužel nemáme. Dům je starý a příliš malý na to, aby se v něm dala vybudovat šachta. Navíc nejsem na výtahy zvyklý. Mám takový dojem, že ta mechanická obluda by tak nádherný dům jen hyzdila. Nenávidím ty rekonstruované domy, v nichž se za původní fasádou skrývají nudné moderní typizované byty. A hlavně se jen málokdy stane, že by k nám zabloudil host, jemuž dělají schody potíže… Leda snad vlkodlaci to moc rádi nemají, ale ty se snažíme ubytovat ve zvláštním apartmá v přízemí… V nejhorším případě je dáváme do prvního patra… Ale co do našeho tichého města přivedlo vás, nejvyšší Světlý?"
Pochopil jsem, že je to tvor velmi komplikovaný. Co do Síly to byl upír první kategorie. Ta Síla sice nebyla magieká jako moje, byla upíří. Přesto prese všechno se však o něm dalo směle mluvit jako o Jiném první kategorie.
"Ta událost v podzemí," řekl jsem pouze.
"To jsem předpokládal," prohodil mladík a bral schody po dvou. "Je to mimořádně nepříjemná záležitost. Ocenil jsem na tom jen jistý poněkud zvrácený smysl pro humor… Ale pěkné to není. Časy, kdy jste mohl kdykoli přistoupit k nějakému sympatickému člověku a vypít ho do dna, jsou pryč. Ty jsou už dávno pryč!"
"Vám se stýská po starých časech?" nevydržel jsem to.
"Někdy," připustil mladík a zasmál se. "Jenže on každý věk a každá doba mají své přednosti, není liž pravda? Lidé se civilizují a přestávají na upíry a čarodějnice pořádat hony. Takže se civilizujeme i my. K člověku přece nemůžeme přistupovat jako k nějaké bezprávné němé tváři. Lidé si zaslouží právo na zdvořilé zacházení, přinejmenším jako naši předchůdci. A předků je třeba si vážit, že ano?"
To bylo konstatování zcela nesporné.
"Ten pokoj je moc hezký, bude se vám líbit," pokračoval upír, když jsme došli do třetího patra. Byly tu jen dvoje dveře. Schodiště ale pokračovalo dál, zřejmě do mansardy. "Vpravo máme apartmá pro Temné, taky velmi sympatické - zařizoval jsem ho podle svého vkusu a jsem na ně velmi pyšný. No a tohle je vaše."

Klíč nepotřeboval, jen měkce pleskl po zámku a dveře se otevřely. Byla to malicherná póza, u upíra tak letitého až podivná.
"Máme k dispozici architekta interiérů. Je to Světlý, mimochodem samouk. Dopracoval se jen šesté kategorie, ale na tuhle práci žádnou magii nepotřebujete," pokračoval Bruce. "Tak jsem ho požádal, aby mi tři pokoje zařídil podle vkusu Světlých. Interiér je, pravda, poněkud svérázný, ale doufám, že pochopíte…"
Vstoupil jsem dovnitř. A zkoprněl jsem.
V životě by mě nenapadlo, že bych snad mohl mít zrovna takovýhle vkus.
Všechno kolem bylo bílé, béžové a růžové. Také parkety byly světlé, z bělavého dřeva, na stěnách jsem spatřil béžové tapety s bledě růžovými květy a nábytek byl všude starožitný - samozřejmě také světlý, potažený sněhobílým atlasem. U stěny stála velká kožená pohovka. Pokud by někdo chtěl hádat jaké barvy, tak bílé. Uprostřed tohoto salonu visel křišťálový lustr. Na oknech byly tylové záclony a světle růžové závěsy.
Sem ale ráno musí pěkně pražit slunce…!
Jedny dveře vedly do malé ložnice. Byla útulná, s manželskou postelí. Ložní prádlo bylo z růžového hedvábí. Na toaletním stolku stála vázička s rudou růží, což byla v celém apartmá jediná skvrnka jasné barvy. Za dalšími dveřmi jsem našel koupelnu - sice maličkou, ale vybavenou jakýmsi hybridem hydromasážní vany a sprchovacího koutu.
"Tohle je trochu nevkusné a neodpovídá to stylu," povzdechl si za mými zády Bruce. "Ale dost se to líbí."
Jeho tvář, odrážející se v zrcadle, byla posmutnělá. Instalace tohoto hypermoderního zázraku do jeho starobylého hotýlku se mu viditelně nezamlouvala.
Aniž jsem se otočil, souhlasně jsem přikývl. To, že upíři nejsou v zrcadle vidět, je stejná lež, jako že nesnášejí sluneční světlo a panicky se bojí česneku, stříbra a osikového kůlu. Naopak - v zrcadle se odrážejí, dokonce i když u toho žádný člověk není.
Zato když se na ně během rozmluvy nedíváte nebo se k nim dokonce nebojácně otočíte zády, mimořádně je to znervózňuje. Mají totiž spoustu triků, při kterých se jim musíte dívat do očí.
"Velice rád si to vyzkouším," řekl jsem mu. "Ale až pak. Neměl byste na mě tak deset minut, Bruce?"
"Jste tady v Edinburghu oficiálně, Světlý?"
"Ne."
"Tak to si samozřejmě čas najdu," rozplynul se upír v přátelském úsměvu a posadil se do jednoho z křesel.
Já se uvelebil proti němu. Také jsem ze sebe vypáčil vstřícný úsměv a zadíval se mu na bradu.
"Tak co říkáte na apartmá?" zeptal se mě.
"Řekl bych, že by se zamlouvalo spíše sedmnáctileté panně," konstatoval jsem upřímně. "Chybí už jen bílé koťátko."
"Můžeme vám dodat to i ono, pokud si to budete přát," navrhl mi laskavě upír.
Takže konverzační část rozmluvy bychom měli za sebou.
"Do Edinburghu jsem skutečně přijel neoficiálně," zopakoval jsem ještě jednou. "Zároveň se tak ovšem stalo na základě žádosti vedení Noční… a Denní hlídky města Moskvy."
"To je velmi neobvyklé…," konstatoval tiše mladík. "Vážený Geser a velectěný Zavulon sem vyšlou téhož posla… a navíc nejvyššího mága z tak malicherného důvodu. Ale budiž, rád vám pomohu."
"A co na to vy osobně? Dělá vám to starost?" zeptal jsem se přímo.
"Přirozeně. Svůj názor jsem vám už přece sdělil." Bruce se zachmuřil. "Nežijeme ve středověku. Jsme Evropané a máme tu jedenadvacáté století. Staré modely chování je třeba opustit a destruovat…"
Povzdechl si a loupl očima po dveřích do koupelny. "Už se nemůžeme mýt v plechovém umyvadle a chodit na dřevěnou latrínu, když byl vynalezen vodovod a kanalizace. Dokonce i když je nám to plechové umyvadlo milejší… Víte, mezi námi se poslední dobou šíří hnutí za humánní vztah k lidem. Bez licence si krve nikdo ani nelízne. A i ti s licencí se snaží pokud možno nezabít… děti do dvanácti let prakticky nepijeme, dokonce i když si je vylosujeme."
"Proč do dvanácti?"
Bruce pokrčil rameny.

"Je v tom kus historické tradice. Víte například, co se v Německu považovalo za nejstrašlivější zločin? Vražda dítěte do dvanácti let. Jakmile mu ale dvanáct bylo, a třeba teprve včera, už se na stejný čin vztahovaly docela jiné paragrafy a jiné tresty… Proto jsme si zvykli omladiny se prakticky ani nedotknout. Dokonce prosazujeme zákon, aby se o tuhle věkovou kategorii vůbec nelosovalo."
"Jak dojemné," zamumlal jsem. "Tak proč toho chudáka někdo klidně vysál bez licence?"
Bruce se zamyslel.
"Popravdě řečeno mohu posloužit jen dohady…"
"Ty mě zajímají především."
Bruce ještě na okamžik zaváhal, ale pak se zazubil od ucha k uchu:
"To ani moc přemýšlení nedá! Někomu z omladiny prostě přeskočilo. Nejspíš to byla nějaká holka, která se mezi nás dostala teprve nedávno. Ten kluk se jí zalíbil… a ještě ke všemu ta vzrušující atmosféra, přesně v duchu starých legend… tak se zkrátka neudržela."
"Myslíte si, že to byla žena?"
"Mohl to být i kluk. Pokud by to byl gay. Ne že by na tom nějak záleželo," sklopil Bruce rozpačitě oči. "Ale je to vždycky příjemnější…, a fyziologicky přirozenější…"
"No a druhá varianta?" zeptal jsem se, jen stěží potlačuje komentář.
"Mohl to být i přespolní. Turista. Víte, ono se to po světové válce tak promíchalo, lidi začali jezdit sem a tam…" Nesouhlasně zakroutil hlavou. "A někteří nezodpovědní jedinci toho začali zneužívat."
"Rozhodně bych vašim Hlídkám nechtěl přidělávat starosti, Bruce," řekl jsem. "Ještě by se mohly domnívat, že moskevští kolegové pochybují o jejich profesionalitě. Nenapověděl byste mi, kdo je tady v městě považován za nejdůležitějšího upíra? Za Velkého, Hlavního… nebo jak se tomu u vás říká…"
"To bych mohl být já." Bruce se zářivě usmál a s demonstrativní pomalostí předvedl své řezáky - z horní čelisti mu vyjely dva dlouhé ostré zuby, které po chvilce zase zatáhl. "Říká se mi tu Mistr. Nemám to slovo zrovna rád, je z hloupých knížek a filmů. Ale ať mi tak říkají, když se jim chce."
"Na Mistra jste trochu mladý," poznamenal jsem s lehkým údivem. "Vždyť je vám teprve dvě stě."
"Dvě stě dvacet osm let, tři měsíce a jedenáct dní," upřesnil Bruce. "Jistě, jsem mladý. Ale tady jsme ve Skotsku. Kdybyste jen věděl, jak podezíraví, paličatí a utkvěle pověrčiví jsou tihle naši horalé! V dobách mého mládí se stávalo prakticky každý rok, že někoho z našich udolali osikovými kůly."
Možná se mi to jen zdálo, ale v Braceově hlase zazněla zřetelná pýcha na své krajany.
"Pomůžete mi, Mistře?" zeptal jsem se přímo.
Bruce zakroutil hlavou.
"Ne. Samozřejmě ne! Pokud zjistíme, kdo toho ruského chlapce zabil, potrestáme ho. Sami. Rozsudek smrti to nebude, ale trest ano. Hlídkám ho nikdo z našich nevydá."
No jistě. Nic jiného jsem čekat nemohl.
"Takže ptát se, jestli ho už náhodou někdo nenašel a nepotrestal, by bylo zbytečné?"
"Naprosto zbytečné," povzdechl si Bruce.
"A myslíte, že tedy má smysl, abych tu lítal od čerta k ďáblu a hledal pachatele?" otázal jsem se skoro plačtivě. "Nemám si v tom vašem krásném městě prostě odpočinout?"
Do Bruceova hlasu se vloudila ironie:
"Jako správný Temný vám nemohu poradit nic jiného, než abyste se tu rekreoval. Dejte si pohov, podívejte se po muzeích a dopřejte si dlouhé procházky. Koho teď zajímá ten zdechlý student?"
A já najednou pocítil, že už se mi nechce držet se zpátky. Pohlédl jsem mu přímo do očí. Do černých děr zřítelnic, v nichž zazářil jásavý nach. A zeptal jsem se ho:
"A co kdybych ti šláp do úsměvu, ty zdechlej upíre? Co kdybych tě přirazil k zemi, zaživa vykuchal a donutil tě, abys pěkně zpíval?!"
"Zkus to," řekl jemným, téměř laskavým hláskem Bruce. "Prostě to zkus, nejvyšší. Nebo si snad myslíš, že o tobě nic nevíme? Že nevíme, kde se vzala tvá Síla?"
Naše pohledy se zkřížily.
Zřítelnice se zřítelnicemi.
Vznikl černý pulsující tunel, který mě vtahoval do prázdna. Do víru šarlatových jisker cizího, ukradeného života. V uších mi zazněl marnivý šepot. Tvář toho upírského mladíka byla najednou svrchovaně

oduševnělá, vznešená a nezemsky krásná.
Chtěl bych padnout k jeho nohám…
Plakat nadšením a ohromením nad vší tou krásou, moudrostí a soustředěnou vůlí…
Žadonit o odpuštění…
Byl opravdu velmi silný. Přece jen to bylo dvě stě let zkušeností, násobených první kategorií upíří Síly.
A já jeho možnosti pocítil takříkajíc naplno. Vstal jsem a měl jsem pocit, že stojím na cizích, neohebných nohou. Pak jsem učinil nejistý krok.
Přesně takhle se usmívali před osmi lety upíři v moskevském průjezdu, kam jsem vběhl za bezmocným Jegorem, který nedokázal vzdorovat jejich Hlasu…
Vložil jsem do mentálního útoku tolik síly, že kdybych ji investoval do fireballu, tak by ta ohnivá koule prorazila dobrých třicet domů a zastavila by se až o hradby místního královského sídla.
Bruceovy zřítelnice vybledly a skoro zbělaly. Šalebný černý tunel vypálila nesnesitelná záře. Přede mnou náhle seděl vysíleně se kývající stařík s mladistvou tvářinkou. Pleť jeho obličeje najednou zešupinatěla, jako by ho postihl nějaký ekzém.
"Kdo zabil Viktora?" zeptal jsem se. Síla ze mě prýštila dál a vinula se jako tenká smyčka, protažená upírovýma očima.
Mlčel a jen se dál houpal v křesle. Že bych mu dočista spálil mozek… nebo co to v té hlavě má? To by nebyl zrovna nejlepší začátek neoficiálního vyšetřování!
"Víš, kdo zabil Viktora?" formuloval jsem svou otázku trochu jinak.
"Ne," odvětil tiše Bruce.
"A máš aspoň nějakou teorii, kdo by to mohl být?"
"Ano… Dvě…. Ten mladý… Nebo ta mladá se neudržela… Ale nikdo z našich… Ať to byl kdokoli, byl odjinud…"
"Co ještě o té vraždě víš?"
Ticho. Jako by dával dohromady myšlenky před delší souvislou řečí.
"Víš ještě něco, co hlídky zatím netuší?"
"Nevím…"
Zastavil jsem proud Síly a posadil se zpátky do křesla.
Co teď? Co když se obrátí se stížností na Denní hlídku? Co když udá, že byl vystaven nevyprovokovanému útoku a výslechu…
Bruce se ještě asi minutu pokyvoval v křesle. Pak se otřepal a do jeho zraku se vrátil intelekt.
Intelekt a zároveň jakási ubohost.
"Velice se omlouvám, Světlý," pronesl tiše. "A doufám, že mou omluvu přijímáš."
Několik vteřin jsem potřeboval na to, abych porozuměl.
Upíří Mistr není jen nejsilnější, nejobratnější a nejchytřejší z krvežíznivců. Je to zároveň ten, který ještě nikdy nebyl poražen.
Pro mě by případná Bruceova stížnost znamenala velké nepříjemnosti. Jenže pro něj samotného by znamenala ztrátu statutu.
A tenhle zdvořilý přestárlý jinoch je velmi ctižádostivý.
"Tvou omluvu přijímám, Mistře," odpověděl jsem. "Nechť to, co se stalo, zůstane mezi námi."
Bruce si olízl rty. Jeho tvář zrůžověla a postupně získávala původní přívětivost. Hlas byl najednou pevnější - už asi taky pochopil, že zveřejnění této události není ani v mém zájmu.
"Jenom bych ještě prosil," v posledním slově jsem postřehl jistý nátlak a jedovatou nenávist, "abys napříště podobné útoky neopakoval, Světlý. Ta agrese byla nevyprovokovaná."
"Tys mě ale vyzval na souboj."
"De iure nikoli," odpověděl rychle. "Rituál výzvy neproběhl."
"De facto ano. Ale máme kvůli tomu obtěžovat Inkvizici?"
Několikrát zamrkal. A pak se z něj zase stal ten původní zdvořilý hostitel.
"Dobře, Světlý, nebudeme jitřit staré rány…"
Bruce vstal a mírně se zapotácel. Odešel ke dveřím. Už za prahem se otočil a s viditelnou nespokojeností pronesl:

"Můj dům je i tvůj dům. Za těmito dveřmi je tvé obydlí a já do něj nikdy nevkročím, aniž bych předtím nepožádal o svolení."
Tak tahle prastará legenda je kupodivu pravdivá. Upír nesmí do cizího domu vstoupit bez pozvání. A nikdo neví, proč tomu tak je.
Dveře se za Brucem zavřely. Já se konečně pustil loketních opěrek křesla a na bílém atlasu zůstaly mokré stopy. Tmavé stopy.
Když člověk celou noc nespí, je to špatné. Začnou mu povolovat nervy.
Zato ale teď spolehlivě vím, že Mistr edinburských upírů o Viktorově vrahovi nic neví.
Vybalil jsem si kufr. Světlý lněný oblek a pár košil jsem pověsil na ramínko. Podíval jsem se oknem ven a zakroutil jsem hlavou. Pak jsem sáhl po krátkých kalhotách a tričku s nápisem Noční hlídka. Je to samozřejmě vyzývavé, ale na tričkách se dnes po světě dočtete kdeco.
Pak mou pozornost přitáhlo kaligraficky vyvedené čtyřverší v rámečku zavěšeném na zdi. Stejného rámečku už jsem si všiml dole v hale a dalšího na schodišti. Že by to měli po celém hotelu? Přistoupil jsem blíž a s údivem si přečetl:

By opression's woes and pains,
By your sons in servile chains,
We will drain our dearest veins
But they shall be free!

Boj zuří u našich stěn,
zajetí se bojme jen,
ale krev ať teče ven
ku prospěchu lidem všem.

"To je ale mizera!" vyhrkl jsem téměř s nadšením. Na tomhle neshledají nic špatného ani normální lidé, kteří se tu ubytují!
Bruce měl bezesporu stejný smysl pro humor jako upír, který krev ze své oběti vysál ve Skotském podzemí. Vlastně by to byl báječný kandidát na vraha.
Je tu jen jeden zádrhel - pod tlakem, jakému jsem ho vystavil, by lhát prostě nedokázal.

Kapitola třetí

Turisté jsou ta nejpříšernější kategorie lidí. Občas se dokonce nemohu zbavit nejasného podezření, že každý národ na světě vysílá do zahraničí své nejnepříjemnější představitele - ty nejpitomější, nejhlučnější a nejnevychovanější. Ve skutečnosti to ale všechno bude mnohem jednodušší. V hlavě každého člověka zřejmě existuje přepínač "práce odpočinek", který v tom druhém případě odpojí osmdesát procent naší mozkové kapacity.
Protože na dovolené nám bohatě stačí i těch zbývajících dvacet.
Kráčel jsem v davu, který pomalu stoupal ke hradu na kopci. Nene, já se rozhodně nechystal zkoumat drsný příbytek hrdých skotských králů. Chtěl jsem jen vstřebávat atmosféru města.
A ta atmosféra se mi nelíbila. Jako v každé Mekce světové turistiky jsem i tady cítil, že veselá bezstarostnost je jen hraná, hektická a vybičovaná alkoholem. A přesto se lidé kolem mě radovali ze života, jeden na druhého se usmívali a všechny starosti na čas hodili za hlavu.
Auta sem zajížděla jen zřídka - a když, tak většinou taxíky. Lidé se tudy pohybovali především pěšky: proudy směřující k hradu i zpět se mísily, vytvářely tiché tůňky kolem pouličních umělců, předvádějících své produkce uprostřed ulice, v tenkých pramíncích vtékali do pubů a do malých obchůdků. Byla to nekonečná lidská řeka.
Pro Světlého Jiného přímo báječné místo. I když poněkud únavné.
Zabočil jsem do příčné uličky a pomalu jsem sešel dolů, k roklině, která město dělila na starou a novou část. Taky tady jsem neustále narážel na puby a krámky se suvenýry. Turistů tu ale přece jen bylo míň a

rytmus nespoutaného karnevalu se najednou zklidnil. Podíval jsem se do plánu města, což bylo jednodušší než se obracet k magii, a zamířil jsem k mostu přes širokánskou kotlinu, která kdysi byla jezerem Loch Nor. Teď celá kotlina prošla poslední evoluční změnou a stal se z ní park, místo, kam chodili na procházku četní místní a také turisté, kteří už všeho toho zmatku a shonu měli dost.
Na mostě ovšem davy turistů opět zhoustly. Okupovali patrové autobusy, pozorovali pouliční umělce, jedli zmrzlinu a zamyšleně pokukovali po hradu na návrší.
Na palouku pod mostem tancovali a mávali šavlemi kozáci.
Podrobil jsem se oné ostýchavé zvědavosti, s jakou se povaleč turista dívá na své pracující krajany, a došel až k nim.
Na sobě měli jasně červené haleny a širokánské kalhoty šarovary. Šavle byly zjevně z titanové slitiny - aby se s nimi snáz mávalo a aby při šermování bohatě jiskřily.
Ti čtyři chlapi zrovna v podřepu tancovali kozačka.
A rozmlouvali spolu - sice s ukrajinským akcentem, ale přece jen velmi bytostnou ruštinou. Ruštinou vlastně tajnou. Kdybychom jejich dialogy přeložili do slušnějšího jazyka, zněly by asi takto:
"Kurva s kurvou!" procedil skrz zuby bujaře hopsající operetní kozák. "Hejbni sebou, zmrde! A drž rytmus, ty šprcko protržená!"
"Didoprdele!" odvětil mu se stále týmž bujarým výrazem ve tváři druhý namaškařený pseudokozák. "A makej taky rukama, ať se nám ty pičusové nerozutečou!"
"Taňko! No tak kde seš, ty pizdo!" nezůstával pozadu třetí.
A do tance se pustila oslovená dívenka ve květovaných šatech, která tak "kozákům" poskytla příležitost trochu si vydechnout. Přesto jim ještě dokázala odseknout ve stejném duchu:
"Dyť sem eště celá mokrá, a vy si tu zatím akorát drbete koule, čurizóni!"
Začal jsem se opatrně prodírat z davu, třímajícího v rukou bzučící kamery a cvakající fotoaparáty. Hned vedle mě se jakási slečna zřetelnou ruštinou zeptala svého partnera:
"Panebože… to takhle sprosťačej pořád, co myslíš?"
Inu ano, zajímavá otázka. Pořád? Nebo jen v zahraničí? A všichni? Nebo jen naši? Ve zvláštně naivní víře, že rusky za hranicemi Ruska nikdo neumí…
Radši si budu myslet, že takhle se spolu baví všichni pouliční komedianti světa.
Všude autobusy.
Turisti.
Puby.
A obchody.
Parčíkem bloudí mim - smutný človíček, který v neviditelném labyrintu ohmatává jeho neexistující stěny.
Kousek dál vyhrává na saxofon bohorovný černoch v kiltu.
A já pochopil, proč se do Skotského podzemí nijak neženu. Musím do sebe tohle město nejdřív vstřebat. Pocítit ho vlastním tělem, na vlastní kůži… a taky krví v žilách.
Ještě chvíli budu bloudit davem. A pak si koupím lístek a vypravím se do strašidelného zámku.

Atrakce byla uzavřená. Obrovský jarmareční poutač však na pilířích visel dál. Stylizované dveře, vedoucí do "starobylého podzemí", byly otevřené, ale asi tak v úrovni prsou vstup přehrazoval tenký provázek. Na něm visela tabulka, která zdvořile upozorňovala, že strašidelný zámek je z technických důvodů uzavřen.
Popravdě řečeno mě to překvapilo. Viktor zemřel už před pěti dny. Což je dost dlouho na to, aby se provedlo jakékoli policejní vyšetřování. Nu a Noční hlídka by si všechno důkladně prověřila a prohlédla, aniž by na to kohokoli upozorňovala.
Jenže teď bylo zavřeno…
Pokrčil jsem rameny, přizvedl provázek, proklouzl pod ním a začal po úzkém tmavém schodišti sestupovat někam dolů. Pod nohama mi temně duněly ocelové pláty. Po dvou odpočívadlech jsem dospěl k záchodkům a krátké chodbičce se zavřenými pokladnami. Tu a tam svítily žárovky, ale zřejmě nešlo o součást osvětlení, vytvářejícího ponurou atmosféru. Tohle byla normální ekonomická svítidla.
"Je tu někdo živý?" zeptal jsem se anglicky a sám se na okamžik zalekl dvojsmyslnosti vlastních slov. "No

tak… je tu někdo… Jiný?"
Ticho.
Prošel jsem několika místnostmi. Po stěnách visely portréty lidí se zvířecími tlamami, které by takového Lombrosa upřímně potěšily. Texty v rámečcích zvěstovaly základní informace o všech těch zločincích, maniacích, lidojedech a černokněžnících. V prosklených skříních bylo vidět neumětelské napodobeniny usekaných rukou a nohou, nádoby s jakýmisi temnými kapalinami a mučicí nástroje. Podíval jsem se na ně šerem. Taky úplně nové kopie, jimiž nikdy nikdo nikoho nemučil - nenašel jsem jedinou zbytkovou stopu nějakého utrpení.
Zívl jsem.
Nad hlavou se mi křížila nějaká lanka, která měla zřejmě napodobovat pavučinu a na nichž se pohupovaly nějaké hadry, a nad tím vším jsem tušil kovový strop s dokonale neromantickými hlavami nýtů velkými jako podšálek. Tenhle strašidelný zámek kdosi zařídil v prostorách vyloženě technických. Ale cosi mě tu najednou znepokojilo…
"Tak je tu někdo? Živej nebo mrtvej, to je jedno! Ozvěte se!" zavolal jsem ještě jednou. A zase nic. Tak co mě to tu tolik mátlo? Muselo se to stát před chviličkou…, nějaká jakoby disharmonie…, zrovna když jsem se díval šerem…
Užil jsem tedy šerého zraku ještě jednou.
No jistě! Tohle je ta disharmonie!
Nikde tu nebyl modrý mech, ten neškodný, ale otravný parazitní potah. Ten přece roste v první hladině šera - jakožto jediný trvalý obyvatel tohoto šedivého rubu všehomíra. Nu a tady, kde lidi neustále zakoušejí strach, byť jen neseriózně jarmareční, by měl modrý mech bujet jako blázen. Viset ze stropu v huňatých stalaktitech, postlat odporně ševelící vrstvou podlahu a hojně zdobit stěny.
Jenže mech nikde.
Že by tyhle prostory někdo pravidelně čistil? Že by je vypaloval, pokud je to Světlý, nebo naopak vymrazoval, pokud je to Temný?
Inu, kdyby byl mezi pracovníky strašidelného zámku nějaký Jiný, dost by mi to pomohlo.
Místo odpovědi na mé nevyslovené otázky se ozvaly kroky. Dost kvapné - jako by někdo zaslechl můj pokřik a zdálky sem spěchal bludištěm, zhotoveným ze sádrokartonových příček. Uplynulo ještě několik vteřin a pak se černě natřené dveře vedoucí do sousední místnosti otevřely.
A vstoupil upír.
Samozřejmě nepravý. Vznášela se nad ním naprosto obyčejná lidská aura.
Ale byl patřičně vymóděný.
Stál tu v černém plášti, s gumovými tesáky v ústech a bílým líčidlem na tváři. To líčidlo bylo kvalitní, jedině že příliš neladilo s bujnými ryšavými kučerami. Při práci si zřejmě musí nasadit ještě černou paruku. K roli zloducha se taky příliš nehodila PET láhev minerálky, z níž se příchozí zrovna chystal napít.
Jakmile mě mladík spatřil, zachmuřil se. Původně dobromyslnou tvář vystřídal ne snad zlý, ale každopádně přísný a jakoby mentorský pohled. Sáhl si do úst a na okamžik se odvrátil. Když na mě pohlédl znovu, upíří tesáky už neměl.
"Co tu hledáte, pane?"
"Vy tady pracujete?" odpověděl jsem otázkou. Deptat jeho vůli magií se mi zatím nechtělo. Přece se můžeme normálně domluvit. Jako lidi.
"Ano, ale máme zavřeno. Dočasně."
"Kvůli tý vraždě?" vybafl jsem rovnou.
Znovu se zasmušil. Bylo jasné, že teď už se od něj přátelského porozumění nedočkám.
"Pane…, ani nevím, jak se jmenujete… Tohle je soukromý majetek. A momentálně je pro veřejnost uzavřen. Následujte mě laskavě k východu."
Pokročil ke mně a dokonce ke mně vztáhl ruku, jako by chtěl naznačit, že je připraven vypudit mě odsud silou.
"Byl jste tu, když zabili Viktora Prochorova?" nedal jsem se.
"A kdo vy vlastně jste?" zpozorněl mladík.
"Jsem jeho kamarád. Dneska jsem přiletěl z Ruska."

Jeho tvář se rázem proměnila. Začal nejistě couvat, dokud zády nenarazil na dveře, jimiž sem vstoupil. Strčil do nich, ale ty se neotevřely. Musím kajícně přiznat, že o to jsem se postaral já.
Mladého muže se zmocnila těžká panika.
"Ale já za nic nemůžu, pane! Všichni jsme z Viktorovy smrti smutný! Pane… tavárišč!"
To poslední slovo opravdu pronesl rusky. Z jakého starého akčního filmu si ho asi zapamatoval?
"Co je to s vámi?" zarazil jsem se tentokrát já a přistoupil jsem k němu blíž. Že bych měl takovou kliku a hned na první pokus narazil na člověka, který o tom všem něco ví nebo má ve vraždě dokonce sám prsty? Protože proč by jinak byl tak nervózní?
"Nezabíjejte mě, já za nic nemůžu!" vyhrkl mládenec. Jeho obličej byl teď bělejší než líčidlo. "Tavárišč! Sputnik, vodka, perestrojka! Gorbačov!"
"No tak za to poslední slovo by tě u nás v Rusku někdo opravdu zabít mohl," zabručel jsem a začal jsem po kapsách hledat cigarety.
Asi to nebyla zrovna šťastná věta. A můj pohyb taky mohl vypadat všelijak. Chlapec obrátil oči v sloup a sesul se na podlahu. Láhev s minerálkou dopadla vedle něj.

Z čiré paličatosti jsem se i tentokrát obešel bez magie. Vystačil jsem si s lehkými fackami po tvářích a vlil jsem mu do úst vodu. No a pak jsem mu starostlivě nabídl cigaretu.
"Tobě se to směje," poznamenal chmurně, když jsme se uvelebili v nakašírovaných mučících křeslech. Uprostřed sedadla byla díra a v té se výhružně tyčil kůl, připojený k důmyslnému pákovému mechanismu. "Ale moc se neposmívej…"
"Já se neposmívám," poznamenal jsem krotce.
"Ale posmíváš, i když jen v duchu." Mladík lačně zatáhl z cigarety a podal mi ruku. "Já jsem Jean…"
"Já zase Anton. Tak vida, já si myslel, že jsi Skot."
Jean s jistou pýchou pohodil ryšavými pačesy.
"To ne… jsem Francouz. Z Nantes."
"Ty tu studuješ?"
"Spíš si přivydělávám."
"Hele, a proč na sobě máš tuhle debilní maškarádu?" zeptal jsem se. "Když máte zavřeno."
Zrudl tak rychle, jak to dokážou jedině zrzaví albíni.
"Šéf mi nařídil, abych tu dneska držel službu, když máme eště zavřeno. Tak tu čekám… co kdyby sem znovu přišli policajti a něco chtěli? Když je tu člověk sám, tak je to docela blbý. V kostýmu se cítím… klidnější."
"Však jsem si z tebe div nenadělal do gatí," postěžoval jsem si mu. Není lepšího receptu proti stresu než tyhle obhroublé důvěrnosti. "Ale čeho ses tak lek ty?"
Loupl po mně očima a pokrčil rameny:
"Jak já mohl vědět, co máš za lubem? Ten kluk byl zavražděnej u nás. Takže my jsme jakoby něčím vinný…, ačkoli čím přesně? A von byl přece Rus! Což není jen tak…, však my dobře víme, jak takovýhle věci někdy končej… Už jsme to tu vlastně i probírali, nejdřív jen tak v žertu… Jenže pak jsme pochopili, že by to vlastně mohlo bejt docela vážný. Že třeba přijede jeho fotr, brácha nebo kámoš… a všechny nás tu pozabíjí."
"Jo ták," došlo mi konečně. "No…, můžu tě ujistit, že krevní msta není v Rusku zrovna rozšířená. To takový Skotové ji pěstujou dodneška."
"No právě," přikývl poněkud mimo mísu Jean. "Dyť je to barbarský! Divošský! V civilizovaným světě jednadvacátýho století…"
"…najednou někdo někoho podřízne," dokončil jsem tiše nakousnutou myšlenku. "Tak co se s tím Viktorem vlastně přesně stalo?"
Koukl po mně a znovu lačně šluknul:
"Já bych řek, že kecáš. Ty nejsi Viktorův kámoš. Ty budeš z ruský KGB. A poslali tě sem, abys tu vraždu vyšetřil. No nemám pravdu?"
Že by to opravdu byl tak utkvělý divák akčních filmů? Začínalo mi to opravdu být k smíchu.
"Určitě sám dobře chápeš, Jeane," řekl jsem polohlasně, "že na tuhle otázku ti odpovědět nemůžu."

Francouz naprosto vážně pokýval hlavou a pečlivě típnul cigaretu o podlahu.
"Tak pojď, Ruse. Ukážu ti místo, kde se to stalo. Ale už nám tu nekuř, všechno je tu z hadrů a papundeklu, to by hořelo jako fakule!"
Strčil do černých dveří, které se tentokrát lehce otevřely. Zamyšleně si je prohlédl a pak pokrčil rameny.
Prošli jsme několika dalšími místnostmi.
"Tak tady to je, ten zasranej upírskej zámek," hlesl ponuře Jean. Chvíli šátral po zdi, cvakl vypínačem - a najednou tu bylo jasné, ostré světlo.
No ano, šero nebo tma se sem hodily mnohem lépe. Bez nich atrakce vypadala vyloženě nesmyslně.
Krvavou řeku, po níž se mělo plout k upírům, tvořil dlouhý plechový žlab, široký asi tak tři metry a plný vody.
Té nebylo moc.
Tak po kolena.
Kovové necky samozřejmě po hladině nepluly. Šlápl jsem na bok člunu a pochopil, že stojí na dně na nějakých ložiscích nebo kolečkách. Pod vodou bylo vidět taky lano, jímž se loď tahala od jednoho "přístaviště" ke druhému. Žlab určitě nebyl delší než nějakých patnáct metrů. Uprostřed trasy se železné necky proplazily do sousední prostory, oddělené těžkými závěsy. Ty teď byly roztažené. U stropu jsem zahlédl ventilátor úctyhodných rozměrů. Na jedné stěně byl velmi hrubě načrtnut ponurý zámek, stojící na skále.
Přešel jsem až na příď člunu a nahlédl do temné místnůstky. Věru pitomé místo na rozloučení se životem.
Takže… po pěti dnech mohly všechny stopy dávno zmizet, ale přece jen bychom něco zkusit měli.
Pohled šerem nepomohl. Zaznamenal jsem sice slabé stopy nějakých Jiných, a to Světlých i Temných, ale to mohlo být tím, že místo vraždy zkoumali experti Noční i Denní hlídky. Nějaké známky "upíří stezky" jsem nezjistil. Zato jsem postřehl zcela jasné emanace smrti. Byly tak zřetelné, jako by od vraždy neuplynulo pět dní, ale jedna dvě hodiny. Tak to ten chlapec musel umírat moc ošklivě…
"Kdo vám tady dělá zvuk?" zeptal jsem se. "Určitě tu potřebujete nějaký vzdechy, skučení a strašidelný vytí. Přece byste turisty nevozili v naprostý tichosti."
"To jde ze záznamu," poznamenal zasmušile Jean. "Támhle jsou reproduktory, a támhle taky…"
"A to tady na ty vaše návštěvníky nikdo nedává pozor?" zeptal jsem se. "Co když se někomu během produkce udělá zle?"
"Ale jo, na to pozor dáváme," připustil mladík zdráhavě. "Vidíte tu dírku ve zdi, támhle vlevo? Tam vždycky někdo stojí a sleduje cvrkot."
"Potmě?"
"No, máme na to přístroj pro noční vidění…," zrozpačitěl Jean nadobro. "Je to obyčejná videokamera s režimem pro noční natáčení. Prostě se díváte na obrazovku…"
"Jasně…," přikývl jsem. "No a cos viděl ve chvíli, kdy přišel Viktor o život?"
Buď už se trochu uklidnil, nebo se se vším smířil, ale v každém případě nic nepopíral. Jen se zeptal:
"A proč si myslíte, že jsem tam byl zrovna já?"
"Protože na sobě máš ten upíří kostým. Co kdyby někdo z návštěvníků taky natáčel na podobnou kameru? Proto jste přece takhle oblečený, ne? Já bych řek, že tu každej máte svou naprosto přesně stanovenou roli. Což znamená, že během představení jsi byl v tomhle převleku a někde poblíž."
Jean přikývl:
"Jo, to jo. U tý kamery jsem byl já. Akorát že jsem nic neviděl, to mi teda věřte. Všichni seděli jako normálně a nikdo na ně neútočil, dokonce se k nim ani nepřiblížil."
O tom, že zachytit hladového upíra na video při natáčení v nočním režimu není možné, jsem nemluvil - a hladový být musel opravdu strašně, jinak by se k tak zoufalému útoku neodhodlal. Za tmy se natáčí v infračervené části spektra, jenže hladový upír není teplejší než jeho okolí. Jedině by snad na záznamu mohly zůstat nějaké lehké stíny…
"A nahrávali jste to?"
"Samozřejmě ne. Nač zbytečně mařit kazety."
Přidřepl jsem a rukou zavířil ve vodě. Byla studená a zatuchlá. Vypadalo to, že se zatím nikomu neuráčilo ji vyměnit…, ostatně pokud vyšetřování ještě probíhá, tak je to přirozené.

"Na něco jste přišel?" zeptal se mě zvědavě Jean.
Neodpověděl jsem a podíval jsem se do vody skrz zavřená víčka. Díval jsem se šerým pohledem, pronikajícím realitou k podstatě věcí.
Žlab se naplnil kalným křišťálem. A v tom křišťálu se vyrýsovaly nachové žilky. Při dně se pohupoval oranžový kal.
Voda obsahovala lidskou krev.
Hodně krve.
Tak čtyři litry.
Proto tu jsou znát tak silné emanace smrti. Krev je stopa nejjasnější a nejtrvanlivější.
Kdyby policii došlo, aby udělala analýzu vody, tak by pochopila, že všechnu Viktorovu krev útočník prostě nechal vytéct do žlabu. A že s tím žádní upíři nemají nic společného.
Ostatně policie ani žádné upíry nehledala. A tu analýzu možná udělat nechala. No a pokud ne, pak je to proto, že výsledek byl předem jasný. Šmik přes krk a crrr do vody… Jedině Jiné mohla napadnout věc tak pošetilá, aby v pouťové atrakci hledali upíra!
"Je to jasný jako facka," zamumlal jsem. "Kurňapráce…"
A bylo to tak - šlo tu o krutou vraždu. Jejíž vykonavatel si zřejmě potrpěl na černý humor. Jenže to už není naše věc. Jen ať si to dál v klidu vyšetřuje edinburská policie.
Ale proč toho kluka tedy zabili? To je želbohu hloupá otázka. Pro smrt tu bývá podstatně víc příčin než pro život. Chlapec to byl mladý a horkokrevný. Jeho otec je politikařící podnikatel. Takže mohl přijít o život vlastní vinou, kvůli otcovým záležitostem nebo dokonce zcela bez důvodu.
No jistě, Geser i Zavulon tentokrát svorně šlápli vedle. Hledali nebezpečí tam, kde žádné nebylo a není.
"Díky za pomoc," řekl jsem Jeanovi. "Já půjdu."
"Tak přece jen jsi ruskej policajt," konstatoval mladík spokojeně. "Na něco jsi přišel?"
Významně jsem se zazubil a zakroutil hlavou. Jean si povzdechl: "Vyprovodím tě, Antone."

Nedaleko od Skotského podzemí jsem objevil sympatický pub - U chřástala a praporku se to jmenovalo. Byly to tři malé propojené sály se zašlými zdmi a stropem, se starými lampami, pivními korbeli a taky s obrázky a různými nanicovatůstkami po stěnách. Na nálevním pultu jsem napočítal deset píp a za ním obrovité baterie lahví - jen whisky tu měli dobrých padesát druhů. Vzpomněl jsem si, co říkal Semjon, a objednal jsem si haggis a polévku z denního menu. Od mohutné barmanky s pořádnými prackami, které si vytrénovala věčným roznášením piva, jsem si vzal sklenici guinnesu. Prošel jsem až do zadního sálu, který byl ze všech nejmenší a kde jsem konečně našel volný stolek. Hned vedle mě obědvala parta Japonců. Za stolkem u okna pil pivo postarší vousáč, zřejmě místní. Vypadal otráveně, asi jako Moskvan, který z nerozumu zabloudil na Rudé náměstí. Odkudsi sem doléhala hudba, naštěstí tlumená a melodická.
Z polévky se vyklubal obyčejný bujón s vejcem a opraženými kostičkami z bílého pečiva. Haggis zase ze všeho nejvíc připomínal skotskou variantu naší játrovky. Snědl jsem ale jak polévku, tak haggis s nepostradatelnými pomfrity, čímž jsem považoval své turistické povinnosti za splněné.
Největší radost mi tu udělalo pivo. Sotva jsem ho dopil, zavolal jsem domů. Krátce jsem promluvil se Světlanou a sdělil jsem jí, že se tu dlouho nezdržím, protože se to všechno velice rychle vysvětlilo.
Než jsem zavolal šéfovi edinburské Noční hlídky, dal jsem si ještě jeden půllitr. Pak jsem v telefonním seznamu našel číslo Fomy Lermonta a navolil jsem ho.
"Ano, slyším," ozvalo se po několikerém zazvonění. Zajímavé bylo, že se to ozvalo rusky.
"Dobrý den, Thomasi," pozdravil jsem a na poslední chvíli se rozhodl nechat ono ruské Foma odpočívat. "Mé jméno je Anton Goroděckij a jsem váš kolega z Moskvy. Geser mě požádal, abych vás moc pozdravoval."
Najednou mi to všechno připadalo až obludně podobné nějaké špatné jamesbondovce. Až jsem se otřásl.
"Vítám vás, Antone," pravil mobil nenuceně. "Zrovna jsem si říkal, kdy asi zavoláte. Jaký byl let?"
"Prima. Ubytoval jsem se v příjemným hotýlku - je tam trochu tma, ale zato je to úplně v centru. Už jsem se prošel po městě a dokonce i pod městem." Byl jsem k nezastavení, protože mluvit v jinotajích mě

zničehonic začalo velice bavit. "Nemohli bychom se setkat?"
"Samozřejmě, Antone, hned si k vám přisednu," slíbil mi mobil. "Ačkoli… nechcete radši vy ke mně? Mám to tady příjemnější."
Zvedl jsem oči a pohlédl na postaršího pána, sedícího u okna. Vysoké čelo, husté obočí, ostrá brada a inteligentní ironické oči. Strčil mobil do kapsy a ukázal mi na volnou židli.
Jistě, mají toho s Geserem dost společného. Teď nemyslím zevnějšek, ale způsob komunikace. Řekl bych, že pan Thomas Lermont umí své příliš rozverné podřízené usadit stejně dobře jako můj šéf.
Chopil jsem se svého piva a přesedl jsem ke stolku ředitele edinburské Noční hlídky.
"Říkej mi Fomo," oslovil mě jako první. "Bude mi příjemné vzpomenout si na Gesera."
"Znáte se už dávno?"
"Hodně dávno. Geser má samozřejmě ještě starší kamarády, ale já ne… Hodně jsem o tobě slyšel, Antone."
Na to jsem neřekl nic, protože nebylo co. Já o něm až do včerejška v životě neslyšel.
"Mluvil jsi s Brucem, viď? Tak jakpak se ti zamlouvá, náš Mistr místních upírů?"
Na okamžik jsem zauvažoval a pak opatrně zformuloval svou základní představu:
"Je to vzteklej, nešťastnej ironik. Ale vzteklý nešťastný ironici jsou všichni upíři. Viktora samozřejmě nezabil."
"Tys na něj tlačil," spíš konstatoval, než že by se ptal Foma.
"Ano. Prostě se to tak seběhlo. Ale on nic neví."
"Omlouvat se nemusíš." Lermont se napil piva. "Náhodou to dopadlo výborně. Jeho samolibost ho donutí držet jazyk za zuby a co jsme potřebovali, to jsme se dověděli… A copak ses dověděl ve Skotském podzemí?"
"Je to dobrý tak na strašení dětí. Teď tam maj zavřeno, ale podařilo se mi popovídat si s jedním hercem. A podívat se i na místo činu."
"Prosím tě!" podivil se Lermont. "No a cos tam zjistil, Antone?"
Léta styku s Geserem se mi teď moc hodila. Protože teď už jsem vždycky věděl předem, kdy se mocná šéfovská ruka chystá srazit příliš troufalého mladého níága do bláta.
"Ta Krvavá řeka, co tam podřízli Viktora…" Pohlédl jsem na bohorovného Lermonta a opravil jsem se. "Kde zabili Viktora…. Ve vodě je tam krev. Hodně lidský krve. Vypadá to, že mu nikdo žádnou krev nevysál. Prostě rozpárali tepnu a drželi ho tak dlouho, dokud nevykrvácel. Proto by bylo dobrý vzít vzorek vody do laboratoře. Asi by bylo dobrý nějak upozornit policii, aby prozkoumala DNK oběti…"
"Ach bože, ta vaše víra v moderní vědu!" Foma trpitelsky svraštil čelo. "Ta krev ve žlabu je samozřejmě Viktorova. To jsme si zjistili hned první den. Stačí k tomu docela obyčejně zpodobovací kouzlo, na to stačí schopnosti páté kategorie."
Vzdát jsem se ale rozhodně nehodlal. Geserova škola mě naučila taky tomu, jak se z podobných nevraživých nájezdů ve zdraví vykroutit.
"My to samozřejmě nepotřebujeme, ale policii bychom to napovědět měli. Jen ať taky vědí, že Viktorova krev skončila ve vodě. To jim pomůže při vyšetřování a zároveň to zavře klapačky těm, co povykujou o upírech."
"My tu máme dobrou policii," poznamenal klidně Foma. "Oni už si taky všechno prověřili a vyšetřují dál. Ovšem zastavovat šíření hloupých fám není jejich práce. Když někoho zajímají bulvární tlachy…"
Tohle mě potěšilo. Ať už je to jak chce, já odvedl velmi dobrou práci.
"Předpokládám, že dál už v tyhle věci zasahovat nemusíme," usoudil jsem. "Vražda je samozřejmě zlá věc, ale ať si lidi s tím svým zlem bojujou sami. Toho kluka je mi líto, ale…"
Foma pokýval hlavou a usrkl piva. A pak řekl:
"Škoda ho samozřejmě je, Antone… Ale co budeme dělat s tím kousnutím?"
"O čem to mluvíte?"
Foma se lehce naklonil přes stůl a šeptl mi:
"To na Viktorově krku není normální rána, Antone. To jsou nade vši pochybnost stopy upířích tesáků. Nepříjemné, co?"
Pocítil jsem, jak mi začínají planout uši. A hloupě jsem se zeptal:

"Určitě?"
"Zcela určitě. Protože jak by takový profesionální zabiják mohl naprosto přesně znát stavbu upířího útočného zubu? Jak by mohl vědět o laterálních žlábcích, o značkovacím hrotu, o Drákulově brázdě či o šroubovitém pohybu při útoku samotném…"
Teď už mi hořel celý obličej. Jako živá se mi náhle zjevila třída, v níž jsem se kdysi učil, Polina Vasiljevna s ukazovátkem v ruce a gumový model na stole - cosi obrovitého, rafinovaně zahnutého a zároveň šroubovitého, označeného tabulkou z plexiskla, na níž bylo černými písmeny napsáno: Pravý (útočný) řezák upíra. Poměr 25:1. Kdysi dávno byl model funkční a po stisknutí tlačítka se prodlužoval a mohl se i natáčet. Motorek už ale dávno shořel a nikdo se neuráčil ho opravit, takže zub navždy strnul někde na půl cesty mezi polohou útočnou a maskovací.
"Zřejmě jsem si se závěry mírně pospíšil," přiznal jsem se. "Je to moje vina, pane Lermonte."
"O vině nemluv - ty sis prostě přál, aby s tím Jiní neměli nic společného," poznamenal velkomyslně Foma. "Kdyby ses podíval na výsledky pitvy, tak bys pochopil, že tvá hypotéza je chybná. Tak co ty na to?"
"Pokud byl upír opravdu hodně hladověj, tak mohl oběť vysát úplně," zauvažoval jsem napjatě, "a to by pak mohl krev i zvrátit… Našly se ve vodě zbytky upířího anestetika?"
"Nenašly," přikývl souhlasně Foma. "To ovšem o ničem zvláštním nevypovídá, upír mohl spěchat tak, že se rozhodl žlázy s anestetikem neužít."
"To jo," souhlasil jsem. "Takže buď se mu opravdu udělalo zle, nebo toho mládence držel tak dlouho, dokud z něj všechna krev nevytekla. Ale proč?"
"Přece aby všechny uvedl v omyl a zamotal vyšetřování."
"To nedává smysl," zakroutil jsem hlavou. "K čemu by mu to bylo? Proč by nechával jasné stopy upířího stisku a krev přitom nechal volně vytéct? Upíři si na krev dávaj sakra pozor, ty by něco takovýho nepřipustili. Ruský maj dokonce jedno takový úsloví: Nechat ukápnout krev na zem je jako udeřit matku!"
"Nějaký smysl se dá najít vždycky," pronesl nabádavě Foma. "Dejme tomu, že ten upíří vrah potřeboval odvést pozornost k mladému a prokazatelně hladovému kolegovi. Proto mladíkovi proťal hrdlo i tepnu, ale krev nepil a nechal ji vytéct v naději, že se na to nepřijde. Nebo to opravdu byl nějaký hladovec, zaútočil, ale okamžitě se vzpamatoval a nechal krev unikat, aby tak vytvořil zdání, že někdo se tu pokoušel vyrobit falešné stopy…"
To mě zaujalo natolik, že jsem horlivě zamával rukama, jako bych rozmlouval s Geserem:
"Ale nechte toho, Bo… vlastně Fomo! Verzí si můžete vymyslet, kolik chcete, ovšem já ještě neviděl hladovýho upíra, kterej by se s tesákama v tepně oběti zřek její krve. Tahle debata nemá cenu. Mnohem důležitější je zjistit, proč toho kluka někdo zabil? Je to náhodná oběť? Pokud ano, tak bychom měli opravdu hledat přespolního nebo nováčka. Jenže co když pro někoho bylo důležitý zabít právě Viktora?"
"Upír dokáže zabít člověka jedinou ranou," řekl Foma. "A ani se ho nemusí dotknout. Tak proč by tenhle po sobě nechával stopy? Viktor klidně mohl zemřít na srdeční infarkt, a nikdo by neměl nejmenší tušení, že jde o vraždu."
"Souhlasím," přikývl jsem. "Ale… to by pak ten váš Mistr měl pravdu. Že ten upír nebude místní a mladík se mu do drápů dostal náhodou. Zakousl ho, vypil, polekal se a udělalo se mu zle…"
"Vypadá to tak," připustil Foma. "Jenže mě na tom všem pořád něco mate, Antone."
Pivo jsme dopili v zamyšleném tichu.
"A nepokoušeli jste se sejmout stopy přímo z mrtvoly?" zeptal jsem se po chvíli.
Že mi šlo o zbytky aury, jsem přirozeně vysvětlovat nemusel.
"Z mrtvoly?" Foma skepticky zakroutil hlavou. "Pokud si vzpomínám, nikdy se to nepovedlo. Ale ano, zkusili jsme to, jenže stopy žádné… Řekni mi, hlídkaři, co ještě jsi viděl zajímavého v tom Skotském podzemí?"
"Pracujou tam Jiný," konstatoval jsem. "To místo je přece plný emocí, a přitom tam nikde není modrej mech. Což znamená, že to tam někdo pravidelně čistí."
"Jiní tam nepracují," broukl Foma. "A po modrém mechu tam není ani památky."
Nedůvěřivě jsem na něj pohlédl.
"Ze studijních důvodů jsme se pokoušeli ho tam přesadit odjinud. Jenže během hodiny uschl a rozpadl se.

Taková je to přírodní anomálie."
"No… to se asi stát může," mínil jsem nejistě a hned mě napadlo, že by bylo dobré pohrabat se v archivech.
"To může," řekl jen Foma. "A tebe bych poprosil, Antone, abys vyšetřování zatím nenechával. Něco se mi na tom všem pořád nechce líbit. Pokus se promluvit si s tou Viktorovou přítelkyní."
"Ona je pořád tady?"
"Samozřejmě. Policie ji požádala, aby zatím neopouštěla město. Žije v hotelu Apex City, kousek odsud. Předpokládám, že pro tebe bude snazší navázat s ní kontakt."
"Vy ji z něčeho podezříváte?"
Edinburský velký mág zakroutil hlavou:
"Je to jen docela obyčejný člověk… Ne, problém je v něčem jiném. Nese smrt svého chlapce velmi těžce a s policií spolupracuje ochotně. Jeden z mých mužů už se s ní taky setkal… coby vyšetřovatel. Není ale vyloučeno, že krajan k ní najde cestu snáz. Co když si ještě na něco vzpomene? Co když si vybaví nějaké gesto, pohled, slovo - prostě jakýkoli detail. Mně se zkrátka strašně nechce tohle vyšetřování zastavit a nechat celou záležitost jen v kompetenci policie, Antone."
"Asi by bylo dobrý setkat se taky s majitelem Skotskýho podzemí," usoudil jsem.
"To by ti k ničemu nebylo," mávl rukou Foma.
"Ale proč?"
"No protože to pitomý podzemí, a nejen tohle, patří mně!" vybafl na mě s odporem.
"Ale…," zarazil jsem se hned. "To by… to by ovšem…"
"Jaké ovšem? Mám takový menší holding, Scottish Colours, který se věnuje podnikání v turistice. A naše Noční hlídka je jeho akcionářem - ze zisku financujeme naši operativní činnost. Pořádáme hudební a cirkusové produkce, máme podíl ve čtyřech hotelech, čtyři puby, Skotské podzemí, tři autobusy a agenturu, která vozí turisty na jezera. Jinak bychom se tady neuživili," ušklíbl se. "Z turistů dnes žije celý Edinburgh. Pokud se někdy dostaneš do Glasgowa, konkrétně na jeho předměstí, tak se neděs. Uvidíš tam totiž polorozpadlé domy, zatlučené hotely a stojící továrny. Průmysl umírá. V Evropě není výhodné produkovat zboží, Evropa musí produkovat služby. A tak ani mně, kumštýři tělem i duší, nezbylo nic jiného než začít provozovat pouťové atrakce a varietní programy."
"Já vám rozumím, ale je to dost nečekaný…"
"A Jiní tam zaměstnáni nejsou," opakoval Foma ještě jednou. "Je to zvláštní místo…, modrý mech tam neroste…, proto jsem to taky kdysi dávno koupil. Nakonec se tam ale ještě nikdy nic mimořádného nedělo."
"A není teda možný, že ta vražda je útok na vás?" zeptal jsem se. "Na vás osobně a na Noční hlídku Edinburghu? Nechce někdo místní Světlý zkompromitovat?"
Foma se usmál a povstal.
"Přesně z tohohle důvodu tě tu potřebuju, Antone. Aby se na vyšetřování podílel silný mág odjinud. Promluv prosím s tou Valérií. Pokud možno co nejdřív."

Jenže setkání s Lerou jsem nakonec musel odložit.
Když už jsem se blížil k hotelu, spatřil jsem další z nesčetných turistických skupin, která se shlukla kolem pouličního artisty. Nad jejich hlavy vyletovaly v duhovém oblouku pestrobarevné kuličky - a já najednou okamžitě věděl, koho uvnitř kruhu diváků spatřím. I přesto, že Jegor o sobě nemluvil jako o žonglérovi, ale jako o iluzionistovi.
Artistů tam ale bylo hned pět. Tři mladíci ve výrazných cirkusáckých trikotech právě odpočívali. Diváky obcházela mladá dívka ve vlajících poloprůsvitných šatech s podnosem v rukou - mince a bankovky na podnos pršely dosti hojně.
V této chvíli tedy účinkoval jen Jegor. Měl na sobě černý frak, bílou košili a černého motýlka - vypadal vyloženě sošně a zdůrazňovaně mimo tento svět i hlučnou, letně oděnou bandu turistických zvědavců. Žongloval barevnými kuličkami. Vlastně ne, to nebylo obyčejné žonglování… Vypadalo to, jako by jeho pravá ruka do vzduchu jeden po druhém vystřelovala malé červené, modré a zelené míčky velikosti višně. Otevřená dlaň se úmyslně pomalu kroutila před očima užaslých diváků, aby viděli, že v ní nic není.

Pak se prsty sevřely, následoval prudký pohyb paží - a do vzduchu vzlétl další míček. Levá ruka kuličky zachytávala, tiskla je v hrsti, přetrhávala barevný oblouk a vzápětí stisk prstů povoloval; dlaň byla prázdná.
Míčky se zjevovaly odnikud a mizely nikam. Bylo jich stále víc, jako by Jegor nestíhal odebírat ze vzduchu všechno, co tam vyházel. Barevná parabola byla stále jasnější a hutnější a postupně se měnila v mihotavý světelný luk. Člověku až oči přecházely. Pohyby jeho prstů se zrychlily natolik, až bylo jasné, že tohle by nedokázal ani ten nejobratnější eskamotér. Diváci tajili dech. Zvenčí sice ke kruhu zvědavců doléhal halas ulice, ale přímo v davu okamžitě utichal jako šumění vzdáleného moře. V Jegorových rukou se svíjelo barevné lano.
Napětí rostlo. Dívka přestala vybírat peníze; teď jí stejně nikdo nevěnoval pozornost a ona sama se otočila k Jegorovi a sledovala ho nadšenýma zamilovanýma očima.
Jegor prudce škubl oběma rukama - a v rukou najednou držel měňavou, duhově zbarvenou stuhu.
Diváci jako by se probrali ze snu a nadšeně se roztleskali.
Vzpomněl jsem si na stařičký vtip o kouzelníkovi, který se uchází o místo v cirkuse: "Já prostě vyjdu do manéže a tam žongluju se zlatými rybičkami - umíte si to představit. Nakonec rybky vyletí až vysoko pod šapitó a tam zmizí. Jedině že jsem zatím nevymyslel, jak to udělat…"
Chudáček jeden hloupá. Na to, abyste dosáhli něčeho podobného, musíte být Jiný. A třeba neiniciovaný. Protože Jiný bez iniciace a bez schopnosti vstupovat do šera dokáže mnohem víc než obyčejný smrtelník. A s Jegorem je to ještě složitější. Jako dítě do šera vstoupil. Pak se dostal dokonce až do druhé vrstvy, i když za pomoci cizí Síly, protože jeho vlastní schopnosti jsou minimální.
Definitivní iniciaci se ale vyhnul. A zůstal tím, čím byl předtím - nevyprofilovaným Jiným, který nedokáže vědomě kontrolovat své schopnosti a který se nepřipojil ani ke Světlu, ani ke Tmě. Kniha jeho osudu byla přepsána, aby se mohl vrátit na samý začátek, a pak dostal možnost nové volby - jenže on to odmítl.
A rozhodl se, že je obyčejný člověk.
Takže teď ani sám neví, jak tohle fantastické číslo vlastně dělá. Je si jist, že těmi kuličkami opravdu jen neuvěřitelně zručně žongluje a že si je dokáže nepozorovaně přehazovat z ruky do ruky, než je znovu vystřelí k nebi. A nakonec že kuličky "promění" v onu barevnou stuhu, opatřenou pro lepší manipulaci několika závažími.
Ve skutečnosti je takovýto trik nemožný.
Jenže Jegor je přesvědčen, že se jeho číslo obejde bez magie. Že je jen neuvěřitelně obratný a mrštný.
Diváci zuřivě tleskali. V jejich očích se zračil upřímný, nelíčený obdiv, jakého se v cirkuse dočkáte jen od dětí. Svět pro ně na okamžik byl kouzelný a podivuhodný.
Protože nevědí, že náš svět takový je…
Jegor se poklonil a rychle obcházel kruh publika, tísnícího se kolem něj. Peníze si žádné nebral, přestože mu lidé podávali bankovky - on se jen pozorně díval do jejich tváří.
Ale on si z nich přece bere Sílu! Aniž si to uvědomuje, energeticky se přiživuje na jejich emocích.
Začal jsem se z těsně namačkaného kruhu prodírat ven. Jenže to nešlo - proti mně se pořád někdo tlačil, u nohou mi poskakovaly děti, pak mi do ucha horce dýchla polonahá dívčina se rty propíchanými pearsingem. Nestihl jsem to a Jegor si mě všiml. A zůstal stát.
Nezbylo mi než bezradně rozhodit rukama.
Jegor na okamžik strnul, ale pak cosi šeptl dívce s podnosem, která kráčela hned za ním, a vnořil se do davu. Lidé se před ním rozestupovali, ale přitom ho nadšeně poplácávali po zádech a ramenou a cosi obdivně repetili v mnoha jazycích.
"Promiň, ale věř mi, že jsem tady čirou náhodou," hlesl jsem provinile. "Tebe bych tady rozhodně nečekal."
Na okamžik se na mě zadíval a pak řekl:
"Věřím ti."
To jistě, vždyť pokud jde o Sílu, je právě na vrcholu. Každou lež cítí intuitivně.
"Už musím jít," pokračoval jsem. "Ale bylo to skvělý, mohl jsem na tobě oči nechat."
"Počkej chvilku, stejně se potřebuju něčeho napít." A Jegor vykročil po mém boku. "To číslo mě stojí

hroznýho potu…"
Pak ho stihl jakýsi zvědavý kluk a důrazně ho chytil za rukáv. Jegor zůstal zdvořile stát, rozepnul si manžety u košile a všem kolem předvedl, že tam nic není. Pak přímo ze vzduchu vylovil stříbřitou kuličku a tomu nedůvěřivému dotěrovi ji věnoval. Kluk vypískl nadšením a rozběhl se ke svým rodičům, kteří stáli kousek od nás.
"Úžasný!" pochválil jsem ho. "A co v Moskvě, tam jsi taky k vidění? Že bych vzal do cirkusu dcerku."
"V Moskvě ne," zasmušil se. "Však víš sám, jak to má u nás omladina těžký - a to se týká i cirkusu."
"No, umím si to představit.
"Když nejsi z cirkusácký rodiny, neskákal jsi od pěti let po manéži a nemáš potřebný styky… No a než ti nabídnou vystupování v zahraničí…" Jegor se zakabonil. "Ale já už na ně kašlu! Příští rok budu dělat ve francouzským cirkuse, teď si zrovna domlouvám podmínky smlouvy - ať si potom rvou vlasy na hlavě…"
Posadili jsme se ke stolku před nejbližší kavárnou. Jegor si objednal sklenici džusu, já dvojité presso. Už zase se mi chtělo spát.
"Tak jsi tady kvůli mně, nebo ne?" otázal se znovu ostře.
"Ale já přece ani netušil, že letíš do Edinburghu! Jsem tu na služební cestě z docela jinýho důvodu."
Opět si mě podezíravě změřil, ale pak si jen povzdechl a jeho napětí jako by ochablo:
"Tak promiň. V letadle jsem to asi trochu přehnal. Nemám ten váš úřad rád… a proč bych taky měl?"
"Chápu," přikývl jsem a v obranném gestu zvedl ruce dlaněmi k němu. "Nic ve zlým. Náš úřad rád mít nemusíš, ani si to nezaslouží."
"To jo," zahleděl se Jegor zamyšleně do sklenice. "No a jak to teď u vás vypadá? Pořád vám šéfuje Geser?"
"Jasně. Ten tam vždycky byl, je a bude."
"A co Tygřík s Medvědem?" usmál se Jegor, jako by si zrovna vybavil něco příjemného.
"Tygřík zahynula, Jegore." Až jsem se zachvěl, když jsem si uvědomil, že on to vlastně neví. "Byla to tehdy hodně neveselá historie… a tak či onak jsme to odnesli všichni."
"Tak ona je mrtvá," pronesl tiše. "To je škoda. Moc se mi líbila. Byla hodně silná, i když vlkodlak…"
"Spíš mág obrateň," opravil jsem ho. "Silná byla, to máš pravdu, ale taky až moc horkokrevná. Vrhla se na Zrcadlo!"
"Na zrcadlo?"
"No… to je takovej typ mága. Dost neobvyklej. Když některá z Hlídek začne mít nad tou druhou až moc velkou převahu, přijde tý druhý na pomoc mág Zrcadlo. Říká se o něm, že se rodí ze samotnýho šera, ale přesně to neví nikdo. Zrcadlovej mág se v běžným boji přitom nedá porazit, protože automaticky přebírá Sílu soupeře a jakejkoli útok odrazí. Pěkně jsme to tenkrát schytali… a Tygřík to nepřežila."
"No a co Zrcadlo? To jste zabili?"
"Jmenoval se Vitalij Rogoza… Odhmotnil se. Sám od sebe, takovej už je jejich osud. V Zrcadlo se obyčejně promění slabej nerozhodnutej mág, kterej ztratí paměť, vydá se tam, kde vzniká mimořádná nerovnováha sil, a staví se na slabší stranu. No a když se rovnováha obnoví, Zrcadlo mizí, rozplyne se v šeru."
Mluvil jsem naprosto automaticky. A přemýšlel přitom o čemsi zcela jiném.
V hrudi mi bolestivě narůstala těžká ledová hrouda. Takže slabý mág, který neví, zda se rozhodnout pro Světlo či pro Tmu…
"Dobře mu tak," vyhrkl Jegor pomstychtivě. "Ale Tygříka je mi líto. Často jsem na ni vzpomínal. A někdy taky na tebe."
"Fakt?" zeptal jsem se. "Doufám, že ses na mě nevztekal."
Popravdě řečeno mi teď bylo jedno, na koho a jak Jegor vzpomínal.
Slabý nerozhodnutý mág.
V případě potřeby přijede na místo, kde… A rozplyne se v šeru…
"Trochu jo," připustil Viktor. "Ale ne moc. Ty za to koneckonců nemůžeš. Prostě máš takovou práci… pěkně hnusnou. Dotčenej jsem se ovšem cítil každou chvíli. Jednou se mi dokonce zdálo, že ve skutečnosti jsi můj otec. A že já se tobě na potvoru stal černým mágem a začal pracovat v Denní hlídce."

Jenže on přece paměť neztratil! Takže bych neměl mezi ním a Rogozou dělat paralelu nebo dokonce rovnítko.
"To je teda legrační sen," mínil jsem. "Říká se občas, že sny jsou jiný reality, který se tu a tam proderou do našeho vědomí. Možná že se někdy něco takovýho opravdu stalo. Ale k těm Temnejm jsi teda chodit nemusel…"
Jegor jen posupně odfrkl:
"Hrom do vás do všech bac! Já nemám rád ani Světlý, ani Temný. Ale klidně se někdy stav, Antone. Bydlím tady kousek, v hotelu Apex City. A seznámím tě s ostatníma, jsou fakt bezva."
Hodil na stůl pár mincí a vstal.
"Já jdu makat. Moje číslo je zlatej hřeb programu, beze mě by si moc nevydělali."
Toho džusu se skoro nedotkl.
"Jegore!" křikl jsem za ním. "Jak jsi do Edinburghu přijel? Sám od sebe?"
Překvapeně na mě pohlédl.
"Ne, to ne. Tu práci mi nabídla jedna firma - Scottish Colours. My jí teda mezi sebou říkáme Barvy skotu. A proč to chceš vědět?"
"Jenom jsem si říkal, jestli nepotřebuješ pomoc," zalhal jsem tentokrát naprosto nestoudně. "Třeba sehnat agenta nebo tak…"
"Díky," odpověděl mi Jegor tak vřele, že jsem se samou hanbou div nepropadl pod zem. "Nic takovýho nepotřebuju, ale stejně díky, Antone."
Seděl jsem a tupě zíral do šálku od kávy. Že by těch náhod ještě pořád nebylo dost? Nemám zkusit věštit z kávové sedliny?
"Barvy skotu. Dobytčí barvy," zamumlal jsem bezděčně. V prsou jsem měl takový mráz, že už mě to ani nebolelo.

Kapitola čtvrtá

Není nic nesmyslnějšího než přijet do neznámého města a sedět tam v hotelovém pokoji. Kdybyste se někdo takto hodlal vyhnout rozpálenému peklu siesty někde ve Španělsku, tak budiž. Nebo kdybyste byl novomanžel na svatební cestě - to vás rozměry postele v tom pokoji zajímají mnohem víc než panoráma, otevírající se za oknem…
Jenže Valérie se ocitla v bezvýchodné situaci. Opustit město jí zakázala policie. A vycházet do vířícího, rozjařeného davu turistů prostě nedokázala.
Dveře otevřela okamžitě, jako už by za nimi čekala. Přestože varovat ji nikdo nemohl, kolem recepce jsem prošel pod ochranou Kruhu nevnímání.
Na sobě jen podprsenku a kraťasy. No jistě, je tu horko. Tady nemají klimatizaci ani v podstatně dražších hotelích, není tu na to podnebí. Takže při podobném počasí je vám horko - zvlášť když se napijete…
"Čím můžu sloužit?" zeptala se mě Lera s opilou vyzývavostí.
Měla černé, rovně zastřižené vlasy a byla na první pohled sympatická, útlá a dost vysoká.
Jednou rukou se pořád držela kliky dveří od koupelny. Když jsem zaklepal, zřejmě šla zrovna na záchod.
"Dobrý den, Lero," pronesl jsem zdvořile. Nevypadal jsem zrovna reprezentativně, na sobě jsem měl jen obyčejné tričko a kraťasy, ale nakonec jsem přece jen volil tón "pracovníka orgánů". "Můžu dál?"
"Proč by ne?" podivila se. "Pro…," mocně škytla, "prosím. Já jenom… hned jsem zpátky."
Zmizela v koupelně, ale ani se neobtěžovala zavřít za sebou dveře. Pokýval jsem hlavou, prošel kolem rozházené postele a posadil se do křesla u okna. Pokoj nebyl velký a připadal mi typizovaně útulný. Na konferenčním stolku jsem objevil víc než z poloviny vypitou láhev whisky Glennvilette. Pohlédl jsem na dveře koupelny a vyslal za Lerou prostinké zaklínadlo.
Uvnitř se ozvaly kašlavé, dávivé zvuky.
"Nepotřebujete pomoct, Lero?" zeptal jsem se a nalil si na dva prsty whisky.
Neodpověděla. Bylo jí zle.

V minibaru jsem našel studenou minerálku. Opláchl jsem Leřinu sklenici, nad níž se vznášela vůně whisky. Tak jsem do sklenice cákl ještě trochu vody a pak ji vychrstl rovnou na koberec. A naplnil sklenici minerálkou.
"Promiňte…" Dívka vyšla z koupelny ještě mírně předkloněná, ale už o dost živější. Já… nezlobte se."
Byla sympatická. Velmi mladá. A měla strašně smutné oči.
"Co jste zač?" zeptala se a nenasytně obrátila sklenici do sebe. "Kurňa… mně snad praskne lebka…"
Posadila se do volného křesla a ztěžka si rukama objala hlavu.
Hm, tak takhle si moc nepopovídáme…
"Chcete pomoct?"
"Nemáte nějakej aspirin? Nebo něco jinýho na hlavu…"
"A co takhle tradiční čínská masáž," navrhl jsem jí a přistoupil k ní zezadu. "Hned vás to přejde."
"Hele, na tu vaši masáž já nevěřím. To známe - každej chlap ženský mele vo masáži, jen aby ji moh vohrabovat…," spustila nevraživě. Jenže jakmile ji mé doteky začaly zbavovat bolestí, okamžitě umlkla.
Umění masáže přirozeně neovládám. Ale léčebná magie se za tuhle zástěrku schovat dá.
"No to je bezva…, vy jste kouzelník…," zamumlala Lera.
"To jsem," přikývl jsem. "Diplomovaný bílý mág."
Tak… nejdřív se podíváme na krevní oběh… a vypudíme z něj alkohol… kam bychom to ale… no jistě, nejsnáz se to dostane ven přes ledviny… teď ještě dáme do figury serotonin a adrenalin, srovnáme kyseliny v krvi… a ten překyselený žaludek taky dáme do pořádku…
Jistě - kam se hrabu na Světlanu. Ta by tohle všechno dokázala jediným mávnutím ruky. Kdežto já se pachtil dobré tri minuty - Sílu sice mám, ale chybí mi ten správný magický um.
"Takovýhle zázraky se nestávaj," prohlásila nervózně Valérie.
"Ale stávaj," ujistil jsem ji. "Teď se vám začne chtít na záchod. Nic si z toho nedělejte a netrpte, protože budete čurat každou čtvrthodinu. Dokud nedostanete všechno to svinstvo z těla ven… Počkat. Seďte chvilku bez hnutí…"
Pořádně jsem se soustředil. No jistě, nemýlil jsem se…
"Už to nepijte," pokračoval jsem vzápětí. "Myslím vůbec…"
A odešel jsem do koupelny - umýt si ruce. Tekoucí voda mi z prstů spláchla únavu i útržky aury deformované utrpením. Mohl jsem se samozřejmě vyčistit s pomocí Síly, ale tyhle lidové prostředky jsou nejúčinnější.
"Co mi to tu poroučíte?" zavrčela na mě, když jsem se vrátil. "Za tu bezvadnou masáž díky, ale… Okamžik."
Počkal jsem, až se vrátí. Viděl jsem na ní, jak ji ohromila účinnost a rychlost regenerace vlastního organismu. Počkal jsem, až se posadí, a vysvětlil jsem jí:
"Jste těhotná. Proto byste neměla pít."
"Zejtra bych měla začít menstruovat," vyhrkla na mě tak zběsile, že jsem okamžitě pochopil - ona už to cítí. Pochopila své těhotenství okamžitě, prostou ženskou intuicí. No, a jakmile to pochopila a rozumem zavrhla, dala se do pití.
"Nezačnete."
Nehádala se a dokonce se ani nezajímala, jak jsem na to přišel, to zřejmě připsala zázrakům orientální medicíny. A zeptala se mě:
"Jenže nač mi bude dítě, když nebudu mít manžela?"
"To si musíte rozhodnout sama," opáčil jsem. "Já se rozhodně nechystám vás o něčem přesvědčovat."
"Co jste zač?" položila otázku, která už tu jednou padla.
"Jsem Goroděckij. Anton Goroděckij. Z Moskvy. Já… dostal jsem za úkol, abych vyšetřil okolnosti Viktorovy smrti."
Lera si povzdechla a trpce poznamenala:
"Nojo…, papínek uplatnil svoje styky… Jenže jakou to teď má cenu?"
"Abychom se dověděli pravdu."
"Pravdu…" Dívka si nalila plnou sklenici minerálky a obrátila ji do sebe. Její organismus teď zběsilým tempem pumpoval krev ledvinami a zbavoval se alkoholu i dalších nepěkných zbytků látkové výměny.

"Viktora normálně zabil upír."
"Upíři nejsou, Lero."
"To já vím. Jenže když vám ten kluk sám řekne: Někdo mi pije krev…, a pak ho najdou vykrvácenýho a s kousancema na krku?"
V jejím hlase zazněly vysoké hysterické tóny.
"Ten kanál, co po něm plul váš člun, už policie prověřila," řekl jsem. "Byla tam krev. Hodně krve. Uklidněte se, Lero. Upíři neexistují. Vašeho přítele někdo zabil. Viktor vykrvácel. Je to strašné a kruté, ale upíři to na svědomí nemají, protože nejsou."
Asi minutu mlčela. Pak se zeptala:
"Tak proč mi to policie neřekla?"
"Mají pro to své důvody. Bojí se úniku informací. A nevyloučil bych, že z něčeho podezřívají i vás."
Vůbec ji to nevylekalo, spíš naštvalo.
"To jsou ale svině! Tak já nemůžu spát, každej večer se nalejvám vizourem, včera jsem div nevtáhla do postele nějakýho kluka… Protože se sama bojím, rozumíte? Bojím! A voni mlčej… Promiňte, jsem tu hned."
Počkal jsem, až se vrátí, a řekl jí:
"Zřejmě jsem to s tou masáží trochu přehnal. V tomhle nejsem profesionál…, jen jsem okoukl nějaké triky a metody."
"Vás tam teda učej věci," zakroutila hlavou Lera a já pochopil, že o mém kágebáctví je přesvědčena stejně spolehlivě jako ten Francouz ve Skotském podzemí. Inu, všichni jsme děti masové kultury. A všichni věříme jejím stereotypům. Když se chováte jako tajný agent z akčního filmu, tak po vás nikdo ani nežádá doklady.
"Byl bych rád, Lero, kdybyste teď zapnula všechny mozkové závity a vybavila si veškeré okolnosti Viktorovy smrti," požádal jsem ji. "Samozřejmě chápu, že jste to všechno vykládala už mockrát, ale zkuste to prosím ještě jednou."
"Sedli jsme si do toho pitomýho člunu," spustila. "Div jsem neupadla - strašně špatně se do tý lodě leze, je hluboká a ve tmě není nic vidět."
"Vezměte to úplně od začátku. Jak jste se ráno vzbudili - a od té chvíle dál. Pěkně dopodrobna."
V Leřiných očích zahořely rošťácké jiskřičky:
"No… vzbudili jsme se v deset, takže už bylo po snídani. Tak jsme si dali sex. Šli jsme do sprchy… a tam jsme si to teda rozdali eště jednou…"
S přejícným úsměvem jsem pokyvoval hlavou a naslouchal jejímu líčení, které bylo opravdu důkladné a podrobné. Když se nakonec rozeštkala, několik minut jsem mlčky čekal. Jakmile jí slzy oschly, umíněně pohodila hlavou. Pohlédla mi přímo do očí:
"Zašli jsme do pubu…, U dubu a pentle se to tam jmenuje - a dali jsme si oběd. A k tomu každej pivo. Bylo děsný vedro a my najednou zahlídli vývěsní štít tý zatracený atrakce. Viktor řek, že by to mohlo bejt zajímavý. A že tam v každým případě bude aspoň chládek. Tak jsme tam vlezli."
Nikde nic. Na tomhle se nebylo čeho chytit. Velmi dobře jsem si uvědomoval, že přede mnou už Leru vyslýchali profesionálové, že ji mořili a ždímali, jak to šlo, že ji nutili vybavit si kde co a na všechno se jí ptali desetkrát. Tak co já z ní ještě můžu dostat nového nebo zajímavého?
Když znovu začala popisovat člun a to, jak se do něj špatně nastupovalo, zvedl jsem ruku a zarazil ji:
"Počkat, Lero. A co to zrcadlové bludiště…? Říkala jste, že tam to bylo nejzajímavější. Nestalo se něco podezřelého tam?"
Ani nevím, proč jsem se zeptal zrovna na tohle. Možná proto, že jsem si zrovna vzpomněl na Jegora. Nebo možná proto, že jsem si vybavil taky tu starou prolhanou báji o upírech, kteří se neodrážejí v zrcadlech.
"No, v bludišti…," svraštila čelo. "A jo! Něco se tam stalo. Víťa najednou začal na někoho mávat. Jako by uviděl známýho. A pak řek, že se mu to jen zdálo."
"A co vy, Lero? Vy jste někoho viděla?"
Zakroutila hlavou.
"Ne. Jak jsou tam ty samý zrcadla…, tak se v tom fakt ztrácíte, v tý spoustě lidí a tváří. Mě to až

popuzovalo…, tak jsem se snažila spíš to nevnímat."
"No a dokázala byste třeba odhadnout, koho tak mohl vidět?"
"To je důležitý?" zeptala se naprosto vážně.
"Ano," odpověděl jsem bez zaváhání.
A bylo to opravdu velmi důležité. Protože to byla zřetelná stopa. Pokud v podzemí operoval upír, který dokázal být pro oči všech přítomných neviditelný, tak v zrcadlovém bludišti se zřejmě zahlédnout dal. A Viktor ho nejen zahlédl - on ho poznal!
Ale co je na tom tak nebezpečného, když vás někdo pozná? No dobře, tak si ruský student se svou dívkou zašel do Skotského podzemí, na tom přece nic není! Proč ten upír zpanikařil a nic netušícího mladíka zabil?
Nevím. To zatím nevím.
"Já bych řekla, že Viktor měl dojem, že vidí někoho známýho…, kterej není místní," řekla Lera pomalu po dlouhém uvažování. "Protože ho to fakt dost překvapilo. Kdyby žahlíd nějakýho kolegu z univerzity, tak by na něj jen křikl ‚ahoj' a zamával by mu. Kdežto v tomhle případě sice mával, ale toho člověka neoslovil. Znáte to přece - tohle děláte, když potkáte někoho, kdo je vám povědomej, ale nejste si jistej, jestli se nepletete. No a když toho dotyčnýho nenašel, tak ho to až jakoby zaskočilo. A řekl, že je to všechno pitomost. Jako by sám sebe přesvědčil…, že něco takovýho přece není možný. Vy myslíte, že Víťa viděl vraha, Antone?"
"Obávám se, že ano," přikývl jsem. "A možná že právě to byla příčina jeho smrti. Díky, Lero. Moc jste mi pomohla."
"Mám to říct i policii?" zeptala se.
Zamyslel jsem se a pokrčil rameny:
"Proč ne? Jenom vás moc prosím, abyste jim neříkala, že jsem tu byl, dobře? Ale to, co jste si vybavila, jim klidně sdělte."
"Řeknete mi, když toho vraha najdete?"
"Samozřejmě."
"Lžete," prohlásila přesvědčeně. "Vy lžete…, protože vy mi nic neřeknete."
"Pošlu vám pohled," slíbil jsem po krátké pauze. "S panoramatem Edinburghu. Když tuhle pohlednici dostanete, budete vědět, že jsme Viktora pomstili."
Přikývla. Když už jsem byl u dveří, dostihla mě její poslední otázka:
"No a když… Jak to mám udělat s tím dítětem, Antone?"
"To si musíte rozhodnout sama. A uvědomte si, že v životě nikdo nic nerozhodne za vás. Ani prezident, ani šéf, ani dobrý kouzelník."
"Je mi devatenáct," řekla tiše. "Viťku jsem milovala. Jenže ten už není. A ve dvaceti s dítětem a bez manžela…"
"Musíte sama. Ale každopádně už nepijte," požádal jsem ji.
A zavřel za sebou dveře.

Nastal večer, a to jsem za sebou měl předešlou probdělou noc, kterou jsem trávil po letadlech a letištích. Dal jsem si tedy další kávu a s lítostí hleděl na pivní pípy - dobře jsem chápal, že jedna jediná pinta by mě nadobro dorazila. Zavolal jsem Geserovi a stručně mu vylíčil, co jsem během dne zjistil.
"Tak hledat upíra mezi Viktorovými moskevskými známými, říkáš," pronesl zamyšleně šéf. "Díky, Antone, ale jeho moskevské známosti už jsme zkoumali… No dobře, zkusíme to ještě jednou a pečlivěji. Začneme už mateřskou školou. Co hodláš dělat ty?"
"Nejdřív spát," přiznal jsem se.
"A jaké jsou tvoje předběžné závěry?"
"Něco se tu chystá, Gesere. Nevím sice, co konkrétně, ale bude to něco velkýho."
"Potřebuješ pomoc?"
Užuž jsem chtěl odmítnout, ale pak jsem si vzpomněl na Semjona.
"No, pokud nemáte moc práce pro Semjona, Borisi Ignaťjeviči…"
"Aha, tak ono se mu zastesklo po Skotsku," pochopil okamžitě Geser. "Dobře, pošlu ti ho. Když sebou

hodí, můžeš ho tam ráno mít. A teď si odpočiň."
O Jegorovi jsem neřekl nic. Když jsem ukládal mobil, mimoděk jsem se podíval na stav baterie. Bylo to k neuvěření, ale zdála se téměř netknutá. V Moskvě se mi telefon vybije za čtyřiadvacet hodin, a to ani nemusím moc mluvit. Kdežto v zahraničí baterie klidně vydrží týden. Asi mají hustší síť stožárů, nebo co…
No a teď mě čeká ještě jeden úkol. Dost nepříjemný.
Vylovil jsem z kapsy figurku vlka a postavil ji na stůl.
Spojení, rada, pomoc…
Sevřel jsem vlka v hrsti, zavřel oči a v duchu zavolal: ‚Zavulone!'
Zdálo se mi to, nebo jsem na sobě pocítil čísi pohled?
Pokud jsem si ale dobře pamatoval, Zavulon na první oslovení nikdy nereagoval. Dokonce ani když ho volala jeho milenka.
‚Zavulone!'
‚Co tolik řveš, Goroděckij?'
Otevřel jsem oči. Přirozeně tu nebyl nikdo.
‚Potřebuju tvou radu, Temný!'
‚Ptej se.'
Ještěže v podobných rozhovorech emoce prakticky nefigurují. Zavulon se teď určitě ušklebuje. Tak vida, Světlý se na nás obrací se žádostí o pomoc!
‚Jak se k vám dostal ten zrcadlovej mág - to jste ho zavolal, Zavulone?'
Tuhle otázku evidentně nečekal.
‚Zrcadlo? Myslíš Vitalije Rogozu?'
‚Ano.'
Chvíli bylo ticho. Odpověď samozřejmě znal. Teď jen přemýšlel, jestli má mluvit pravdu, nebo naopak zalhat.
‚Zrcadlo se nedá přivolat, Světlý. To se rodí v šeru.'
‚Dobře. Tak co se musí stát, aby se ten zrcadlovej mág zrodil?'
‚Musí nastat značná převaha jednoho principu nad druhým. A musí to být převaha, která vznikla příliš rychle, až překotně. Zrcadlo, které myslíš, přišlo proto, že Geser překotně posiloval Světlaninu úroveň, znovu aktivoval Olgu a… a nakonec přepsal osud tvé příští dcery, kterou předem učinil nejvyšší z nejvyšších.'
‚Dá se předvídat, kdo se stane dalším Zrcadlem?'
‚Dá. Je to Jiný, jehož výchozí Síla je minimální. Nemusí být iniciovaný. A musí chovat ke Světlu i Tmě stejné city. Přičemž je vlastně jedno, zda je má stejně rád nebo zda je stejně nenávidí. Je to zkrátka člověk nebo Jiný, který stojí na pomezí a mezi Světlem a Tmou nečiní žádný rozdíl. Na takové se narazit dá, i když jen zřídka. V Moskvě jsou v tuto chvíli dva - Viktorův otec a… tvůj malý přítel Jegor. Ten už ale asi dost vyrostl, nemám pravdu?'
‚A proč Rogoza přijel z Ukrajiny?'
‚Protože o tom, kdo se stane Zrcadlem, nerozhodujeme my. Já v jeho příchod pevně doufal, ale jak říkám - předem nikdo nic neví. Zrcadlový mág přijít může, ale taky nemusí. Může se objevit skoro okamžitě, ale taky může k místu porušení rovnováhy mířit dlouhé dny, týdny a dokonce měsíce. Nasytil jsem tvou zvědavost?'
‚Ano.'
‚Pak od tebe očekávám taky jednu laskavost. Řekni mi, kdo zabil Viktora? A co s tím mají společného zrcadloví mágové?'
‚To, co vám řeknu, vás asi nepotěší, Zavulone. Předpokládám, že Viktor musel zemřít proto, aby jeho smrt diskreditovala skotskou Noční hlídku. Ta atrakce patří jim. No a pokud jde o Zrcadlo…, tak se bojím, že zdejší situace by se mohla hodně destabilizovat. Natolik, že se tu objeví zrcadlovej mág. Jsou v Edinburghu nějaký kandidáti na tuhle roli?'
Uvěřil mi. Měl jsem pocit, že mi uvěřil. A odpověděl dost zamyšleně:
‚Nevím. O to jsem se nikdy nezajímal.'

‚Takže to je zatím všechno. Pokud něco zjistíte, tak mě laskavě informujte.'
Na jeho pošklebky na rozloučenou jsem nebyl zvědav - sošku jsem pustil a spojení tak přerušil. Vlk se leskl mým potem a díky tomu vypadal skoro živý.
A dost, je nejvyšší čas vrátit se do hotelu. Do útulného apartmá pro Světlé, do bílobéžovorůžového království, ke krajkovým záclonkám a hedvábnému ložnímu prádlu.
Naléhavě zacvrlikal mobil.
"Ano?!" Přitiskl jsem si telefon k uchu ramenem, našel očima číšníka a ukazovákem čárajícím po dlani jsem naznačil, že chci účet. Trpitelsky se pousmál a když přede mnou objevil jen jeden šáleček, požádal o dvě libry.
"Anthony, příteli," ozval se v telefonu Lermont. To jeho ‚Anthony' mi ihned napovědělo, že vedle něj stojí někdo, kdo by neměl vědět, že jsem Rus. "Jak se cítil můj spolupracovník, když jsi odcházel z podzemí?"
"Normálně."
"Někdo ho zabil, Anthony. Nemohl bys hned teď přijet?"
Zasyčel jsem jakousi hodně sprostou ruskou kletbu a vyhrábl z kapsy drobné. Takže… hrad je tímhle směrem a rokle s mostem zase na druhé straně…
"Pokud hned chytím taxíka, tak jsem tam za pět minut."
"Pospěš si," pobídl mě ještě jednou Lermont.
Volný taxík jsem našel hned, a tak jsem ani nemusel použít žádné čarodějné kejkle, které by mi pomohly vyprázdnit auto již obsazené. V Edinburghu to s taxíky bylo vůbec dobré. Sedl jsem si, vytáhl cigarety a zapálil si. Řidič na mě pohlédl s lehkou výtkou, ale neřekl nic. Stočil jsem tedy okénko na své straně až dolů. Má pravdu, po mně může nasednout nekuřák…
Jenže mně se strašně chtělo kouřit.
Jsem já to ale idiot! Tak já si dělal starost nejdřív o Jegora a pak o Valérii… Kdežto zauvažovat hlavou, která je k tomuto účelu přece určena, mě nenapadlo. Mou návštěvu ve Skotském podzemí kdosi zaznamenal a zřejmě ho znepokojila. A chudák nervózní francouzský student Jean se do svého Nantes už nikdy nepodívá…
Mou vinou.
Ale Lermont je taky dobrý! Atrakci uzavřel a jako službu tam nechal jediného člověka. Ani Jiného, ani bojového mága, který by s upírem mohl bojovat jako rovný s rovným, ale vylekaného nalíčeného chlapce v maškarním převleku.
Představil jsem si ryšavého mladíka s bledou tváří, ležícího mezi hrůznými mučícími nástroji. Ta bledost už ovšem není způsobena líčidly, ale ztrátou krve. Sám se tu necítím dobře - říkal mi. A začal jsem polohlasem pustě láteřit.
Jsem kretén, kretén všech kreténů…
Lermont na mě čekal u vchodu do podzemí. Byl zachmuřený a vzteklý, jak jen Světlý Jiný může nejvíc být.
"Jdeme," řekl, aniž na mě pohlédl, a vyrazil dovnitř. Rychle jsme prošli soustavou prázdných místností a došli ke Krvavé řece. Že by zase tady?
Foma mlčky vlezl do lodě. Já za ním. Pak šéf místní Noční hlídky zvedl ruku, mechanismus zaskřípěl a člun se dal do pohybu.
"Už jste volal policii?" zeptal jsem se.
"Zatím ne. Jen pár našich… a pozorovatele od Temných."
"Kde jsou?"
"Poprosil jsem je, aby počkali o pár místností dál. Řekl jsem jim, že na ohledání mrtvoly jsem pozval nezávislého experta. Normálního člověka. Zatím není třeba, aby věděli, co jsi zač…"
Loď mezitím proplula kratším zatemněným kusem prostory a přirazila k druhému přístavišti.
"Tady je to," řekl Foma ponuře.
Vylezl jsem z člunu a vydal se ve Fomových stopách do sousední místnosti. Byla to expozice popravčích nástrojů a dalších pomůcek. Od stropu visela ve smyčce z tlustého lana figurína, zato pod gilotinou…, tak tedy to pod gilotinou rozhodně žádná náhražka nebyla. A vrah znovu předvedl svůj zvrhlý smysl pro humor.

Na to, abyste dospělému člověku usekli hlavu primitivní nápodobou skutečné gilotiny, opatřenou tupým nožem, musíte mít strašlivou, nelidskou sílu. Například jako upír.
Bílý plastový kbelík pod gilotinou byl zpola naplněný krví. Useknutá hlava ležela vedle.
Přidřepl jsem a opatrně vzal hlavu do rukou. Nejradši bych se ze vší té bezmoci a vědomí vlastní blbosti býval strašlivě rozeřval.
"Kdybych já tak věděl, který mizera…," řekl Foma. "Ten mládenec u mě pracoval sedmnáct let…"
"Mizera je mladej a zrzavěj," řekl jsem. "Vydává se za Francouze a mluví s lehkým akcentem. Na první pohled se mu dá hádat tak dvacet. Má smysl pro divadelní efekty. Je zatraceně vynalézavej. A je to skvělej herec."
Opatrně jsem odložil uťatou hlavu na podlahu. Pohlédl jsem na ohromeného Lermonta a vysvětlil mu:
"Nechal jsem se napálit jako malej kluk. Mluvil jsem tu s vrahem, a přitom jsem stál nějaký dva kroky od oběti. A přitom jsem si ničeho nevšiml. Naprosto ničeho!"
Hlava zabitého strážného byla černá a lehce prošedivělá, jak se na solidního padesátníka sluší a patří. Teď na nás slepě zírala z podlahy.
"Zamlžit svou podstatu dokážeš jenom před hodně slabým Jiným." Lermont mě provrtával nedůvěřivým pohledem. "To je axiom. Zkus si otestovat mou auru."
Jak zvláštní rozmluva nad bezhlavým tělem. Divné místo, divné zločiny, divné řeči…
Lermontova aura - žlutozelené výboje, vystřelující z pichlavého ježka Síly - teď poněkud vybledla. Jehly výbojů se stáhly dovnitř a pohasly. Stačilo několik vteřin - a Lermonta obklopovala hladká mnohavrstevná aura, typická pro člověka.
Jasnou známkou Jiného je naopak potrhaná a neuzavřená aura. Klidně z ní můžou čnít dlouhé jehlice a ostny, můžou se v ní vytvářet víry a četné mezery. To vše jsou symptomy otevřeného energetického pozadí a schopnosti nejen vydávat energii, jako to dělají lidé, ale taky ji přijímat. Vstřebávat ji, transformovat a pak konat zázraky.
Lidská aura je naopak hladká, mnohovrstevná a celistvá. Lidé Sílu jen vydávají či dokonce odevzdávají, ale nikdy ji nepřijímají. Hladká pevná blána na povrchu jejich aury je pokus o obranu, snaha zastavit pomalé a neúprosné unikání života.
Ano, tak teď Lermont podle aury vypadal jako člověk.
Nebo skoro jako člověk…
Zadíval jsem se o něco pozorněji - a zahlédl jsem bledé dlouhé tenké ostny. Foma se maskoval výborně, ale já jeho obranou pronikl.
"Vidím to," oznámil jsem mu. "Ale u toho mladíka jsem se tak nesoustředil. Moh se zamaskovat tak, že jsem si toho nevšim."
"To by znamenalo, že ten tvůj ryšavý společník je Nejvyšší upír. Anebo velký mág, který si na upíra jen hraje." A Foma spokojeně pokýval hlavou. "To ovšem znamená, že si nemohl pořídit vnější masku a zároveň kamuflovat auru. To nejde, a už to je pro nás dobře, Antone. Už to je dobře! Protože známe jeho vnější podobu - je mladý a zrzavý… Takových nejvyšších Jiných nebude po světě zrovna moc."
"Plášť si nejspíš ukrad někde tady," pokračoval jsem v domněnkách já. "A ty gumový zuby taky. Slyšel, že se blížím, a místo aby utek, šel mi vstříc… a během pár vteřin si vymyslel i docela solidní legendu."
"Myslím, že vím, k čemu potřeboval ten plášť," řekl zasmušile Foma při pohledu na podlahu pocákanou krví. "Musel se umazat. Dej mi jeho podobu, Antone."
Přimhouřil jsem oči a zkusil si Francouze vybavit co nejpřesněji. Teprve pak jsem myšlený obraz poslal Fomovi.
"Jasně," přikývl Skot. "Výborně. Projdu si naše kartotéky."
"A nebylo by dobrý oznámit to Inkvizici?" zeptal jsem se nerozhodně.
Lermont zakroutil hlavou.
"Ne. To bych teď ještě nedělal. Události zatím nepřesahují rámec běžného deliktu jednotlivého Temného. Denní hlídka města Edinburghu se zatím neozvala. Takže se obejdeme bez Inkvizice, Antone. Alespoň prozatím."
Proti tomu jsem nic nenamítal - povolávat na pomoc Inkvizitory není zábava z nejpříjemnějších.
"Potřebujete ještě mou pomoc?"

"Ne. Běž se vyspat," nařídil mi Lermont. "Policii informovat nebudeme, tohle je čistě naše záležitost. Moji mládenci se pokusí najít nějaké stopy a já si zatím zkontroluji ty Nejvyšší, jichž by se to mohlo týkat."
S namoženým supěním se sklonil nad useknutou hlavu, jako by se na ní chtěl dopídit nějakých stop, které tam zanechal neopatrný pachatel. To bříško by mělo jít pryč, milý Lermonte…
"Fomo," oslovil jsem ho tiše. "Co to máte v tom Skotským podzemí?"
"Cože?" zeptal se roztržitě a ani se neotočil.
"Co tu hledaj Temný?"
"Je to atrakce, pane Goroděckij," zpražil mě suše. "Jen a jen atrakce, nic jiného."
"Jen aby!" pravil jsem mnohoznačně, než jsem odešel.

Vrah se rozhodně nepotřeboval vracet. Kdyby po sobě zanechal nějaké stopy, už by se našly, a to jak normální fyzické, tak ty magické.
Jenže on se vrátil a zabíjel znovu. Ale proč? Aby místní Noční hlídce zavařil ještě podstatněji? Nesmysl. Nebo aby poškodil Lermonta? To je ještě větší konina.
Nene, tohle všechno znamená, že poprvé nedokázal nebo nestihl něco udělat. A byl nucen přijít sem ještě jednou.
Jenže co tu může Lermont ukrývat. To místo opravdu není běžné. Například tu neroste modrý mech. A to už je pořádná anomálie. Struktura šera není stejnorodá. Jsou například místa, kde se do něj vstupuje hůř, a naopak oblasti, kde to dokážete hravě. Ale taky prý jsou lokality, v nichž do šera nevstoupíte vůbec. Kdežto modrý mech je jinak naprosto všude…
Poodešel jsem od mostu na nějakých sto metrů a podíval se šerem.
No prosím.
Tam, kde jsem zrovna stál, bylo modrého mechu přímo požehnaně. U pubu a kaváren ho byly mohutné hrozny. U obytných domů je ho vždy víc, kdežto u kanceláří a obchodů míň. Na křižovatkách, kde jsou řidiči hodně nervózní, ho vždycky přibude.
Pro nás je to samozřejmost.
Směrem k mostu a ke vchodu do Skotského podzemí bylo modrého mechu stále víc. Přímo ho to tam táhlo, a nebylo divu. Čím blíž, tím ho bylo víc, ale nějakých deset metrů ode dveří najednou začal zasychat - jako by narazil na neviditelnou překážku.
Zvláštní. Protože kdyby tam byl nějaký pro mech škodlivý faktor, tak by jeho množství klesalo postupně. Tady půjde o něco jiného…
Vztáhl jsem ruku k nejbližší kolonii - k huňaté modré skvrně na asfaltu. A přikázal jsem:
"Hoř!"
Síla se ze mě jen hrnula, ale já její nápor zadržoval. A mech se hned nevznítil. Nejdřív se naopak rozrostl, jak se pokoušel náhlý příval energie zpracovat ve svůj prospěch. Jenže Síly přibývalo a mech už si s ní nedokázal poradit. Začal šednout, usychat… a nakonec vzplanul.
Teď už jsem všechno viděl a věděl. Když víte, co přesně máte hledat, všechno je najednou naprosto přehledné a jasné. Síla, rozptýlená v prostoru, všechna životní energie, která z lidí vyzařuje, nevstupuje do šera rovnoměrně. Jistě, je pravda, že neustále prosakuje tkání všehomíra pod povrch - do první hladiny, pak do druhé, do třetí…. Jenže někde v oblasti Skotského podzemí zela díra - a právě do ní se řítil nepřetržitý proud Síly. Jako by někdo do husté látky, jíž se pomalu přefiltrovává voda, prostřihl otvor…
A to je pro primitivní parazitní útvar prostě k nestrávení. Mech se k atrakci slézal, protože ho sem mámil jak proud Síly, tak emoce, jejichž zdrojem byli postrašení návštěvníci. Modrý mech se sem sice slézal, ale když se sem doplazil, tak hynul.
Teď už jsem zřejmě chápal, proč Foma Lermont umístil svůj strašidelný zámek právě sem. Energii, která se sama stékala na jedno konkrétní místo, bylo třeba před řadovými Jinými nějak zamaskovat. No a tady se dal přebytek volné Síly připisovat ožralým starším turistům, vylekáným dětičkám i celému tomu nikdy nekončícímu edinburskému karnevalu…
Vůbec by mě nepřekvapilo, kdybych se dověděl, že Foma vynaložil opravdu hodně elánu na propagaci Edinburghu s jedním jediným cílem - aby zakamufloval tohle místo.

Oni i Světlí si někdy rádi hrají na schovávanou potmě, když na to přijde.
Pomalu jsem se vydal nahoru, po jedné z ulic, vedoucích ke Královské míli. Ta ulice nepatřila k turistickým magistrálám, osvětlovalo ji jen světlo z oken a všechny krámky už byly zavřené, ale měla by vést přímo k hotelu. Spát se mi chtělo přímo strašně. Že bych si zase chytil taxíka? Ale k hotelu už zbývalo sotva deset minut…
Zabočil jsem do mezery mezi dvěma domy a ocitl se snad ve velké dvoře, ale mohlo to být taky malé náměstíčko. Asi metr od vozovky jsem narazil na drobnou plastiku. Z kamenné mísy tryskala malá fontánka (buď to opravdu byl minivodotrsyk, nebo spíš větší pítko) a na kraji té mísy seděl bronzový papoušek. Pod ním jsem objevil tabulku. Posvítil jsem si zapalovačem a zjistil, že plastiku tu nechal postavit jeden z Edinburčanů na věčnou památku milovaného papouška, který v úctyhodném věku zašel na zápal plic…
Něco mi za zády tiše cvaklo a já pocítil silný náraz do ramene. Tak silný, že jsem musel pár kroků popoběhnout, abych tváří nepadl do té kamenné mísy s vodou.
Po zádech se mi rozběhl horký pramínek.
Co… co to má znamenat?!
Cvaklo to znovu. Od bronzového ptáčka se cosi zvonivě odrazilo - a abych se definitivně přesvědčil, že jsem u pomníčku klidně mohl přijít o život, do vody syčivě zapadla horká kulka.
Ale po mně se tu střílí!
Po mně, po Jiném!
Po velkém mágovi!
Po někom, kdo by jediným pohybem ruky dokázal bořit paláce a stavět nová města!
Tak dobře, s těmi městy jsem to trochu přehnal… bořit je vždycky jednodušší než stavět.
Přikrčil jsem se za fontánou a napjatě hleděl do tmy. No dobře… a co šerem?
Výsledek mě ohromil.
Střílelo se určitě z uličky rovnoběžné s tou, po níž jsem došel na náměstí. Jenže jsem nikoho neviděl! Ani Jiného, ani člověka!
Zranění bylo naštěstí jen lehké. Byl to čistý průstřel měkkými tkáněmi. Krvácení jsem zastavil reflexívně, hned v první vteřině. Teď si ještě vybavím pár léčebných zaklínadel, abych děravé svalstvo donutil zase srůst…
A další výstřel - tentokrát mi kulka hvízdla těsně nad temenem a vlasy mi pocuchala horká vzdušná vlna.
Soudě podle tichých výstřelů po mně pálili ze zbraně s tlumičem. A soudě podle toho, že mě ještě pořád nedostali, je tou zbraní pistole v rukou dobrého střelce, anebo odstřelovačská puška - v tom případě by střelec byl prachmizerný.
Ale proč toho střelce nevidím?
Máchl jsem rukou a ponořil celou uličku do pětiminutového Morfea. Po kratičkém zaváhání jsem totéž udělal i s okny a střechou nejbližších domů i s dalšími uličkami v okolí. Lidem krátkodobý spánek rozhodně neuškodí. Morfeus je zaklínadlo mírné, měkké, a člověk má nejmíň pět vteřin na to, aby si sedl, pokud stojí, matka chovající dítě ho může odložit a řidič v autě může zvolnit a zastavit. Takže oběti nebudou. Nejspíš…
Bylo ticho.
Že bych zasáhl?
Přizvedl jsem se a znovu si celý terén prohlédl šerem. No tak…, ať jsi, kdo jsi, ve spánku z tebe musí každé maskování spadnout…
A zase cvak! A sotva viditelný záblesk. A do mého nešťastného pravého ramene se zavrtala druhá kulka! Přesně na totéž místo!
Mohl jsem se samozřejmě utěšovat tím, že už jsem tam beztak díru měl. Ale strašně to bolí! Proč to tak bolí, když díra už tam stejně je?
Posadil jsem se do dřepu za fontánku, aby mě před střelcem kryla. Už mi bylo zcela jasné, že střelec sedí v uličce.
Co mám teď dělat. Pálit tím směrem firebally a doufat, že dobře schovaného střelce nějak zachytí? Nebo vypálit všechno kolem Bílou mlhou? Tasit Kouzelný štít a vyrazit do boje muže proti muži? Jenže když

nepřítele nevidím, znamená to, že se mi postavil mág, který je silnější než já…
Nebo mám volat o pomoc, zatelefonovat na policii a přizvat sem Gesera a Fomu?
Počkat.
Proč zrovna Gesera a Fomu?
Co to říkal Zavulon? Spojení, rada, pomoc?!
Pomoc by teď neškodila.
Vylovil jsem z kapsy maličkého vlka a postavil ho rovnou na dlažbu. Jemně jsem po něm přejel Silou. A zřetelně jsem zvolal:
"Já! Potřebuji! Pomoc!"
Všechno se odehrálo ve zlomku sekundy. Vzduch mě do tváře udeřil tak silně, až jsem si v prvním okamžiku pomyslel, že útočník přešel na granáty. To se však jen transformovala figurka, rychle kynula, měkla a měnila se v černý huňatý stín. Ve tmě blýskly bílé zuby, zasvítily žluté vlčí oči - a vlkodlak se jediným mohutným skokem přenesl přes vodotrysk. A okamžitě uskočil vpravo. Pleskl další výstřel, ale hned bylo jasné, že cíl nezasáhl. Vlkodlak se vrhl tím směrem a v běhu neustále kličkoval ze strany na stranu - jako tvor, po němž se z pušky střílelo už mockrát. Uslyšel jsem zaryčení a pak cosi zarachotilo a kovově zařinčelo. Pleskavé výstřely zaznívaly dál, v pravidelných, asi dvouvteřinových intervalech, ale cosi napovídalo, že kulky létají pánubohu do oken a útočník už není nebezpečný.
Vyskočil jsem a vyrazil za vlkem; pro každý případ jsem se ale rozhodl krýt se Štítem. A pak mě konečně napadlo něco, co jsem měl udělat hned, totiž vytvořit světlo. Což je velice jednoduché kouzlo, zvládnutelné pro každého Bílého mága. Oslovil jsem prapůvodní Sílu - a vzápětí už se nade mnou pohupovala jasná bílá ohnivá koule.
A já okamžitě zahlédl toho, kdo mě div nezabil. Toho, jehož v šeru nebylo vidět.
Byla to trubková kovová trojnožka, připomínající stativ pro profesionální televizní kameru. Nahoře jsem spatřil otočný kotouč a na něm válec se třpytícími se čočkami. K válci byla pružnými svorkami připevněna krátká puška s kulatým zásobníkem, jaké mívaly staré sovětské samopaly, a s dlouhým vroubkovaným tlumičem, našroubovaným na ústí hlavně. Ke spoušti vedl pancéřovaný bowden, jímž procházelo lanko, ukončené háčkem, bezprostředně tahajícím za spoušť.
Celý ten robot stále ještě fungoval. Ve válci jemně bzučely servomotory, celý sebou rytmicky poškubával, háček tahal za spoušť - a puška mířící kamsi k obloze střílela dál a dál. Naklonil jsem se a ucítil, jak mi po rameni stéká krev. Zdravou rukou jsem sevřel válec. Na boku jsem narazil na malou odsuvnou krytku, na níž jsem objevil nápis čínskými znaky - Střelec I - a pak už jen výrobní číslo: 285590607. Pod těmi znaky byla přikreslená ještě usmívající se dětská tlamička.
To jsou mi šprýmaři…
Krytkou jsem nehtem otočil, takže se objevil přepínač. Cvakl jsem jím do polohy "Vyp".
Střelec I naposledy zabzučel servomotorky a utichl.
"Vida - pozdrav z Říše středu," zamručel jsem a posadil se vedle robota. Pak jsem pohlédl na krátký prut antény, trčící z válce. No jistě, skutečný střelec mohl být v tuto chvíli kdekoli. A já se utkával s robotem.
Měl jsem velké štěstí, že optika byla mírně vychýlená.
"To jsou mi teda věci," bručel jsem si dál pod nos, jak jsem tak robota prohlížel. "Jak my k tomuhle přijdem? To abychom teď vymejšleli zaklínadla i proti technice!"
Ze tmy vystoupil vlk. Posadil se proti mně a začal si olizovat tlapu. Rány jsem neviděl žádné, ale vlkodlak se zřejmě spálil o hlaveň, když robota kácel na zem.
"Kdyby marťanský trojnožky měly blechy, tak by vypadaly úplně stejně," řekl jsem vlkovi. "Znáš Válku světů?"
Nejdřív jsem si myslel, že mi neodpoví. Protože ne všichni vlkodlaci jsou s to mluvit, když se změní ve zvíře. Vlk ale ke mně zvedl těžký pohled a zavyl:
Jééén… fiíílm!"
"No tak to mi rozumíš," konstatoval jsem spokojeně. "Díky."
"Olíííž…síííí… ráááánúúú."
"Já nejsem vlkodlak, aby mi něco takovýho pomáhalo…" Přitiskl jsem ke svému pravému rameni dlaň a

soustředil se. Dělalo se mi mdlo a v dlani mi pulsovala bolest. Průstřel je nepříjemné zranění - dokonce i pro mága. Být tu Světlana, tak si s tím poradí za pár minut…
"Komúúús… šlápnúúúl… na kuříií okóóó?" Teď už se jednotlivá slova dařila vlkovi o něco lépe.
"Ajféééélovcééé?!"
Chvíli mi trvalo, než jsem pochopil, že je to pokus o žert, ale pak jsem jen pokýval hlavou:
"No to by mě nenapadlo, že jsi vtipnej jako velmistr Petrosjan. Díky za pomoc. Co ty, nestalo se ti nic?"
"Tlapáááá!" zaskučel vlk a znovu si začal olizovat spálené místo. "Ten automáááát pááálíií…"
"Proměň se zpátky v člověka a já ti to přeléčím." Vstal jsem. Krev už mi netekla. Ovinul jsem vypnutou trojnožku kamuflážním zaklínadlem (aby místo automatické zbraně každý viděl něco banálního, něco, co hoví zrovna jeho vkusu) a uchopil ji levou rukou. Byla těžká. Vznášel se kolem ní pronikavý pach horkého kovu, spáleného střelného prachu a jakéhosi oleje. Já to ale musel odtáhnout pryč, přece takovouhle věc nenechám uprostřed města.
"Až páák," vyhnul se přímé odpovědi vlk. "V bezpečíí. Kde bydlííš?"
"V hotelu. Pojď, tam se ti to bude líbit. Ale musíš pěkně k noze a snaž se celou cestu vypadat jako hodnej pejsek, pokud to jde."
Vlk ještě jednou zavyl, ale tesáky okamžitě schoval. Uvědomil jsem si, že tak strašně velký zase není a že potmě bude vypadat jako německý ovčák.
Upřímně řečeno jsem nepředpokládal, že tímhle ohňostrojem by dnešní nepříjemnosti skončily. Až k hotelu jsme ale došli bez problémů. Za pultem dole v penziónu se nudil nový recepční, ale na nic se mě nevyptával - už se mu zřejmě dostalo patřičného školení. Vlkodlaka si prohlížel se zájmem, ale ani na něj neřekl nic. Přistoupil jsem tedy k recepci a požádal:
"Dejte mi taky klíč od horního apartmá pro Temný!"
Recepční nic nenamítal, klíč mi vydal, ale nakonec se přece jen zeptal:
"To by vám jedno nestačilo?"
"Já jsem alergickej na zvířecí srst," vysvětlil jsem mu.
Z restaurace sem zaznívaly nějaké hlasy a zvonění sklenic. Hosté cosi slavili. Já se ale k party, na níž je koktejl Bloody Mary nápojem nejběžnějším a jehož název je tu chápán doslova, rozhodně připojit nehodlal.

Kapitola pátá

Nejdřív jsem odemkl vlkovi a pak teprve sobě.
Vlk se vnořil do tmy hotelového pokoje, otočil se a tlamou dveře zabouchl. Vzápětí jsem zaslechl vlhký praskavý zvuk - jako by někdo trhal na kusy pruh mokré látky. Vlkodlak se začal měnit zpátky v člověka.
Já taky vstoupil dovnitř, rozsvítil jsem a zamkl za sebou. Střelce I, z něhož ještě stále vanula slabá vůně střelného prachu, jsem postavil do kouta. Pak jsem si stáhl zkrvavené tričko a hodil ho do koše na odpadky. Pohlédl jsem do zrcadla.
Jsem já to ale Adonis! Rameno mám celé od zaschlé krve a v místech, kde tělo zasáhly kulky, je vidět děsivá rána.
Ale to nic. Hlavní bylo průstřel hned na místě pořádně zatáhnout. Teď k tomu přiložíme Avicennu a do rána nebude po nějakých šrámech ani stopy. V případě nás kouzelníků střelné zranění nestojí za řeč. To si prostě promnete - a je to. Závěsy na oknech jsem ale přece jen zatáhl a lustr zhasl. Protože kdybych dostal kulku do hlavy, tak mi žádná magie nepomůže.
A pak už jsem stál pod sprchou, oplachoval ze sebe krev i pot, jen tak si pod horkými pramínky vody hověl a zároveň se pokoušel uspořádat do souvislostí věci, které spolu na první pohled nesouvisely.
Takže: Skotské podzemí je jistá anomální zóna, skrz kterou se Síla z našeho světa přelévá někam jinam… Ale kam? Zřejmě do spodních vrstev šera, jinak to být nemůže.
Studenta Víťu zabil upír. A proč? Protože ho Víťa zahlédl v zrcadlovém labyrintu a poznal ho. A upír naprosto nutně potřeboval dál uchovat své inkognito. V tomhle bodě bychom tedy měli taky jasno.
Jegora do Edinburghu přizvali jako potenciálního zrcadlového mága. A to mága, který bude stát na

straně Noční hlídky - Foma přece nebude podnikat kroky, které by mu mohly uškodit! To znamená, že se Foma bojí děsivé bitvy, v níž by nakonec mohli mít navrch Temní. Bojí se tak, že se jistí, jak jen se dá. Mě Geser do Skotska nejspíš vyslal taky na Fomovu žádost. To taky vypadá dosti jasně.
Jenže dál už nerozumím ničemu!
Viktorovi někdo vysál všechnu krev - a za tři či čtyři vteřiny to dokáže jedině upír, tvor s hrdlem o výkonu vakuového čerpadla. Jenže upír tu krev okamžitě vyvrhl do vodního kanálu. Proč? Protože byl sytý? Upír přece nikdy není tak sytý, aby pohrdl další potravou, když se namane příležitost. Krev je pro něj spíš zdrojem energie než potravy, a to jediným zdrojem, z nějž upír dokáže čerpat. Upír je schopen zpracovat pozřenou krev za čtvrt hodiny. Tak proč by ji vyplivoval? Aby další upíři neupadli v podezření? Jenže lidi na upíry stejně nevěří a hlídky zase všechno pochopí podle tvaru ran.
Proč ale zabili toho hlídače? A navíc tak strašlivě! Copak ten v podzemí mohl někomu překážet? Existuje přece plno způsobů, jak člověka paralyzovat, aniž bychom mu způsobili nějakou újmu. Je tu už zmíněný Morfeus. Nebo upíří Hlas. V nejhorším ho můžeme praštit klackem po hlavě - je to sice neurvalé, ale ne smrtelné! Nepochopitelná, zbytečná vražda…
No a už vůbec nerozumím tomu s tím střílejícím robotem! Střelných zbraní občas užíváme jak my, tak Temní. Obzvlášť typické je to pro mladé Jiné, kteří se nemohou zbavit pevné víry v těžké pistole, v samopaly se stříbrným střelivem či v brizantní granáty… Ale přivláčet do mírumilovného Edinburghu takovýto vražedný, na dálku ovládaný automat? Ani jsem nevěděl, že takovéhle hračky už neexistují jen v podobě prototypů a že v Číně už se vyrábějí na běžícím páse! Nic složitého na tom samozřejmě není - stačí vhodný pohybový mechanismus, televizní kamera s nočním viděním, uchycení pro nějakou běžnou ruční zbraň a automatická spoušť. Ten, kdo mi Střelce I postavil do cesty, seděl někde v bezpečné vzdálenosti, díval se na monitor, pohyboval joystickem a mačkal tlačítko "pal". A pak už vůbec přepnul do plně automatického režimu. To dokáže jak mág, tak upír. A vlastně i člověk.
Co se to tu děje? A proč jsem neustále vystaven takové agresi? Zaútočit na velkého Světlého a na pracovníka Noční hlídky je velmi těžký delikt. Ten, kdo se ho dopustil, nejspíš nemá co ztratit…
Utřel jsem se dosucha, navlékl si bílý hedvábný župan a vyšel z koupelny ven. Tak - a teď musím něco splivnout. Aspoň čokoládu z minibaru. A vrazit do sebe velkou whisky. Nebo dvě deci vína. A pak už padnout do sněhobílé postele a spát - jako dub a beze snů.
Vtom se ozvalo zaklepání na dveře - jako by mi někdo četl myšlenky. Zoufale jsem zaskučel, župan si převázal a šel otevřít.
Na prahu stála dívenka v pubertě. Nebo dejme tomu hodně mladá slečna. Mohlo jí být tak patnáct, ale zrovna tenhle věk se dá vykládat všelijak. Byla bosá, krátké černé vlasy se jí vlhce leskly a pokud jde o oděv, zdálo se, že na sobě nemá nic než ten černorudý hedvábný župan.
"Můžu dál?" zeptala se hláskem vzorné školačky.
"To mě mělo napadnout hned," poznamenal jsem. "Jen pojď."
"A jak by vás to asi tak napadlo?" sklopila oči. "Kdybyste si býval figurku prohlédl pozorněji?"
"Mikroskop jsem s sebou neměl. Ale vlkodlačí samec by ten samostříl určitě obechcal."
"Fuj, vy jste ale sprosťák, a to si říkáte Světlý?" sevřela dívenka štítivě rty. Pak přistoupila ke křeslu, posadila se a nenuceně přehodila nohu přes nohu. "Neříká se obechcal, ale označkoval! Nevadí vám, že jsem za vámi přišla? Nebudu vás kompromitovat?"
"Bohužel ne, holčičko, nebudeš." V tu chvíli už jsem otevíral minibar. "Co si dáš?"
"Teplé mléko s medem."
Přikývl jsem:
"Dobře, hned zavolám dolů do restaurace."
"Tady se ale na pokoje neroznáší."
"Neboj, pro mě udělaj výjimku," ujistil jsem ji.
"No dobře. Tak mi dejte víno. Červené."
Sám jsem si dopřál whisky s ledem. Pak jsem v minibaru zahlédl ještě půldecovou lahvičku likéru Drambouillet a nalil jsem ji do whisky taky. Pokud teď něco potřebuju, abych tvrdě spal, tak je to poctivá dávka Rezavého hřebíku. A že ta holka odmítá mléko s medem, pro mě přece ještě není signál, že bych si neměl dopřát whisky… vlastně taky s medem…

"Komupak jste to tu šlápl na kuří oko?" opakovala svou nedávnou otázku. "Poprvé v životě vidím, že by po někom pálili z automatického kanónu…"
"To není kanón."
"A jaký je v tom rozdíl?" vyprskla přezíravě má návštěvnice. "Jsem přece dívka, tak se klidně můžu splést."
"Ty nejsi dívka, ty jsi vlkodlak," pozorně jsem jí pohlédl do tváře. "A já si tě pamatuju."
"Určitě?" Všechna ta frivolní kuráž z ní najednou spadla. "Vy si mě pamatujete?"
"No jasně. Jmenuješ se Galja. To ty jsi přistihla vědmu Arinu, jak unáší mou dceru."
"Tak si to pamatujete," usmála se s úlevou. "A já se bála, že jste na to už dávno zapomněl…"
"Ne," podal jsem jí pohár vína. "Díky. Tenkrát jsi nám hodně pomohla."
"Máte prima dcerku." Odvážně si lokla vína a trochu se zašklebila. "A vaše žena je moc krásná."
Přikývl jsem a zeptal se:
"A co se chystáš dělat teď?"
"Nevím," pokrčila rameny. "Zavulon mi řekl, že tohle je velmi odpovědný úkol. A že vám musím pomáhat, i když jste Světlý. Musím vás před vším chránit."
"Ale proč právě ty?" zeptal jsem se. "Promiň, ale řek bych, že jsi zatím hodně mladá. Jestli se nepletu, tak máš teprve pátou kategorii."
"Protože…" Galja se zarazila. "Ale pomohla jsem vám, ne? I když mám jen pátou kategorii…"
"To jo," přikývl jsem a hodil do sebe svůj koktejl na ex. "Nezlob se na mě, ale chce se mi hrozně spát."
"To mně taky. Ale u sebe v pokoji se hrozně bojím. Všechno je tam rudočerné. Nemohla bych s vámi zůstat tady?" Pohlédla na mě - a vzápětí stydlivě sklopila oči.
Odložil jsem sklenici a přikývl:
"Samozřejmě. Bude ti stačit ta pohovka? Polštář a deku ti dám."
"Teda Světlý…," vydechla s dotčeným rozčarováním dívenka. "No dobře, tak já tedy tenhle rajský háj opustím a vrátím se do své filiálky pekla. Tam to snad bude veselejší!"
A s pohárem vína v ruce mé apartmá opustila. Vyhlédl jsem ještě ze dveří a podíval se přes její práh - s těmi rudočernými kulisami skutečně nepřeháněla. Po podlaze se válely chomáče černé srsti; dívenka se transformovala tak rychle, až to bylo trochu nedbalé.
Než za sebou Galja zavřela dveře, vyplázla na mě jazyk.
Já taky zavřel a tiše jsem se rozesmál.
No prosím - tak tohle byla směs akcelerace, emancipace a sexuální revoluce! Ale nebudu lhát. Je mi samozřejmě příjemné, že ta holčička ke mně před čtyřmi lety zahořela takovým citem! Ačkoli, možná to není celé čtyři roky. Možná že se zamilovala až později. Takříkajíc dodatečně. Ve chvíli, kdy s hormonálním přívalem přišel i čas romantických smutků a nejasných tužeb.
Ale jak mě tu teď sváděla! Jak si přehodila jednu nožku přes druhou, župan nechala odvážně sklouznout… a jak po mně koketně střílela očky!
Jenže mnohem směšnější je něco docela jiného. Kdyby tu na mém místě byl kdokoli jiný, udělala by totéž. Vlkodlačí transformace vždycky rozbouří libido. Někteří s tím vědomě pracují, aby tak získali pověst vášnivých a neúnavných milenců.
Inu ano, občas mi to, že jsem Světlý, jde vyloženě na nervy…
Ostatně spát jsem potřeboval tak strašně, že oddávat se vzrušujícím představám o sexu s mladistvou vlkodlačkou se mi vlastně nechtělo. Několik strážních a ochranných zaklínadel jsem aktivoval úplně automaticky, to je něco jako když si před spaním jdete vyčistit zuby. Pak jsem si vlezl do postele a zaposlouchal se do ruchu za okny - město ještě žilo naplno a spát se rozhodně nechystalo. Sáhl jsem po mobilu, zapnul hudbu a zavřel oči. Kazety vymizely stejně jako před nimi elpíčka, doba minidisků vůbec nenastala a teď je tedy na sklonku i doba cédéček. Nakonec nám zbyla jen studená šifra MP3. Ale zvykli jsme si. S tím už si hlavu nelámem.

Tak se rodí světlo.
Temná noc, dítě se leklo.
Jenže pak už někdo vstoupil do té tmy.

Zatím netušíme, že jsme to jen my.
Je to jako sen, je to jako rauš.
Takhle přijde světlo, takhle končí strach.

Tak se rodí zvuk.

Takhle končí strach.
A tys vypil odvar z jedovatých trav.
Z dobře skrytých knih.
A každý tvůj křik už je jako cejch.
Tolik hoře, tolik běd. Tolik nesmyslných muk.
Jenže tak přichází světlo, takhle končí strach.

Tak se rodí zvuk.

Brzy přijde smrt, a to ze všech stran.
Rychle kopej hrob - v dechu havranů a vran.
Pochovej svou smrt.
A vnukni si život, vyčaruj si hlas.
A už je tu první zanechaný vzkaz.
Poslední ztracený přítel.
Tak začíná světlo, takhle končí strach.

Tak se rodí zvuk…

Usnul jsem. Ve snu na mě nikdo nestřílel. Nikdo nikomu neuřezával hlavu tupým nožem. Nikdo nikoho nepronásledoval.
Rozhodně tam chyběly i adolescentní dívenky v černorudých županech, ale pro Světlanu se tam místo taky nenašlo. Zato ze mě po celou tu dobu nespustil oka čísi zvědavý, dotěrný a nevlídný pohled.

Když vás vzbudí telefon, je to vždycky nepříjemné. Dokonce i když vám volá milovaná žena nebo starý přítel.
Venku už bylo světlo. Odlepil jsem hlavu od polštáře a bedlivě si prohlédl celou ložnici: všechno bylo v pořádku, jen přikrývku jsem ve spaní shodil na zem. Sáhl jsem po mobilu a podíval se na číslo volajícího. Místo čísla jsem si na displeji přečetl jen skromné ZAVULON, přestože jeho telefon jsem v paměti přístroje rozhodně neměl.
"Poslouchám tě, Temný."
"Jakpak se vede, Antone?" otázal se starostlivě Zavulon. "Co rameno, už se zahojilo?"
"Děkuju za optání, je to dobrý." Bezděky jsem se dotkl místa, kde včera zela hrozná rána. Kůži jsem tam měl hladkou a růžovou a dost to svědilo.
"Jsem rád, že ti můj dárek přišel vhod," pokračoval stále týmž laskavým tónem Zavulon. "A teď bych se s tebou chtěl podělit o pár informací. Ve Velké Británii není ani jediný kandidát na úlohu Zrcadla. Jeden je ve Francii, jeden v Polsku, dva v Itálii… Já vůbec nechápu, co to toho Fomu napadlo - tahat do Edinburghu právě Jegora."
No jistě. Před ním moje naivní lest neobstála a Zavulon se pravdy přece jen dobral.
"Pevně doufám, že ho nebudeme potřebovat," zahučel jsem.
"Přirozeně, naprosto tě chápu," zaševelil znovu Zavulon. "To by byl až hnus, znovu toho nešťastného chlapce vykořisťovat v zájmu věci Světla… Ale přesto, Antone, chlapče můj zlatá - co se tam teď vlastně děje? Slyšel jsem, že včera se měla odehrát další vražda! Prý tam o všechnu krev přišel další člověk…"
"Ano," přikývl jsem trochu nesmyslně a posadil se na posteli. "Ještě jeden. Tomu usekli hlavu maketou

gilotiny."
"A co udělali s krví?" zajímalo Zavulona.
"Nalili ji do kýble na podlahu."
"Chápu."
"To jsem teda moc rád, že aspoň tohle chápete," odsekl jsem.
"Ale no tak, Antone…" Zavulon se odmlčel. "Spíš se možná Fomy zeptej, jak je to dlouho, co naposledy navštívil souseda ve vedlejším hrobě."
"Jak to myslíte?" V prvním okamžiku jsem si myslel, že jsem se přeslechl. "Hrob souseda?"
"Ale ne - jak je to dlouho, co navštívil souseda ve vedlejším hrobě," opakoval Zavulon pobaveně. A zavěsil.
Polohlasně jsem zaklel, vstal a zamířil do koupelny. Dal jsem si studenou sprchu a vůbec se dal do pořádku. Pak jsem si oblékl košili s krátkým rukávem a džínsy - lehkomyslné šortky a tričko už mě jaksi nelákaly, a kdyby na to bylo počasí, býval bych si dopřál ještě svetr nebo sako.
A znovu telefon.
"Poslouchám, Gesere," pronesl jsem, poučen displejem.
"Tak jak to jde?"
"Rameno už se zahojilo," informoval jsem ho bez nejmenších pochyb, že už dávno všechno ví.
"Jaké rameno?"
"Včera tu po mně stříleli." A stručně jsem mu převyprávěl večerní příhodu. Na druhé straně se rozhostilo ticho tak hrobové, že jsem foukl do mikrofonu, jako se to dělávalo u starých drátových telefonů.
"Přemýšlím," reagoval suše Geser. "Musím chvilku přemýšlet…"
"A nemohl bych si zatím zaběhnout na snídani?"
"Běž," dovolil mi šéf. "Ale pak hned najdeš Fomu. A řekneš mu, že na ty jeho kličky a tajnůstky už nemám čas. Ať zkontroluje runu."
"Jakou přesně máte na mysli?" zeptal jsem se tónem někoho, kdo si v Runách čte od rána do večera.
"Merlinovu."
"Aha…," odpověděl jsem inteligentně a postupně snad začínal něco chápat. "Copak není v hrobě?"
Plácl jsem to jen tak od boku, ale podle Geserova mlčení jsem pochopil, že jsem trefil do černého.
"Jak můžeš vědět, Antone…" Umlkl a krátce zaklel. "Prostě najdeš Fomu a probereš to s ním na rovinu! Já mu taky zavolám."
"Provedu!" odvětil jsem briskně po vojensku a strčil mobil do kapsy.
Aha - tak takhle to je!
Existuje jistá Runa. Ta Runa je v hrobě. A ten hrob je Merlinův.
Jenže Merlin je postava mýtická! Král Artuš, rytíři od Kulatého stolu, Merlin… Nikdo z nich přece nikdy neexistoval!
Jistě. Stejně jako neexistuje velký Geser nebo Thomas Veršotepec. Nebo šílení upíři, mladistvé vlkodlačky, velké léčitelky a neposední mladí mágové, kteří se nedopatřením dostali k Síle a tak i mimo kategorie…
I když se to může zdát zvláštní, nálada se mi výrazně zlepšila. Že by proto, že celá záležitost se konečně pohnula z mrtvého bodu? Seběhl jsem po schodech dolů, pozdravil se s recepčním, jehož jsem tu viděl už večer, a otevřel dveře malé restaurace.
Nebylo tam živáčka.
Kromě dvou mladých upírů a ještě mladší vlkodlačky.
Upíři se živili carpacciem. Galja omeletou. Což bylo zvláštní, protože po dvojí transformaci do sebe vlkodlaci cpou spíš maso, a to na kila.
"Dobrého ránka," pozdravil jsem.
Upíři se nuceně pousmáli a kývli. Galja vidličkou zašťourala do omelety. Rozuměl jsem jí - hormonální bouře utichla a ona si teď připadala trapně. Nevím, jak to udělala, ale dokázala si sehnat přísné černé kalhoty, k nim bílou blůzku a přes tu si přehodila sáčko s krátkými rukávy. Něco podobného nosí školačky v japonských kreslených filmech.
"Ahoj," posadil jsem se vedle ní. "Vyspala ses dobře?"

"Jo."
"Nemělas divoký sny? Tvůj pokoj skutečně působí dost strašidelně, ani se nedivím, že ses tam nejdřív bála. S tím interiérem to tam trochu přehnali, že jo?"
Zamyšleně se na mě zadívala. Pak strčila do úst kousek omelety, rozžvýkala ho a řekla:
"Děkuju ti, Světlý. Ale stejně se mi líbíš, fakt. Nemám ti přinést něco k jídlu? Ráda tě obsloužím!"
"Tak jo," přikývl jsem.
Dívka zamířila ke švédskému stolu, z ohřívaných nádob nabrala omelety a míchaná vajíčka a k tomu chleba, salám, sýr, maso a kousek zeleniny. V koutě vedle dveří do kuchyně stála lednice. Že by krev pro upíry přechovávali právě tam? Nebo ji po večerech nalévá přímo barman? Teď byl barový pult opuštěný a dokonce i přes pivní pípy visely květované utěrky.
Můj mobil zacvrčel znovu.
"Panebože, tak nechaj mě aspoň najíst?" zaúpěl jsem a sáhl po přístroji.
"Antone!"
"Poslouchám vás, Fomo."
"Už jste vstal?"
"Ano. Jsem na snídani."
"Pošlu pro vás auto. Můžete na něj tak za pět minut čekat?"
"No…" A zacivěl jsem se na Semjona, který se právě zjevil ve dveřích. Celý zářil a rozjásaně mi kynul.
"A můžu s sebou vzít kolegu?"
"Myslíte tu Temnou? Tu mladou vlkodlačku? To bych moc rád neviděl."
"Ne, ale přijel za mnou kolega z Moskvy. Je to normální bílej mág."
Foma si povzdechl.
"No dobře, Goroděckij. Tak přijeďte oba. Řidič bude vědět, kam vás má odvézt."
"Budu na vás mít dost otázek," upozornil jsem ho.
Povzdechl si ještě jednou.
"Já se taky obávám…, že vám budu muset… ledacos říct. Hlavně si pospěšte, čekám vás."
Uložil jsem mobil a zazubil se na Galju, která se právě blížila s konvicí kávy a několika talířky. Ode dveří směrem ke mně zároveň vykročil i Semjon.
"Vzala jsem vám kávu, protože mě napadlo, že nebudete chtít čaj, ale kávu," prohlásila hrdě dívka.
Semjona si změřila velmi znepokojeně.
"Á! Galočka Vychovanovová!" zahalasil Semjon a jeho tvář se rozplynula v dobrotivém úsměvu. "Na tebe hned tak nezapomenu… Tak jakpak nám jde škola? Co Marina Petrovna?"
Na dívčině tváři naskákaly sytě rudé skvrny. Všechno nádobí postavila na stůl.
"Jen si to představ, kamaráde," pustil se hned do líčení Semjon. "Tady slečince se nějak znelíbila její učitelka chemie. Tak ji začala strašit. Po večerech na ni číhala u ní před domem, měnila se ve vlka, vrčela na ni a cenila zuby. Umíš si to představit? Jenže manžel tý nenápadný učitelky byl stejně nenápadnej policejní okrskář. No a třetího večera, jak už to tak v pohádkách bejvá, byl těma útokama toulavejch psů na svou ženu tak znepokojenej, že jí radši šel naproti. Uviděl tady naši Galočku, jak se zubí ve křoví, pochopil, že to není pes, ale vlk, vytáhl pistoli a vystřílel po ní celej zásobník. Když před tím rozzuřeným strážcem pořádku zdrhala, chytila dvě kulky rovnou do prdelky. No a když jsme zjistili, co se děje, tak jsme zajeli ke Galje domů a tam to s ní v klidu probrali… Nakonec dobrý, ani Inkvizici jsme k tomu nemuseli volat. Prostě jsme to nějak zaretušovali."
Dívenka se otočila na patě a vyrazila z jídelny ven. Upíři ji doprovodili zádumčivými pohledy.
"Takhle tvrdě jsi snad po ní jít nemusel," vzal jsem ji v ochranu. "Včera skočila přímo do tý palby, aby mě zachránila."
Semjon hrábl do talířku pro kolečko salámu a snědl ho.
"Samá sója…," povzdechl si. "Copak že skočila do palby, to je samozřejmě správný. Ale že tejrala vlastní učitelku?"
"To je blbý," připustil jsem ponuře.

V taxíku, který už na nás čekal, jsme se uvelebili s trojnožkou zabalenou do županu. Nohy sice trčely

ven, ale s tím jsme si hlavu nelámali.
Řidič byl člověk. Jak se zdálo, edinburská hlídka využívá najatých lidských pracovních sil podstatně víc, než je zvykem u nás. Rychle jsme opustili historické centrum a vydali se směrem někam k zálivu.
"Dík, že sis na mě vzpomněl," řekl Semjon a s netajeným potěšením se díval oknem ven. "Já už tý Moskvy měl plný zuby… Tak vykládej, co se tu děje?"
A já začal vykládat. Semjon mi nejdřív naslouchal se shovívavým zájmem starého mazáka, jemuž sotva opeřený bažant líčí nějaké bezvýznamné hrůzyplné zkazky. Pak ale zvážněl.
"A seš si tím jistej, Antocho? Myslím tím, že ta Síla stéká do Skotskýho podzemí?"
"Mám toho chlapa požádat, aby se tam vrátil a ty ses na to moh podívat sám?"
Semjon si jen povzdechl, zakroutil hlavou a utrousil:
"To bude schrána."
"A to je co?"
"Tajná skrýš. Kde je schovanýho něco hrozně důležitýho."
"No dobře, Semjone, ale stejně nechápu…"
"Tak si představ, že jsi strašně silnej mág. A docela klidně se dostáváš až do pátý hladiny šera."
"To neumím."
"Představit si to neumíš?"
"Přestavit hravě. Udělat to neumím."
"No jasně, tak si to aspoň představ. Zkrátka se dostáváš tak hluboko, že tam za tebou nikdo z Jinejch, který znáš, už nemůže. No a najednou potřebuješ někam schovat něco strašně cennýho. Třeba magickej artefakt, nebo mocný zaklínadlo…, ale i kdyby to měl bejt jen pytel zlata. Tak co uděláš? Zahrabeš to do země? To najde každej. Zvlášť když je to nějakej magickej předmět, kterej kolem sebe šíří takový silový vlny, že se zamaskovat nedá. No a v takovým případě si tu věc vemeš a vyrazíš s ní hluboko do šera…"
"Jasně - a nechám ji tam. Třeba až někde v pátý hladině," přikývl jsem. "Jenže jakejkoli předmět z našeho světa bude šero vytěsňovat ven…"
"No a na to právě potřebuješ trvalej přívod Síly. Je to zkrátka jako když na dno vany mačkáš něco, co samo normálně plave. Proto je zapotřebí něčeho, co by to dál drželo u dna…"
"Rozumím, Semjone."
"Už máš nějakej nápad, co a kdo tam moh schovat?"
"To jo," přiznal jsem se. "Ale nejdřív se na to chci vyptat Fomy."
V kapse se mi znovu ozval telefon. To je snad za trest…
"Ano," ozval jsem se, aniž bych pohlédl na displej.
"To jsem já, Geser."
Hlas měl jaksi zvláštní. Takový znejistělý.
"Poslouchám vás, šéfe."
"Zrovna jsem mluvil s Fomou… Sliboval, že s tebou bude mluvit naprosto upřímně. A se Semjonem taky, když už na to přijde…"
"Díky, Borisi Ignaťjeviči."
"Antone…" Geser dlouho významně mlčel. "Ona je tu ještě jedna taková… Zkrátka jsme prohrabali minulost Viktora Prochorova. A na ledacos jsme přišli."
"Na co například?" Už jsem chápal, že mě nic dobrého nečeká.
"Nepřipadala ti ta jeho podobenka povědomá?"
"Normální kluk. Takovej víceméně typickej moskvanskej ksichtík." Uvědomil jsem si, že už zase mám takový ten přezíravý tón, jako pokaždé, když jsem nervózní. "Takhle vypadá na vysokejch školách v Moskvě každej druhej."
"Tak si ho zkus představit mladšího. Jako středoškoláka, nebo žáka základní školy…"
Poctivě jsem se o to pokusil:
"Zase vidím jen běžnej moskevskej typ. Co ho v každý moskevský škole…"
"A přitom jsi ho nejspíš už viděl, Antone. A ne jednou. Chodil do třídy s tvým sousedem Kosťou Sauškinem. A byl jeho kamarád, dokonce dobrý kamarád. Možná žes ho viděl, jak se žene chodbou,

mává aktovkou a zcela bez důvodu se chechtá na celé kolo."
"To je vyloučeno…," zašeptal jsem. Geserova slova mě fascinovala natolik, že jsem ani nedokázal ocenit jeho neobyčejně květnaté líčení - mává aktovkou a chechtá se na celé kolo. Jenže to vyloučeno nebylo. Když u vás v domě bydlí děti, tak samozřejmě narážíte na jejich aktovky, slyšíte jejich smích a šlapete po hrbolcích odhozených žvýkaček. Jenže kdo si má pamatovat jejich tváře?
"Je to tak, Antone. Jediný Viktorův známý a zároveň upír byl Kosťa Sauškin."
"Ale Kosťa zahynul, Gesere!"
"Jistě, já vím," odpověděl šéf. "Přesněji řečeno jsme si to zatím všichni mysleli."
"Zachránit se nemohl," trval jsem na svém. "V žádným případě. Byl tři sta kilometrů nad Zemí. Tam není žádná Síla. Shořel v atmosféře, rozumíš, Gesere?! Shořel!"
"Neřvi," požádal mě klidně Geser. "Jasně, shořel. Skafandr jsme sledovali radarem až do samého konce. Jenže nevíme jednu věc, Antone - jestli Kosťa Sauškin v tom skafandru opravdu byl. Protože to bylo v docela jiné výšce. To je třeba si uvědomit. A zkusit počítat."
A zavěsil. Pohlédl jsem na Semjona, který jen smutně zakroutil hlavou:
"Já to celý slyšel."
"No a?"
"Když nemáš mrtvolu, radši ji nepochovávej."

Foma Lermont žil na předměstí. V tiché a nepříliš levné čtvrti úhledných anglických domků a pečlivě udržovaných zahrádek. V takové zahrádce nás taky uvítal. Šéf edinburské Noční hlídky seděl v dřevěném altánu zahaleném do břečťanu a vykládal si na otřískaném zahraním stolku pasiáns. V pomačkaných šedivých kalhotách a seprané košili vypadal jako mírumilovný řadový občan předdůchodového věku. Kdyby měl kolem sebe ještě hejno vnoučat, byl by z něj dokonalý patriarcha hodně velké rodiny. Když nás uviděl, zdvořile se zvedl, pozdravil se se mnou i Semjonem, pak shrábl karty na hromádku a zamumlal:
"Nějak mi to nevychází…"
"Asi bychom si měli nalít čistýho vína, Fomo." Koukl jsem se po Semjonovi. "Nemáte nic proti, když u toho bude i kolega?"
"Nemám. Geser se za něj zaručil."
"Dnes mi volal velký mág Zavulon z moskevský Denní hlídky."
"Já vím, kdo je to Zavulon."
"Řekl mi… vlastně mě požádal, abych se vás zeptal… Jak je to dlouho, co jste naposledy navštívil souseda z vedlejšího hrobu?"
"Dnes v noci," odpověděl tiše Lermont.
"Geser… se taky ptal na Runu. Na Merlinovu Runu."
"Runa není v hrobě," odpověděl bez rozmýšlení Lermont a jeho pohled se přestěhoval k Semjonovi: "Co víš o Merlinovi ty?"
"No - že to byl takovej mág," podrbal se Semjon v týle. "Velkej bílej mág. Už je to děsně dávno."
"A ty?"
"Já si zase myslel, že Merlin je mýtická bytost," vyklopil jsem mu poctivě.
"A oba máte v lecčem pravdu," usmál se Lermont. "Velký bílý Mág Merlin je postava vskutku mytologická. Protože skutečný Merlin byl… méně příjemný. Jistě, pomohl malému Artušovi vytáhnout meč z kamene a stát se králem. Přestože, to je jen tak mezi námi, na trůn neměl Artuš žádné právo… Merlin ale nebyl ani žádný padouch z přesvědčení. Jedině když potřeboval něčeho dosáhnout, činil tak za každou cenu. Je třeba dostat na trůn krále, který nás bude poslouchat? Tak to udělejme! Je zapotřebí, aby král vnukal svým poddaným důvody k úctě a lásce? Samozřejmě ano, proč si způsobovat zbytečné problémy?! Tak z krále vychováme bytost ušlechtilou a vznešenou. A může mít i své královské hračky… krásný kulatý stůl a odvážné rytíře. A jestlipak víte, že Artušova smrt rukou dítěte byla předpovězena ještě před narozením Mordredovým? Máte ponětí, co vznešený Artuš v této situaci udělal?"
"To se ani nechci domýšlet."
Lermont se ušklíbl a začal citovat:

"Mezitím král Artuš kázal přivézt mu všechna nemluvňata, jež první den měsíce máje povily vzácné paní od vzácných lordů; nebo Merlin králi Artrušovi zjevil, že ten, kdo zhubí jeho i všechny jeho državy, přišel na svět první den měsíce máje. Proto taky kázal, aby mu je pod trestem smrti všechny přivedli, a mnozí synové lordů a rytířů mu odvezeni byli. Taky Mordred mu byl poslán ženou krále Lota. Všechny je posadili na loď - a někteří byli sotva čtyři týdny staří a jiní ještě mladší. Náhoda však chtěla tomu, aby vlny přihnaly loď k břehu, na němž stál zámek, a loď se rozbila a skoro všichni při tom zhynuli, jen Mordreda vyhodily vlny na břeh a ujal se ho jeden dobrý muž a vychovával ho u se po čtrnácte let, a pak přivedl ho ke dvoru - jak zvěstuje se dál, na konci knihy Artušova smrt.
A mnozí lordi a baroni Artušova království se velice hněvali, že děti jejich odebrány a zabaveny byly, ale vinu za to vše kladli spíše Merlinovi nežli Artušovi. A snad ze strachu, ale možná taky z lásky uchovali mír."
"Nojo, důstojnej pokračovatel krále Heroda," zamumlal Semjon.
Já neřekl nic. Jen jsem si vybavil kreslený film, který měla tak strašně ráda Naďuška. O malém králi Artušovi. A o legračním a zapomnětlivém kouzelníku Merlinovi. Představil jsem si pokračování toho filmu - jak dospělý Artuš popichovaný Merlinem nakládá na starou nepotřebnou loď ječící, plačící a nic nechápající kojence…
Tohle že má být symbol čistoty a ušlechtilosti? Legendami opěvaný král Artuš?
"Na toho báječného chlapce z vlídného disneyovského filmu moc nevypadá, co?" zeptal se Lermont, jako by si četl v mých myšlenkách. "A totéž platí o popletovi kouzelníkovi, který si ho vzal na starost… Jenže Artuše z ničeho neviňte - takový už byl jeho osud. A takového mu ten osud do vínku dal učitele."
"Jak je možný, že Mordred přežil?" zeptal jsem se.
V Lermontových očích zablýskla ironie.
"Těžko říct. A jak se tedy chlapec Artuš stal následníkem trůnu. Třeba Mordred ani nepřežil. A že se jen našli lidé, kteří tomu chlapci napovídali, že je Artušův syn, jehož se otec v útlém dětství pokusil zabít. Copak je důležité, čí přesně byl krve? Hlavní je, za koho se považoval."
"A žije?"
"Mordred? Samozřejmě ne. Byl to přece jen člověk. A Artuš byl taky jen člověk. Ti oba tento svět už dávno a dávno opustili."
"No a Merlin?"
"Ten navždy odešel do šera…," pokýval hlavou Lermont. "Jenže Merlin byl opravdu velký mág. Dokonce si myslím, že to byl vůbec největší mág všech dob… A řekl bych taky," zašilhal Lermont po Semjonovi, "že Merlin byl nulový."
Přikývl jsem. Tomuhle rozumím. Jeho magická "teplota" se rovnala nule. Merlin do všech těch proudů Síly, které protkávají celý svět, nepřinášel ani krůpěj. A právě proto se stal velkým mágem. Vytrvale jen pohlcoval cizí Sílu, rozptýlenou v prostoru, a s její pomocí konal své zázraky.
Tak silný mág už se nikdy nezrodil.
Až teď. Je to kouzelnice. Má dcera. Naďa.
"Po Merlinovi tu zůstala řada artefaktů," pokračoval Lermont. "Vytvářel je jen tak mimochodem, jako by ho to nestálo ani to nejmenší úsilí. Samozřejmě Excalibur. Merlinův plášť. Merlinovu číši. Merlinův křišťál. Merlinovu hůl."
"S těma názvama si teda moc práce nedal, co?" zasmál se Semjon, ale okamžitě se zarazil.
"A co Merlinova Runa?" zeptal jsem se.
Lermont zakroutil hlavou.
"Merlinova Runa je jen klíč. A byla uložena v Merlinově hrobě, dvaadvacet mil od… od místa, které je považováno za hrob Thomase Veršotepce. Samotný Merlin v tom hrobě přirozeně není, ale ledacos by se tam po velkém kouzelníkovi najít dalo. Můžete mě možná považovat za sentimentálního, ale svůj hrob jsem navštěvoval často. Kdežto na Merlinův jsem chodil nerad. Spoléhal jsem na ochranná a strážní zaklínadla. Což jsem neměl. Hrob byl vykraden."
"Já si až doteď myslel, že Merlinův hrob je v Bretani," přiznal se Semjon.
"Ne. Je na jih od Edinburghu. Poblíž městečka Peebles, na soutoku Tweedu a Pawcaylu. Vlastně je to kousek odsud."

"A co je to přesně Runa?" zeptal jsem se.
"Kámen. Kámen skrznaskrz prosycený magií a popsaný nesrozumitelnými znaky. A Merlinova Runa…," Lermont na nás oba pohlédl, zaváhal, ale pak přece jen pokračoval: "…je klíč, přesněji řečeno hlavní část klíče, umožňujícího přístup do tajné skrýše, kterou kouzelník kdysi zbudoval na dně jezera. Jezero už tam dávno není, kdežto ta skrýš se přirozeně uchovala."
"Skrýš v šeru?" upřesnil jsem si.
"Ano."
"V pátý hladině?"
Lermont si povzdechl.
"Do páté bych se dostal sám, můj mladý příteli: Nebo bych si na pomoc přizval Gesera. Velcí, schopní dospět až do páté hladiny, se přece jen najdou. Jenže tuhle skrýš založil Merlin. Je až úplně na dně. Tedy v sedmé vrstvě."
"Matko rozsviť, táta leze po zdi!" zaúpěl nadšeně Semjon. "V sedmý? Takže ta sedmá hladina existuje? To nejsou bajky?"
"Existuje. Jedině že nevím, kdo z pozemšťanů je schopen dostat se až tam…," rozhodil Lermont bezmocně rukama.
"No a klíč? Myslím Runa…"
"Runa, Runa… Text jsem si pročetl a díky němu je možné dostat se až ke Strážím v páté hladině. Jenže pak je třeba jít dál. To já nedokážu."
"A zkoušel jste to aspoň?" zeptal jsem se.
"Proč?" zamával Lermont zděšeně rukama. "Proč se nořit do šera k Merlinovu dědictví? Teď už si přece umíš představit, jaký byl, Antone… Copak si myslíš, že bychom tam našli něco dobrého?"
Pokrčil jsem rameny.
"Má se za to, že je tam ukryta Koruna všeho," řekl Lermont. "To zní lákavě, není liž pravda? Jenže já si neznámo proč myslím, že Koruna všeho je ve skutečnosti Konec všeho."
Semjon užuž otevíral ústa, ale pak si to rozmyslel a neřekl nic.
"Co další části klíče?" zeptal jsem se. "Nějaká ta Merlinova Křišťálová palice. Nebo Merlinův Starej škrpál?
Lermont se znovu nesouhlasně ošil.
"To je nejméně příjemná část celého příběhu. Jistě už jste pochopili, že právě v oblasti skrýše vtéká Síla z našeho světa až do nejspodnější hladiny šera."
"To ano."
"Nu a když zkusíme do šera vstoupit ve Skotském podzemí, dostanete se jen do třetí vrstvy. Dál následuje bariéra, takový vír Síly. Což je zátěž, udržující skrýš na dně všehomíra, a zároveň spolehlivá ochrana před zvědavci."
"Neřek bych, že se najde zrovna hodně zvědavců, který by se dostali do třetí hladiny…," zabručel Semjon a poškrábal se v týle. "Promiňte, už jsem zticha."
"Merlinova Runa v průniku pod třetí vrstvu taky nepomůže," pokračoval Foma. "Doposud jsem si byl jist, že tajemství, jak se dostat hlouběji, znám jen já. A já sám jsem ho rozluštil náhodou, když na počátku dvacátého století došlo k nešťastné náhodě… Mladá dívka při pádu narazila na ocelový prut a proťala si tepnu…"
"Krev," pochopil jsem okamžitě.
"Ano. Když člověk zemře vykrvácením, šero se na chvíli energií přesytí. Vír v třetí hladině se uklidní a je možné proniknout hlouběji."
"Ten člověk musí v každým případě zemřít?" ptal jsem se dál.
"Nevím. Jistě chápeš, že to jsem nezkoušel. Krevní konzervy ti ale v každém případě nejsou k ničemu, to je naprosto jasné. Právě proto mi vražda ve Skotském podzemí začala dělat takovou starost. Jenže ochranná zaklínadla na Merlinově hrobě zůstala nedotčená. To mě uklidnilo a já si řekl, že to bude jen shoda náhod. Jenže dneska jsem se rozhodl, že na ten hrob přece jen zajedu."
"A zjistil jste, že ho někdo otevřel dálkově ovládaným robotem," doplnil jsem ho pohotově. "No nemám pravdu? Tipoval bych si podobný zařízení, jaký se užívaj na jaderných elektrárnách."

"Jak to víš?" zeptal se překvapeně Lermont.
"Včera se z něčeho podobnýho po mně střílelo," kývl jsem na trojnožku s puškou, kterou Semjon opřel o altán zvenčí. "Je to automatický odstřelovačský zařízení s dálkovým ovládáním rádiem."
Lermont si aparát prohlédl zcela bez zájmu a trpce se pousmál:
"Stárneme, Antone. Pořád se ještě cítíme být chlapáci, ale zestárli jsme… Geser, Al Ašaf, Rustam, Giovanni, já… i všichni ostatní, co si svět ještě pamatují bez elektřiny, lokomotiv a střelného prachu. Nejstarší mágové, kteří toho nejvíc vědí… a jsou skoro nejsilnější ze všech. Jenže my všichni jsme podcenili novou generaci a její možnosti. Všechny ty rakety, roboty, telefony…" Bezmocně zažvýkal jen rty a podíval se na úhledný domek - přesně s týmž smutkem, jaký jsem tu a tam vídal v očích Geserových.
A právě tenhle smutek mě zřejmě nutí odpouštět Geserovi všechno, co vyvádí ve funkci šéfa Noční hlídky města Moskvy.
"Je to někdo z mladých," pokračoval Foma. "Někdo z mladých, kdo umí a nebojí se zacházet s moderními technologiemi."
"Já asi vím, kdo to je," zašeptal jsem. "Kosťa Sauškin."
"Nejvyšší upír, který se zmocnil knihy Fuaran?" zachmuřil se Lermont. "Ten příběh znám. Ale on přece zahynul."
"Tělo nikdy nikdo neviděl," řekl jsem mu. "A já bych řekl…, že ten by se pokusů dostat se k Merlinovu pokladu rozhodně nezaleknul. Po technice by sáhnul bez váhání. A taky mě musí strašně nenávidět. Přinejmenším tak, že se pokusil mě zastřelit. Což je ale má vina! To já ho poslal na smrt. Jenže on přežil a rozhodl se pro pomstu."
"Nechvátej tolik, Antone," oslovil mě vemlouvavě Semjon a provinile Lermontovi vysvětlil: "Nesmíte se na něj zlobit, pane Lermont. Von je to kluk mladá a horkokrevná. Eště včera byl přesvědčenej, že Kosťa je dávno po smrti. A teď to zase rázem celý vobrátil naruby. Jenže my bychom si teď měli dělat jiný starosti. Co myslíte, pane Lermont - už ten padouch Merlinovu skrýš našel?"
"Merlin byl mág ze staré školy," usoudil Foma po krátkém zamyšlení. "Klíč musí mít tři prvky. Tři je magické číslo, číslo Síly. A stejně tak sedmička a jedenáctka."
"Jasně - prvočísla," souhlasil hned Semjon. "Tomu snad rozumí každej. No a co třetí součást klíče?"
"Druhou jsem odhalil náhodou," odtušil Lermont. "Kdežto o třetí nevím vůbec nic. Jen předpokládám, že tu nějaká být musí. Jenže nemám tušení, co by to tak mohlo být - nějaký předmět, zaklínadlo, obětina, část dne? Třeba to vyžaduje vstoupit do šera nahý o novoluní s květem bodláku v zubech - to opravdu netuším. Merlin byl velký žertéř."
My dva jsme neřekli nic. Lermont se odmlčel a pak poněkud křečovitě dodal:
"Tak dobře, přátelé. Odhalil jsem vám všechna tajemství, která jsem znal. A řekl bych, že bychom neměli panikařit, pokud pro to nemáme důvod. Merlinova skrýš se otevře tomu velkému Jinému nebývalých schopností, který ve Skotském podzemí znovu prolije něčí krev a získá třetí součást klíče. Jak ta součást vypadá a co to je, zatím nikdo neví. Proto bychom se měli uklidnit, jít ke mně domů a dopřát si šálek čaje."
"Aha - tradice anglických čajů vo pátý!" poznamenal uctivě Semjon.
"Anglických ne. Nezapomeňte, že jste ve Skotsku. A staňte se hosty mého domu…"
"Já bych ale měl ještě jednu otázku," přerušil jsem ho. "Proč jste do Edinburghu pozval Jegora?"
"To máš na mysli toho mladého iluzionistu?" Lermont si povzdechl. "Prostě jsem se chtěl jistit. Protože kdyby došlo k něčemu opravdu vážnému, jako první by byla na ráně naše Noční hlídka. A bojových mágů nemám právě mnoho. V takových případech je nejlepší vzdorovat za pomoci Zrcadla…"
"Komu vzdorovat?" skočil jsem mu do řeči v okamžiku, kdy se sám zarazil.
Vzdálený předek Lermontova na mě pohlédl s takovým podrážděním, že jsem si vůbec poprvé na vlastní kůži uvědomil rodovou prchlivost, která tak předčasně ukončila básníkův život.
"Merlinovi! Tak co, teď jsi spokojen?"
"Vy připouštíte, že by Merlin…"
"Tím nejcennějším pro Merlina byl vždy a odjakživa on sám. A Korunou všeho mohl být v jeho chápání způsob, jak se vymanit z nebytí. Což by byl šprým plně v jeho stylu."

"Něco takového se ještě nestalo," zapochyboval Semjon.
"To nestalo. Ale mágové Merlinova formátu tu po něm ještě nikdy nebyli. Jeho podstata, či chcete li duše… může odpočívat kdesi v oné sedmé hladině. Až do chvíle, kdy se až tam nedostane nějaký další mimořádně zdatný mág. Vulgárně řečeno dokud hloupé tělo samo nenabídne jeho černé duši nový příbytek! Budete rádi, když se na tento svět vrátí velký Merlin? Já tedy ani v nejmenším! A právě proto musím mít po ruce potenciálního zrcadlového mága. Třeba to zafunguje. Třeba se Jegor opravdu promění v Zrcadlo a Merlina zničí. Co se ti na tom nepozdává, Goroděckij?"
"Ale to přece nejde!" vykřikl jsem s takovou bolestí v hlase, až mě to samotného překvapilo. Všechno se mi to v hlavě pomíchalo: I Kosťa, jehož jsem zabil a který, jak se ukazuje, možná ještě žije; i velký černý mág Merlin; i nic netušící Jegor… "Toho jsme pro své operace využívali už od jeho dětství! To ho teď máme uvrhnout rovnou do pekla, aby nás ochránil před Merlinem? Vždyť je to ještě kluk!"
"No dobrá!" zvýšil hlas tentokrát Lermont. "To je samozřejmě pádný argument! Tak já ti předložím osobní spisy všech ostatních potenciálních zrcadlových mágů. Ukážeš na někoho z nich prstem? Vybereš sám jiného kandidáta? Je mezi nimi devítiletá holčička, patnáctiletý kluk, mladý manžel a otec, těhotná žena… Ti nikdy nežijí v téhle nerozhodnosti do stáří, dříve či později si vyvolí Světlo nebo Tmu! Všichni jsou mladí, všichni jsou téměř děti! Vezmeš tedy tu volbu na sebe? Zbavíš mě téhle podlosti?"
"Ano!" zařval jsem a vyskočil. "Ano, vezmu. A zbavím tě té povinnosti. Tak ty spisy přitáhni, pane Fomo Lermonte!"
"Hned to bude," povstal také. "A ty budeš mít možnost rozhodnout."
Stáli jsme proti sobě a jeden druhého si měřili nenávistnýma očima. Chvíli nám trvalo, než jsme pochopili, že nám oběma z těch očí tečou slzy.

Kapitola šestá

Jestli by Lermont ty osobní spisy nakonec přinesl nebo ne - to nevím.
A už vůbec nevím, jak bych se v tom případě zachoval. Asi bych ale do role kandidáta na zrcadlového mága nakonec vybral někoho jiného.
Jenže k něčemu takovému už jsme nedostali příležitost.
Ze všeho nejdřív jsem si povšiml, jak prudce se změnil Lermontův obličej. Díval se kamsi stranou, k silnici.
Pak jsem zaslechl řev motoru a ohlédl jsem se tím směrem taky.
Po silnici se sem hnala malá bílá dodávka, která náhle zabočila a snadno prolomila symbolický dřevěný plot, jímž byl obehnán Lermontův pozemek. Pneumatiky divoce zaúpěly ve smyku a kola odhazovala stranou štěrk a hlínu. Vůz zastavil.
Zadní dveře dodávky byly odmontované. Zevnitř okamžitě vyskočili dva muži, kdežto třetí, který zůstal uvnitř, zahájil palbu z kulometu, upevněného ve stojanu.
Jako první zareagoval Foma. Sotva se vůz vřítil do jeho zahrady, okamžitě vybudoval clonu. Nebo že by ji ani budovat nemusel? Nebyla to třeba strážní zaklínadla, která tu s ohledem na možnost podobného vpádu fungovala dávno a dávno?
Kulomet rachotil, jeho zvuk se uvnitř dodávky rezonancí karosérie ještě zesiloval a k nám dolétal jako z obrovské plechové hlásné trouby. Společně s rachotem sem mířil i proud olova. Jenže až k nám kulky nedolétly - naopak měkce zpomalovaly, na okamžik zůstaly bezradně stát ve vzduchu (jako oživlý efekt z akčního filmu) a pak se hroutily na zem.
Dva muži v černých kuklách, kteří vyskočili z auta ven, zalehli po jeho stranách a zahájili palbu ze samopalů. Od volantu zatím nevylezl nikdo.
Co je to za idioty?
Semjon několikrát máchl rukou. Stihl jsem si povšimnout milosrdného Morfea, který útočníkům umožňuje ještě dobrých deset vteřin na to, aby si na tuhle malou válku hráli dál, ale pak přišlo i okamžitě účinkující Opium. Jenže ani jedno ze zaklínadel se neprosadilo a palba pokračovala; kulky naštěstí dál zastavovaly ve vzduchu před námi. Zadíval jsem se na útočníky a pochopil jsem - ne, to nejsou Jiní. To jsou obyčejní lidé. Každému z nich však na prsou žhnulo světélko ochranného amuletu.

"Hlavně nikoho nezabíjej!" zvolal Lermont, když jsem zvedl paži i já.
Pro účel okamžitého použití jsem měl na krku jen dvě Trojité břitvy, protože jsem rozhodně nepočítal s tím, že bych se snad mohl dostat do takovéhle mely. Obě dvě jsem mrštil po kulometu. První kouzlo cíl minulo, zato druhé se trefilo přesně a změnilo kulomet v hromádku nastrouhaného šrotu. Rachot poněkud opadl, ale oba samopalníci stříleli dál, byť s menším zápalem a jistotou - jako by zjistili, že jejich salvy narážejí na neviditelnou bariéru. A to bylo dobře. Protože každá taková bariéra má své meze a kulometná palba by ji rychle vyřadila z činnosti.
Tak oni na nás zaútočili lidé! Obyčejní lidé, vybavení ochrannými amulety. To byl čin nejen nevídaný, ale především hloupý. Jedna věc je vraždit mága ze zálohy, a navíc z dálkově ovládaného samostřílu. Kdežto takhle, tváří v tvář, tři chlapi proti třem mágům… S čím asi počítali?
Přece s tím, že odlákají naši pozornost!
Pohlédl jsem tím směrem právě včas, abych spatřil bílou dýmovou stopu, bleskově mířící směrem k nám. Raketu vypálili ze střechy mnohapatrového domu, který stál možná dobrý kilometr od nás. Střela ale byla docela jistě řízená a mířila přímo na náš altán.
"Fomo!" zařval jsem a pro každý případ mrštil po raketě freezem. Systém lokálního zmrazení ale buď nezafungoval, anebo byla raketa proti magii taky nějak chráněná - každopádně se nestalo nic.
"Do šera!" zařval Lermont.
Někdy je opravdu lepší se podřídit než vymýšlet vlastní originální protitahy. Vkročil jsem do šera a téměř okamžitě jsem se dostal do druhé hladiny. Vedle sebe jsem spatřil Lermonta, který první hladinu zřejmě také nepovažoval za dostatečně spolehlivou záštitu. Foma se ale k mému údivu nezastavil, mávl paží a ponořil se ještě hlouběji. Sice jsem to nechápal, ale pro jistotu jsem ho následoval. Proč to? Silný výbuch v reálném světě sice může otřást první vrstvou, ale do druhé už se stejně nedostane… No a pokud by snad Foma počítal s nejhorší variantou, tak jaderný výbuch ničí živou hmotu ve všech vrstvách všehomíra stejně…

Šedou mlhou šlehl bílý plamen. Země pod našima nohama se slabě otřásla. Sice slabě, ale otřásla!
"Kde je Semjon!" vykřikl jsem.
Lermont jen pokrčil rameny. Několik vteřin jsme tu ještě zůstali - až do chvíle, kdy přestaly létat střepy a kdy zpátky na zem dopadly poslední trosky zničeného altánu.
A pak jsme se vrátili.
Úhledný Lermontův domek přišel o všechna skla a jeho střechu jako drobná třpytná drť pokrývaly střípky. Z okna v prvním patře trčela obrovitá větev, uťatá výbuchem z mohutného stromu, stojícího hned při zdi.
Dodávka byla převrácená na bok. Vedle ní ležela dvě nehybná těla. Třetí útočník, snad řidič, ale možná taky kulometčík, se pomalu plazil k plotu a nehybné nohy vláčel za sebou.
Nějakou zvláštní lítost vůči němu jsem nepociťoval, byl to normální gangster, který se nechal zneužít. Měl odlákat naši pozornost od vystřelené rakety. V každém případě ale věděl, do čeho jde.
Na místě altánu vznikl mělký trychtýř, zasypaný čerstvými dlouhými třískami. Nad hlavami nám ještě jako drobní ptáčci kroužily a klesaly hrací karty - nevyzpytatelná náhoda je nezničila, ale vymrštila vysoko vzhůru.
Semjona jsme objevili těsně vedle dodávky. Byl uzavřený ve třpytivé průhledné kouli, jako vysoustružené z křišťálu. Koule se pomalu valila terénem a Semjon s rukama i nohama doširoka rozpjatýma se pomalu otáčel uvnitř. Jeho póza karikovala proslulé schéma zlatého řezu tak komicky, až jsem se hloupě uchichtl. Podsaditý a krátkonohý Semjon da Vinciho svalnatého atleta rozhodně nepřipomínal.
"Dost nepohodlné zaklínadlo," konstatoval Lermont s úlevou. "Zato spolehlivé!"
Na křišťálové kouli naskočily první praskliny - a pak se to celé rozpadlo a proměnilo v obláček páry. Semjon, který byl v tom okamžiku zrovna hlavou dolů, se obratně zkroutil a spolehlivě dopadl na nohy. Podloubal se ukazovákem v uchu a zeptal se:
"Tohle tu vo sobotách pořádáte pravidelně, pane Lermont? Nebo to bylo výhradně na počest našeho příjezdu?"
Lermont na tenhle nezáludný špílec nezareagoval nijak. Naopak - naklonil hlavu ke straně, jako by se

zaposlouchával do něčího hlasu. A byl stále zachmuřenější.
Pak před sebou dvěma pohyby vytvořil zářící rám portálu a řekl:
"Za mnou, pánové. Obávám se, že klamný manévr byla i ta raketa."
Ani jsem se nestihl zeptat, co se chystá dělat s převrácenou dodávkou, zničeným altánem, unikajícím gangsterem a znepokojenými sousedy, kteří už se rojili na silnici. Vedle se otevřel druhý portál a z toho začali jeden po druhém vyskakovat nějací Jiní.
Tohle ovšem nebyli běžní Světlí z Noční hlídky - tihle byli navlečení do policejních uniforem, na sobě měli přílby a neprůstřelné vesty a v rukou drželi samopaly připravené k palbě!
Tak vida, Thomasi Veršotepče - jaká to koketérie! A pak budeš říkat, že neumíš užívat moderní techniku! Moc to tak nevypadá…
Lermont vkročil do portálu. Já zůstal kousek pozadu, protože jsem čekal na Semjona. Jenže ten najednou zůstal stát a upřeně se zadíval na suchého vytáhlého ryšavce. A zaječel:
"Kevine! Ty stará páko!"
"Simone! Kde se tu bereš, troubo jeden zatracená?!" úpěl stejně nadšeně zrzek. "A kam se to hrneš! Počkej chvilku!"
Objali se a začali jeden druhého plácat po zádech se zápalem zešílevších zajíčků z reklamy na baterie Duracell.
"Hele, to si řeknem potom," vymanil se z Kevinova objetí Semjon. "Vidíš - tady už na nás čeká portál… Ale jinak jsem ti přivez sevastopolský víno, vzpomínáš na tu lahodu? Šumivej muškát!"
Jen jsem si odplivl a zakroutil hlavou. Co je tohle za zvyky: potom, potom… Hrdina, který něco takového řekne starému příteli ve filmu, je nevyhnutelně odsouzen k brzké smrti.
A tak nakonec můžeme být rádi, že my naštěstí nejsme hrdinové akčních filmů.
Vkročil jsem do portálu.
Kolem mě se rozlila bílá záře. Pocítil jsem lehkost, kterou jinak patrně znají jen kosmonauti. Takové jsou tajné pěšiny, na něž se lidi nedostanou.
Ale co asi budou nahoře dělat Jiní v policajtských uniformách? Mazat paměť náhodným svědkům, odstraňovat následky výbuchu, vyslýchat útočníky, pokud některý z nich přežil… Zkrátka všechnu tu černou práci, která je ostatně v každodenní rutině hlídkařů naprosto běžná.
Kdo si to ale dovolil? Zaútočit na pracovníka hlídky je už tak jako tak nerozum. No a pokud je útok veden proti šéfovi hlídky a dvěma zahraničním mágům, tak je to hotové šílenství. Zvlášť když jsou k podobnému útoku použiti dokonce lidé…
Najednou jsem si naprosto jasně uvědomil, že Francouz, kterého jsem potkal ve Skotském podzemí, byl taky člověk. To nebyl velký mág, který přede mnou dokázal zatajit svou podstatu. Byl to obyčejný člověk. Ovšem neuvěřitelně obratný, chladnokrevný a kreativní. To nebyl takový pěšák jako ti tři gangsteři vyslaní na jistou smrt. Nebyl to nakonec on, kdo po nás vypálil tu raketu?
A k tomu upír. Že by Kosťa? Že by to byl tenkrát opravdu přežil?
Ale vrcholem všeho byly ochranné amulety, které gangsterům umožnily získat čas. Upíři nejsou schopni vytvářet amulety. To musí být práce mága, čaroděje nebo vědmy!
Na koho jsme tu tedy narazili? Kdo se to tu snaží proniknout do šera pro dědictví Merlinovo?
A je zřejmě schopen ponořit se až do sedmé vrstvy…
Portál jako obvykle končil zcela nečekaně. Bílá záře se znovu srovnala do obdélníkového rámu, já jím prošel - a vzápětí už mě kdosi uchopil za ramena a nelítostně vecpal doleva a dolů, za provizorní barikádu, postavenou z několika převrácených stolů.
Byl nejvyšší čas. Nad hlavou mi sykla kulka.
Byl jsem ve Skotském podzemí. V jedné z prvních místností.
Hned vedle se za barikádou kryl Lermont a mě na podlahu kvalifikovaně srazil nějaký černoch, prokazatelně Jiný první kategorie. Soudě podle počtu zaklínadel, která mu visela na každém prstu, to byl bojový mág.
Zarachotil další výstřel. Palbu kdosi vedl z otevřených dveří, vedoucích do sousední místnosti.
"Co se stalo, Fomo?" pohlédl jsem nechápavě na šéfa zdejší hlídky. "Proč tu ležíme? Musíme vystavět clonu…"

Lermont se ani nepohnul, ale ve dveřích vyrostla bariéra, která se snažila je ucpat. Než jsem se stačil podivit hlouposti skotského mága a potěšit se vlastním fištrónem, práskl další výstřel a nad našimi hlavami hvízdla další kulka. Clona ji nezadržela.
"Omlouvám se, to jsem nedomýšlel…," zamumlal jsem jen. "Co šerem?"
"Je to stejný kříž jako s tou raketou," vysvětlil chvatně Lermont. "Kulky jsou očarované pro průnik až do druhé vrstvy."
"Tak vyrazíme do třetí!"
"Jenže tam je ta bariéra!" připomněl mi Lermont. Zahanbeně jsem umlkl.
Černoch vstal a vhodil do průchodu několik zaklínadel. Zaznamenal jsem Opium, Freeze a Buku.
Následoval další výstřel. A já si znovu uvědomil ten suchý, pravidelný rytmus…
"To je automat, Lermonte!" vyhrkl jsem. "Asi stejnej samostříl, jako nasadili na mě!"
"No a co?! Lehká kouzla a zaklínadla na něj neplatí. Přece po něm nechceš pálit fireballs, vyvolat tu požár nebo dokonce výbuch? To by na nás spadl most!"
Kdepak, Thomas Veršotepec rozhodně nepanikařil ani nepropadl zoufalství. Naopak se evidentně snažil něco vymyslet. Dokonce už asi měl připraven nějaký plán. Jenže já nechtěl otálet…
Z portálu, které stále ještě visel ve vzduchu, vykročil Semjon. Okamžitě se přikrčil a v podřepu se došoural k barikádě. Inu ano…, zkušenost je občas mnohem důležitější než Síla…
Kdesi daleko za stěnami a dveřmi se náhle rozlehl křik. Drásavý lidský křik, takový vysoký kvil, který náhle ustal.
…A vztek je občas důležitější než zkušenost.
Vklouzl jsem do šera.
První vrstva. Místní dekorace jako by získaly reálné obrysy. Stěny ze sádrokartonu a plastiky byly najednou kamenné a pod nohama nám zašelestila jakási suchá sláma. O stavby v šeru se zřejmě zasloužila lidská fantazie - prošlo tudy až příliš mnoho lidí, kteří pravidla hry vzali až příliš vážně, jak se nutili uvěřit v to, že jsou opravdu v podzemí.
V podzemí mezi draky.
V kamenném oblouku stál malý dráček s naježenými rudými šupinami a viditelně mě nehodlal pustit dál. Mohl mi být tak po ramena, stál na zadních a opíral se o silný ocas, jakoby stočený do vývrtky. Blanitá křídla nervně pleskala o záda. Vytřeštil na mě zářící fasetové oči, tlama se otevřela a plivla po mně chomáč plamene.
Tak takovýhle jsi v šeru, Střelče I…
Odskočil jsem ke stěně a mrštil po dráčkovi fireball. Docela malý, abych v reálném světě nezpůsobil žádné zbytečné otřesy.
Sám jsem unikl do druhé hladiny.
Podzemí se nijak nezměnilo, zato dráček byl o dost vyšší a černý. Oči se mu zakulatily a ztmavly, navíc se objevily i našpicované uši. Šupiny se proměnily snad v tuhou srst, snad v chitinové jehly. Tlama se protáhla kupředu. Křídla zase v malé třesoucí se tlapky. Napadlo mě, že takhle by mohl vypadat kříženec krokodýla s Vlkem ze známého kresleného seriálu.
Tlama se otevřela a směrem ke mně vytryskl celý svazek modrých jisker.
Uskočil jsem, učinil několik kroků, znovu zapomněl na bariéru a vkročil do třetí vrstvy šera.
Nejdřív jsem měl dojem, že jsem narazil na stěnu - na pružnou, poddajnou, ale neproniknutelnou stěnu.
V příštím okamžiku jsem už však byl v třetí hladině.
A bez meškání pochopil, jak se to k sobě má s předsmrtným lidským křikem.
Někdo bariéru už zase otevřel. Otevřel ji čísi živou krví.
Dráček už tu ale nebyl.
Rozběhl jsem se chodbou a už jsem nepřemýšlel o tom, jak zničit dráčka. S tím si Lermont poradí sám. Co jiného by taky dělal? Kdežto pro mě je důležitější dopadnout vraha. Ať už je to kdo chce, ať je to upír, mág či čaroděj - a je mi lhostejné, zda jsem ho ještě nikdy neviděl nebo zda je to můj bývalý přítel…
Jak se zdálo, ocitl jsem se v samém středu podzemí. Bylo to těžiště Síly, osa silového víru, klíčová dírka. Byla to stále táž Krvavá řeka, jedině že tady vypadala jako příkop naplněný kypící černou břečkou,

hustou jako smola. Jako lesklý černý stůl. A na něm leželo nehybné tělo v bílém plášti, potřísněném krví. Zdálo se, že tentokrát se se životem rozloučil jeden z dobrovolníků, pracujících pro Noční hlídku města Edinburghu. Jeden z patologů či dalších expertů, které zaměstnával Lermont.
Že by Lermont podzemí neochránil soustavou kouzel a zaklínadel? Že by tu proti případným útočníkům nenastražil léčky? Že by lidi, kteří v něj chovali naprostou důvěru, ponechal jen tak na pospas osudu? Jediný pohled do reálného světa mi řekl všechno. Ochránil. A nastražil.
Jenže sílu nepřítele podcenil.
V místnosti jsem napočítal šest mrtvol. Tři z nich patřily neznámým mužům v polovojenských stejnokrojích, které se nedaly připsat žádné armádě, se samopaly, z jejichž zásobníků vystupovala záře, signalizující očarované střelivo. Další mrtvý byl bílý mág první kategorie, téměř přepůlený četnými kulometnými dávkami. Nespotřebovaná Síla z něj pomalu unikala v podobě svítící bílé mlhy. Další dva zastřelení byli lidé - smluvní spolupracovníci místní Noční hlídky. Na jejich prsou světélkovaly ochranné amulety, které jim nebyly nic platné. Ti také zemřeli se zbraní v ruce - jejich mrtvé prsty stále ještě svíraly pistole.
A kolik asi bylo těch útočníků? Kolik jich nakonec zmizelo někam pod třetí hladinu?
Než jsem stačil své úvahy dokončit, šerem se mihl bleskurychlý šedý stín, který se z první vrstvy vnořil přímo ke mně - do třetí. A přede mnou stanul Bruce.
Mistr edinburských upírů nevypadal právě nejlíp.
"Ahá!" zaječel jsem s takovým svatým nadšením, že Bruce okamžitě pochopil.
"Stůj, Světlý!" zaúpěl. "Já jsem přece na vaší straně! Přišel jsem, protože mě o to požádal Lermont."
"A kdo tu po tobě střílel?"
"Robot v chodbě!"
Přimhouřil jsem oči a prohlédl si upírovy stopy. Ano, otisky podrážek nemrtvého sem mířily chodbou od vstupu do Skotského podzemí. Takže ta krvavá jatka uspořádal někdo jiný než on.
Tak s tímhle tvorem Lermont počítal jako se zbraní, která by mohla překonat automatického střelce! Nemrtvého je těžké zabít dokonce i kulkami, ošetřenými zaklínadlem.
"Kdo je to?"
Svou otázku jsem neupřesňoval, ale Bruce ihned pochopil.
"Nevím! Ale náš ne! Je cizí! Měl s sebou dobře dvacet lidí, ale ti všichni jsou mrtví. A Lermontova ochranka je taky mrtvá!"
"Za ním!" nařídil jsem.
Bruce zaváhal. Pak pohlédl na krvácející tělo - tenhle muž na rozdíl od ostatních zemřel docela nedávno a jeho tělo bylo přítomno ve všech vrstvách šera naráz. Magie, obsažená v krvi, je velice silná…
"To pusť z hlavy," varoval jsem ho temně.
"Jemu už nebude k ničemu," zamumlal Bruce. "On ji nepotřebuje, a mě čekají rvačky s kdovíkým!"
Bylo to odporné, ale byla to pravda. Jenže předhodit mrtvého kamaráda ve zbrani k sežrání upírovi…
"Pokud tu krev vypiješ, bariéra se obnoví," našel jsem konečně argument ve svůj prospěch. "Jdeme. To vydržíš."
Bruce se zaškaredil, ale nepřel se se mnou. Sklonil hlavu jako býk, jehož čeká souboj se sokem, a prošel do čtvrté hladiny.
Proklouzl jsem hned za ním.
Bruce tu stál a rukama si svíral hruď. Celý se třásl. V očích se mu zračil upřímný, nepotlačovaný strach.
Kromě upíra tu nebyl nikdo. Podzemí zničehonic zmizelo. Všude kolem nás se prostíral jen písek, šedivý a zároveň pestrobarevný písek, v němž se tu a tam povalovaly černé balvany. A nad tím vším se klenulo bleděrůžové nebe beze slunce.
"Antone… ale já níž nemůžu!"
"Byl jsi někdy v pátý hladině?"
"Ne."
"Já taky ne. Tak jdem."
"Ale já to nedokážu! Copak nevidíš, že umírám?"
"Ty už jsi přece mrtvej dávno, nemrtvej!"

Bruce zakroutil hlavou tak zuřivě, jako by si ji chtěl od krku odšroubovat.
Kdyby ve mně byl alespoň stín podezření, že se přetvařuje, tak bych ho donutil. Buď bych ho donutil, nebo navěky zklidnil.
Jenže bylo naprosto jasně znát, že na vstup do čtvrté vrstvy spotřeboval všechny síly.
"Běž za Lermontem!" přikázal jsem mu.
Bruce se s netajenou úlevou vrhl zpátky. Asi jako potápěč, kterému ve smrtící hlubině dochází dech.
A já začal v písku hledat svůj stín.
Musí tu být. Přece musím vrhat stín. Takže ho docela určitě objevím.
Jinak se tu stane něco děsivého.
Například vstane z mrtvých Merlin. A Noční hlídce města Edinburghu bude muset přijít na pomoc zrcadlový mág. Ten, kdo navzdory všemu uchová rovnováhu.
Ekvilibrista Jegor.
Bude to pro něj kratičký, ale oslnivý okamžik slávy - než zmizí, než se rozpustí v šeru, než bude nelítostnou vůlí prapůvodní Síly odmrštěn do nicoty.
Ale něco takového nás přece nikdo učit nemusí - myslím nutit jiné k oběti.
Zaryčel jsem a pohnul se kupředu. Tenhle stín nemá smysl hledat na písku. Tenhle stín je ve mně samém.
Ovanul mě ledový vichr - a já vpadl do páté hladiny.
Rovnou tváří do trávy.
Vanul tu studený nárazový vítr. Skrz těžká, fialová, jakoby sněhová mračna se tu a tam prodíralo sluneční světlo. Až k obzoru se táhla pahorkatina, porostlá vysokou ostřicí. Někde v dáli duněl hrom a křižovaly se blesky - ty ovšem nemířily z mračen k zemi, ale obráceně, do fialových oblak.
Zvedl jsem se a naprázdno polkl - měl jsem zalehlé uši. Obvyklý všudypřítomný tlak šera, útočící slabost a neodbytné přání okamžitě se vrátit do normálního světa. Pátá vrstva byla energeticky vyrovnaná. Když si oči zvykly a já se rozhlédl, pochopil jsem, že ty barvy kolem jsou přece jen položivé. Tráva je zelená, ale vybledlá. Ta mračna jsou spíše sivá než fialová, a dokonce i ty blesky působí poněkud pohaslým a neoslnivým dojmem.
Ale stejně… Jak to tak vypadá, i tady se dá žít.
Rozhlédl jsem se. A v pomačkané trávě najednou uviděl Strážce.
Byl to golem - bytost uplácána z hlíny a oživená magií. Věc velice vzácná a už dávno a dávno nepoužívaná. Středověký robot, jehož se někdo tu a tam pokoušel přimět k práci, ale nejčastěji ho vytvářeli jako hlídače a ochránce.
Jedině že klasický golem připomínal hliněného člověka a oživoval se za pomoci šému, vkládaného do zvlášť k tomu účelu uzpůsobeného otvoru (a dlužno říct, že pokud mágové v tomto případě prokazovali smysl pro humor, tak dosti pokleslý).
Tenhle golem byl obří had. Cosi jako hliněná anakonda, dlouhá deset metrů a silná asi jako lidský trup, přičemž dravě se cenící hlavy měl tento netvor hned dvě - na obou koncích těla. Kůži to mělo šedorudou, asi jako špatně vypálená cihla. Oči golema byly otevřené, a ty oči mě vyděsily ze všeho nejvíc. Byly docela jako lidské.
Ačkoli, proč "docela"? Když tohoto golema zhotovil Merlin…
Přesně uprostřed se tělo zeslabovalo, a právě v tomto místě jsem zahlédl důlek velikosti dlaně. No a v tomto důlku ležel šedý kámen ve tvaru kostky, popsaný zpola setřenými keltskými nápisy.
Zvláštní golem. Toho šém neoživoval, ale naopak umrtvoval.
Či spíš jen znehybňoval, jak se dalo soudit podle zuřivého třpytu v jeho očích.
Ještě jednou jsem se rozhlédl. Kromě mě a nehybného golema tu nebyl nikdo. Vykradač hrobů unikl ještě hlouběji.
Tak do toho!
Vyvolal jsem z paměti bojová zaklínadla, pokud možno nejvýkonnější, která jsem kdy zvládl a na něž jsem měl dost Síly, a ta jsem si připravil k okamžitému použití. Musím být připraven na to, že boj se může strhnout kdykoli. Samozřejmě za předpokladu, že se dostanu ještě hlouběji…
"Antone! Počkej!"
Přímo ze vzduchu vyvstala zajímavá trojice - Lermont, Semjon a neznámý černoch. Bylo přitom zřejmé,

že Lermont jak Semjona, tak černocha sem doslova vtáhl za ruce. Je to zkrátka formát, a jaký…
"To je nádhera, co?" rozhlížel se nadšeně. "No vida…, konečně víme, kam…"
Jenže vtom uviděl golema a zarazil se v půli věty. Přistoupil až k němu a opatrně do něj kopl. Pak zakroutil hlavou:
"To je teda hovado… Jaks ho dostal, Antone?"
"Spíš bych řek, že na tohle jsme všichni krátký," ukázal jsem na šém a otočil se k Fomovi: "Vyrazíme dál, pane Lermonte?"
"A dokážeš to?"
"Zkusit to můžu."
Lermont jen pochybovačně zakroutil hlavou. Pak pohlédl na svého podřízeného a řekl:
"Ty dál nejdeš. Vás jsem sem přitáhl kvůli… téhle zrůdě. Dál se ale nedostanete. Čekejte tu, jak nejdéle to vydržíte, a pak se vraťte."
Zhluboka se nadechl - a zmizel.
Učinil jsem krok.
Nic.
Tak ještě jeden. A ještě a ještě.
"Nejde to, co?" pronesl soucitně Semjon.
Co to má znamenat? Do páté hladiny jsem se probil a je to tu jako ve skleníku, tak proč se nemůžu dostat hloubeji?!
Krok. Znovu krok. Kde mám stín?
"Antone…" Semjon mě popadl za rameno a silně se mnou zatřásl. "Nech toho, Antone. Zbytečně plejtváš silama…"
"Já se tam dostanu," zašeptal jsem. "Já tam musím…"
"Nic nemusíš. Lermont je zkušenější. Ten všechno udělá sám."
Zakroutil jsem hlavou a pokusil se uvolnit. Sem jsem se dostal díky vzteku…, tak co když to dál zkusím s klidem? Překáží mi přece jen efemérní předěl, tenká blána povrchového napětí mezi světy, za níž, jak se zdá, začíná životní Síla sama vzrůstat. První vrstva je prakticky mrtvá, vysušená, neplodná. Druhá je o něco živější. Třetí a čtvrtá už začíná připomínat náš svět. Pátá… pátá je málem obyvatelná. Už jsou tu barvy, je tu sice zima, ale zase ne taková, že by se tu dalo zmrznout, roste tu tráva, prší tu a jsou tu i bouřky, i když divné. Co asi bude v šesté hladině? Měl bych pochopit, kam se to chci prodrat. Do světa obtěžkaného ledem, do světa vymrzlého a zmírajícího? Kde bude obtížné chodit a ještě těžší dýchat i mluvit?
Ne. Šestá vrstva bude jiná. Bude ještě výraznější než pátá. Ještě živější. Ještě podobnější reálnému světu.
Na znamení, že se svými představami souhlasím, jsem přikývl.
A vykročil jsem z páté hladiny do šesté.
Byla tu noc. Možná ne letní, ale teplá. Na nebi nad hlavou jsem neviděl ani jedinou hvězdičku, ale zářil tam měsíc. Nebyl tam tedy jen pruh šedého prachu jako v první vrstvě. Ani tři malé barevné měsíčky, které skoupě svítí ve druhé. Tady je docela obyčejný a lidskému oku jistě milý měsíc.
Jinak ale byla obloha dokonale bezhvězdná. Hvězdy nejsou nic pro Jiné.
Ve světle bílého reflektoru měsíce se tento svět jevil jako naprosto přirozený Stromy tu byly pravé, živé a šelestilo na nich listí. Voněla tu tráva a nějaká spálenina… a já zničehonic pochopil, že poprvé si v šeru uvědomuji taky nějaké pachy. Kdybych si mezi zuby vložil stéblo trávy a žvýkal ho, asi ucítím jeho hořkou chuť…
A ta spálenina?
Otočil jsem se - a spatřil Lermonta. Tentokrát už ovšem nikoli v podobě statného staršího důstojného pána, ale v jeho šerém ztělesnění.
Z Thomase Veršotepce se stal plavovlasý obr, vysoký dobré tři metry. Jeho pleť vyzařovala tlumené mléčné světlo. Obr vybíral ze vzduchu chomáče bílého a modrého plamene, hnětl je v mohutných dlaních jako sněhové koule a odhazoval je kamsi do dáli. Sledoval jsem jejich dráhu - syčící klubka plamene se řítila nad plání, smetala stromy, které se jim občas připletly do cesty, a pak nakonec hasla v temném,

vzdalujícím se mračnu. Hořící stromy na obzoru vyznačovaly místa dopadu těch ohnivých koulí, které cíl nezasáhly.
"Jsem tu, Fomo!" zvolal jsem.
Obr znova dohnětl obří ohnivou hroudu - a zase jí mrštil za unikajícím oblakem. Teprve pak mě uznal za hodna pohledu.
Jeho tvář byla podivuhodná. Svěží a prastará, vlídná i krutá, krásná i děsivá zároveň.
"Mladý mág překonal překážky," zahřímal Thomas. "Mladý mág mi spěchal na pomoc…"
Byl tak trochu v transu - jako všichni Jiní, kteří na sebe v zápalu boje berou svou hlubinnou, šerou podobu.
Několika kroky překonal poměrně velkou vzdálenost, která nás dělila. Měl jsem dojem, že země se pod jeho chodidly otřásá.
"Nedokázali to, příteli…" A středověký bard položil na mé rameno ruku jako lopata. "Dospěli jen do šesté hladiny. A Thomas je zahnal, ano, zahnal je jako smečku zbabělých psisek."
Lermont sklonil tvář až ke mně a důvěrně mi pošeptal:
"Ale jen proto, že nepřítel nepodstoupil boj. Byli tu dost dlouho na to, aby pochopili, že dál, do sedmé hladiny, už neproniknou."
"Kolik jich bylo, Thomasi?"
"Tři, můj příteli. Tři. Což je správný počet."
"A prohlédl sis je?"
"Jen zčásti a málo," zakroutil Thomas nespokojeně hlavou. "Aura se tu moc číst nedá, ale Thomasovi se to přece jen trošičku vedlo. Jeden byl Temný Jiný - nemrtvý, upír. Druhý zase Světlý Jiný - čaroděj ranhojič. A třetí byl taky Jiný, tentokrát Inkvizitor. Ti tři se vydali pro Merlinův odkaz. Ti tři téměř prošli. Tři nejvyšší. Ale do sedmé hladiny neprojdou dokonce ani nejvyšší."
"Temný, Světlý a Inkvizitor?" užasl jsem. "A společně?"
"Merlinův odkaz vábí každého. Dokonce i Světlé. Co myslíš, mladý mágu, proč chtěl Thomas ponechat tvůj příjezd v tajnosti dokonce i před svou Hlídkou?"
"Všichni muži?" otázal jsem se.
"Všichni muži. I všechny ženy. Ale jak to má Thomas vědět? Thomas je neprozkoumal. Thomas jen letmo viděl aury…"
"Musíme odejít, Thomasi," pohlédl jsem do obrových očí. "Je třeba vrátit se zpět. Domů, Thomasi."
"Ale proč?" podivil se velikán. "Tady je dobře, mladý mágu. Tady se dá žít. Je to kouzelná říše, království čarodějek a čarodějů… Thomas se tu může usadit, Thomas si tu jistě najde přístřeší…"
"Jenže ty jsi šéf Noční hlídky, Thomasi Lermonte! Celé Skotsko je pod tvou ochranou! A co vědmy, upíři a vlkodlaci? To je necháš beztrestně řádit?"
Thomas mlčel a já se obával, že řekne ne. Že nakonec přece jen našel své království kouzelníků a vil, kam podle legendy odešel už před čtyřmi sty lety.
Jistě, s tím řáděním Temných jsem to přehnal. Pomoc by jistě přišla - z Anglie, z Irska i Walesu. A další Jiní, kteří by chtěli skotské Noční hlídce pomoci, by se jistě našli i jinde po Evropě a v Americe.
Jenže nebude právě Lermontův odchod tou kapkou do přeplněné číše, která promění Jegora v Zrcadlo?
"Pojďme, můj mladý příteli," pronesl ale najednou Lermont. "Máš pravdu, věru máš… Moc spěchám…, ještě nepřišel ten čas… Ale naslouchej, mladý mágu! Naslouchej, jak tu zvoní ticho, jak zpívají cikády v trávě, jak noční ptáci bičují křídly vzduch…"
Buď mě uslyšet donutil, nebo to tak doopravdy bylo, ale mocným dechem obra se k mému uchu prodralo jak ticho, tak ty zvuky.
"Pohled, jak horce plane oheň, jak stříbřité listy lapají světlo měsíce, jak temná je tráva pod nohama…," šeptal Lermont. "Tady by se věru dalo žít…"
A já to všechno spatřil.
"Jen málokdo z Jiných se sem podívá ještě za života…" Lermont si povzdechl. "Sem totiž přicházíme až po smrti, rozumíš? Už navždy…"
Po zádech mi přeběhlo mrazení. Vzpomněl jsem si na mrtvé z naší hlídky. Na Igora, Tygříka, Andreje…
"Tys to věděl? Předem?"

"Vědí to všichni nejvyšší, co dospěli až do páté hladiny." Thomasův hlas byl truchlivý. "Ale je to vědění velmi nebezpečné, mladý mágu."
"Proč?"
"Protože nemáme znát, co nás čeká po smrti. Thomas to ví - a je mu krušno. Thomas už chce sem. Co nejdále od krutých a lačných lidí. Jak je to sladké…, žít ve světě Jiných…"
"Žít?"
"Žít, mladý mágu… Tady si ani upír nežádá krve. Což ti jistě naznačí, že je tu vše jinačí. Tady je ten pravý svět - v páté, šesté… a hlavně v té nejbáječnější, sedmé hladině. Tam se k nebi tyčí věže mudrců, zkoumajících naše bytí; životem tu kypí města, Tmou i Světlem zaplavená; panenskými háji bloudí jednorožci a své horské stezky střeží draci. Sem ještě přijdem, já dřív, ty později… a přátelé vykročí nám v ústrety. Také já tě tu rád přivítám, mladý mágu…"
A velikán mě objal kolem ramen jako malého chlapečka. Foma si zhluboka, těžce povzdechl. A pokračoval:
"Jenže ne teď. Ještě není ten čas… Kdybych dokázal sestoupit do sedmé vrstvy, už bych se nevrátil. Jenže i mé Síly je na to ještě málo. I tvé, můj mladý mágu."
"Já sem zatím nespěchám," zamumlal jsem bezděky. "Já mám…"
Co mám? Ženu a dítě? Ale ti jsou Jiní. Nejvyšší Jiní. Můžeme sem odejít všichni naráz. Do měst ze Světla a Tmy…, kde jsou spolu šťastni třeba i Alice a Igor, kde na ty hloupé lidičky nikdo ani nevzpomene…
Zachvěl jsem se. Že by se mi to jen zdálo, nebo jsem opravdu najednou taky vyšší? Nebo že by se zmenšoval Lermont?
"Odcházíme, Fomo!"
"Počkej! A pohled!"
Nad našimi hlavami se roztančilo bílé světélko. Foma náhle natáhl ruku před sebe a ukázal na desku z průzračného rudého kamene, která se skrývala v trávě pod našima nohama. Že by to byl rubín velikosti podnosu?
Přidřepl jsem k desce a přejel po jejím hladkém povrchu. Pohlédl jsem na krajkoví keltského písma.
"Co je tu psáno, Fomo?"
"To napsal Merlin." V Lermontově hlase zvučela zádumčivost. "To psal Merlin - a je to jak klíčová dírka, tak i poslední klíč. Ve starokeltštině se tu píše…" Odmlčel se. "Užijeme li vznešeného stylu, pak se tu praví…"
"Řekni to jakkoli!" zařval jsem, protože jsem přímo fyzicky cítil, jak neúprosně plyne čas, který nám tu byl vyměřen.

Koruna všeho je tu skryta. Jenom krok už z cesty zbyl
Jenže ten je dán jen silnému či moudrému…,

zadeklamoval jakýmsi cizím, vysokým a zpěvným hlasem Thomas. Hned při prvních tónech jeho hlasu začala písmena vyrytá v kameni zářit, jako by někdo pod deskou rozsvítil silnou lampu. Písmena se jedno po druhém měnila v úzké stonky světla, rostoucí až do nebe.

Získáš vše a nic, až jednou na ni dosáhneš.
Kupředu pospěš, máš li tolik síly, co já;
nebo ber se zpět, máš li tolik rozumu, co já.
Začátek a konec, hlava a ocas, vše v jedno splývá
v Koruně všeho. Tak jako nedělí se život od smrti.

Zároveň s posledním Lermontovým slovem se bíle rozzářilo i písmeno na konci textu.
"Karaoke nesnáším," začal jsem se alespoň v duchu vracet k realitě. "Co to všechno znamená?"
"Thomas neví o moc víc než ty, můj mladý mágu." Obr mě shrábl do náruče. "A teď tedy odcházíme!"
Předpokládal jsem, že Lermont vkročí rovnou do normálního světa. To se ale nestalo - nejdřív se vrátil zpět do páté vrstvy a rukou pokynul Semjonovi a černochovi:

"Odejděte!"
Dlouho je přemlouvat nemusel. Lermont na mě spiklenecky mrkl, sklonil se nad golemem - a vyrval z hadova těla šém s Merlinovými runami.
Oči nestvůry zaplanuly záští. Tělo se svinulo do několika smyček, vymrštilo se do vzduchu a obě tlamy se naráz rozevřely.
Jenže my už mezitím byli mimo dosah Strážce. V normálním lidském světě. V místnosti plné mrtvých těl.
Obtloustlý postarší pan Lermont uvolnil své sevření a svalil se na podlahu. Na obličeji mu vyrazil pot, který mu kanul dokonce i z naježených knírů.
Všude panoval obvyklý shon - Světlí Jiní zajišťovali stopy aur, studovali mrtvá těla a brali vzorky krve pro laboratoř. Na mě i na Semjona, který se vynořil hned po mně, se okamžitě upřely ostražité pohledy a po těle mi přeběhla první chapadélka zaklínadel. Jakmile se ale zjistilo, že jsme Světlí, a to v dosti vysokém postavení, hlídkaři si svá čarodějná fidlátka zase rychle sbalili.
Kousek stranou jsem zahlédl i Bruce. Mistr upírů už nevypadal jako chodící mrtvola a na tvářích mu dokonce vyrazil lehký ruměnec. Seděl v podřepu v koutě a pil cosi ze sklenice. Co přesně to bylo, to jsem raději nezkoumal.
"To sou mi teda věci!" kroutil Semjon hlavou. "V životě by mě nenapadlo, že se dostanu až do pátý vrstvy - docela jako ňákej nejvyšší Geser nebo Thomas Veršotepec. Tak to už můžu v klidu natáhnout kopyta…"
A mrkl na mě.
"Mlč, sic ti pysky sešiju!" okřikl ho s důvěrně známou dikcí Lermont. "Pátá hladina není nic ku špásování!"
"No to není," souhlasil okamžitě Semjon. "To já jen tak blbě blábolím…"
"Fomo…," podal jsem mágovi ruku a pomohl mu vstát. "Děkuju vám…., že jste se vrátil. A taky za všechno, co jste mi ukázal."
"Jdeme," řekl úsečně Foma a vykročil do sousední místnosti - k "přístavišti", kde se na temné vodě pohupoval kovový člun. Já vstoupil hned po něm. Lermont nad nás zavěsil Deštník ticha a veškerý halas rázem utichl. "Chceš se na něco zeptat?"
"Ano. Co byli zač?"
"Nevím." Foma vytáhl kapesník a otřel si tvář. "K Merlinovu odkazu se někdo pokoušel proniknout už několikrát. Nejsem si ovšem jist, zda to byli stále stejní Jiní… K poslednímu pokusu došlo před více než stoletím. Jenže ani tehdy, ani nikdy předtím do toho nikdo nezatáhl tolik lidí… Je to celé velice vážná věc, Antone. Ale měli jsme štěstí - tím posledním klíčem zamotal Merlin hlavu všem."
"Co znamená ten verš?"
"To je hádanka. Ona doba měla hádanky velice ráda, Antone. A poskytnout protivníkovi možnost, aby nás porazil, se považovalo za věc dobrého vychování. Ta možnost byla sice přízračná, ale vždycky tu byla."
"Já zatím rozumím jedný věci," zauvažoval jsem, "místo abychom do sedmý hladiny šli hlavou proti zdi, můžeme se pokusit nějak tu zeď obejít."
"Vypadá to tak. Nevím ale přesně, jak ti to říct. A kdybych to věděl, stejně si to nechám pro sebe."
"To chceš Merlinovu skrýš ochraňovat až do skonání věků?"
"Dokud budu s to." Lermont otočil v prstech Merlinův šém a povzdechl si: "V tuhle chvíli je to přinejmenším tak, že Strážce znovu hlídá pátou hladinu. Takže nepřítel ji tentokrát bude muset dobývat znovu."
"Znič ho, Fomo!"
Jen zakroutil hlavou:
"Jednoduchá řešení neexistují, Antone. Kdybychom zničili šém, Strážce zmizí. Musím ho prostě schovat spolehlivěji. A ty bys neměl vědět, jak to udělám. Jinak… ti velice děkuji za pomoc…"
"To znamená ‚vypadni'?" usmál jsem se.
"To znamená ‚velice ti děkuji za pomoc'. Čím víc tu bude svědků, tím větší rozruch se kolem celé záležitosti strhne. Velice děkuji jak tobě, tak Semjonovi. Letenky vám přivezou přímo do hotelu."
"Jasnačka. Já vám taky děkuju, Fomo," uklonil jsem se mu. "Světlo s vámi!"

"Počkej," řekl Thomas měkce, přistoupil až ke mně a neočekávaně mě objal. "To já říkám ‚díky' tobě! Hlavně se neurážej. Budeme tu teď mít plno problémů a taky plno návštěv z Inkvizice. To bys tu chtěl uvíznout na celý měsíc?"
"Hlavně ochraňuj Korunu, Fomo," řekl jsem po dlouhé pauze.
"Přemýšlej o tom, co jsi viděl, Antone. Jsem si jist, že ve všem, co se tu stalo, má prsty některý z tvých krajanů. Směřuj k tomu tajemství svou vlastní cestou a uvidíš, že se znovu potkáme."
"Jestli zjistím, že to byl někdo z našich, tak mu urvu nohy a nacpu mu je do uší," slíbil jsem.
"Nashledanou, Thomasi Veršotepče."
Když už jsem byl u dveří, ještě jsem připomněl:
"Jo, a jinak jsme zvyklý lítat první třídou!"
"Ještě budete rádi, že jsem vás neposlal jako živý náklad," odpověděl mi stejným tónem Foma, otočil se na patě a zamířil zpátky ke svým spolupracovníkům.

Epilog

"Teda to není dobrý znamení - říct spolubojovníkovi, že se ještě uvidíme," poznamenal nepříliš potěšeně Semjon. "Zatim si nenašel ani chvilku, aby se se mnou sešel. A my už zase jako ty pitomci poletíme zpátky. Aspoň tejden jsme tu mohli zůstat…, podívat se na jezera, zajít si tam na ryby…"
"Kdyby sem vrazila Inkvizice, tak tu budeme trčet měsíc, Semjone."
"No a co by na tom bylo tak špatnýho?"
"Já jsem táta od rodiny."
"Což to jo…," povzdechl si Semjon. "A co ta tvoje malá holčička…, už chodí?"
"Nedělej ze sebe takovýho vola!"
Před vchodem do hotelu jsme zůstali stát. Semjon se ušklíbl a promnul si kořen nosu.
"Tak jo… Kolik že to ještě máme času?"
"Tak pět šest hodin. Pokud poletíme večer."
"Dobře. To si teda skočím do krámu, pro ňáký suvenýry. Chceš taky něco?"
"A co máš na mysli?"
"Jak co? Přece whisky a šály. Pro chlapy whisky, pro ženský šály. Já toho dycky beru pět kusů od každýho."
"Tak jo," mávl jsem rukou. "Ale pro mě sežeň jednu tu šálu dětskou, nějakou hodně veselou."
"No jasně!"
Vstoupil jsem do hotelové haly. Recepční tu nebyl, ale na jeho pultě ležela obálka s velkým nápisem "Anton Gorodetsky". Uvnitř jsem našel tři letenky první třídy - pro mě, pro Semjona i pro Galju Vychovanovovou. Foma pracoval nejen velice operativně, ale nezapomněl ani na mladou vlkodlačku Galju.
Ve třetím patře jsem zaklepal na dveře temného apartmá. Nezareagoval nikdo. Zaposlouchal jsem se a zjistil, že někde za dveřmi teče voda ve sprše. Tak jsem její letenku z obálky vytáhl a strčil ji pod dveře. Potom jsem v kapse našel klíč od svého pokoje, odemkl jsem si a vstoupil do svého apartmá.
"Hodněpomalusepřesuňkekřesluaposaďsedoněj," vychrlil na mě ryšavý mladík, který se mi ve Skotském podzemí představil jako Jean.
Pozici v pokoji si zvolil naprosto skvěle - u okna, do něhož naplno bušilo oslnivé sluneční světlo. Můj stín byl někde za mnou, takže tímhle směrem jsem dost dobře uniknout nemohl.
"Pomaluaklidněsesuňkekřeslu," zadrmolil mladík stejně jako poprvé. Byl zrychlený - celé jeho tělo pokrývala jemná zelená aureola, vystupující z amuletu na ruce. Amulet na první pohled vypadal úplně jako korálkový náramek, jaké si vyrábějí hippies. V tuhle chvíli jsou mladíkovy reakce mnohokrát rychlejší než lidské. Takže - když jsem bral v potaz i samopal Uzi, jehož zásobník zase žhnul rudě a naznačoval tak, že obsahuje očarované střelivo - něco namítat by bylo vyloženě nerozumné.
"Mluv trochu srozumitelnějc," požádal jsem ho. "Asi se mnou chceš o něčem mluvit, když jsi mě rovnou nezabil."
"Mýlíšsekouzelníku," řekl mladík a já si povšiml onoho poněkud komicky znějícího "kouzelníku".

"Mámnařízenotěmítrád. Alerádbychsetěnaněcozeptal."
"Ptej se."
Bylo jasné, že bych nutně potřeboval stín. Stačilo otočit hlavu, najít ho a hupsnout do něj.
"Nehýbej hlavou. Jestlisníhnešokamžitětězastřelím. Kolikvásje?"
"Jako koho?"
"Koliktakovýchzrůdjakotyběhápozemi?"
"No…," zamyslel jsem se. "A máš na mysli Světlý nebo Temný?"
"Tojejedno!"
"Při bliž ně kaž dej de se ti ti sí cí," rozsekal jsem slova na slabiky. Rozhodně ne z poťouchlosti, spíš ve snaze zrzka upozornit, že se urychlil až příliš. Ačkoli - možná že působení kouzla sám regulovat nemůže…
"Vykurvyjakjávásnenávidím," vychrlil zase mladík. "Mámtivyříditžejsizradilpříteleazasluhuješsmrt…"
Na dveře někdo zaklepal. Mladík okamžitě tím směrem střelil očima. Pak se ale hned zase soustředil na mě. Rychlým pohybem strhl ze stolu ubrus a přehodil ho přes samopal, jímž na mě dál mířil. A nařídil mi:
"Odpověz!"
"Kdo je? Vstupte, je otevřeno!" křikl jsem.
Pokud je to Semjon, tak máme jistou šanci.
Dveře se otevřely a vstoupila Galja. Její vzezření mi vyrazilo dech. Na sobě měla kratičkou černou sukni a téměř průhlednou růžovou blůzku, navíc odhalující břicho. Klasická nymfička.
Zkoprněl i Jean.
"Ahoj." Dívenka cosi žvýkala. Pak se na okamžik soustředila a vyloudila z úst obrovskou bublinu.
Bublina praskla, až to s Jeanem trhlo. Lekl jsem se, že okamžitě začne pálit, ale to se naštěstí nestalo.
"Hele, co seš zač?!"
A upřela na Jeana takový pohled, až vrah začal sytě rudnout. Pak zadrmolil a zároveň zamumlal:
"Jásetujenstavilnanávštěvu."
"Jasně - Anthonyho kamarády bérem na milost!" Galja na něj významně mrkla. Pak se otočila a pohupujíc se v bedrech pomalu zamířila ke mně. "Včera jsem si tu někde u tebe nechala kalhotky, nenašels je náhodou?"
Zmohl jsem se jen na to, že jsem zakroutil hlavou.
"No… vobejdu se i bez nich," rozhodla se Galja. Začala se pomalu sklánět nade mě a směřovat svými rty k mým - a zároveň tak Jeanovi poskytla možnost třeštit oči na… snad to radši ani nedomýšlet!
A on ty oči vytřeštil.
"Připrav se," šeptla mi. Její oči byly naprosto vážné a soustředěné. Naše rty se nakonec letmo setkaly a v jejích očích zaplály skotačivé jiskřičky…
Bylo to v posledním okamžiku, než se proměnila ve vlčici. Hrubě a strašlivě, rozhazujíc kolem sebe cáry kůže a stříkance krve - rozhodla se, že na nějaký důkladný morfing nebude ztrácet čas, protože ho opravdu moc neměla. Jakmile transformaci dokončila, vrhla se jako černý huňatý stín na vraha.
On ve stejném okamžiku zahájil palbu a já po něm mrštil dvě Trojitá ostří.
To první mu odťalo pravou ruku se samopalem a kus těla. Kam ho zasáhlo to druhé, jsem zpočátku nepochopil. Vyskočil jsem a vrhl se k vlčici zkroucené do klubíčka na podlaze. Její tělo do sebe pochytalo všechny kulky, které byly určeny mně. Vlastně jich nebylo moc, tak pět či šest. Kéž by tak alespoň nebyly očarované…
Jean stál, lehce se kymácel a upíral na mě šílené oči.
"Kdo tě poslal?" zařval jsem na něj a zároveň na něj zaútočil Dominantou, zaklínadlem absolutního podrobení.
Jean se zachvěl a pokusil se otevřít ústa, ale v tom okamžiku se jeho hlava rozskočila na tři kusy a já konečně věděl, kam ho zasáhlo druhé ostří.
Tělo se svalilo na zem, hned vedle dívky vlčice. Ze všech jeho tepen se ve vlnách valila krev. Kéž by tak byla upír, a ne vlkodlak…
Sklonil jsem se nad ni a zjistil, že se z posledních sil mění zpátky v člověka.
"Neblázni! Umřeš!"

"Umřu stejně," pronesla naprosto zřetelně. "A nechci… jako zvíře…"
"Ale ty přece ne…"
Do jejího hlasu se na chviličku vkradla ironie.
"Ty jsi ale… hloupej…, Světlej…"
Vstal jsem. Ruce jsem měl celé od krve. Pod nohama mi taky čvachtala krev. Bezhlavé vrahovo tělo sebou konvulzívně škubalo.
"Co se to tu…" Semjon ohromeně strnul ve dveřích. Pak si dlaněmi promnul obličej a sprostě zaklel. V rukou držel dvě igelitky. V jedné byly láhve s whisky. A v té druhé zřejmě šály.
"Tady? Tady už nic," řekl jsem s očima utkvěle upřenýma na mrtvou dívku. "Tady už je po všem."

Zatímco Lermont se Semjonem měnili letenky, koupil jsem na letišti magnetický obrázek na lednici pro Zavulona. Teď nám stačila dvě místa pro cestující a třetí letenkou jsme zaplatili nadměrný náklad. Byla to dlouhá dřevěná bedna, zapečetěná zaklínadly. Jedno chránilo obsah před rozkladem. Druhým jsme smutné zavazadlo opatřili proto, aby si celníci byli jisti, že tenhle náklad žádnou kontrolu nevyžaduje, protože jsou to docela obyčejné lyže.
Magnetický obrázek byl banální, ale hezký - postavička Skota v kiltu a s dudami. Schoval jsem ho do kapsy a pak jsem si začal prohlížet stánek s pohlednicemi. Jednu jsem si vybral, tu s královským hradem, a založil ji do turistického průvodce po Velké Británii. Zatím jsem totiž neměl ten nejmenší důvod posílat pohlednici slečně Leře. Přesto jsem pevně doufal, že dříve nebo později budu moci tento slib, daný Viktorově přítelkyni, poctivě splnit.
Semjon byl nezvykle ztichlý. Nerámusil a vzpomínky na to, jak vypadala letadla na úsvitu dopravy vzduchem, si tentokrát taky nechal pro sebe. Prošli jsme pohraniční a celní kontrolou a usedli do svých křesel v první třídě. Semjon vytáhl láhev whisky a tázavě se na mě zadíval. Přikývl jsem. Každý jsme si dali řádský lok rovnou z hrdla, za což jsme sklidili káravý pohled letušky. Ta se rychle uchýlila do svého zákoutí, přinesla nám pohárky a několik malých lahviček a vše Semjonovi mlčky podala.
"Už pro ni nebreč," uklidňoval mě tiše Semjon. "Temnej zůstane vždycky Temnej, to si pamatuj. Nakonec by z ní vyrostla pěkná vobluda. Nejspíš…"
Přikývl jsem. Jistě, určitě má pravdu. To by snad mohl pochopit i tak hloupý Světlý jako já…
Zvrátil jsem se do křesla a zavřel oči. Uvědomil jsem si, že jsem úplně zapomněl na kontrolu pravděpodobnostních linií a že nevím, zda letadlo spadne nebo ne. Ačkoli… není to nakonec jedno? Lidi létají, aniž by o něčem takovém přemýšleli. Tak to zkusím taky…
"Já už to zkontroloval," řekl Semjon. "Startujeme vo deset minut pozdějc, ale v Moskvě budem na čas. Protože letíme po větru, to je klika, co?"
Navlékl jsem si jednorázová sluchátka, vyjmutá z plastikového sáčku, a konektor vsunul do zásuvky v loketní opěrce. Pak jsem začal volit jednotlivé programy. Nechal jsem toho v okamžiku, kdy jsem zaslechl známou píseň:

Když jsi dostal, poděkuj,
když jsi ztratil, nelituj.
Tenhle kluk u brány ráje
už nebrečí, ten už je v háji.
Vidí do nás jako do zrcadla
a žalmy nám zpívat nebude,
zeptá se jen - to mě nenapadlo:
Milovali jste? Vždyť o to jde…
Milovali jste? Vždyť o to jde…
Milovali jste? Vždyť o to jde…

Část druhá
Společný nepřítel

Prolog

Kontrolor požární inspekce píchl ukazovákem do vonné tyčinky, upevněné ve stojanu.

"Co je to?"

"Opium," odpověděla snivě dívka.

V účtárně nastalo naprosté ticho. Inspektorovi naskákaly v obličeji rudé skvrny.

"Já nežertuju. Co je to?!"

"No vonná tyčinka - z Indie." Dívka se ohlédla na kolegyně a nejistě pokračovala: "Ale nebojte se, to se tak jen jmenuje. Ve skutečnosti to žádný opium není!"

"Doma si klidně kuřte opium, konopí, prostě co chcete." Inspektor si demonstrativně naslinil prsty a tyčinku udusil. "Kdežto tady… dyť tu máte samý papíry!"

"Ale já na to dávám pozor!" ohradila se rozhořčeně dívka. "Copak nevidíte, že ten stojan je k tomu přímo určenej? Popel padá tady do tý keramický misky. Je to strašně příjemná vůně, co se zamlouvá každýmu…"

Mluvila teď měkkým uklidňujícím tónem, jakým dospělí oslovují malé dítě. Inspektor chtěl ještě něco říct, ale do jejich dialogu zasáhla zralá dáma, která seděla u velkého stolu tváří k ostatním účetním:

"Nezlob se na mě, Věročko, ale tady pan inspektor má pravdu. Ta vůně je hrozně těžká. Večer už z toho člověka bolí hlava."

"Copak v Indii, tam asi maj vokna pořád otevřený," vmísila se do hovoru třetí žena. "A tak si tam takový věci můžou pálit. Kromě toho je to tam zlý s hygienou, všude jámy s odpadkama, a v těch všechno rychle hnije, protože tam maj takový podnebí. A ten smrad se musí nějak potlačit. Kdežto u nás?"

Čtvrtá účetní, Věřina vrstevnice, se jen uchichtla a znovu upřela oči na monitor počítače.

"Tak… jste to snad mohly říct!" zvolala Věra a jejím hlasem prostoupily slzy.

"Nechtěly jsme ti kazit radost," vysvětlila další starší paní.

Věra vyskočila, přitiskla si ruce k očím a vyběhla na chodbu. Její podpatky chvilku rychle cvakaly po podlaze a nakonec se na konci chodby ozvalo prásknutí dveří od záchodu.

"Stejně bychom jí to jednou musely říct," povzdechla si ta starší paní. "Já už na to nemám sil - čuchat furt něco takovýho. Jednou přinese opium, podruhy jasmín, potřetí skořici…"

"A pamatujete se na tu papriku nebo na kardamom?" zvolala mladá účetní. "To byl děs!"

"Moc se kamarádce neposmívej. Radši za tou Věrou zaběhni, aby si to zase tak nebrala…"

Dívka pohotově vstala a vyrazila z účtárny ven.

Inspektor přejel po babinci pološíleným okem. Pak pohlédl na svého společníka - mladého obtloustlého muže v džínsách a tričku. Vedle inspektora, navlečeného do předpisové uniformy, vypadal vyloženě nesolidně.

"To je blázinec," pronesl tvrdě inspektor. "Kam se podívám, všude samý porušování zásad protipožární ochrany. Jak je možný, že vám to tu ještě nezavřeli?"

"Sám se tomu divím," přikývl ten druhý. "Kolikrát jdu do práce a říkám si: A co kdyby najednou přišel šlus? A celej tenhle bordel se musel zavřít… Ale ted už se nic takovýho dít nebude, to vám slibuju!"

"Tak mi ukažte eště protipožární skříň tady v prvním patře," skočil mu do řeči inspektor, který se zrovna díval do nějakých plánů budovy.

"S radostí." A muž v džínsách otevřel před inspektorem dveře. Pak na ženy v účtárně vesele mrkl.

U protipožární skříně inspektorovo rozhořčení poněkud opadlo. Byla jasně červená, nová, hezká, pečlivě uklizená a dokonale vybavená. Byly tu dva minimaxy, kbelík s pískem, prázdný kbelík, lopata, sochor i požárnický hák na dlouhém bidle.

"No vida, vida," mručel inspektor, nahlédl do kbelíku a letmo zkontroloval datum poslední prověrky hasicích přístrojů. "To vypadá až trochu staromódně. Něco takovýho bych tu nečekal."

"Koukáme, abychom viděli," řekl mu důvěrně jeho průvodce. "Když jsem chodil do školy, měli jsme tam přesně to samý."

Inspektor znovu rozložil plán budovy a na okamžik se zamyslel:

"A co kdybychom se podívali eště k programátorům?"

"Jistě!" ožil muž v džínsách. "To je o patro vejš, pojdte za mnou."
Před schodištěm se zastavil, pustil požárníka před sebe a ohlédl se na požární skříň. Ta nejdřív pobledla a pak se prostě rozpustila ve vzduchu. Na podlahu cosi tiše spadlo. Muž v džínsách se pousmál.
Během obchůzky u programátorů se hasič znovu rozkatil. Programátoři (dvě dívky a mladík) bezstarostně kouřili na pracovišti, z kabelů od počítačů se kouřilo taky a inspektor s namoženým funěním vlezl pod jeden ze stolů a kontroloval, jak jsou elektronické přístroje na tomto pracovišti uzemněné. Po další čtvrthodině sešel dolů do přízemí, vstoupil do kanceláře s podivným nápisem Službukonající výhybkář a rozložil své papíry po stole. Mladý muž, který ho po úřadu doprovázel, se posadil proti němu a s úsměvem pozoroval, jak inspektor vyplňuje tiskopis protokolu.
"Co to máte na těch dveřích za pitoměj nápis?" otázal se inspektor, aniž zvedl hlavu od psaní.
"Myslíte to Službukonající výhybkář? No to je ten, co tu během dne vylizuje všechny průšvihy. Když sem přijde nějaká kontrola, když někde praskne odpad, když sem přivezou pizzu nebo pitnou vodu - prostě zařizuju všechno, co je zrovna zapotřebí. Je to něco mezi správcem budovy a šéfem hospodářský správy. Je to docela otrava, tak se v tyhle službě postupně střídáme všichni."
"A co vy v tomhle úřadě vlastně děláte?"
"Copak tohle protipožární inspekce taky potřebuje vědět?" Muž se zamyslel. "No… my chráníme Moskvu před zplozencema zla."
"Děláte si legraci?!" vrhl inspektor těžký pohled na službukonajícího výhybkáře.
"Vůbec ne."
Do dveří bez klepání vstoupil starší muž mírně orientálního vzezření. Jakmile se objevil, službukonající výhybkář se okamžitě postavil do pozoru.
"Tak jak to probíhá?" zeptal se příchozí.
"Museli jsme si trochu pomoct v účtárně, na záchodcích a na chodbě v prvním patře," hlásil pohotově výhybkář. "Všechno je v pořádku, Borisi Ignaťjeviči."
Inspektor pobledl.
"Ale v prvním patře nám přece chybí protipožární skříň, Lasi," poznamenal Boris Ignaťjevič.
"Na chvilku jsem tam na zeď zavěsil iluzi," pochlubil se Las. "Opravdu dokonalou."
Boris Ignaťjevič přikývl a řekl:
"Dobře. Jedině sis nevšiml těch dvou štěnic u programátorů. Já bych řekl, že to není poprvé, co náš host spojil povinnosti protipožárního inspektora se špionážními úkoly… nemám pravdu?"
"Co si to…," spustil oslovený pobouřeně, ale rychle utichl.
"Já vím, ty se stydíš, že jsi kdysi pracoval v průmyslové špionáži," pokračoval Boris Ignaťjevič. "Je to tak hnusné! A přitom jsi býval slušný člověk… myslím kdysi. Vzpomínáš, jak jsi budoval Bajkalsko amurskou magistrálu? Tam jsi nebyl jen pro peníze, tam ti šlo taky o romantiku, chtěl ses podílet na něčem velkém…"
Inspektor horlivě přikývl a po tvářích mu tekly velké slzy.
"A vzpomínáš, jak tě přijímali do pionýra?" otázal se bodře Las. "Jak jsi stál nastoupenej v řadě a přemýšlel o tom, že všechny svoje síly věnuješ vítězství věci komunismu. A pionýrská vedoucí, co tě šátkovala, se tě skoro dotýkala těma velkýma tuhýma kozama…"
"Lasi!" ozval se ledově Boris Ignaťjevič. "Já se nepřestávám divit, jak je možné, že se z tebe stal Světlý."
"Ten den jsem zrovna měl moc dobrou náladu," přiznal se Las. "Zdálo se mi, že jsem malej a jezdím na poníku, kterej…"
"Lasi!" zvolal tentokrát varovně Boris Ignaťjevič.
Službukonající výhybkář umlkl.
Nastalým tichem se rozlehly vzlyky představitele protipožární inspekce.
"Tak… já vám to teda všechno řeknu… Na ten BAM jsem se jel schovat před alimentama…"
"BAM si můžeš nechat pro sebe," řekl mu měkce Boris Ignaťjevič. "Radši mi řekni, kdo a proč tě požádal, abys po našem úřadu rozmístil odposlechové štěnice."

Kapitola první

"Řekl bych, že už tušíte, proč jsem vás svolal," řekl Geser.
V šéfově pracovně nás bylo pět - sám Geser, Olga, Ilja, Semjon a já.
"To není tak těžký," utrousil Ilja. "Povolal jste si nejvyšší a první kategorii. Chybí jen Světlana."
"Světlana tu není, protože v této chvíli není pracovnicí Noční hlídky," zamračil se Geser. "Nepochybuji ovšem, že Anton jí sdělí naprosto všechno, co tu uslyší, proto se ani nebudu pokoušet mu to zakazovat. Trpět porušování našich zásad ovšem taky nehodlám… Uvědomte si, že jste na poradě vedení Noční hlídky. Rovnou bych chtěl upozornit především Ilju, že ledacos z toho, co tu uslyší, pro něj budou novinky, o nichž by se za normálních okolností nic nedověděl. A přesně to se dál pouštět a vykládat nesmí. Což platí pro všechny."
"Co přesně by to mělo být?" zeptal se Ilja a narovnal si brýle.
"Vlastně… vlastně úplně všechno, co tu uslyšíš."
"Pěkné ledacos," přikývl Ilja. "Jak račte. Pokud byste na tom trval, jsem ochoten na sebe vzít znamení Trestajícího ohně."
"Já myslím, že se obejdeme bez formalit." Geser vytáhl ze zásuvky stolu kovovou krabici a začal se v ní přehrabovat. Já se mezitím jako obvykle s neutuchající zvědavostí rozhlížel po jeho pracovně. Ta je zajímavá především obrovskými spoustami všelijakých drobností, z nichž mnohé potřebuje k práci, ale ještě víc je těch, které uchovává na památku. Je to něco jako škatule s nejsvětějšími dětskými poklady nebo jako byt roztržitého sběratele, který každou chvíli zapomene, co to vlastně sbírá. Ještě pozoruhodnější je, že odsud nic nemizí, volné místo už ve vitrínách není žádné, ale nové exponáty přesto neustále přibývají.
Teď se můj pohled zastavil na malém teráriu. Shora bylo nezakryté a na boční stěně se skvěla cedulka se třemi nulami, ale mohla to být taky tři písmena "o". Uvnitř stála pitomoučká hračička, vyrobená v Číně - malá záchodová mísa, na níž ve vladařské póze trůnila tarantule. Zpočátku se mi zdálo, že ten pavouk je z umělé hmoty nebo že je to mrtvý, uschlý exemplář, ale pak jsem si všiml, že oči se mu živě lesknou a nožky se tu a tam nepatrně pohnou. Po skle lezl další pavouk, tlustý a kulaťoučký, vypadající jako huňatý míček s nožkami. Pavouk se čas od času zastavil a vyplivl na sklo krůpěj zeleného jedu; zjevné přitom bylo, že ty plivance míří ven. Ostatně dolů do terária se z pavouka taky cosi sypalo. Dole se hemžil nějaký další hmyz, který se k té pochoutce lačně hrnul. Šťastní jedinci, jimž se podařilo něco urvat, radostně nadskakovali.
"Zajímá tě, co to je?" zeptal se mě Geser, aniž na mě pohlédl.
"To ano."
"Simulátor. Přece víš, jak rád zkoumám uzavřené sociální skupiny."
"A co simulujete v tomhle případě?"
"Jednu zajímavou pospolitost," odpověděl vyhýbavě. "Původně se to terárium mělo změnit v klasickou pavoučí sklenici. Jenže v tomhle případě máme co do činění hned se dvěma dominantními pavouky, z nichž jeden se ocitl v roli vládce a sedí na symbolickém vyvýšeném místě, kdežto druhý je jakousi alegorií ochránce před vnějším nebezpečím a dohlížitele nad členy komunity. Jsou li oba hlavní pavouci dostatečně aktivní, simulátor funguje prakticky bez projevů nějaké agrese. Jen je tu a tam dobré postříkat všechny členy tohoto společenství čerstvým pivem - v zájmu relaxace."
"To se nikdo nesnaží uniknout?" zeptal se Ilja. "Vždyť to nemá víko…"
"Jen velice vzácně. A prchají jen ti, které už přestalo bavit být pavoukem ve sklenici. Za prvé se v teráriu udržuje nepřetržitá iluze boje. Za druhé pokusní jedinci považují svou účast v tomto experimentu za znamení své výlučnosti." Geser z plechové krabičky konečně vytáhl jakýsi předmět a řekl: "A už se laskavě přestaňte rozptylovat nesmysly a laskavě popřemýšlejte nad tímto předmětem. Co je to?"
Mlčky jsme zírali na šedivý kousek betonu, který jako by někdo ukopl ze zdi.
"Magii nepoužívat!" varoval nás šéf.
"Já to vim," ozval se hned mírně provinile Semjon. "To je mikrofon. Řek bych, že se nám ho snažili namontovat někdy v padesátejch letech… Nebo že by to bylo v šedesátejch? Tehdy jsme fungovali jako Městská správa pro opravárenské, rekonstrukční a montážní práce. Byli to nějaký šikovný kluci z KGB, žejo?"
"Přesně tak," přikývl Geser. "Na špióny se tehdy pořádaly vyložené hony. A tak se někdo z horlivosti

rozhodl, že se podívá na zoubek i nám…, protože v kompetentních orgánech se v souvislosti s naším úřadem zrodila jistá podezření… Ještě štěstí, že jsme své oči a uši tehdy měli i tam. Stačila taková menší dezinformační kampaň - a příliš bdělí soudruzi dostali důtku za neodůvodněné mrhání drahou technikou… No a tohle?"
Teď se v Geserově ruce matně zaleskl obrovský ocelový vrut. Popravdě řečeno jsem doposud netušil, že se tak obrovité vruty vůbec vyrábějí.
"Tohle asi nebude vědět nikdo," konstatoval Geser. "Je to důkaz - alespoň pokud já vím - jediného pokusu Temných slídit u nás lidskými prostředky. Je to případ z devětasedmdesátého roku minulého století. Měl jsem tehdy velmi nepříjemný rozhovor se Zavulonem. Načež jsme podepsali dodatek ke smlouvě o zakázaných metodách boje."
Vrut zmizel zpátky v krabici. Místo toho z ní byly vyloveny dvě maličké tablety hnědé barvy.
"Tak tohle je z dob, kdy nám chtěli sebrat budovu!" ožil hned Ilja. "V šestadevadesátém. Nemám pravdu?"
Geser přikývl:
"Samozřejmě máš. Jeden mladý ambiciózní oligarcha dospěl k názoru, že někdejší městský podnik a dnes akciová společnost Městské osvětlení je velice lákavé a přitom zcela bezbranné sousto. Jenže když pak odposlechy i vnější sledování ukázaly, kdo chodí ke starému panu řediteli na čaj nebo jen tak na kus řeči, oligarchovy šance se značně snížily."
"Taky dezinformační kampaň?" zeptala se Olga. Vypadalo to, že nečekaně košatá šéfova tiráda byla určena právě jí, která svědkem těchto událostí tehdy být nemohla.
Semjon se uchichtl a typicky jelcinovským tónem pronesl:
"Podívej se, jmenovče, ty tu musíš řešit obrovský problémy v rámci celý metropole, a člověku si přitom o pomoc neřekneš… Kdyžtak se stav!"
Geser se jen pousmál:
"S tím ‚kdyžtak se stav' jsi to trochu přehnal. Ale nevadí, vítěz nebudiž souzen… Jenže tohle všechno jsou záležitosti historické. Kdežto tady máme dnešní úlovek…"
Vytáhl z krabice cosi, co připomínalo kousek leukoplasti. Tenký bílý čtvereček, který byl z jedné strany lepkavý - šéf měl co dělat, aby si ho odtrhl od prstu.
"Technika jde pořád kupředu," protáhl jsem uznale. "To je mikrofon a vysílačka?"
"Asi tě to překvapí, ale je v tom i magnetofon," oznámil Geser. "Všechno se zaznamenává a celý ten záznam se jednou za čtyřiadvacet hodin v třísekundovém impulsu odešle. Moc pěkná hračka. A drahá. A navíc těžko k dostání."
"Neměl bys přejít k věci, Borisi?" zatvářila se netrpělivě Olga.
Geser hodil "hračku" zpátky do krabice a přejel po nás zpytavým pohledem:
"Anton se Semjonem se před týdnem podívali do Edinburghu. Stala se tam taková moc ošklivá věc… Detaily ponechme stranou, ale šlo o to, že skupina Jiných - jeden Světlý, jeden Temný a jeden Inkvizitor - se za pomoci lidských žoldáků, vybavených magickými amulety, pokusila odcizit jeden z nejstarších artefaktů, jaký historie zná. Jde o takzvanou Korunu všeho, již nedlouho před svým odchodem do šera vytvořil velký Merlin."
Ilja jen tiše hvízdl: Olga neřekla nic - buď už od Gesera všechno věděla, nebo nepovažovala za nutné dávat své emoce najevo.
"Měl bych k tomu ještě dodat, že trojici těch Jiných tvoří samí nejvyšší," pokračoval Geser. "No… možná že všichni tři nejvyšší nejsou, že mimo kategorie jsou jen dva a toho třetího do šesté hladiny prostě protáhli."
Ilja k mému překvapení na tuhle novinu nereagoval nijak. I když ho to muselo ohromit. Sám se určitě nedostal dál než tak do třetí vrstvy.
"To všechno je nepříjemné už samo o sobě," pokračoval Geser. "Jaký artefakt to vlastně v sedmé a nejnižší hladině šera Merlin ukryl, nikdo z nás neví. Máme však důvodné obavy, že tento artefakt je schopen zničit celou pozemskou civilizaci."
"Takže další Fuaran?" zeptal se Semjon.
"To ne, na to, jak měnit lidi v Jiné, neměl Merlin dostatek znalostí," zakroutil hlavou Geser. "V každém

případě je to ale velice vážná věc. Ostraha artefaktu je v současné době mnohem silnější, než byla doposud - kromě skotské Noční hlídky ho hlídají i Inkvizitoři. Situace je však až příliš znepokojivá. Jak jsem zjistil, pokusy o špionáž v sídlech Hlídek jsou hlášeny z Moskvy, New Yorku, Londýna, Paříže, Pekingu…, zkrátka ze všech klíčových míst planety. Všude v tom fungují lidé, kteří nevědí, kdo si je vlastně najal. Pátrání po zločincích zatím žádné výsledky nepřineslo."
"Co je vlastně v té sedmé hladině šera, Gesere?" zajímalo Ilju. "Pokud vím, je zvykem mluvit výhradně o těch hladinách, do nichž se mluvčí osobně podíval, ale…"
"Semjon ti za chvilku řekne, co viděl v páté vrstvě," odpověděl Geser. "Protože tam byl. No a Antona se můžeš vyptat na to, co je k vidění v šesté. Ale pokud jde o sedmou…"
Všichni Gesera s napětím sledovali.
"…tak nemůžu sloužit - tam jsem nebyl. A na tvou otázku nemůžu odpovědět," uzavřel to tvrdě Geser.
"No to koukám," přiznala se Olga. "Já si byla jistá, žes tam byl, Borisi…"
"Ne. A abych předběhl tvou další otázku, Zavulon tam taky nebyl. Já bych řekl, že to dokáže jedině nulový mág. Který je vybaven absolutní Silou. Takový byl kdysi Merlin. A taková kouzelnice se stane z Nadi Goroděcké…"
Všichni se rázem otočili ke mně.
"Dokud nevyroste, do šera ji nepustím," prohlásil jsem odhodlaně.
"To po tobě ani nikdo nechce," ujistil mě Geser. "Tak hned neprotestuj. Já naopak chci, aby tvou Naďu někdo střežil. Nepřetržitě. Přinejmenším dva bojoví mágové. Tak druhé třetí kategorie. Proti nejvyšším by sice neobstáli, ale když je vybavíme účinnými artefakty, udrží se aspoň po tu dobu, než stihnou přivolat pomoc."
Ilja se chytil za hlavu:
"Ale kde vezmu tolik dvojek a trojek, Borisi Ignaťjeviči? To mám stáhnout z ulic všechny bojeschopné?"
"Všechny snad ne," opravil ho hned Geser. "Ve druhé kategorii máme čtyři mágy. A ve třetí dokonce devět. Ališera a Alexandra bychom na tu trojku mohli dostat docela snadno."
"Kterého Alexandra? Myslíte Korostyljova?"
"Ne, Malenkova."
"Šaška by šel," vložila se do debaty Olga. "Toho tak za tři dny vycvičím. Možná dokonce i za dva."
"Počkejte!" vykřikl jsem. "Nechte toho na chvíli! A co takhle můj názor - ten vás nezajímá?"
Geser se na mě se zájmem zadíval:
"Ale zajímá. Jenom si nejdřív laskavě uvědom, že ti, co se teď k artefaktu nedostali, dřív nebo později dospějí k myšlence, že potřebují absolutního mága. A ten je na světě jen jeden. Vlastně jedna. Tvoje dcera. Souhlasíš už s její ochranou?"
"Ale co tomu řekne Světlana?"
"Světlana je matka," namítla měkce Olga. "A řekla bych, že si moc dobře pamatuje, jak jí bylo, když už jednou o holčičku přišla. A hlavně pochopí, že sama ji nepřetržitě hlídat nedokáže."
"Světa bude souhlasit, Antone," přikývl Semjon. "Na to si ani nemusíš nechávat hádat z ruky."
"Ale co já udělám s normální ulicí, Borisi Ignaťjeviči?" zaúpěl Ilja. "Na to vás jako váš zástupce pro hlídkovou a strážní službu důrazně upozorňuju! To mám do města vypustit čtyřky a pětky? Aby nám Temní safraportsky nezatopili!"
"Nezatopí," zasmušil se Geser. "Zavulon už své mágy druhé a třetí kategorie pro účely ostrahy Nadi Goroděcké vyčlenil taky."
Já se chytil za hlavu, kdežto Ilja se okamžitě upokojil:
"Takže my těch tělesných strážců máme dodat jen polovinu? V tom případě bych…"
"Ne polovinu. Hlídat budou dva naši a dva Temní."
"Gesere!" zvolal jsem.
"Děláme to v zájmu bezpečnosti tvé dcery, Antone," odsekl mi tvrdě. "Konec, tohle téma jsme probrali! Jedeme dál. Ty tu po poradě zůstaneš, Iljo, a dohodneme se, koho na tuhle práci postavíme a jak ho vybavíme."
Mlčel jsem. Všechno ve mně vřelo, ale už jsem neřekl ani slovo.
"Zatím jsme se bavili jen o obraně," pokračoval Geser. "Pokud jde o opatření, směřující k ochraně hlídky

před prostředky technické rozvědky… a před možným útokem lidských žoldáků, svěřil bych tenhle úkol Olze. Vezmi si na to Tolju od počítačářů. A taky Lase z operativy."
"Ale ten je přece vyloženě slabej, myslím jako mág," zahučela přezíravě Olga.
"Zato umí originálně myslet," vrátil jí to hned Geser. "No a pokud jde o přímé bojové střety lidí a Jiných, tak ti nic vysvětlovat nemusím. Zkušeností máš dost a dost."
Zvědavě jsem se na ni zadíval. Vida, s čím vším má zkušenosti…
"Od vás všech bych ale teď potřeboval vědět něco jiného," pokračoval Geser. "Jak budeme útočit?"
"Na koho?" nevydržel jsem to. "Kdybychom věděli, kdo nám to kalí vodu, tak…"
"Útočit ještě neznamená, že se rovnou pohrneme do boje," pronesla nabádavě Olga. "To taky může znamenat, že budeme jen podnikat kroky, který protivník nečeká…, že budeme hatit jeho plány."
Geser souhlasně přikývl.
"To ale máme jediný východisko," pokračoval jsem.
"Teda, kromě vyhledávání zrádců…, a na tom Inkvizice určitě už maká naplno, tím jsem si jistej. Jenže my se musíme dostat do sedmý hladiny. Nepomohl by Řetěz Síly, když sám to nikdo z nás nedokáže?"
"Zavulon navrhuje zase Kruh Síly," přikývl Geser. "Jenže ono by nestačilo ani to… Dokonce ani v případě, že bychom dali své možnosti dohromady my všichni a Temní by taky vyždímali všechno, co v nich je. A nepomohla by dokonce ani lidská oběť. To už jsme spočítali."
"Ani lidská oběť?" užasl Semjon.
"Je to tak," přisvědčil suše šéf.
"A co ta báseň… v šestý vrstvě…" Pohlédl jsem na Gesera. "Vzpomínáte si, jak jsem vám o tom vykládal?"
"Tak to zopakuj," nařídil mi Geser.

Koruna všeho je tu skryta. Jenom krok už z cesty zbyl.
Jenže ten je dán jen silnému či moudrému…,
Získáš vše a nic, až jednou na ni dosáhneš.
Kupředu pospěš, máš li tolik síly, co já;
nebo ber se zpět, máš li tolik rozumu, co já.
Začátek a konec, hlava a ocas, vše v jedno splývá
v Koruně všeho. Tak jako nedělí se život od smrti.

zarecitoval jsem zpaměti.
"No a čeho tím dosáhneme?" otázal se šéf skoro vesele.
"Ber se zpět, máš li tolik rozumu co já," připomněl jsem ještě jednou. "To znamená, že do sedmý vrstvy vede nějaká cesta kolem. Že není nutný bušit hlavou do zdi."
Geser přikývl:
"Výborně. Prostě jsem chtěl, abys to vyslovil ty."
Semjon na mě soucitně pohlédl. U nás je to jako v armádě - kdo nějaké řešení navrhne, ten ho dostane befélem.
"Jen abyste mý intelektuální schopnosti nepřecenili," zabručel jsem. "Ale samozřejmě o tom budu uvažovat. A poprosím Světlanu, aby mi pomohla. Zatím mě ale nic konkrétního nenapadá. Nemáme se trochu pohrabat v archivech?"
"To uděláme," slíbil Geser. "Ale je tu ještě jedna varianta."
"A to bude úkol pro mě," dodal jsem. "Pochopil jsem to správně?"
"Nebezpečí hrozí tvé dceři, Antone," odvětil Geser prostě.
Bezmocně jsem rozhodil rukama:
"Vzdávám se. Jasně, jsem připraven. A kam mám vyrazit? Do sopečnýho kráteru? Pod arktický ledovce? Nebo snad do vesmíru?"
"Ve vesmíru nemáme co pohledávat, jak už sis jistě uvědomil," zaškaredil se šéf. "Ale je tu jistá naděje…, i když ne moc velká. Je možné, že někdo z Merlinových druhů postupně pochopil, co měl ten velký mág na mysli."

"Takže musíme nejdřív hledat živýho Merlinova vrstevníka…," začal jsem kurážně.
"To jsem třeba já…, více méně," poznamenal pohasle Geser. "S Merlinem jsem se ale bohužel osobně neznal. Ani jako se Světlým, ani jako s Temným. Co se na mě tak díváte? Jistě, je to možné. Občas. A jen v případě nejvyšších. Ale o to nejde… Koneckonců pevně doufám, že nikdo z vás se ke změně barvy nechystá!"
"Tak už to neprotahujte, Borisi Ignaťjeviči," poprosil jsem ho.
"Merlin se přátelil…, pokud se něco takového vůbec dá říct, s Jiným, jehož jsem znával pod jménem Rustam."
Pohlédli jsme se Semjonem na sebe. Ten jen pokrčil rameny. Taky Olga budila dojem, že netuší, oč nebo o koho jde.
"Měl hodně jmen," pokračoval Geser. "Kdysi byl taky v Hlídce. Už je to ale strašně dávno. Tenkrát jsme byli kamarádi. Mockrát jsme jeden druhému pomáhali v boji… a mockrát jeden druhému zachránili život. Jenže pak se z nás stali nepřátelé. I přesto, že byl a zůstal Světlý."
Geser se odmlčel. Bylo znát, že do těchhle vzpomínek se mu dvakrát nechce.
"Žije dodnes. Někde v Uzbekistánu. Já ani nevím, kde přesně - je stejně silný jako já a důkladně se maskovat pro něj není problém. V Hlídce už dávno není. Ze všeho nejspíš někde žije jako docela obyčejný člověk. A toho budeš muset najít, Antone. Najdeš ho a pokusíš se ho přemluvit, aby nám pomohl."
"No jasně," odtušil jsem ironicky. "To nic není, takovej Uzbekistán. Prostě ho pročešu, najdu mága, kterej je o dost silnější než já…"
"Já neříkám, že to nic není," přiznal Geser.
"…a nakonec ho přemluvím, aby do toho šel s náma," dokončil jsem svou žlučovitou tirádu.
"No tak to by mohlo být o něco jednodušší. Jde o to, že já jeho zachránil sedmkrát, kdežto on mě šestkrát," ušklíbl se Geser. "Takže mi zkrátka něco dluží. Dokonce i v případě, že mě dál tak strašně nenávidí. Když ho najdeš, tak ti nejspíš řekne…"
V Geserově hlase zazněla nejistota, které si všichni povšimli.
"Ale jestli opravdu má o věci nějakou představu a je vůbec ještě naživu - to nevíme!" shrnul jsem to.
"Před deseti lety ještě naživu byl," odpověděl Geser. "Poznal ho můj pomocník, devona. A řekl to svému synovi."
"No to je ohromný," zapitvořil jsem se ještě křečovitěji. "Prostě skvělý. A pro mě to určitě znamená, že jako vždy pojedu úplně sám a neozbrojenej."
"Ne. Na cestu vyrazíš v plné polní, to znamená, že budeš mít tlustý balíček peněz a pytel plný užitečných artefaktů."
Pár vteřin jsem potřeboval na to, abych pochopil, že šéf nežertuje.
"A sám taky nepojedeš," dodal ještě šéf. "Vyrazí s tebou Ališer. Protože v Orientu síla a peníze nejsou to nejdůležitější. Mnohem podstatnější je, aby se za tebe zaručil někdo místní."
"Tak Ališera taky mít nebudu…," povzdechl si Ilja.
"Promiň," prohodil beze stínu nějakého pocitu viny Geser. "Musíme to brát jako válečný stav. Protože ono to tak je."

Jen málokdy se stane, že bych se domů vrátil uprostřed dne. Když má člověk službu, tak se vrací k ránu. No a když má běžnou pracovní dobu v úřadě, tak je doma nejdřív v sedm. A nic vám není platné ani to, že umíte předem vidět dopravní zácpy. Když jsou všude, magie nepomůže.
A manželka, které se muž vrátí domů už v poledne, zase i bez magie chápe, že to nebude jen tak.
"To je taťka," oznámila Naďa, která už samozřejmě stála u dveří. Můj příchod registruje od okamžiku, kdy dorazím k domovním dveřím - a to i v případě, že zrovna má nějakou strašně důležitou dětskou práci. A když se nudí, tak dokáže zaznamenat už můj odchod z úřadu.
Pokusil jsem se ji vzít do náruče, jenže ji v tuhle chvíli mnohem víc zajímaly nějaké kreslené filmy v televizi - z obýváku až do předsíně zaznívalo jakési pištivé "tralalala!". Své povinnosti hodné dcery už splnila, taťku uvítala a protože v rukou ani v kapsách viditelně nic zajímavého neměl, vyklouzla mi a řítila se zpátky k televizoru.

Zul jsem se, časopis Autopilot, který jsem si koupil cestou, jsem odhodil na botník, vstoupil jsem do obývacího pokoje a ještě Naďušce pro pořádek protřepal vlásky. Rozhořčeně zamávala rukama, protože jsem jí zakryl výhled na obrazovku, po níž zrovna uháněl jednorohý modrý los.
Světlana vyhlédla z kuchyně, podívala se na mě, významně povytáhla obočí a zase zmizela.
Otcovskou něhu jsem si tedy schoval na příhodnější dobu a vydal jsem se za Světlanou. Vařila polévku. V životě jsem nepochopil, proč ženské stráví tolik času u plotny. Co tam pořád dělají, proboha? Přece stačí maso nebo slepici hodit do vody, zapnout vařič - a pak už to jde všechno samo. No a za hodinku povaříte ještě brambory, těstoviny nebo zeleninu, a jídlo je hotovo. Jedině to snad ještě citlivě posolit, to je snad nejsložitější.
"Zabalíš si sám?" zeptala se mě, aniž se ohlédla.
"On ti volal Geser?"
"Ne."
"Tak ses dívala do budoucnosti?"
"Už jsem ti přece jednou slíbila, že bez tvýho vědomí to dělat nebudu…" Na okamžik zmlkla, protože mezitím jsem k ní zezadu přistoupil a políbil ji na krk. "Přinejmenším v případech, kdy to není naprosto nezbytný…"
"Tak proč se rovnou ptáš, jestli si zabalím sám?"
"Antone… Když přijdeš z práce přes den, tak to znamená, že večer jdu spát sama. Protože to znamená, že jdeš do nějaký akce v terénu nebo vyrážíš na služební cestu. Jenže v terénu jsi byl před dvěma dny a situace ve městě je klidná…"
V obýváku se rozesmála Naďa. Nahlédl jsem do dveří a na obrazovce spatřil losa, který se zrovna na sjezdařských lyžích řítil na houfek zvířátek, kráčejících po samém kraji propasti. To bude panečku něco…
"Jsi si jistá, že se to dítě může dívat na takovýhle pohádky, Světo?"
"Dívá se přece i na zprávy," opáčila žena klidně. "Ale neuhejbej. Co se děje?"
"Jedu do Samarkandu."
"To máš opravdu zajímavý cestovní trasy." Světlana zalovila lžící v polévce, foukla do ní a pak ji ochutnala. "Asi je to málo slaný… A co se tam semlelo?"
"Nic. Teda zatím."
"Chudáci Uzbeci. Protože až tam dorazíš, tak se tam určitě něco stane."
"Geser dneska svolal mimořádnou poradu. Všechny nejvyšší a první kategorie…"
Stručně jsem jí odvyprávěl všechno, co jsme u Gesera probrali. K mému podivu se reakce nedostavila žádná - dokonce ani ve chvíli, kdy jsem jí zdráhavě prozradil, že Naďu teď budou tajně střežit dva bílí a dva černí bojoví mágové. Přesněji řečeno zareagovala přesně tak, jak předpokládala Olga:
"Na toho Gesera je přece jen spoleh," řekla pouze. "Už mě samotnou napadlo, jestli bych mu neměla zavolat… a požádat ho o to."
"To teda znamená, že… něco takovýho připouštíš?"
Pohlédla na mě, přikývla a ještě dodala:
"Dokud jsem vedle ní, tak jí nic nehrozí. A můžeš mi věřit, že bych dokázala rozmetat na prach třeba tři nejvyšší. Ale jistota je jistota. Kdy letíš?"
"Asi tak za pět hodin. Ze Šeremeťjeva."
"Tam tě Semjon doveze ani ne za hodinu. Takže dvě hodinky ještě máš. Najez se, zabalíš si pak. Jak dlouho tam budeš?"
"To nevím."
"Nojo, ale kolik ti teda mám dát prádla?" zvýšila mírně hlas. "Neumím si představit, že by sis sám něco přepral."
"Tak to starý vyhodím a koupím si jiný. Geser mi slíbil, že mi s sebou dá hromadu peněz."
"Přijde na to, jak si tu hromadu představuje," utrousila pochybovačně. "No nic, dám ti všechno prádlo pětkrát. A sedni si ke stolu, už nalívám polívku."
"Tati!" zavolala najednou z obýváku Naďa.
"Copak, dcerunko?"

"Pošle mi strejda Afandi jako dárek ty korále, tati?"
Podívali jsme se se Světlanou na sebe a oba jsme se rozběhli do pokoje. Dcerka se dál klidně dívala na televizi. Skupina pestrobarevných zvířátek na obrazovce zrovna usedala kolem velkého ohně.
"Jakej strejda, Naděnko?"
"No strejda Afandi," odpověděla s očima dál upřenýma na zvířátka.
"Jakej Afandi?" zeptala se trpělivě Světlana.
"A jaký korále?" navázal jsem já.
"Přece strejda, co k němu taťka jede!" odpověděla s intonací ‚vy dospělý jste ale někdy pitomý!'. "A ty korále jsou moc hezký. Bleděmodrý."
"Jak ale můžeš vědět, ke komu táta jede?" pokračovala ve výslechu Světlana.
"Dyť jste o tom zrovna mluvili," odtušila nevzrušeně.
"Nic takovýho jsme ale neříkali," namítl jsem jí. "Mluvili jsme jen o tom, že jedu na služebku do Uzbekistánu. To je taková moc krásná země na východě, ve který kdysi žil strejda Geser. Vzpomínáš si na strejdu Gesera? Ale o žádným Afandim řeč nebyla."
"Tak se mi to asi jen zdálo," pokrčila ramínky. "A žádnej takovej strejda není."
Světlana zakroutila hlavou a vrhla na mě vyčítavý pohled. Jen jsem rozhodil rukama - neměl jsem se do toho plést, maminka by z ní dostala mnohem víc…
"Ale ty korále tam stejně budou," řekla zničehonic dcera. "Tak mi je přivez, jo?"
Ptát se dál na strejdu Afandiho už nemělo smysl. Naďuška takhle prorokovala už od nějakých tří let, možná dokonce od dvou. Dělo se tak ale naprosto neuvědoměle a jakmile jste se jí začali vyptávat, odkud to ví, okamžitě se stáhla a uzavřela.
"Je to moje vina," kál jsem se. "Promiň, Světo."
Vrátili jsme se do kuchyně. Světlana mi mlčky nalila polévku, ukrojila mi chleba a podala lžíci. Někdy mám pocit, že roli ženské u plotny hraje s takovou až akcentovanou ironií. Což ovšem koneckonců byla její volba. Kdyby se náhodou chtěla vrátit do hlídky, Geser se pomine blahem.
"Takže Geser říkal, že ten Rustam má hodně jmen?" zeptala se zamyšleně.
"Jo," přikývl jsem a dál se cpal polévkou.
"Z čehož se dá usuzovat, že teď se jmenuje Afandi."
"I to je možný." Ne že bych s něčím takovým počítal, ale v mé situaci se jistě patřilo chytat se každého stébla, i toho sebeproblematičtějšího. "Já se poptám."
"Ještě že s tebou jede Ališer," pokračovala. "Vyptávání nech radši na něm. Orient je Orient."
"Věru odvážná myšlenka…," poznamenal jsem kysele. "Promiň, ale já dneska poslouchám samý moudrý úvahy o tom, jakej je Orient. Jezera mého vnímání jsou již zaplavena celými řekami výřečnosti, ó rachatlukume mého srdce!"
"Jo - a ten rachat a lukům mi přivez taky!" ozvala se okamžitě dcera.

S Ališerem jsem se pracovně dostával do styku jen zřídka. On sám se nejraději pohyboval v terénu, takže věčně brousil ulicemi a v úřadě se obvykle objevoval na chvilku ráno s očima zrudlýma nevyspáním. Před časem jsem zaslechl, že snad měl chodit s nějakou slečnou z účtárny, byla to Jiná sedmé kategorie. Jinak jsem o něm ale nevěděl skoro nic. Byl dost uzavřený a já se do navazování nových kontaktů taky zrovna nehrnu.
Podstatně blíž měl vlastně k Semjonovi - s tím se dost kamarádil. Když jsem seběhl po schodech dolů a nasedal do auta, Semjon zrovna dokončoval nějakou anekdotu. Usedal jsem na sedadlo vedle řidiče a on, obrácený dozadu, pisklavým hláskem rozmazlené holčičky pronesl:
"Tak dobře, tatínku, půjdeme tou delší cestou. Ale přivez mi prosím rudý kvítek!"
Ališer se vesele rozchechtal a teprve pak mi podal ruku.
"Ahoj, Antone."
"Ahoj, Ališere," stiskl jsem mu pravici a podal mu tašku. "Hoď to jen tak na sedadlo, už se mi nechtělo jít s tím do kufru."
"Co Světka? Nenadávala?" zeptal se zvědavě Semjon, pomalu vyjíždějeje z řady aut.
"Ale kdež, co tě nemá. Naopak mi popřála hodně zdaru, dala mi najíst a poskytla mi plno rad."

"Dobrá žena je pro muže poklad!" poznamenal bodře Semjon.
"Ty jsi dneska ňákej veselej!" neudržel jsem se. "Neposílá tě Geser do Samarkandu taky?"
"Od toho se tak dočkáš," povzdechl si okázale Semjon. "Hele, kluci, a co že do Samarkandu? Hlavní město je tam přece Binkent, jestli se dobře pamatuju."
"Tašket," opravil jsem ho.
"Ale ne - Binkent," trval na svém Semjon a pak zaváhal. "Nebo ne? Jo - už to mám! To město se jmenuje Šaš!"
"Ty přece nejsi tak starý, Semjone, aby sis pamatoval Binkent," zaryl do Semjona posměšně Ališer. "Binkent a Šaš, to je už strašně dávno. To si pamatuje jedině Geser. A do toho Samarkandu letíme proto, že tam bydlí nejstarší žijící Světlý Jiný, který kdy v Hlídce pracoval. V Taškentu je hlídka větší, protože je to hlavní město, ale jinak tam pracuje hlavně omladina. Dokonce i šéf taškentské Noční hlídky je mladší než ty."
"No to by mě teda nenapadlo…" podivil se Semjon. "Zvláštní… V Orientu - a v Hlídkách jsou samý mladý?"
"Protože moudří starci u nás na východě neradi bojují. Starci se rádi dívají na krásné dívky, jedí plov a hrají nardy," odpověděl mu zcela vážně Ališer.
"Jezdíváš domů často?" zeptal se Semjon. "Myslím třeba k rodičům nebo za kamarádama…"
"Za posledních osm let jsem tam nebyl ani jednou."
"Copak?" podivil se Semjon. "To se ti nestejská po domově?"
"Já žádný domov nemám, Semjone. Příbuzné taky ne. A syn devony nemívá ani přátele."
Nastalo tíživé ticho. Semjon mlčky řídil, ale já to po chvíli nevydržel:
"Řekni mi jednu věc, Ališere, pokud to teda není moc osobní… Tvůj otec… byl člověk? Nebo Jinej?"
"Devona je sluha, jehož si vytvoří velmi silný mág." Ališerův hlas byl naprosto klidný a monotónní, jako by právě držel přednášku. "Mág si najde nějakého osiřelého pitomečka, k němuž se nikdo nehlásí, a vdechne do něj Sílu z šera. Naplní ho zkrátka čistou energií, takže najednou je tu hloupý, ale naprosto zdravý člověk, který je schopen magických úkonů… Vlastně to ani není člověk. Jenže Jiný taky není, protože všechna jeho Síla je jen vypůjčená, vložená do něj tím mágem. Devona svému pánovi věrně slouží, může konat zázraky… ale v hlavě to stejně nemá v pořádku. Mág si obyčejně vybírá debily nebo autisty, ti nebývají agresivní a jsou naopak velmi oddaní. Síla do nich vložená jim dává zdraví a sílu."
Mlčeli jsme. Takový výlev upřímnosti jsme od něj nečekali.
"Obyčejní lidé devonu považují za posedlého duchy. Přísně vzato to tak je… Asi jako když vezmete puklou prázdnou nádobu a znovu ji naplníte. Jedině že místo rozumu se do ní obvykle vlije psovská oddanost. Geser ale není takový jako jiní Světlí. A otce vyléčil. Tedy, ne docela… on taky nemůže úplně všechno. Kdysi to ale byl naprostý šílenec. Řekl bych, že byl imbecil s organickým poškozením mozku. Geser vyléčil jeho tělo a otec díky tomu získal normální lidský rozum. Pamatoval si i to, že kdysi byl úplný blb. A věděl taky, že pokud mu Geser nebude Sílu doplňovat, tak o ten rozum zase přijde. Geserovi však nesloužil ze strachu. Naopak říkal, že za Gesera klidně dá život, protože jen díky němu si nakonec uvědomil sebe sama. Stal se člověkem. A díky němu si on, někdejší pomatenec, nakonec pořídil i ženu a narodil se mu syn. Velice se bál, že já budu nakonec taky blázen, ale to se nesplnilo.. Jedině… jedině že lidi nezapomínají. Všichni vědí, že můj otec je devona, že je na světě už příliš dlouho, že to kdysi byl šílenec, který si neuměl ani utřít nos - to věděli všichni. Když se matka k otci nastěhovala, její rodina se jí zřekla. Mě taky nikdo neuznával. Děti měly zakázáno si se mnou hrát. Protože jsem byl syn devony. Syn člověka, který měl prožít život zvířete. Já se nemám kam vrátit. Můj domov je tady. A mou prací je to, co mi přikáže Geser."
"To jsou mi teda věci…," utrousil tiše Semjon. "Vono je to u vás tvrdý… to jo. Já si vzpomínám, jak jsme tam u vás honili Basmače…" Zarazil se a provinile se na Ališera ohlédl. "Nevadí ti, že vo tom mluvím?"
"A proč bys nemluvil?" odpověděl Ališer otázkou.
"No - třeba už to dneska pro vás nejsou žádný Basmači, ale národní hrdinové…"
"Když byl Geser komisařem v Turkestánu, otec bojoval v jeho jednotce," prohlásil hrdě Ališer.
"Jak bojoval?" užasl Semjon. "A v kterejch letech to bylo?"

"Na začátku dvacátých."
"Aha, tak to já tam byl pozdějc… V Harmu, v devětadvacátým, když Basmači prorazili přes hranici…"
A oba začali živě probírat jakési konkrétní události z dob dávno minulých. Jak jsem pochopil, Ališerův otec a Semjon se málem potkali, protože oba bojovali po Geserově boku v letech, kdy on sám sloužil v Rudé armádě. Upřímně řečeno jsem moc nechápal, jak se vlastně Geser mohl aktivně podílet na bitvách občanské války! Velký Světlý přece nemohl házet firebally po Basmačích a bělogvardějcích! Ale zřejmě byli i takoví Světlí, kteří se pro věc říjnové revoluce velmi angažovali. A někteří se postavili na jednu z bojujících stran. Nu a právě proto, aby s nimi bojoval, se velký Geser a jeho druhové vláčeli asijskými pouštěmi a stepmi.
A pak mě napadlo, že už asi tuším, kvůli čemu se Geser s Rustamem rozkmotřili.

Kapitola druhá

Přijet do cizího města k ránu je velice správné. A je jedno, zda cestujete vlakem či letadlem. Protože v takovém případě vám den začíná jakoby na nové, čisté stránce…
V letadle začal Ališer být znovu tichý a zádumčivý. Já celý let proklímal, kdežto on se beze slova díval oknem ven, jako by na zemi daleko dole, ponořené do noční tmy, bylo něco zajímavého. Teprve když jsme vlétli do počínajícího jitra a letadlo začalo klesat, najednou se mě zeptal:
"Antone… Nebudeš mít nic proti tomu, když se na čas rozdělíme?"
Zvědavě jsem se na mladého mága zadíval. V Geserových instrukcích se s ničím podobným nepočítalo. Nemluvilo se v nich ani o příbuzných, ani o přátelích - přesněji řečeno o případech, kdy jste je už dlouho neviděli. A Ališer vlastně řekl všechno.
Ostatně domyslet si, na koho konkrétně tak může myslet chlapec, který svou vlast opustil sotva ve dvaceti letech, nebylo tak obtížné.
"Jak se jmenuje?" zeptal jsem se.
"Adolat," odpověděl prostě a bez jakékoli křeče. "Hrozně rád bych ji zase viděl. A zjistil, co se s ní stalo."
Přikývl jsem. A hned se zeptal:
"A znamená to jméno něco?"
"Každé jméno něco znamená. Copak ty jsi Gesera nepožádal, aby ti do hlavy vložil uzbečtinu?" užasl Ališer.
"On mi to nenavrhl…," zamumlal jsem rozpačitě. Má pravdu, jak je možné, že jsem na to nepomyslel? A Geser se taky vyznamenal! Základní světové jazyky musejí Jiní studovat povinně - samozřejmě s pomocí magie. Zato malé a exotické řeči vám do hlavy může vložit silnější nebo zkušenější mág. Třeba Geser. Ališer by to v mém případě udělat nemohl…
"V tom případě měl za to, že to k ničemu nepotřebuješ," poznamenal zamyšleně. "To je zajímavé…"
Vypadalo to, že případnou Geserovu chybu vůbec není schopen připustit.
"A budu uzbečtinu k něčemu potřebovat?" zeptal jsem se.
"To sotva. Rusky tady umí každý. Rusky se neučí jen mládež a hlupáci… A tebe by u nás stejně nikdo za Uzbeka nepovažoval," usmál se mladík. "Adolat znamená spravedlnost. Pěkné jméno, co?"
"To jo," přikývl jsem.
"Ona je normální člověk," hlesl Ališer. "Ale jméno má krásné. Takové průzračné. Chodili jsme spolu do školy.
Letadlo vypustilo podvozek a zhouplo se.
"No jasně, jen si za ní zajeď," řekl jsem. "Kancelář hlídky najdu sám."
"Nemysli si, že to dělám jen kvůli té slečně," usmál se plaše. "Mám pocit, že bude lepší, když si nejdřív s místními hlídkaři promluvíš sám. Ukážeš jim dopis od Gesera, poradíš se s nimi… A já tak za půldruhé hodinky přijedu taky."
"Ty ses tady s kolegama asi moc nepřátelil, co?" zeptal jsem se tiše.
Ališer neřekl nic, což byla taky odpověď.

Vyšel jsem z nedávno rekonstruované, a proto zcela běžné a moderní letištní budovy ven. V rukou jsem měl jen svou cestovní kabelu a malou igelitku s pár maličkostmi z duty free, jinak nic. Zůstal jsem stát a rozhlédl se. Vnímal jsem jen oslnivě modré nebe a rodící se žár, který o sobě dával znát už v tuto časnou ranní hodinu… Cestujících tu bylo jen pár - naše letadlo bylo od večera první, které přistálo, a další spoj tu čekali až za hodinu. Okamžitě mě obklopili soukromí taxikáři a jeden přes druhého mi nabízeli své služby:
"Tak jedem, vážený!"
"Ukážu ti celý město, bude to taková bezplatná exkurze!"
"Tak kam pojdeme, pane?"
"Pojeď se mnou, mám v autě klimošku!"
Zakroutil jsem hlavou a pohlédl jsem na postaršího Uzbeka, který poklidně čekal u své staré volhy s dnes již historickou šachovnicí vozidel taxislužby na dveřích.
"Jste volnej, otče?"
"Člověk je volnej tak dlouho, dokud tomu sám věří," opáčil filosoficky. Rusky mluvil bezvadně, téměř bez akcentu. "Jen se posad."
No prosím - sotva jsem přiletěl, už ze mě vypadlo naprosto netušené oslovení "otče" a z něj zase květnatá orientální moudrost. Tak jsem se ptal dál:
"To řek nějakej velkej mudrc?"
"To řek můj děda. Byl krasnoarmějec. Potom nepřítel lidu. Potom ředitel sovchozu. Ale máš pravdu, velkej byl."
"A nejmenoval se náhodou Rustam?" zajímalo mě hned.
"Ne, Rašíd."
Auto se odlepilo od parkoviště a já nastavil tvář větru, deroucímu se do otevřeného okna. Vzduch byl teplý, čerstvý a voněl docela jinak než v Rusku. Silnice byla taky kvalitní, možná lepší než v Moskvě. Stěna stromů podél vozovky vrhala stín a vytvářela dojem, jako bychom už byli ve městě.
Taxikář zauvažoval nahlas:
"Klimoška… Všichni teď cestujícím nabízej příjemnej chládek. Copak naši dědové nebo pradědové měli o nějaký klimatizaci pojem? Ty si v autě prostě otevřeli okno - a bylo jim dobře…"
Užasle jsem se po něm podíval. Taxikář se usmál:
"To já jen tak žvaním. Tys přiletěl z Moskvy?"
"Ano."
"A zavazadla nemáš žádný?" překvapeně zamlaskal jazykem. "Neztratili ti je někde?"
"Musel jsem vyrazit na služebku zničehonic a rychle. Víc jsem si toho sbalit nestihl."
"Rychle. V našem městě se rychle nedělá nic. Město tu stálo už před tisícem let, před dvěma tisícema taky, a před třema jakbysmet. Tak jsme se tu odnaučili něco dělat rychle."
Pokrčil jsem rameny. To auto jelo hodně volně, ale musím říct, že mě to nijak nerozčilovalo.
"Tak kampak to bude? Máme tu hotel Samarkand, pak hotel…"
"Nene, díky. Já sem přece nepřijel vyspávat. Potřeboval bych na trh. Na Siabskej, co je ve Starým městě."
"A tak je to správný!" nadchl se pro můj nápad řidič. "Já mám rád, když lidi věděj, kam jet a proč. Z letiště rovnou na trh. Bez zavazadel, bez ženský a bez problémů - takhle se má žít! Ale máš s sebou nějaký peníze, když chceš na trh?"
"No jasně," přikývl jsem. "Jít na trh bez peněz nemá cenu. A kolik budu dlužen vám? Co berete - somy nebo ruble?"
"Klidně dolary nebo eura," odpověděl taxikář bezstarostně. "A dáš mi, kolik sám uznáš za vhodný. Však na tobě vidím, že jsi dobrej chlap, tak s tebou přece nebudu smlouvat. Slušnej člověk se sám stydí zaplatit chudýmu taxikáři málo. Takže dostanu víc, než bych si sám troufnul chtít."
"Vy jste výbornej psycholog," zasmál jsem se.
Taxikář pokýval hlavou:
"Asi jo… Však jsem taky kandidátskou práci obhajoval až v Moskvě. To už je dávno…" Odmlčel se. "Jenže na psychology dneska nikdo není zvědavej. Na drožce si vydělám víc."

Odmlčel se. A já taky nevěděl, co mu na to říct. Tou dobou už jsme ale opravdu vjeli do Samarkandu a řidič začal vypočítávat, co všechno bych měl ve městě vidět. Tři medresy, tvořící dohromady architektonický komplex Registan, mešitu Bibi Chanum… A to všechno je ostatně kousek od nejlepšího místního tržiště, Siabského, jehož sláva, jak řidič z mé poznámky pochopil, dávno dospěla už i do Moskvy. Trh samozřejmě taky musím vidět, ten ze všeho nejdřív. Nejít na trh by byl prostě hřích. Já jsem ale správný chlap, a tak se podobné chyby jistě nedopustím…

Asi by byl hodně zklamaný, kdyby viděl, že jsem bránu tržiště bez povšimnutí minul. Jistě, návštěvu orientálního trhu jsem měl taky v plánu. Práce je práce, ale člověk si odsud přece musí odvézt i nějaké dojmy!
Jenže teď na to není čas.
A tak jsem se protlačil hlučným davem před tržištěm, minul jsem houfek Japonců - vida, i sem už se dostali! -, ověšených jak se sluší a patří miniaturními fotoaparáty a videokamerami, a vykročil jsem podél Bibi Chanum. Mešita byla vskutku impozantní. Keramický obklad hlavní kopule se v ranním slunci oslnivě blyštěl. Vstupní portál byl tak obrovitý, že se mi jevil větší než Triumfální oblouk v Paříži, jen místo basreliéfů monumentální stavbu zdobily ornamentální vzory, provedené z glazovaných modrých cihel.
Mě však čekalo něco jiného než tenhle pompézní turistický rajón.
V každém městě najdete ulici, která byla postavena pod nešťastnou hvězdou. A nemusí to nutně být jen někde na předměstí. Někdy taková ulice leží hned vedle obrovského továrního komplexu, jindy se táhne podél železniční tratě či dálnice, ale může to být třeba u parku či u nějaké rokliny, která na městském katastru zůstala úředním nedopatřením. Lidé se tam usazují neradi, ale jinam se odtud stěhují jen zřídka - jako by se jich zmocnila jakási trvalá malátnost. Život v takových místech běží podle docela jiných zákonitostí a ve zcela jiném tempu…
Vzpomínám si na jednu moskevskou čtvrť, kde se podél rokle zarostlé stromy táhla jednosměrná ulice. Vlastně to byla taková ta běžná velkoměstská noclehárna, ale měla v sobě cosi mimořádně ospalého. Ocitl jsem se tam jednoho zimního večera na základě mylného udání - vědma, jíž jsem se měl podívat na zoubek, měla platnou licenci. Auto odjelo a já zůstal na místě, abych tu společně s ní sepsal protokol, že hlídka a ona vůči sobě navzájem nemají žádných námitek. Pak jsem vyšel ven a začal shánět nějakého taxíka - objednávat si ho telefonem a čekat na něj ve vědmině bytě se mi nechtělo. Přestože ještě nebylo nijak pozdě, už se úplně setmělo. Shůry se valil sníh. Nikde tu nebyla ani noha - jak vidno, lidé ze stanice metra na sídliště chodili někudy jinudy. Auta taky všechna někam zmizela a ta, co tudy přece jen projela, se rozhodně neměla k tomu, že by mi zastavila. A těsně vedle rokle, ohrazené nízkým plotem, jsem najednou objevil malý dětský zábavní park s pár atrakcemi - byla tu vlastně jen budka pokladny, dva či tři kolotoče a dětský vláček, jezdící v kruhu o průměru asi deseti metrů. V naprostém tichu, za závojem hustého měkkého sněžení a na pozadí mrtvé černé prolákliny tu kroužila maličká lokomotiva se dvěma vagónky, blikala barevnými světly a jemně pocinkávala. V předním vagónku naprosto nehybně seděl asi tak pětiletý chlapeček ve velké kožešinové čepici a v ruce křečovitě svíral plastikovou lopatku. Nejspíš to byl synek pokladní, která ho doma neměla s kým nechat… Vlastně banální výjev, ale já se tu najednou cítil tak nesvůj, že jsem málem násilím zastavil řidiče prvního nákladáku, který tudy projížděl, a doslova zdrhl do středu města.
Zhruba ve stejné čtvrti, jenže v jiném městě, sídlila i úřadovna zdejší Noční hlídky. Plán města jsem nepotřeboval, sám jsem cítil, kam přesně mám jít. Od tržiště, tedy z úplného centra, to bylo sotva deset minut chůze. A přesto jako bych se dostal do úplně jiného světa. Nene, to nebyla žádná výpravná orientální pohádka, to byla naopak typická šeď, jakou objevíte ve všech bývalých sovětských středoasijských republikách, v Turecku či ve státech jižní Evropy. Taková Poloevropa Poloasie, která do sebe vstřebala spíše horší stránky života obou kontinentů. Všude plno zeleně, ale tím to končí - domy jsou sotva patrové či dvoupatrové, uprášené, špinavé a otřískané. Kdyby nebyly tak jednotvárné, mohly by v očích turisty vypadat vlastně malebně. Jenže na nic takového tu nenarazíte - všechno je naopak unylé a monotónní, všude jen kalná okna, otevřené domovní dveře a ve dvorech prádlo visící na šňůrách. Odkudsi z hlubin paměti se vynořil pojem "provizorní obytné stavby". Ten přes svou erární vyprahlost

nejlépe pojmenovával tato "dočasná" obydlí, která tu stála už nejméně půl století.
Samarkandská Noční hlídka sídlila ve velkém, ale tentokrát dokonce jen přízemním domě, který obklopoval uprášený parčík. Bezděky mě napadlo, že v takovémhle stavení by se nejlépe vyjímala mateřská škola, plná snědých černovlasých capartů.
Jenže místní děti už asi dávno dorostly. Obešel jsem peugeota, zaparkovaného přímo před brankou, otevřel jsem ji, prošel mezi záhony, na nichž o holý život bojovaly zpola uschlé květiny, a s mírným rozechvěním jsem si na dveřích přečetl nápis na tabulce, nesoucí všechny znaky někdejšího sovětského byrokratismu:

NOČNÍ HLÍDKA
města Samarkandu
Úřední hodiny:
20,00 - 8,00

Nejdřív jsem měl na okamžik dojem, že jsem se zbláznil. Pak zase, že se na ty dveře dívám šerem. Ale kdepak - nápis byl naprosto reálný, vyvedený žlutými písmeny na černém pozadí a překrytý prasklým sklem. Jeden růžek skleněné destičky dokonce odpadl, takže koncové "A" ve slově hlídka bylo opršelé a vybledlé.
Hned vedle se skvěl nápis stejného obsahu v uzbečtině, z něhož jsem vyrozuměl, že Noční hlídka se uzbecky řekne Tungi Nazorat.
Strčil jsem do dveří (které samozřejmě nebyly zamčené) a vstoupil jsem přímo do velké haly. Předsíň tu, jak je v kraji zvykem, nebyla žádná. A na co taky, v Samarkandu chladno nebývá.
Vybavení tu bylo prosté a celé to čímsi připomínalo malé oddělení milice či nějakou kancelář ze sovětských dob. U vchodu stál věšák a několik skříní s lejstry. U psacího stolu popíjeli čaj tři mladí Uzbeci a obtloustlá postarší Ruska. Uprostřed mezi nimi stoupala pára z elektrického samovaru, zdobeného chochlomskými ornamenty. Samovar - to bych tady věru nečekal! Ten jsem snad i v Moskvě naposledy viděl jedině na bleším trhu v Izmajlovu společně s matrjoškami, ušankami a dalším zbožím určeným pro zahraniční turisty. U několika dalších stolů bylo prázdno. V zadním koutě místnosti namoženě hučel stařičký počítač - nejvyšší čas vyměnit ventilátor…
"Assalom alejkum," řekl jsem a zároveň si uvědomil, že musím vypadat jako naprostý idiot, který se snaží působit moudře. Proboha proč mě ten Geser nevybavil uzbečtinou?
"Alejkum assalom," odpověděla žena. Byla temnolící a tmavovlasá, zjevně slovanské krve, ale zároveň poznamenaná onou proměnou zevnějšku, jež bez jakékoli magie potká kteréhokoli Evropana, který dlouho či dokonce od narození žije v Orientu. Dokonce i oblečená byla jako Uzbečka - do dlouhých šatů s výrazným barevným vzorem. Zvědavě si mě prohlédla a já pocítil zkušený, téměř nezaznamenatelný dotek sondážního zaklínadla. Zavírat se před ní nebylo proč, a tak všechny potřebné informace získala bez potíží. Její tvář se okamžitě proměnila; žena vstala od stolu a tlumeným hlasem poznamenala:
"Máme vzácného hosta, chlapci…"
"Ale já jsem tu vyloženě neoficiálně!" zamával jsem poplašeně rukama.
Jenže to už byly v plném chodu nezbytné úvodní oficiality. Všichni tři mladíci mi podali ruku a představili se - Murat, šestá kategorie, Timur, pátá kategorie, a konečně Nodir, čtvrtá kategorie. Měl jsem dojem, že jsou přesně tak staří, jak vypadají, tedy zhruba mezi pětadvaceti a třiceti lety. V samarkandské Hlídce pracovalo podle Gesera pět Jiných… a v taškentské, jak mi řekl Ališer, jsou prý hlídkaři ještě mladší než tady. Tam snad musejí zaměstnávat školáky!
"Já jsem Valentina Iljinična Firsenková, Jiná, čtvrtá kategorie," řekla žena.
"Anton Goroděckij, Jiný, mimo kategorie," zopakoval jsem už počtvrté.
"Já to tady řídím," pokračovala prostě. Ruku mi podala jako poslední a vcelku se chovala málem jako hlídkařský elév. Přitom bylo jasné, že jí musí být nejméně sto padesát let, a taky co do Síly všechny tři mladé pány výrazně předčila.
Že by taky specifika Východu?

Během okamžiku však veškeré pochyby o tom, kdo tu velí, sama rázně rozptýlila:
"Kluci, noste na stůl," nařídila jim. "Ty vem auto, Murate, rychle objeď revír a pak se stav na trhu."
Zároveň podala Muratovi klíče od obrovského starého trezoru, z nějž chlapec vylovil (a snažil se to udělat co nejnenápadněji) balíček odrbaných bankovek.
"Proboha, jen to ne!" zaprosil jsem upřímně. "Já jsem tu opravdu neoficiálně a jen na skok. Chtěl jsem se jen představit a položit vám pár otázek… Stejně se musím stavit taky na Denní hlídce."
"Pročpak?" zajímalo ženu.
"U pohraniční kontroly jsem žádného Jiného nenašel. A v šeru visela tabulka, která nařizuje, aby se Světlí registrovali u Denní hlídky a Temný zase u Noční."
Velice mě zajímalo, jak bude místní šéfka takový donebevolající šlendrián komentovat, ale Valentina Iljinična jen přikývla:
"Je nás příliš málo na to, abychom mohli mít zvláštního zmocněnce přímo na letišti. To takhle v Taškentu, tam je všechno podle předpisu… Zaběhni k upírům, Nodire, a řekni, že do města soukromě přicestoval nejvyšší Světlý Goroděckij z Moskvy."
"Jsem tu neoficiálně, ale úplně soukromá cesta to zase není…," zkusil jsem vše uvést na pravou míru.
Nikdo mě ale už neposlouchal. Nodir otevřel nenápadné dveře uprostřed zadní zdi a já s údivem nahlédl do stejně prostorné poloprázdné kanceláře.
"Proč k upírům?" otázal jsem se, ohromený vlastní předtuchou, která se mi zdála naprosto nereálná.
"Ale ne, to vedle je úřadovna Denní hlídky, upíry tam nemají vůbec, ale my jim tak už léta říkáme…," zasmála se Valentina Iljinična.
Mlčky jsem hned za Nodirem vstoupil do sousední kanceláře. Byli tam dva Temní Jiní - jeden mladý a druhý středních let, čtvrtá a pátá kategorie - a přátelsky se na mě zazubili.
"Assalom alejkum," zamumlal jsem tiše, přešel přes celou kancelář, která vypadala úplně stejně jako úřadovna Noční hlídky (včetně samovaru), a otevřel dveře do souběžné ulice.
Za nimi jsem objevil úplně stejnou předzahrádku, jakou jsem před chvílí prošel, a na stěně vedle vchodu tabulku:

DENNÍ HLÍDKA
města Samarkandu
Úřední hodiny:
8,00 - 20,00

Tiše jsem za sebou zase zavřel a vrátil se do místnosti. Nodir zřejmě pochopil, jaké pocity zakouším, a rychle zmizel.
Jeden z Temných mi dobromyslně řekl:
"Jakmile tu budete se vším hotovej, stavte se i u nás, vážený. Hosti z Moskvy jsou tu vzácný."
"Jojo, rozhodně k nám zajděte!" přidal se k němu druhý
"Tak já to zkusím… a děkuju za pozvání," zamumlal jsem, vrátil se do kanceláře Noční hlídky a pečlivě zavřel spojovací dveře.
Nebyl v nich ani zámek!
Světlí lehce zrozpačitěli.
"Noční hlídka," procedil jsem skrz zuby. "Světlý síly…"
"Musíme šetřit," rozhodila Valentina Iljinična rozpačitě rukama. "Už je to deset let, co si pronajímáme společné prostory."
Učinil jsem lehký pohyb rukou a příčka, oddělující prostory Světlých od prostor Temných, na okamžik šeříkově zasvětélkovala. Temní v Samarkandu asi jen těžko mají k dispozici mága, který by dokázal překonat zaklínadlo, jež uplatnil někdo z nejvyšších.
"To jste nemusel, Antone," pronesla vyčítavě Valentina Iljinična. "Oni nás určitě odposlouchávat nebudou. To se u nás nedělá."
"Ale vy sami přece musíte Temný síly sledovat!" zvolal jsem. "A kontrolovat je."
"Však my je kontrolujeme," poznamenal uvážlivě Timur. "A když jsou hned vedle, tak je to samozřejmě

jednodušší. Jinak bychom se museli honit po celým městě, a to by nás muselo bejt aspoň pětkrát víc!"
"A co ty cedule venku? Ta Noční hlídka a Denní hlídka? To si přece klidně přečtou i lidi!"
"Jen ať si to přečtou," řekl Nodir. "Úřadů ve městě je… Kdybychom se snažili schovávat, hned to bude podezřelý. Buď na nás udeřej policajti, nebo se sem nahrnou gangsteři a budou chtít výpalný. Kdežto takhle si každej myslí, že jsme normální státní instituce, na který si nikdo nic neveme - a nechaj nás na pokoji…"
Vzpamatoval jsem se. Ono tohle taky není Rusko. Samarkandská hlídka se naší jurisdikcí řídit nemusí. Tady nejsem někde v Bělgorodu nebo Omsku a na moje námitky se tu nemusí brát zřetel. Pro samarkandské hlídkaře nejsem žádné božstvo, i když jsem mág mimo kategorie.
"Já to chápu. Ale v Moskvě je něco takovýho nemyslitelný - aby Temný seděli rovnou za zdí!"
"Vidíte, a tady u nás to jde," řekla smířlivě Valentina Iljinična. "Jen ať si sedí. Jejich práce taky není peříčko. No a kdyby něco, tak na naše zásady rozhodně zapomínat nebudeme. Vzpomínáte si, mládenci, jak před třemi lety vědma Alijaapa uřkla starého Nazgula?"
Mládenci začali horlivě přikyvovat. Mládenci rázem ožili a asi se velice těšili, že si tuhle slavnou historku budou moci připomenout.
"Koho že uřkla?" nevydržel jsem to.
Všichni se rozesmáli.
"To je takový jméno - Nazgul," vysvětlil mi Nodir a jeho zuby bíle zazářily v širokém úsměvu. "Jmenoval se tak jeden děda. Loni umřel. Umíral dlouho, a přitom měl mladou ženu. A ta tu vědmu poprosila, aby jejího starého muže sprovodila ze světa. Jakmile jsme uřknutí zaznamenali, vědmu jsme zatkli a ženě vyčinili - přesně jak to má být. Valentina Iljinična pak to uřknutí zapudila a všechno se urovnalo. Ten dědek byl ale mizera, moc špatnej člověk to byl. Zlej, lakomej a nestyda, i když už byl tak starej. Když umřel, měli z toho nakonec všichni radost. Ale toho uřknutí jsme ho zbavili - přesně jak se sluší a patří!"
Zamyslel jsem se a usedl na skřípavou vídeňskou židli. No ano, tady by mi znalost uzbečtiny asi moc nepomohla. Tady nejde o jazyk. Tady jde o mentalitu.
Ta rozumná slova mě poněkud uklidnila. Jenže vtom jsem si povšiml pohledu Valentiny Iljiničny - byl vlídný, ale zároveň shovívavě soucitný.
"Já bych ale řekl, že takhle to přece jen nejde," řekl jsem. "Pochopte, že vám nechci do ničeho mluvit a zasahovat, je to vaše město a vy tu odpovídáte za pořádek… Ale je to všechno přinejmenším hodně nezvyklý."
"To se vám zdá proto, že to máte blíž do Evropy," vysvětlil mi Nodir. "U nás je to jinak - když je mír, tak můžeme úplně klidně žít přímo vedle sebe."
"Nojo," zamručel jsem temně. "Tak děkuju za vysvětlení."
"Posaďte se ke stolu," řekla přátelsky Valentina Iljinična. "Přece nebudete posedávat po koutech jako cizí!"
Přísně vzato jsem v žádném koutě neseděl. Naopak - v jednom z koutů místnosti Timur dokončoval úpravu slavnostní tabule. Na pestrém ubruse, který dva odřené kancelářské stoly proměnil v jediný sváteční, už stály mísy s ovocem - jasně červená i šťavnatě zelená jablka, černé, zelené, žluté a rudé vinné hrozny, obrovské granáty o velikosti menší dýně, jakýsi velmi chutně vypadající domácí salám, maso pořezané na kousky a horké placky, které kdosi nepochybně přihřál za pomoci magie. Vzpomněl jsem si, jak Geser jednou ve vzácně nostalgickém okamžiku začal chválit samarkandské placky - jak jsou chutné, že neokorají ani za týden, jedině je třeba znovu je ohřát - a pak už se jimi jen cpete a nemůžete přestat… Tehdy jsem jeho slova chápal jako stařecké vzpomínky z kategorie "stromy tenkrát byly větší a salám chutnější". Jenže teď se mi ústa naplnila slinami a najednou jsem pojal podezření, že Geser měl pravdu.
Mezitím už na stole přistály i dvě láhve koňaku. Místního, což mě dost znepokojilo.
"Omlouváme se, že ten stůl je skoro prázdnej," poznamenal nevzrušeně Nodir. "Až se náš benjamínek vrátí z trhu, tak se normálně najíme. Tohle je jen tak něco na zub."
Pochopil jsem, že opulentnímu obědu se záplavou alkoholu se nevyhnu. Ihned se mě zmocnilo podezření, že Ališera od neprodleného přesunu do kanceláře hlídky neodradila jen starost o to, jak se vede jeho někdejší spolužačce. Co na tom, že návštěva z Moskvy tu už dávno není návštěvou nadřízených?

Moskva pro místní hlídkaře i přesto dál zůstávala velmi důležitým centrem.
"Jde o to, že jsem k vám přijel, protože mě o to požádal Geser…," řekl jsem.
Podle jejich tváří jsem zjistil, že můj statut se z vysokého rázem proměnil v nebetyčný, že se vznesl až někam vysoko do vesmíru, kam se Jiní normálně nedostanou.
"Geser mě poprosil, abych tu našel jednoho jeho přítele," pokračoval jsem. "Kterej žije někde v Uzbekistánu…"
Nastala mírně trapná pauza.
"Nejde náhodou o devonu, Antone?" zeptala se mě Valentina Iljinična. "Ale ten přece odjel do Moskvy… v osmadevadesátém. A tam zahynul. My jsme si mysleli, že to Geser ví."
"Nene, o devonu nejde!" zamával jsem rukama. "Geser mě požádal, abych tu vypátral Rustama."
Mladí Uzbeci si vyměnili překvapné pohledy. Valentina Iljinična se zasmušila:
"Rustam… O něm jsem už něco slyšela…," poznamenala váhavě. "Ale… to je stará historie. Velice stará. Možná tisíce let, Antone."
"V hlídce nepracuje," pokračoval jsem dál. "A samozřejmě se doopravdy jmenuje jinak. Řek bych, že už vystřídal hodně jmen. Ale co vím určitě, je to nejvyšší bílej mág."
Nodir si přihladil tuhé vlasy a rezolutně pronesl:
"To je moc a moc těžký, Antone ako. My tady v Uzbekistánu máme jen jednoho mága mimo kategorie. Pracuje v Taškentu. Ale ten je mladej. Když se starej a silnej mág chce někam skrýt, tak se mu to podaří. A na to, abys ho našel, nestačí být jen silnej. Musíš být taky moudrej. Toho bude muset hledat sám Geser. V tomhle ti pomoct nemůžeme, Antone ako."
"Můžeme se ještě zeptat Afandiho," řekla zamyšleně Valentina Iljinična. "Je to sice slabý mág… a taky není zrovna bystrý. Ale paměť má dobrou a na světě žije už tři sta let…"
"Afandi?" zbystřil jsem pozornost.
"To je náš pátý kolega." Valentina Iljinična poněkud znejistěla. "Má jen sedmou kategorii, což samozřejmě není žádná sláva. Máme ho tu spíš na pomocné práce. Ale co když nakonec právě on může pomoct?"
"Tím jsem si téměř jistej," vybavil jsem si rázem Naděnčina slova a přikývl jsem. "Kde je?"
"Už by se měl každou chvíli objevit."
Nedalo se nic dělat - znovu jsem přikývl a zamířil k "prázdnému stolu".
* * *
Murat dorazil asi za půl hodiny se dvěma naditými taškami a část jejich obsahu se okamžitě stěhovala na stůl. Zbytek Murat odnesl do malé kuchyňky, bezprostředně sousedící s kanceláří hlídky. I mé kulinářské zkušenosti stačily na to, abych pochopil, že teď se bude vařit plov.
Zatím jsme pili nečekaně chutný koňak a k němu pokusovali ovoce. Valentina Iljinična přenechala hlavní slovo Nodirovi a já zdvořile naslouchal krátkému ohlédnutí do dějin uzbeckých hlídek z dob před Tamerlánem i po něm až po naše dny. Uvědomil jsem si, že vztahy zdejších Světlých a Temných nebyly vždy tak idylické jako dnes. Událostí chmurných, krvavých i víc než strašlivých bylo v těch dějinách dost a dost. Dospěl jsem ale k názoru, že konfrontace mezi Světlými a Temnými se tu čas od času vyostřovala v duchu zákonitostí, o nichž jsem neměl ani tu nejmenší představu. Lidé se tu třeba vyloženě vyvražďovali, ale hlídky zachovávaly zdvořilou neutralitu. Zato v časech Chruščeva a v prvních letech Brežněvovy vlády po sobě Světlí a Temní šli s neuvěřitelnou zavilostí. Právě v této době zahynuli tři zdejší nejvyšší mágové - dva z Denní hlídky a jeden z Noční. Po této válce také značně prořídly řady mágů první a druhé kategorie na obou stranách konfliktu.
Pak se ale vše uklidnilo - jako by se proslulá stagnace let osmdesátých rozšířila dokonce i na Jiné. Od té doby jejich vztahy poznamenává jakási líná ospalost, již jen tu a tam naruší drobné vzájemné posměšky a poťouchlosti. Otevřená nepřízeň v tom ale není.
"To se nelíbilo třeba Ališerovi," poznamenal Timur. "Je ještě v Moskvě?"
Moc mě potěšilo, že se debata stočila právě tímto směrem, a horlivě jsem přikývl.
"Ano. Je v naší hlídce."
"Jak se mu daří?" otázal se téměř obřadně Nodir. "Slyšeli jsme, že už to dotáhl na čtvrtou kategorii."
"Prakticky na třetí," řekl jsem. "Ale to vám nakonec řekne sám. Přiletěl se mnou, ale nejdřív se utíkal

podívat někam ke známým."
Bylo vidět, že tahle novina mé hostitele příliš nepotěšila. Timur i Nodir mi teď připadali ne snad zaskočení, ale v každém případě rozpačití. Valentina Iljinična zakroutila hlavou.
"Asi jsem vás moc nepotěšil, co?" zajímalo mě. Láhev, kterou jsme společně vypili, by je mohla přimět k upřímnosti. "Vysvětlete mi, o co tu jde. Proč se k Ališerovi chováte tak divně? Protože jeho otec byl devona?"
Podívali se po sobě.
"Tady nejde o to, kdo byl jeho otec," ozvala se jako první Valentina Iljinična. "Je to dobrý mládenec. Jenom… příliš ostrý."
"Že by?"
"Možná se v Moskvě změnil," poznamenal Timur. "Ale co já vím, všude a vždycky se nejdřív hrne do boje. Ten by se býval potřeboval narodit do jiný doby."
Zamyslel jsem se. Je pravda, že v naší hlídce dával Ališer zásadně přednost práci v terénu. Potyčky či zadržení provinilců se téměř vždy odehrávaly za jeho asistence…
"No… u nás je to asi přirozenější," uzavřel jsem to nakonec. "Moskva je velký město a život je tam prostě hektičtější. Ale řek bych, že Ališerovi se po rodných místech stýská."
"Ale ne, my jsme samozřejmě rádi, že přijel!" vzpamatovala se Valentina Iljinična. "Už je to hodně dlouho, co jsme ho neviděli. Nemám pravdu, chlapci?"
Chlapci přikývli s horlivostí, jíž se moc věřit nedalo. Z kuchyně se dokonce ozval Murat, který důrazně zavolal, jak moc už by chtěl Ališera vidět.
"A co ten Afandi, už tu bude?" zeptal jsem se, abych se od choulostivého tématu odpoutal.
"Opravdu," podívala se na hodinky Valentina Iljinična. "Už jsou dvě pryč…"
"Dyť je už dávno tady," hlásil z kuchyně Murat. "Zametá dvůr, koukám na něj oknem. Asi čeká, až mu řeknem, aby uvařil plov…"
Nodir kvapně přešel ke dveřím, otevřel je a zavolal:
"Afandi! Co to děláš?"
"Zametám," odpověděl důstojně pátý pracovník samarkandské Noční hlídky. Soudě podle hlasu bylo jasné, že na světě už je opravdu tři sta let a tomu že odpovídá i jeho fyzický stav.
Nodir se otočil a omluvně rozhodil rukama:
"Afandi, pojď dovnitř, máme tu hosta!"
"Já vím, že máme hosta. Proto zametám."
"Ale ten host už je tady, Afandi. Tak proč uklízíš na dvoře?"
"Hlavně mě neuč, jak se mám starat o hosty, Nodire! Když je host ještě venku, je třeba uklízet v domě. Ale jakmile se ocitne v domě, je třeba poklidit i venku."
"Jak myslíš, Afandi!" usmál se trochu uštěpačně Nodir. "Ty to musíš vědět líp. No a my budeme zatím pít koňak a jíst ovoce."
"Počkej, Nodire!" ozval se znepokojeně Afandi. "To by bylo vůči hostu nezdvořilý, kdybych s ním nepojedl u jednoho stolu."
Za okamžik už stál ve dveřích. Vypadal jednoduše hrozně. Na nohou měl maratónky bez šněrovadel a oblečený byl do starých džínsů, přepásaných sovětským vojenským řemenem, a bílé nylonové košile, která měla každý knoflík jiný. Nylon je hodně trvanlivý materiál. Ta košile musela být stará tak dvacet třicet let. Sám Afandi byl ovšem hladce vyholený (i když kousíčky novinového papíru, jimiž si zalepil šrámy na bradě a krku, naznačovaly, že ho to stálo hodně úsilí), na pohled asi tak šedesátiletý holohlavý dědouch. Afandi spokojeným pohledem obhlédl stůl, opřel dlouhé koště o veřej dveří a přiskočil ke mně:
"Zdráv buď, vážený! Kéž se tvá Síla rozhojňuje jako žár mladíka, svlékajícího ženu! Kéž se dostane až někam na druhou nebo možná i na první kategorii!"
"Náš host je nejvyšší mág, Afandi," poznamenala tlumeně Valentina Iljinična. "Tak proč mu přeješ druhou kategorii?"
"Mlč, ženo," pronesl Afandi, pustil mou ruku a posadil se ke stolu. "Copak nevidíš, jak rychle se mé popřání splnilo, a jak vrchovatě?"
Hlídkaři se zasmáli. Byl to ale dobromyslný smích. Proskenoval jsem si Afandiho auru a pochopil jsem,

že v samarkandské hlídce se ocitl v roli kašpara. Ovšem kašpara oblíbeného, jemuž je třeba vše odpustit - a běda tomu, kdo by mu snad chtěl ublížit!
"Děkuju za dobrý slovo, otče," řekl jsem. "Máte pravdu - když vy někomu něco popřejete, tak se to hned splní."
Stařík pokýval hlavou a s rozkoší si hodil do úst půlku broskve. Zuby měl dokonale zdravé a pokud snad svému zevnějšku velkou váhu nepřikládal, pak tento orgán naopak považoval za velice důležitý.
"Jsou to tu samí mlíčňáci," zamumlal. "Určitě tě ani pořádně neuvítali. Jak se jmenuješ, dobrý muži?"
"Anton."
"Já jsem Afandi. Což znamená mudrc," a starý pán přejel po ostatních přísným pohledem. "Nebýt mé moudrosti, síly Tmy - nechať zhynou v křečích a shoří v ohni pekelném - by už dávno vysály jejich malé sladké mozečky a sežvýkaly jejich velká tuhá játra!"
Nodir s Timurem se rozchechtali.
"Tvrdý játra bych pochopil," řekl Nodir, znovu dolévající koňak. "Ale jaks to myslel s těma sladkýma mozkama?"
"Inu proto, že vědění je trpké, kdežto hloupost a zabedněnost sladká!" hodil do sebe hned po broskvi sklenku koňaku Afandi. "Jářku! Co to děláš, ty hlupáku?!"
"A co jako?" zadíval se na stařík tázavě Timur, který se právě chystal na hrozen vína.
"Ke koňaku nelze přikusovat hrozny!"
"A proč?"
"Protože to je totéž jako vařit kůzlátko v mléku jeho matky!"
"Jen Židi nevařej kůzlátko v mlíce, Afandi!"
"A ty snad ano?"
"Ne," zarazil se Timur. "A proč taky v mlíce…"
"No vidíš, tak koňak vínem laskavě nezajídej!"
"Znám vás teprve tři minuty Afandi, ale už jsem od vás vyslechl tolik moudrostí, že je budu přebírat aspoň měsíc," vmísil jsem se do hovoru, abych upoutal jeho pozornost. "Do Samarkandu mě poslal moudrý Geser. Žádal mě, abych tu pátral po jeho starém příteli, který se kdysi jmenoval Rustam. Neznáte ho náhodou?"
"Samozřejmě znám!" přikývl Afandi. "Kdo je to Geser?"
"No tak, Afandi!" okřikla ho Valentina Iljinična. "To přece není možné, že bys nikdy neslyšel o velkém Geserovi!"
"Geser…," pronesl zamyšleně děda. "Geser, Geser… A není to ten bílý mág, který kdysi v Binkentu pracoval jako zlatník?"
"Ale Afandi! Jak si můžeš plést velkého Gesera s nějakým zlatníkem?!" Šéfka samarkandské Noční hlídky byla šokována.
"Ach ano, Geser!" zakýval Afandi hlavou. "Jistě, jistě! Oldžibaj, přemožitel Sotona, Lubsana a Gulkara. Kdo by ho neznal, starého Gesera?"
"A kdo asi zná starého Rustama?" zasáhl jsem do debaty, dřív než se Afandi ponoří do výčtu Geserových hrdinských skutků.
"Já," prohlásil hrdě starý pán.
"Hlavně prosím tě nepřeháněj, Afandi," požádal ho Timur. "Náš host by se s ním nutně potřeboval setkat."
"To bude těžké." Veškeré Afandiho pitvoření bylo najednou to tam. "Rustam odešel od lidí. V Samarkandu ho naposledy viděli před deseti lety. Jenže od té chvíle už s ním nikdo nemluvil, nikdo…"
"A jak o Rustamovi víte vy, Afandi," nevydržel jsem to. Kdybych stále neměl na mysli Naděnčina slova, byl bych teď přesvědčen, že mi ten chvástavý stařec věší bulíky na nos.
"To už je dávno," povzdechl si. "V Samarkandu tehdy žil jeden děda, úplně hloupý, asi jako tihle cucáci. Šel po městě a plakal, protože neměl co dát do úst. A najednou přímo proti němu kráčí mohutný bohatýr, jehož oči zářily a čelo nad nimi bylo vysoké a moudré. Pohlédl na starce a povídá: ‚Proč jsi tak smutný, dědečku? Copak ty nevíš, jaká v tobě dříme síla? Jsi přece Boškača! Jiný!' Bohatýr se ho dotkl rukou a stařec náhle získal sílu i moudrost. A bohatýr řekl: ‚Věz, že tvým učitelem se stal sám velký

Rustam.' Takováhle věc se mi přihodila před dvěma sty padesáti lety!"
Soudě podle všeho ostatní hlídkaře tohle vyprávění ohromilo stejně jako mě. Ve dveřích do kuchyně strnul Murat a Timur zase rozlil koňak, dolévaný do sklenek, rovnou na stůl.
"Takže tebe inicioval Rustam, Afandi?" zeptala se ho Valentina Iljinična.
"Už jsem všechno řekl a moudrému by to mělo stačit," prohlásil stařík a vzal si od Timura sklenku.
"Kdežto hloupému to můžeš vykládat horem dolem, a stejně neporozumí."
"A proč jsi nám to všechno neřekl dřív?" užasl Timur.
"Protože nebyl důvod."
"Žák si vždycky může povolat svého učitele, Afandi," řekl jsem.
"Máš úplnou pravdu," pronesl starý muž naprosto vážně.
"A já se s Rustamem potřebuju setkat."
Afandi si povzdechl a lišácky si mě změřil pohledem:
"Ale potřebuje se taky Rustam setkat s tebou?"
Už jsem měl těch východních ornamentálních kliček plné zuby. Že by se takhle chovali i mezi sebou, v soukromí? ‚Ohřála jsi mi tu placku, ženo?' - ‚Ó, můj manželi, cožpak ti placku vrchovatě nenahradí mé horké objetí?'
Pochopil jsem, že už se asi neudržím a vybafnu něco, co bych si jako host, jehož tu uvítali tak srdečně, dovolit neměl. Naštěstí se ale ozvalo lehké zaklepání na dveře a do místnosti vstoupil Ališer.
Jeho tvář se mi nechtěla ani trochu líbit. Kdyby býval byl smutný, nepřekvapilo by mě to. Mohl docela klidně zjistit, že jeho školní láska se už dávno vdala, porodila pět dětí, ztloustla a na něj dávno zapomněla - to všechno jsou pro zármutek víc než pádné důvody.
Jenže Ališer byl spíš něčím rozrušený:
"Ahoj," pozdravil své bývalé kolegy, jako by se s nimi rozloučil teprve včera. "Máte problémy."
"Kde?" zeptal jsem se.
"Přímo za plotem."

Kapitola třetí

Po zkušenostech z Edinburghu jsem měl něco podobného očekávat.
Jenže já nebyl v patřičném střehu. Ulice tonoucí v zeleni, zurčení vody v parcích, hlučná orientální tržiště, přísné kopule mešit, Temní přímo za zdí i nebezpečná pohostinnost Světlých ze Samarkandu - to vše bylo naprosto jiné než zkušenosti ze Skotska. Připadalo mi, že hlavním problémem nebudou další lidské pletichy, ale jak najít starého mága.
Dům obklíčila asi tak stovka lidí. Viděl jsem mezi nimi jak policisty, tak dosti slušně vyzbrojené mládence z místních jednotek zvláštního určení, ale mimo to i uhrovité mládenečky, neobratně svírající samopal. Síly, nasazené na naše zatčení, byly opravdu hodně různorodé. Zřejmě to bylo všechno, co se poblíž dalo pro podobný účel zmobilizovat.
To všechno by ale za normálních okolností nestálo za řeč. Dokonce i Ališer sám by dokázal svou vůli vnutit ne jedné, ale hned dvěma stovkám lidí.
Jenže každý z těch, kteří nás obklíčili, byl vybaven ochranným kouzlem.
Každý Jiný je schopen chránit před magickými vlivy jak sebe, tak jiné. A na to, abyste ochrannými zaklínadly vybavili sto lidí, vlastně ani nijak zvlášť vysokou kategorii nepotřebujete. Jde o to, že magie, ovlivňující lidské vědomí, je sama o sobě prostá a nijak velké úsilí nevyžaduje. Zkrátka a dobře - magie, jíž si podřizujeme lidský rozum, je srovnatelná spíš s nožem než s granátometem. Takže proti ní nepotřebujete tankový pancíř, postačí neprůstřelná vesta z kevlarových vláken. Kdybych udeřil čistou Silou v podobě fireballů, Bílého kopí nebo Ohnivé stěny, snadno bych do základů vypálil celou městskou čtvrť. K ochraně by v takovém případě bylo zapotřebí stejně výkonných a silných amuletů a kouzel.
Jenže na to, abych podřídil tyto útočníky své vůli a donutil je k rozchodu, musel bych každého z nich jeho ochranného kouzla zbavit. A to rozhodně není jednoduché. Štítů mentální ochrany existují desítky a já nevěděl, který z nich byl uplatněn v tomto případě. Nejpravděpodobnější bylo (alespoň já osobně bych to tak udělal), že každý individuální Štít byl zkombinován ze dvou až tří náhodně vybraných zaklínadel.

Takže jeden vojáček měl dejme tomu kombinaci Štítu a Sféry klidu. Dalšímu zase mohli namíchat Sféru odmítání, Ledový krunýř a Bariéru vůle. A tak dále.
A my abychom každého z nich prohmatávali zvlášť! A ještě na poměrně velkou vzdálenost…
"Někdo mě sledoval," vysvětlil Ališer, zatímco já stál u okna, kryl se svou vlastní Sférou odmítání a zkoumal ozbrojence, kteří nás uzavřeli do pasti. "Ani nevím, jak to udělali, ale pověsili se na mě hned u letiště. Neustále jsem měl pocit, že je mi někdo v patách, ale nezpozoroval jsem nikoho. A pak, když… jsem odcházel od známých, tak se mě pokusili zadržet. Bylo jich asi dvacet. A mezi nimi ani jeden Jiný! Pokusil jsem se jim zmizet za nějakým kouzlem, ale oni mě viděli dál!"
Mě teď taky viděli. Určitě ne všichni, ale někteří vojáci mě i přes magická opatření zpozorovali. To znamená, že kromě obranných kouzel je někdo vybavil i pátracími schopnostmi. Mohlo to být Oko srdce, Jasný pohled, Skutečný zrak… také v tomto ohledu je arsenál magických prostředků hodně bohatý. Vždyť Světlí i Temní vymýšlejí prostředky, jak jeden na druhého vyzrát, už tisíce let.
No vida, a teď se to obrátilo proti nám.
"Jak jsi jim utekl?" zeptal jsem se od okna.
"Šerem. Jinak to nešlo…" Ališer na okamžik zaváhal. "Jenže tam už na mě taky čekali. Ve druhé vrstvě na mě někdo číhal. Tak jsem zase rychle vyskočil ven."
"Kdo na tebe číhal? Světlej nebo Temnej?"
Ališer namáhavě polkl a nejistě se usmál:
"Zdálo se mi, že to byl dev."
"Nesmysl," řekl jsem, ale mnohem raději bych býval sprostě zaklel. "Devové neexistujou."
"V Moskvě ne, ale tady u nás ano," pronesl přesvědčeně Timur. Pak si povšiml mého pohledu, který se významně zabodl do dveří vedoucích k Temným. "To nebyli oni, Antone, věřte mi! Oni nemaj důvod na nás útočit, a ještě ke všemu za pomoci lidí! Dyť by jim Inkvizice utrhla hlavu!"
Přikývl jsem. Že bych snad měl podezírat samarkandskou Denní hlídku, mě ani nenapadlo.
"Spojte se s Taškentem!" zavelel jsem. "Ať je zastavěj!"
"Jak to myslíš?" nepochopil Timur.
"Normálně, po lidsku! Ať zajistěj telefonáty ministrů obrany a vnitra! A rychle zavolejte taky na Inkvizici!"
"Co tam mám říct?" zeptala se věcně Valentina Iljinična, která už držela v ruce starý mobil.
"Řekněte jim, že jsme se ocitli v kritický situaci. Že tu došlo k porušení Velký dohody v oddílu alfa. Poskytnutí informací o Jiných lidem, zatažení lidí do souboje hlídek, nezákonný užití magie, nezákonný šíření magie, porušení smlouvy o dělbě pravomocí… Je to zkrátka porušení základní přílohy k Dohodě v bodech jedna, šest, osm, jedenáct a čtrnáct přílohy. To by snad mohlo stačit."
Místní šéfka už telefonovala. Znovu jsem vyhlédl ven. Vojáci se přikrčili za plotem a čekali. Z čeho asi má ten dům stěny? Jestli jsou opravdu jen z hlíny a lisovaného rákosí, tak jimi kulky projdou jako papírem…
"Tos ale řekl nádherně!" ozval se zničehonic Afandi. Dál seděl za stolem a s chutí žvýkal salám. Pohár měl znovu plný a láhev od koňaku byla naopak prázdná. "Porušení základní přílohy k Dohodě! Teď už je vše jasné, naprosto jasné! Rozkazuj, veliteli!"
Odvrátil jsem se od něj. Ten, v něhož jsem vkládal největší naděje, je nakonec hloupý jako devona před setkáním s Geserem…
"Musíme ustoupit, mládenci," řekl jsem. "A nezlobte se, že to takhle dopadlo."
"Copak vy je nedokážete rozehnat?" otázal se s krotkou nadějí v hlase Nodir.
"Zabít je dokážu třeba teď hned. Ale rozehnat ne."
Na spojovací dveře s kanceláří Temných kdosi začal zoufale bušit. Timur k nim přistoupil, na něco se zeptal a otevřel. Do naší místnosti vběhli dva službukonající Temní. Soudě podle zaskočeného výrazu v jejich tvářích si obklíčení všimli teprve teď a bažili po tom, aby jim někdo vyložil, co se to tu děje.
"Co to děláš, Světlý?" zaúpěl ten starší. "Na co jsi sem přived lidi?"
"Ticho!" zvedl jsem ruku. "Mlč!"
Naštěstí měl dost rozumu na to, aby mě poslechl.
"Na tuto situaci se v zásadě vztahuje bod jedna přílohy k Velký dohodě," řekl jsem. Afandi hlasitě

zasupěl. Bezděky jsem po něm loupl očima, ale dědek do sebe jen obrátil plný pohár koňaku, prudce dýchal a tiskl si dlaň k ústům. Tak jsem pokračoval: "Někdo zřejmě informoval lidi o naší existenci. Přesně podle Pražský úmluvy se jako nejsilnější Jinej v daný situaci ujímám velení nad všema dalšíma Jinýma. Nad úplně všema!"
Mladý Temný pohlédl na staršího. Ten se zaškaredil, ale přikývl a řekl:
"Čekáme na vaše rozkazy, nejvyšší."
"Obě hlídky se budou okamžitě evakuovat," řekl jsem. "Veškerý dokumenty a magický artefakty zničit. Dejte se do toho."
"A jak má ten ústup vypadat?" zeptal se mladý Temný. "Vybudujeme Štíty?"
Zamyslel jsem se:
"Obávám se, že mají očarovaný střelivo. Ustupovat se bude výhradně šerem."
"Ó, Afandi už v šeru byl!" vyřkl velmi nahlas dědek. "Afandi umí chodit šerem!"
"Ty půjdeš se mnou a s Ališerem, Afandi!" nařídil jsem mu. "A ostatní…"
Ališer na mě znepokojeně pohlédl a jen rty pronesl:
"Dev…"
"Ostatní nás budou krýt," pokračoval jsem.
"A proč vůbec?!" rozčílil se mladý Temný. "My přece…"
Máchl jsem paží - a kverulant se svalil na zem, zkroutil se bolestí a přitiskl si ruce k břichu.
"Protože jsem to nařídil," vysvětlil jsem mu a bolesti ho zase zbavil. "Protože já jsem nejvyšší a ty jsi pátá kategorie. Už tomu rozumíš?"
"Rozumím." Možná tomu nebudete věřit, ale v jeho hlase nezazněl ani stín rozhořčení. Prostě se pokusil prosadit práva, která v tuto chvíli neměl, byl za to potrestán a naopak uznal mé právo silnějšího. Později samozřejmě napíše celou náruč stížností Inkvizici. Teď ale bude poslouchat.
Ostatní hlídkaři už mezitím rychle likvidovali dokumentaci. Starší Temný zatím pracoval sám, ale jak se zdálo, měl všechno dokonale pod kontrolou, ničivá kouzla byla všude, kde bylo třeba, zřejmě připravená předem - z klíčové dírky sejfu už se valil dým a lejstra na stolech se kroutila, rychle žloutla a rozpadala se na prach. Světlí zase všechno pálili, a to s viditelnou chutí. Timur přímo před mýma očima vtlačil do jejich trezoru skrz kovovou stěnu fireball a nechal ho tam explodovat.
"Nějak o nich není nic slyšet," začal si dělat starosti Ališer. "A to přece už musejí vidět kouř…"
Však ho taky uviděli. Ozval se hlas, zesílený policejním megafonem, a silně pochýlenou ruštinou po nás začal žádat:
"Teroristé! Složte zbraně a po jednom začněte vycházet z domu ven! V opačném případě zahájíme zteč!"
"To je ale blábol…," vydechla rozhořčeně Valentina Iljinična. "Tak oni z nás udělají teroristy…"
Vzápětí Ališer odskočil od okna, jehož sklo se řinčivě vysypalo do místnosti. Na podlahu dopadl malý kovový válec, který se rychle otáčel.
"Ústup!" rozkázal jsem ještě jednou a vnořil se do šera. Po tom samarkandském horku byl chlad první hladiny docela příjemný.
Vzápětí se šedá mlha kolem prudce rozzářila. O tom, jak oslnivé muselo to světlo být v normálním světě, jsem raději nechtěl ani přemýšlet. Příšerné vřeštění, které granát způsoboval, do šera naštěstí neproniklo. Nikdy by mě bývalo nenapadlo, že tenhle světlozvukový granát jednotek pro zvláštní účely může být tak strašlivě účinný i proti Jiným. Společně se mnou se do šera dokázala dostat jen Valentina Iljinična - tady získala podobu mladé, urostlé, asi tak třicetileté ženy.
Ostatní hlídkaři se bezmocně plácali po místnosti - někdo se snažil protřít si oči, jiný si zase zacpával uši. Světlozvukový granát paralyzuje tak na deset až dvacet vteřin, což znamenalo, že do šera se teď ani jeden z nich nedostane.
"Jdi klukům pomoct!" křikl jsem na Valentinu a sám se vrhl ke dveřím. Rozrazil jsem je - samozřejmě ne v reálném světě, ale jen v šeru - a vyhlédl ven.
No jistě, útok už začal. Nebyl sice moc koordinovaný, zato masivní - ke vchodu už se hnala asi desítka elitních policistů, kdežto vojáčci za plotem začali ostřelovat okna. Jak už jsem říkal, ta zteč byla dost chaotická, jako ostatně vždy, když si něčí moudrá hala vymyslí společnou akci armády, policie a jednotek zvláštního určení. Jeden z mužů ženoucích se ke dveřím doslova před mýma očima doširoka

rozhodil ruce a upadl s kulkou v zádech. Nejspíš se to v jeho případě odbyde pár modřinami, protože všichni útočící na sobě měli neprůstřelné vesty.
Horší bylo, že několik těch střelců zahájilo mířenou palbu přímo po mně. Což vypadalo buď na Jasný pohled nebo na Skutečný zrak. A což bylo velice, velice vážné. A kulky byly očarované vskutku důkladně - nejenže existovaly zároveň v reálném světě i v první vrstvě šera, ale přímo v sobě nesly i smrtící kouzlo!
Sehnul jsem se k zemi - nepřítel naštěstí nebyl zrychlený a výhodu bleskurychlého pohybu jsem si tedy podržel. Mávl jsem rukou a přiměl Sílu, aby jemně odstřikovala z mých prstů na zem. Do hlíny zabušil ohnivý déšť, vytvářející před útočníky stěnu plamenů a dýmu. Tak co, hoši, jestlipak jste odhodláni projít i ohněm?
Nebyli. Zastavili se (vyjma jednoho, který byl až příliš rychlý takže na okamžik strčil hubu do ohně, ale okamžitě zavyl a uskočil zpátky), ustoupili a začali zvedat hlavně samopalů.
Na jejich palbu jsem přirozeně nečekal. Vtrhl jsem zpět do domu, cestou jsem fireballem zničil problematickou tabulku s nápisem Noční hlídka. V krvi mi kvasil adrenalin.
Tak válka, pánové? Výborně, zahrajeme si na válku!
Dveře jsem uzavřel na Absolutní závoru (zaklínadla tohoto jména jsou vlastně dvě, ale to druhé si s neživými předměty neporadí). Celou stěnu jsem rychle potáhl lehkým Štítem, který dokáže palbě z automatických zbraní odolávat tak pět minut. Útočníci si samozřejmě po chvíli museli povšimnout, že něco není v pořádku, jenže ustoupit naprosto nenápadně už jsme v téhle chvíli nemohli.
Do šera jeden po druhém vstoupili oba Temní, kteří stáli k výbuchu granátu zády. Ten starší hodlal okamžitě rozbít okenní sklo, ale v tom jsem mu zabránil.
"Co máš v úmyslu?"
V děsivém úsměvu na mě vycenil dlouhé zahnuté zuby. Tak vida - obyčejný, docela slabý mág, a on si dokáže vypěstovat něco takového!
"Jen ať se podělaj. Aspoň trošku."
"Tak jo," přikývl jsem. "Ale ne tady, běž krejt vaši stranu domu!"
Do šera vstoupil Timur a hned po něm Ališer, který za sebou táhl Murata. Jedině Nodir si ještě stále protíral oči a nic neviděl - právě na něj granát zaúčinkoval nejvíc.
"A teď pro Afandiho, Ališere!" křikl jsem.
Přistoupili jsme k dědkovi, který dál seděl na židli a pokoušel se pít koňak přímo z hrdla ještě nenačaté láhve.
"Až řeknu dva," zavelel jsem. "Raz, dva…"
Oba jsme vyskočili ze šera, uchopili Afandiho v podpaží a zvedli ho ze židle. Volnou rukou jsem ještě stihl zachytit řemen své cestovní kabely a přehodit si ji přes rameno. V uších nám duněly dávky ze samopalů, cvakaly kulky, odrážející se od Štítu, za okny se pohupovaly mohutné rudé plameny. Stařík se obratným pohybem ještě stihl zmocnit láhve a svůj doušek urvat - přesně ve chvíli, kdy jsme ho vtahovali do šera.
"Ale no ták!" zvolal zklamaně. Láhev totiž zůstala v reálném světě a Afandiho hrst byla prázdná. "Taková dobrota, a přijde nazmar!"
"My teď máme jiné starosti než ty vaše dobroty, dědečku," pronesl Ališer s trpělivostí, jakou bych od něj v tuhle chvíli nečekal. "Útočí na nás nepřítel, musíme pryč!"
"Nepříteli se nevzdáme!" zvolal bodře Afandi. "Do boje, vpřed!"
Konečně se v šeru objevil i Nodir. Obhlédl jsem své improvizované vojsko: čtyři slabí Světlí, dva slabí Temní, Ališer, který už se osvědčil v šarvátkách v Moskvě, a konečně jako čistá přítěž Afandi. No… to nakonec není tak špatné. Dokonce i kdyby se někde poblíž objevili ti nejvyšší, kteří operovali ve Skotsku, bude možné se jim se ctí postavit.
"Ustupujem!" zavelel jsem. "Ty se postaráš o Afandiho, Ališere! Valentina s Timurem vyrazí jako první! A všichni si připravěj Mágův štít!"
Unikali jsme přímo zdí. Ve druhé vrstvě šera už bychom ji vůbec nezaznamenali. V první stále ještě existovala, i když pohyby Jiných jen zpomalovala. Když jste se ale rozběhli, tak se i v první hladině dalo proniknout prakticky jakýmkoli materiálem.

A tak jsme tou zdí prošli. Jedině Afandimu v ní uvízla noha; škubal jí tak dlouho, až ji nakonec dostal ven, ale uvnitř zůstala jedna jeho maratónka. Ta tedy v první vrstvě šera zůstane a několik měsíců tam bude práchnivět. Někteří obzvlášť citliví lidé ji dokonce dokážou periferním viděním zahlédnout…, samozřejmě za předpokladu, že budova zběsilou zteč přežije.
Na straně, kam jsme se dostali, bylo obklíčení o dost slabší než ze strany, odkud začal útok. Na zeď bez oken tu třeštilo oči pět samopalníků, kteří evidentně nechápali, proč tu mají stát. Dva z nich však byli očarovaní natolik, že nás zahlédli. Těžko říct, jak jsme se jim jevili - zda jako obyčejní lidé, kteří prošli zdí, nebo jako stíny. V jejich tvářích jsem však nezaznamenal jedinou známku nějaké přízně - jen strach a odhodlání střílet. Valentina si počínala velmi zdatně - její zaklínadlo se obešlo bez jakéhokoli viditelného efektu, ale zatím spolehlivý kalašnikov v rukou vojáka, co stál proti ní, prostě nevystřelil. To Timur vrhl po dalším fireball a spálil tak hlaveň jeho automatu.
Což neměl dělat.
Jistě, ti dva už střílet nemohli. Jenže jejich spolubojovníci nás sice neviděli, ale ohnivá koule, která vyletěla jen tak z prázdna, si samozřejmě všimli a zahájili palbu. Buď z leknutí, nebo proto, že je to tak učili.
Nejdřív jsem měl dojem, že Timur si nevybudoval Štít. Jedna dávka ho doslova prošila skrznaskrz a já viděl, jak mu kulky vyskakují ze zad. Upadl dozadu a já se teprve teď mohl přesvědčit, že Štít přece jen měl. Slaboučký a jen vpředu, ale měl.
Jenže očarované střelivo jím prošlo. Bylo to přesně totéž jako v Edinburghu!
"Time!" zařval zoufale Nodir a sehnul se ke kamarádovi. "Time!"
To ho zachránilo, protože chaoticky pálící útočníci naštěstí mířili poměrně vysoko a několik dávek tak přeletělo přímo nad jeho hlavou.
Načež udeřil Murat, a já už proti tomu nedokázal zasáhnout.
Tihle slabší Jiní mnoho zaklínadel na vybranou nemají. Provinční mágové, kteří si podobných soubojů moc neužili a opravdu byli i jinak méně výkonní, totálně nebyli připraveni na to, že by proti nim mohli stát lidé.
Murat použil nějakou variantu Bílého meče, kterou jsem popravdě řečeno neznal. Teoreticky by tohle zaklínadlo mělo zabíjet jen Temné Jiné a lidi, kteří se cele přiklonili ke Zlu. Prakticky by však napadený musel být mnich trávící celé dny v modlitbách a pokoře, aby mu nelítostný úder nezpůsobil žádnou újmu. Stačí stín agrese či strachu - a člověk je při útoku Bílým mečem velmi snadno zranitelný.
Nu a v těchhle uzbeckých mládenečcích, navlečených do vojenských uniforem, bylo strachu a agrese věru požehnaně…
Bílá čepel podťala čtyři vojáky jako kosa pšeničné klasy. Přesekla je vejpůl, čímž vyvolala fontány krve a další hrůzné efekty. Pátý voják zbraň odhodil a s děsuplným řevem se dal na útěk. Jeho pohyby se jevily jako hodně rychlé dokonce i při pohledu ze šera - tak byl vyděšený!
Obešel jsem Murata, který strnul na místě. Bílá čepel, čnící z jeho ruky, pomalu tála. Jeho pohled se zdál naprosto klidný, až ospalý. Pohlédl jsem mágovi rovnou do očí a našel v nich odpověď na svou nevyslovenou otázku.
Bylo po všem. Odcházel.
Přidřepl jsem vedle Nodira, uchopil ho za rameno a zatřásl jím:
"Jdem."
Otočil se ke mně a velmi překvapeně řekl:
"Timur je zabitej. Zastřelenej!"
"To vidím. Tak pojď."
Nodir zakroutil hlavou:
"Ne! Přece ho tu nemůžem nechat…"
"Můžeme - a taky ho tu necháme! Těla se nepřítel stejně nezmocní, to roztaje v šeru. Jenže my dřív nebo pozdějc pryč musíme. Pojď."
Nodir znovu zkusil vzdorovat.
"Vstaň. Potřebuje tě Světlo."
Nodir zasténal, ale nakonec poslechl. A vtom jeho oči zavadily o Murata. Nodir prudce zakroutil hlavou, jako by se snažil vytřepat z ní přebytek emocí. Vrhl se k mrtvému a pokusil se uchopit ho za ruku.

Jeho prsty však projely prázdnem. Murat už se také rozplýval v šeru, a to mnohem rychleji, než mizelo tělo Timura. Bílý mág potřebuje opravdu hodně životních zkušeností, aby sám sebe dokázal přesvědčit, že měl právo zabít čtyři lidi. Já bych to asi přestál celkem bez úhony. Murat ne.
"Ustupujem!" zařval jsem a vrazil Nodirovi facku. "Slyšels?!"
Konečně se dal trochu dohromady a vlekl se za mnou - pryč od domu, na který stále ještě útočila armáda a policie a u jehož stěn zůstali ležet dva jeho kamarádi, jeden mrtvý a jeden umírající. Před námi kráčela Valentina a po jejím boku oba Temní. Následoval Ališer, který za sebou táhl poklesléhо a již zčásti vystřízlivělého Afandiho. Smutné procesí jsem uzavíral já s Nodirem.
Zezadu se znovu ozvala střelba, kterou zřejmě vyvolal pokřik jediného vojáka z pětice, který přežil. Znovu jsem k životu vyvolal Ohnivou zeď, načež jsem se neudržel a vyslal jeden malý fireball do starého peugeotu, stojícího u ohrady. Auto vesele zaplápolalo a do čistě orientálního výjevu vneslo i trochu francouzského šarmu.
Ve vzniklém zmatku to pro nás bylo jednodušší. Navíc byl plot kolem sídla obou hlídek v šeru doslova samá díra a sousední dům zmizel docela. Liduprázdnou ulicí jsme doběhli až ke křižovatce a zabočili do stejně úzké uličky, vedoucí k tržišti. Jak se zdá, tady každá cesta dřív nebo později nevyhnutelně dospěje k tržišti… Nodir snad vzlykal, ale možná taky pustě klel. Afandi se neustále ohlížel a překvapeně zíral na boj, který desítky mužů vedly o opuštěnou budovu. V tom zmatku útočníci zřejmě už začali střílet jeden po druhém.
Temní se drželi líp. Valentina Iljinična kráčela mezi nimi a oni ji z obou stran velmi kvalifikovaně, jako zkušení body guardi, jistili. Už jsem si říkal, že jsme pronásledování unikli, jenže to byla chyba, v případě nejvyššího mága dokonce neodpustitelná. Nebo alespoň téměř neodpustitelná.
Šlo o to, že jsem nikdy úplně neuvěřil v existenci místních devů.
Evropská tradice zná golemy. Jsou to bytosti, obvykle vyrobené ze dřeva, hlíny a někdy také z kovu. V Rusku se těm dřevěným říká laskavě buratinkové, i když poslední buratinka shnil už někdy v osmnáctém století. Jak se jim říkalo v dobách, kdy skutečně vznikali, ani nevím. Na seminářích a cvičeních nás učili, jak se dá takový buratinka vyrobit. Bylo to komické a zároveň poučné - dřevěná figurka ožívala, dokázala chodit, plnit jednoduché úkoly a dokonce i mluvit…, jenže během pár minut se zase rozsypala na prach. Aby dřevěný golem vydržel alespoň několik dní, musel být mág opravdu silný a zdatný - jenže k čemu by silný a zdatný mág potřeboval přituplého buratinku? Ještě těžší je vytvořit a oživit železáka, tedy umělou bytost z kovu - vzpomínám si, jak Světa jednou pro Naďušku vyrobila panáčka z kancelářských svorek, jenže ten po třech krocích strnul navždy. Hlína je neuvěřitelně plastická a pro účely oživování velmi vhodná, nehledě k tomu, že v sobě dlouho udrží magii; jenže ani z té už se dnes golemové příliš často nezhotovují.
No a na východě zase mají devy. Přesněji řečeno se dlouho mělo za to, že je měli, ale že teď už nejsou. Byli to vlastně taky golemové, ale nehmotní - říkalo se, že jsou to oživlé chomáče šera či intenzivní víry Síly. Podle legend bylo vytvoření takového deva (jemuž Arabové obvykle říkají džin) jednou ze zkoušek pro mága, který se chtěl dostat mimo kategorie. Deva bylo zapotřebí nejen vytvořit, ale taky si ho podřídit. Někteří uchazeči selhali už v první etapě, ale mnohem smutnější byl osud těch, kteří si neporadili ve druhé části zkušebního úkolu…
Já sám jsem existenci devů pokládal jen za legendu. V nejlepším případě pak za zdařilý experiment starých mágů, který se ovšem v dějinách povedl jednou či dvakrát. Ale už vůbec by mě nenapadlo, že devové mohou existovat i dnes. Jak se zdálo, místní hlídkaři ovšem v jejich existenci věřili.
Na druhé straně ovšem neměli dost Síly na to, aby si povšimli, že se dev blíží.
Mladší Temný, jehož jméno jsem se nikdy nedověděl, najednou zaječel a začal divoce mávat rukama, jako by odrážel jakýsi neviditelný útok. Najednou ho neznámá síla zvedla ze země, zakroužila jím vzduchem a nakonec nechala jeho řvoucí a zmítající se tělo znehybnět ve výšce prvního patra. Celý otřesený jsem sledoval, jak obludná neviditelná dlaň drtí jeho tělo a pomalu spaluje oděv. Řev se změnil v chroptění.
Pak na těle Temného v oblouku naskočila dlouhá a široká krvavá stopa. Ještě okamžik - a překrojené, či spíše překousnuté tělo žuchlo na zem.
"Štíty!" vykřikl Ališer.

Já se ale rozhodl, že svou ochranu posilovat nebudu. Za prvé jsem nevěděl, zda mi proti devovi bude co platná. A za druhé mi bylo jasné, že jediný, kdo se mu může postavit, jsem já.
V následujícím okamžiku už jsem se ocitl v druhé hladině šera.
A ihned jsem ho uviděl.
Mrštné tělo, spředené z proužků ohně a dýmu, skutečně připomínalo pohádkového džina. Pokud jde o barvu, byl převážně šedý, dokonce i plamínky byly spíš černošedé, se sotva postřehnutelným nachovým odstínem. Nohy neměl dev žádné a jeho tělo se směrem dolů zužovalo ve svíjejícího se hada. Země pod ním vydechovala páru, asi jako vlhké prádlo pod žehličkou. Hlava, ruce a dokonce i genitálie, poněkud nemístně čnící z hadí poloviny těla, vypadaly jako lidské. Jedině že to všechno bylo obrovité - dev mohl být vysoký pět, možná pět a půl metru. Oči mu šarlatově žhnuly - a to byl jediný barevný bod jak na devově šedavém těle, tak v celé druhé hladině šera.
Nestvůra si mě taky povšimla, a to právě v okamžiku, kdy jednu obrovitou pracku vztahovala k Valentině. Dev nadšeně zaskučel a s nečekanou mrštností zamířil ke mně. To je ale zvláštní móda, tihle plazi! Ve Skotsku to byl dvouhlavý had, v Uzbekistánu zase polodrak poločlověk…
Pro pořádek jsem po něm nejdřív metnul fireball, ale efektu jsem se nedočkal naprosto žádného, protože kulička plamene s jeho tělem beze stopy splynula. Použil jsem tedy Trojité ostří - dev se jen otřásl, ale ani nezpomalil.
Tak dobře…
Dovolil jsem Síle, aby stékala po mé ruce a vytvořila bílou čepel. Asi mě k tomu inspiroval nedávný Muratův pokus. Rychle se ale ukázalo, že to moc dobrý nápad není - bílý hrot devovým tělem hladce prošel, jenže mu ani v nejmenším neublížil. Na to, abych příčiny neúspěchů zkoumal, nebyl čas. Dev se rozpřáhl, udeřil, ale já naštěstí stačil uskočit. Zato lstivému a nečekanému útoku jeho ocasu už jsem neodolal a vzápětí jsem se kutálel po zemi. Dev se vítězoslavně chechtal a valil se přímo na mě - a já se přitom pořád nemohl postavit na nohy. Nevím proč, ale vůbec jsem se nebál, jen jsem pocítil hnus, protože jsem musel přihlížet tomu, jak se ztopořuje jeho penis. Dev ho jednou rukou stiskl a nebylo jasné, zda hodlá masturbovat, nebo zda mě jím chce praštit jako nějakým ohnivým obuchem. Přece se nakonec nenechám udolat ptákem téhle tupé bestie!!! O Bílý meč už jsem se nepokoušel. Shromáždil jsem v ruce co nejvíc Síly a zaútočil na něj znamením Tanatos.
Dev se opět otřásl a volnou rukou si poškrábal hruď v místech, kam ho můj výpad zasáhl. Za jeho pohybující se dlaní se jako vlasy vlnily pramínky dýmu. Dev se znovu rozchechtal a dál si tiskl úd, který už narostl do velikosti baseballové hole. Na všechny strany kolem sebe šířil žár; nebylo to ovšem živé teplo, ale horký vzduch, asi jako z velkého ohně.
Takže tak strašně tupý asi nebude. Mnohem hloupější jsem já, protože jsem znamením smrti zaútočil na bytost, která je tak jako tak neživá.
"I ty šejtane, pse jeden prašivá, ohavný plode hnisavého hlísta!" ozval se za devovými zády známý hlas. Byl to dědek Afandi, který se neznámo jak sám dostal do druhé hladiny šera! A jako by ani toho nebylo dost, popadl děva za ocas a pokoušel se ho ode mě odtáhnout pryč.
Obluda se pomalu otočila, jako by nebyla s to pochopit, že někdo s ní opravdu zachází tak neuctivě. Dev se přestal škrábat, zaťal pazouru v pěst a ohnal se jí po dědkovi. Ten ho přece zarazí do země až po uši!
Křečovitě jsem se hrabal v chaosu, převalujícímu se v mé hlavě. Probíral jsem všechno, co tam uvízlo v souvislosti s golemy - počínaje prvními semináři a konče Semjonovými vyprávěnkami. Protože i dev je golem. A golema lze zničit! Takže golem…, golemové…, golemové kabalističtí, golemové motivovaní i nemotivovaní, golemové dřevění…, golemové z umělé hmoty jsou nezhotovitelní…, zaklínadla proti golemům… Stop! To mi jednou líčila Olga…, jako umění naprosto neužitečné, ale přitom docela snadné. Jasně, je to jednoduché zaklínadlo, které jen vyžaduje hodně Síly!
"Prach!" zařval jsem a nastavil ruku dlaní proti devovi.
Teď už všechno záleželo jen na tom, zda jsem si správně zapamatoval konfiguraci prstů. Je to palec, posměšně prostrčený mezi ukazovákem a prostředníkem, ale k tomu se navíc rovnoběžně s palcem vztyčí malíček. Ještě že těmi cvičeními s prsty nás kdysi mořili celý měsíc. Každý pianista by nám tuhle schopnost záviděl…
Monstrum znehybnělo. Pak se pomalu otočilo tváří ke mně. Rudé světlo v jeho očích pohaslo. Dev

tenince zaskučel, asi jako štěně, jemuž někdo přišlápl tlapku. Sevření jeho pravičky povolilo, penis odpadl a rozsypal se na snop jisker, asi jako shořelé poleno, které se vykutálelo z ohně. Pak mu začaly odpadat prsty na rukou. Dev už ani neúpěl - teď jen stkal a natahoval ke mně bezprsté pazoury, nad nimiž se bezvládně kymácela oslepla hlava.
"To je zima, co?" řekl Afandi a začal zimomřivě poskakovat. Pak přistoupil k hromádce, která zbyla z děva, natáhl nad ni ruce a ve snaze se zahřát si je začal mnout. Nakonec do popela plivl a zamumlal: "Ó, ty zlořečený synu hříchu a otče vší ohavnosti…"
"Díky, Afandi," řekl jsem mu a zvedl se z ojíněné země. Ve druhé vrstvě byla v tuhle chvíli opravdu strašná zima. Ještě štěstí, že jsem jako zázrakem neztratil svou cestovní kabelu, která se mi dál bezvládně houpala na rameni. Ačkoli… a nebyl tenhle zázrak spíš preventivním dílem Světlaniným? "Děkuju, dědečku. A pojďte odsud, tady to pro vás moc není."
"Já děkuji tobě, velký vojáku," zazářil Afandi. "Tys mi vyjádřil vděk? Na to budu hrdý po celý svůj nesmyslný život. Vždyť mě pochválil sám vítěz nad devem!"
Mlčky jsem ho uchopil za loket a táhl ho do první hladiny. Do zničení deva jsem musel vložit tolik Síly, že pobyt v šeru byl teď obtížný i pro mě samotného.

Kapitola čtvrtá

V čajovně bylo temno a všude špína. U stropu kolem slabých žárovek s pokálenými stínidly bzučely vypasené mouchy. My jsme seděli na umaštěných, kdysi pestrobarevných polopolštářích polomatracích kolem nizoučkého stolku, tyčícího se nad podlahu sotva na patnáct centimetrů. Byl to vlastně normální stůl, ale s uříznutýma nohama. Ubrus na něm byl kdysi taky pestrý, ale teď hlavně upatlaný.
V Rusku by takový podnik okamžitě zavřeli. V Evropě by majitele posadili do kriminálu. V USA by dostal nějakou naprosto přísernou pokutu. No a v Japonsku by se provozovatel něčeho takového styděl tak, že by raději spáchal harakiri.
Zato tak svůdné vůně, jaké se v této malé a dokonale neturistické jídelničce vznášely, jsem nezažil ještě nikde!
Jakmile jsme se zbavili pronásledovatelů, rozdělili jsme se. Temný šel hledat své představené a hlásit jim, co se stalo. Valentina Iljinična s Nodirem se rozhodli, že dají dohromady všechny Světlé, které má zdejší Noční hlídka v záloze, a pak zavolají do Taškentu, kde požádají o posily. Kdežto my s Ališerem a Afandim jsme si chytili taxíka a vydali se do téhle čajovny na kraji Samarkandu, hned vedle trhu.
Zmocnilo se mě podezření, že tržišť je ve městě určitě přes deset; v každém případě jich bude víc než kin a divadel dohromady.
Na tuhle cestu jsem se vyzbrojil zaklínadlem podobnosti a stal jsem se Timurovým dvojníkem. Mladí mágové neznámo proč považují rozhodnutí vzít na sebe podobu nebožtíka za špatné znamení. Pohrůžkou "brzy umřeš" počínaje a varováním "chytneš cizí zvyky" konče. Až by si jeden pomyslel, že zvyky jsou jako blechy, které se po smrti svého pána rozprchnou a hledají někoho, kdo je mu hodně podobný… Já ale nikdy nebyl pověrčivý, a tak jsem se Timurovy podoby chopil bez zaváhání. Stejně jsem potřeboval vypadat jako místní. Evropan by v tomhle podničku vypadal stejně nesmyslně jako Papuánec v ruské vesnici o senoseči.
"Tady se totiž výborně vaří," vysvětlil Ališer polohlasně, když nám všem objednal. Já neuměl uzbecky ani slovo, a tak jsem v přítomnosti mladého číšníka raději mlčel jako hrob. Afandi naštěstí taky: ten jen tu a tam zasupěl, pohladil si pleš a hrdě po mně pokukoval. Význam onoho pohledu byl jasný: To jsme to tomu devovi spočítali! A já jen poslušně přikyvoval.
"To věřím," řekl jsem, když chlapec s objednávkou odešel. U zdi stála obrovská čínská věž s velikánskými chroptícími reproduktory a mihotajícími barevnými světélky. Hrála z kazety jakýsi místní motiv, původně jistě zajímavý, ale beznadějně zprzněný moderní popovou úpravou a kvalitou reprodukce. Zato to řvalo tak, že jsme klidně mohli mluvit rusky, aniž bychom přitahovali překvapené pohledy od sousedních stolů. "Voní to tu pěkně. Jedině že je tu hrozná špína, to se na mě nezlob."
"To není špína," odpověděl Ališer. "Přesněji řečeno je to jiná špína. Uvědom si, že když přijedou cizinci do Ruska, taky štítivě krčí nos - vy tu ale máte svinčík! A přitom to rozhodně není z toho, že by se

neuklízelo! V Rusku jsou prostě jiné půdy a tudíž větší eroze, takže ve vzduchu je víc prachu, který se neustále všude usazuje. Když v Evropě vydrbeš chodník mýdlem, tak aspoň tři dny zůstane netknutý, maximálně tam vítr odněkud přinese kousek papíru. Zato v Rusku můžeš cokoli doslova vylízat do naprostého lesku, ale do hodiny už je na tom stejně znovu prach. No a v Asii je prachu ještě víc, a tak Evropani i Rusové neustále tvrdí: Jaká špína, jaká divokost a nekulturnost! Což není pravda! To je prostě takový kraj! A když to někde krásně voní, tak tam nemůže být špína. V Asii je třeba věřit nosu a ne očím!"
"To je zajímavý," přikývl jsem. "O tom jsem teda nikdy nepřemýšlel. Že by právě proto měli lidi v Asii úzký oči a široký nosy?"
Ališer na mě chmurně pohlédl. Pak se ale křečovitě rozesmál:
"No dobře, tak se pošklebuj. Ale já si to opravdu takhle myslím, Antone. U nás na východě je prostě všechno jinak."
"Dokonce i jiný," přikývl jsem. "Ale v ty devy jsem až do dneška nevěřil, Ališere. Promiň."
"No… Podle tvého popisu to ale nebyl ten, co pronásledoval mě," poznamenal naprosto vážně Ališer. "Ten můj byl menší, ale obratný jako lasička. A měl nohy. Vypadal spíš jako rohatá opice."
"Kéž by se do země propadli, ti zplozenci nezodpovědných mágů, to smetí všehomíra!" zvolal Afandi. "Ale my dva s Antonem jsme toho nemravného ohavu porazili! Kéž bys tak ten boj viděl, Ališere! Ačkoli - ono by asi nebylo dobré, kdyby se člověk tak mladý díval na takovou pornografii…"
"Dědečku Afandi…," začal jsem prosebně. "Já vás zapřísahám!"
"Říkej mi prostě bobo!" přerušil mě.
"A co to znamená?" otázal jsem se podezíravě.
"To znamená dědeček." A stařík mě poplácal po rameni. "Zvítězili jsme spolu nad devy, takže teď jsi něco jako můj vnuk!"
"Afandi bobo," oslovil jsem ho, jak si přál. "Už o tom boji prosím vás nemluvte. Já se docela stydím, že jsem toho deva nedokázal zničit hned."
"Devy!" opravil mě tvrdě.
"Deva, ne?" zeptal jsem se naivně.
"Devy! Byli tam dva! Velký třímal malého v ruce a mával jím sem a tam, sem a tam…"
Afandi povstal a velmi názorně počínání obou devů předvedl.
"Zajisté, statečný bojovníku Afandi," řekl kvapně Ališer. "Byli dva. Anton samou hrůzou toho druhého nezpozoroval. Posaďte se, už nám nesou čaj."
Asi deset minut jsme popíjeli čaj a přikusovali k němu sladkosti. Já rozpoznal jen chalvu, rachatlukum a pachlavu. Veškeré ostatní cukrářské zázraky Orientu pro mě zůstávaly velkou neznámou, což ovšem neznamenalo, že bych si dosytá neužil jejich báječné chuti. Byly tu různobarevné krystaly cukru (a já se pro jistotu nezamýšlel nad tím, čím je asi barvili), klubka tenkých a velice sladkých nití, cosi bílého, podobného chalvě, a taky sušené ovoce. To všechno bylo velice dobré. A taky velice sladké, což pro nás bylo obzvlášť důležité. Když ztratíte hodně Síly, vždycky dostanete chuť na sladké. Co na tom, že jen zacházíme s cizí Silou, již v prostoru prostě přerozdělujeme - to taky není snadné. Glukóza se z krve vytrácí tak rychle, že se můžete docela snadno dostat do komatu. A když se vám to přihodí v šeru, tak vás může zachránit už jenom zázrak.
"Teď přijde šurpa a plov," oznámil nám Ališer, který si naléval už pátou piálu zeleného čaje. "Tady mají jídlo celkem obyčejné. Ale všechno je pravé a nefalšované."
Umlkl a já okamžitě pochopil, na co myslí.
"Zemřeli v boji," řekl jsem. "To se hlídkařům někdy stává…"
"Jenže to byl náš boj," upozornil mě tiše Ališer.
"To byl společnej boj. Což platí i pro Temný. Musíme najít Rustama a v tom nám nikdo nezabrání. Ale Murata je mi líto… Zabil lidi - a pak to nedokázal strávit."
"Já bych to dokázal," řekl tvrdě Ališer.
"Já taky," přiznal jsem se a vyměnili jsme si chápavý pohled.
"Lidi proti Jiným," povzdechl si ztěžka můj parťák. "Pořád tomu nemůžu uvěřit! To je prostě zlý sen! Všechny je někdo očaroval, což musí být práce nejvyššího!"

"Ty nejvyšší jsou nejmíň tři," připomněl jsem mu. "Temnej, Světlej a Inkvizitor. Upír, léčitel a bojovej mág."
"To je snad konec světa," zakroutil hlavou Afandi. "Nikdy by mě nenapadlo, že se do jednoho spolku můžou dát Světlo, Tma a Strach…"
Pohlédl jsem na něj tak pohotově, že jsem ještě stačil zachytit krátký okamžik před tím, než se v jeho tváři znovu usadil ten přitroublý výraz.
"Ale ty vůbec nejsi tak hloupej, jak se děláš, Afandi," řekl jsem tiše, ale důrazně. "Proč ze sebe děláš senilního dědka?"
Afandi se chvilku jen usmíval, ale pak zvážněl:
"Pro slabého je vždycky lepší vypadat jako pomatenec, Antone. Jen silný si může zároveň dovolit být i chytrý."
"Ty ale nejsi tak slabej, Afandi. Dostal ses až do druhý hladiny a vydržels tam pět minut. Máš na to nějakej trik?"
"Rustam měl plno všelijakých tajemství, Antone."
Ještě dlouho jsem si ho prohlížel, ale jeho tvář zůstávala neproniknutelná. Pak jsem pohlédl na Ališera, který vypadal zamyšleně.
Že by nás v tuhle chvíli napadlo oba totéž?
Nejspíš ano.
Že by Afandi byl ve skutečnosti Rustam? Že by ten připitomělý dědek, co už desítky let poklízí kancelář a dvůr jedné provinční hlídky, byl ve skutečnosti jeden z nejstarších mágů světa?
Možné je všechno. Cokoli. Říká se, že s přibývajícími léty se každému Jinému mění i nátura, že se zjednodušuje a na povrch se dostává jeden charakteristický rys. Prohnaný Geser si vždy potrpěl na intriky, tak intrikaří až do teď. Foma Lermont, který vždy snil o klidném a pohodlném životě, se stará o svou zahrádku a je majitelem a správcem turistické atrakce. Kdežto Rustam, pokud byl od mládí povahou tajnůstkář, by se zase klidně mohl dožít totální paranoi a ukrývat se v podobě ubohého, pomateného starce…
Ale pokud tomu tak je, on nic podobného nepřipustí, ani kdybych takový dohad vyslovil nahlas. Naopak - jen se rozesměje a znovu spustí obehranou písničku o svém učiteli… A přitom přece vůbec neřekl, že by ho inicioval právě Rustam! Vylíčil tu historku ve třetí osobě. Rustam, hloupý dědek, iniciace… A na místo hloupého dědka si přece Afandiho dosazujeme my sami!
Znovu jsem si starého muže prohlédl a má zjitřená obrazotvornost už byla ochotna hledat v jeho pohledu orientální prohnanost, chorobné tajnůstkářství a dokonce i sklon k poťouchlosti.
"Já musím… mluvit s Rustamem, Afandi," řekl jsem a zároveň se snažil co nejpečlivěji volit slova. "Je to moc důležitý. Geser mě poslal do Samarkandu, abych Rustama našel a jako jeho starého přítele ho požádal o radu. Jen o radu!"
"Staré přátelství je pěkná věc," přikývl Afandi. "Moc pěkná! Když opravdu je. Ale já slyšel, že se Rustam s Geserem pohádali. A to tak strašlivě, že Rustam za Geserem plivl a řekl, že ho na uzbecké zemi nechce už nikdy vidět. Jenže Geser se rozesmál a prohlásil, že v tom případě Rustamovi nezbývá nic jiného než si vypíchnout oči. Na dně láhve starého dobrého vína se může usadit hořký kal, a čím je víno starší, tím je kal trpčí! Tak se i ze starého přátelství může zrodit moc a moc těžký pocit křivdy!"
"Máš pravdu, Afandi," řekl jsem. "Ve všem, co jsi řek. Ale Geser mi prozradil ještě jednu věc. Stalo se, že musel Rustamovi zachránit život. Sedumkrát. Kdežto Rustam jemu život zachránil jen šestkrát."
Přinesli nám šurpu a u stolu se rozhostilo ticho. Afandi však zůstal s pevně sevřenými rty sedět i poté, co chlapec odešel. Tvářil se tak, jako by v duchu něco počítal.
Podívali jsme se s Ališerem na sebe a on lehce kývl hlavou.
"Řekni mi, Antone," pronesl nakonec Afandi. "Dejme tomu, že tvůj přítel je smutný, protože od něj odešla jeho milovaná žena… Je tak smutný, že se rozhodne odejít ze života… A ty k němu přijdeš, měsíc u něj žiješ, od rána do večera s ním piješ víno, nutíš ho chodit na návštěvy a vyprávíš mu, kolik jiných krásných žen je všude kolem… Dá se o něčem takovém říct, že jsi tím tomu dotyčnému zachránil život?"
"To záleží na tom, jestli ten přítel opravdu chtěl kvůli ženě odejít ze života," usoudil jsem opatrně.

"Každýmu muži, kterej něco takovýho zažil, se chvílema zdá, že už nemá proč žít. Jenže jen málokdy se stane, že by si ten chlap nakonec skutečně vzal život. Jedině že by to byl nerozumnej holobrádek."
Afandi na to nijak nereagoval.
A v mé kapse - jako by čekal právě na tuhle pauzu - se ozval mobil.
Vylovil jsem ho s naprostou jistotou, že to nemůže být nikdo jiný než Geser, jemuž je třeba hlásit, co se tu stalo, nebo Světlana, která vytušila, že něco není v pořádku. Jenže na displeji se žádné jméno ani číslo neobjevilo - jen se rozzářil rovnoměrnou světlou šedí.
"Haló!" ozval jsem se.
"To je Anton?" zeptal se nějaký známý hlas s lehkým pobaltským přízvukem.
"Edgare!" vykřikl jsem potěšeně. Normální Jiný by asi z Inkvizitorova telefonátu velkou radost neměl - tím spíš, je li ten Inkvizitor bývalý černý mág. Jenže tohle byla situace až příliš nestandardní. To už je lepší Edgar než nějaký neznámý vyznavač rovnováhy, ověšený amulety od hlavy až k patě a pátrající vždy a všude po zločinu.
"Ty jsi v Samarkandu, Antone." Edgar se jako obvykle neptal, ale konstatoval. "Co se to tam děje? Naši už natahují portál z Amsterdamu do Taškentu."
"Proč do Taškentu?" nechápal jsem.
"Je to snazší. Tuhle trasu už jsme jednou použili," vysvětlil Edgar. "Tak jak to tam u vás vypadá?"
"Slyšel jsi o tom Edinburghu?"
Edgar jen přezíravě zafuněl. Opravdu - to je mi otázka! V Inkvizici musí o pokusu ukrást Merlinův artefakt vědět i poslední elév, natožpak zkušený koryfej.
"Soudě podle všeho to bude stejná parta. Jedině že tam si sehnali žoldáky mezi lidma, kdežto tady zblbli hlavy vojákům a policajtům. Všichni samej amulet a samý zaklínadlo, dokonce i střelivo měli očarovaný…"
"Chápu… Takže mám po dovolené," broukl zdrceně Edgar. "A žes tam ten rypák musel strkat zrovna ty! Vytáhli mě rovnou z pláže! Protože už s tebou mám nějaké zkušenosti!"
"Takový ocenění potěší," poznamenal jsem jedovatě.
"Je to opravdu tak vážné?" zeptal se Edgar.
"Stovku chlapů tu poštvali na obě hlídky. Při ústupu dva Světlí padli. A pak na nás zaútočil dev. Jednoho Temnýho překousnul vejpůl. Trvalo mi tři minuty, než jsem ho převálcoval!"
Edgar zaklel a zeptal se:
"A jak jsi ho převálcoval?"
"Prachem. Ještě štěstí, že jsem to zaklínadlo náhodou znal…"
"No to je nádhera!" poznamenal Inkvizitor sarkasticky. "Mladý moskevský mág si náhodou vybaví zaklínadlo proti golemům, jehož už dobré století nikdo neužil!"
"Copak, už si na mě šiješ paragraf?" ušklíbl jsem se. "Jen přijeď, tady se ti bude líbit. Ale ty zaklínadla proti golemům si zopákni, prej se tu potuluje ještě jeden."
"To je snad zlý sen…," zamumlal Edgar. "Já jsem na Krétě. A stojím v plavkách na pláži. Žena mi zrovna maže záda krémem na opalování. A to se po mně chce, abych byl za tři hodiny v Amsterdamu a odtud vyrazil rovnou do Taškentu! Tak co si o tom všem mám myslet?"
"Že jde o projev globalizace, pane," poradil jsem mu.
Edgar zničeně zaskučel a pak dodal:
"Žena mě zabije. Zrovna prožíváme líbánky a ona je mimochodem vědma. A mě najednou ženou do nějakého Uzbekistánu!"
"Zrovna ty bys slova ‚nějakej' užívat nemusel," popíchl jsem ho znovu. "Ať už je to jak chce, kdysi to byla součást státu, ve kterým jsi přece žil taky. Tak to považuj za dodatečnou vlasteneckou povinnost."
Jenže Edgar nebyl na mé sarkastické špičkování ani trochu zvědav. Ztěžka si povzdechl a pak se zeptal:
"Jak tě tam najdu?"
"Zavolej," odpověděl jsem úsečně a zavěsil.
"Inkvizice, co?" pokýval Ališer chápavě hlavou. "Konečně se vzpamatovali. Tady se pro ně práce rozhodně najde."
"Pro začátek by si měli udělat pořádek u sebe v úřadě," mínil jsem. "Protože jeden z tý party je zaručeně

od nich a ví všechno, co se tam šustne."
"To není tak jisté," pokusil se Inkvizici alespoň zčásti obhájit Ališer. "Třeba je to Inkvizitor v důchodu."
"Jo? A jak se teda zdejší lidi mohli dovědět, že nás Geser vyslal do Samarkandu? To oznámil jen Inkvizici!"
"Mezi zrádci je ovšem i jeden Světlý léčitel," připomněl mi Ališer.
"Ty chceš říct, že ten nejvyšší Světlej je z naší Noční hlídky? Náš léčitel? A že pracuje pro nepřítele?"
"A co když je to právě tak?!"
"V naší hlídce byl jen jeden jedinej léčitel, kterej byl zároveň nejvyšší, vlastně jedna," řekl jsem klidně. "Moje žena."
Ališer se zarazil a zakroutil hlavou:
"Promiň, Antone. Nic takového jsem na mysli neměl."
"Dosti již půtek a vád!" zapitvořil se znovu Afandi. "Vystydne vám šurpa! A co může být horší než studená šurpa? Snad už jen teplá vodka!"
Kradmo se rozhlédl a přejel rukama nad miskami s pokrmem. Z vystydlého bujónu rázem znovu stoupala pára.
"Tak jak se dostaneme k Rustamovi, Afandi?" dotíral jsem na něj znovu.
"Teď jez šurpu," broukl stařík a hned nám šel příkladem vstříc.
Utrhl jsem si kus placky a následoval ho. Orient je Orient - to se prostě nedá nic dělat. Tady se přímé odpovědi příliš nenosí. Proto jsou asi orientálci ti nejlepší diplomati na světě. Neříkají ani ano, ani ne, ale to rozhodně neznamená, že by k věci nezaujímali žádné stanovisko…
Teprve když jsme s Ališerem svou šurpu dojedli, Afandi si táhle povzdechl a řekl:
"Geser měl asi pravdu. A asi opravdu může od Rustama žádat odpověď. Jednu odpověď na jednu otázku."
Copak copak, že by konečně alespoň malé vítězství?
"Hned to bude," přikývl jsem. Otázku bylo samozřejmě třeba položit tak, aby neskýtala možnost dvojznačné odpovědi. "Okamžik…"
"Proč tak spěcháš?" podivil se Afandi. "Proč hned, proč okamžik? Proč ne hodinu nebo den… Jen přemýšlej."
"Ale já jsem v zásadě připravenej," odpověděl jsem.
"No a co? Koho se chceš ptát, Antone Goroděckij?" ušklíbl se Afandi. "Tady přece žádný Rustam není. Položíš mu svou otázku, až k němu dojedeme, tak."
"Copak Rustam tu není?!" nechtěl jsem věřit svým uším.
"Ne," odpověděl mi stařec tvrdě. "A odpusť, pokud tě nějaký můj výrok uvedl v omyl. Budeme se muset vypravit na planinu démonů."
Napadlo mě, že už začínám rozumět tomu, proč se Geser s Rustamem pohádal. A že Merlin byl přes všechny své ničemnosti nesmírně trpělivý a dobrosrdečný Jiný. Protože Afandi je Rustam. To mi nikdo nevymluví!
"Hned jsem zpátky…" Afandi vstal a vydal se ke dvířkům v koutě. Přes šablonu na ně byla nastříkána silueta muže, která už žádný další výklad či překlad nepotřebovala. Zaujalo mě, že dveře se siluetou ženy jsem tu nikde neviděl. Jak se zdálo, samarkandské ženy neměly ve zvyku trávit čas v čajovnách.
"To je mi teda dáreček, ten Rustam," broukl jsem, když už se naskytla ta možnost. "Skoro vánoční. Paličák jeden!"
"Ale Afandi není Rustam, Antone," řekl Ališer.
"Snad bys mu to nevěřil!"
"Antone… Před deseti lety Rustama poznal můj otec. Já tomu tehdy nevěnoval žádnou zvláštní pozornost - no tak dobře, říkal jsem si, a co je na tom, že ten prastarý Jiný ještě pořád žije? Takových, co nechali práce a žijí nenápadně mezi lidmi, je plno…"
"No a?"
"A otec znal i Afandiho. Dobrých padesát let."
Zamyslel jsem se:
"No a co ti otec o tom Rustamovi řek?"

Ališer nakrčil čelo a pak začal málem deklamovat:
"Dnes jsem spatřil velkého, jehož už sedmdesát let nikdo neviděl, Velkého Rustama. Původně Geserova přítele a potom nepřítele. Prošel jsem kolem něj. Poznali jsme jeden druhého, ale tvářili jsme se, že se nevidíme. Ještě štěstí, že tak bezvýznamný Jiný jako já se s ním nikdy o nic nepřel."
"No a co má bejt?" rozhodl jsem se, že teď budu vznášet námitky já. "Tvůj otec přece mohl poznat Rustama, kterej se převlík za Afandiho. Třeba mluvil právě o tom!"
Ališer se zamyslel a připustil, že ano, že takhle by to taky mohlo být. On si ale přece jen myslí, že o Afandiho nešlo.
"Ono to stejně nedává žádnej smysl," mávl jsem beznadějně rukou. "Však vidíš, jak je paličatej. Nejspíš s ním opravdu budeme muset jít na tu planinu démonů… Co to vůbec je? Hlavně mi neříkej, že tady na východě jsou démoni, který žijou na nějaký planině!"
Ališer se ušklíbl:
"Démon je vlastně šerá podoba černých mágů mimo kategorie, jejichž lidskou podstatu kdysi znetvořila Síla a Tma. To se dovíš už na první přednášce. A ta planina démonů, to je lidský název. Je to vlastně náhorní rovina, po níž se povalují balvany roztodivných tvarů, připomínající zkamenělé démony. Lidi tam moc rádi nechodí. Leda tak turisti…"
"Jasně - a turisti nejsou lidi," souhlasil jsem. "Takže je to všechno jen pověra?"
"Ne, není to pověra," zvážněl Ališer. "Odehrála se tam bitva. Velká bitva Světlých s Temnými, už někdy před dvěma tisíci lety. Temných bylo víc a začínali vítězit…, a tak velký Bílý mág Rustam užil strašlivého zaklínadla… Nikdo před ním ani po něm v boji neuplatnil Bílou mhu. Temní zkameněli. Nerozplynuli se v šeru, nýbrž se v podobě kamenných démonů vyvalili zpět do lidského světa. Lidé mají pravdu, i když o tom nic nevědí."
Najednou mi srdce sevřela ledová, odporná, kluzká vzpomínka. Jak stojím před Kosťou Sauškinem. A přímo v hlavě mi cosi našeptává vzdálený Geserův hlas …
"Bílá mlha," opravil jsem ho. "To zaklínadlo se jmenuje Bílá mlha. A maj na něj jen mágové mimo kategorie, který na něj spotřebujou veškerou sílu v okruhu tří kilometrů…"
Jako by Ališerova slova strhla v mé paměti jakýsi zámek. A se skřípěním se otevřely dveře staré skříně, v níž se ukrýval prastarý kostlivec, zubící se v přísterném strnulém úsměvu…
Geser mi nedal jen holou informaci. On mi propůjčil celý kus své paměti. A to je štědrý dar… Skoro stejný, jako byl ten, který vyrobili danajští tesaři.

…Kámen žhne skrz měkké kožené střevíce do chodidel, protože je rozpálený do ruda, a kouzla, jimiž jsou opatřeny oděv i obutí, ztrácejí svou sílu. A vpředu se dýmá z jakéhosi těla, které je zpola ponořeno do rozměklého kamene. S Kladivem osudu si kouzla většiny spolubojovníků poradit nedokázala.
"Gesere!" řve mi do ucha mohutný, ramenatý muž, jehož černý vous se kroutí žárem a jehož bílorudý háv poprášil černý popel. Shůry padají černošedé krajkovité vločky, které se okamžitě rozsýpají na prach.
"Musíme se rozhodnout, Gesere!"
Mlčím. Dívám se na mrtvé tělo a pokouším se toho zabitého poznat. Vtom ale jeho ochranná kouzla marný boj vzdávají nadobro, mrtvola okamžitě vzplane a mění se ve sloup mastného dýmu, stoupajícího k nebi. Proudy rozptylující se Síly kolébají kousky popela - a ty se na okamžik složí v přízračnou lidskou postavu. Já už přesně vím, co to na nás padá z nebe, a k hrdlu mi stoupá tuhá hrouda.
"Chtějí vyvolat Stín vladykův, Gesere!" V hlase mága v bílorudém hávu zaznívá panická hrůza. "Gesere!"
"Jsem připraven, Rustame," říkám a podávám mu ruku. Mágové nečarují příliš často ve dvojici, ale my dva už jsme toho spolu zažili opravdu hodně. A pak - ve dvou je to někdy snazší. Je snazší se odhodlat. Protože před námi je stovka Temných a deset tisíc lidí.
Kdežto za námi stojí jen stovka lidí, kteří nám důvěřují, a nějakých deset kouzelnických učňů.
Je velice těžké přesvědčit sama sebe, že deset a sto znamená víc než sto a deset tisíc.
Jenže já se dívám do toho černého popela, a najednou se mi uleví. Říkám si jen to, co si v podobné situaci říkají všichni silní a dobří. A budou si to říkat i za sto, za tisíc i za dva tisíce let.
Přede mnou nejsou lidé!
Přede mnou jsou šílená zvířata!

Protéká mnou Síla a plní mé cévy jako zpěněná kaše, Síla prostupuje mou kůží v podobě krvavého potu. Všude kolem je plno Síly, která prýští z mrtvých Jiných, která se vznáší kolem pronesených zaklínadel, která se dere kupředu z lidí ženoucích se do útoku. Není divu, že Temní si s sebou přivedli celou lidskou armádu. Jiní se nebojí lidských zbraní, protože ruce, mávající šavlemi, řevem znetvořená ústa i oči, lačnící po smrti, patří živým měchům, po okraj naplněným Silou. A čím víc ta špinavá lidská chátra, zahnaná pod prapory Tmy krutými vládci či bažením po kořisti, nenávidí a čím víc se bojí, tím silnější jsou černí mágové, kráčející mezi ní.
Jenže my máme v záloze zaklínadlo, které pod tímto sluncem ještě nikdy nezaznělo. Je to zaklínadlo, které sem z dalekého severu přivezl Rustam a které vymyslel důvtipný Světlý jménem Merlin. Jenže i Merlin sám, který neměl daleko k Temným, se ho děsil…
Bílá mlha.
Rustam pronáší cizí, hrubě znějící slova. Já je jen opakuji po něm a ani v nejmenším se jim nesnažím rozumět. Slova jsou důležitá, ale na druhé straně jsou to jen ruce hrnčíře, které dávají hlíně tvar; jen hliněná forma, do níž se lije roztavený kov; bronzová pouta, která rukám skýtají jen hodně omezenou svobodu. Slovy vše začíná a končí, ve slovech je tvar a směr, ale o všem nakonec rozhoduje Síla.
Síla a Vůle.
Už v sobě nemůžu udržet tu moc, která se ve mně zmítá a která je s každým dalším úderem srdce stále připravenější roztrhat mé ubohé lidské tělo. Otevírám ústa společně s Rustamem. Křičím, ale teď už beze slov.
Čas slov už skončil.
Z našich úst vylétá Bílá mlha, vzedme se jako kalná mocná vlna - a valí se na blížící se armádu, na kruh černých mágů, kteří splétají pavučinu svého zaklínadla, stejně děsivého jako to naše, ale pomalejšího… nepatrně pomalejšího. Šedivé stíny, které už začínají vyvstávat z kamenů, odvane Bílá mlha.
A pak dospěje k Jiným i k lidským vojákům.
Svět před námi ztrácí barvy, ale jinak, než se to děje v šeru. Svět začíná být bílý, jenže tohle je úběl smrti, a ne života, je to potlačení barev, které je stejně neplodné jako stav, kdy tu ty barvy vůbec nejsou. Šero se zachvívá a bortí, jedna vrstva lne ke druhé a mezi svými ledovými žernovy protahují lidi úpící bolestí i hrůzou oněmělé Jiné.
A svět znehybní.
Bílá mlha se rozptyluje. Zbývá tu jen popel, padající z nebe. Zbývá tu jen rozpálená země pod nohama. A zkamenělé postavy Jiných - celé znetvořené, lidským tělům nepodobné, proměněné v pískovec a žulu, zhrublé a celé jakoby rozšlapané. Vlkodlak, který se zrovna mění v tygra, upír, tisknoucí se k zemi, mágové vzpínající ruce v marné snaze přece jen se nějak ochránit…
Z lidí nezbylo vůbec nic. Šero je pozřelo, strávilo a proměnilo v nebytí.
My s Rustamem se horečně třeseme. Jeden druhému jsme rozškrábali kůži do krve. Inu což, už dávno jsme se přece chtěli sbratřit.
"Merlin říkal, že Jiné to odhodí až do sedmé, poslední hladiny šera…," pronáší tiše Rustam. "Mýlil se. Ale tohle… taky není zlé… Tahle bitva… bude žít navěky. Protože to byla slavná bitva."
"Podívej se," říkám mu. "Podívej se…, bratře…"
A Rustam se dívá, jenže ne očima, ale tak, jak to umíme jen my Jiní. A bledne.
Tato bitva nebude žít navěky. A my se jí nikdy nebudeme chlubit.
Zabít nepřítele je hrdinský čin. Odsoudit ho k mukám je naopak podlost. A odsoudit ho k věčným mukám je věčná podlost.
Vždyť oni všichni dále žijí. Proměnili se v kameny, byli zbaveni pohybu a Síly, hmatu, zraku, sluchu, zkrátka všech smyslů, které jsou jinak lidem i Jiným dopřány.
Jenže žijí a budou žít - tak dlouho, dokud se kámen neproměnil písek, a možná ještě déle.
Vidíme jejich mihotavé živoucí aury. Vidíme jejich údiv, strach i hněv.
Na tuhle bitvu nebudeme pyšní.
Nebudeme o ní mluvit.
A už nikdy neproneseme ta cizí škrabavá slova, vyvolávající Bílou mlhu…

Proč se na Ališera najednou dívám zdola nahoru? A proč má nad hlavou strop?
"Tak už ses probral, Antone?"
Přizvedl jsem se na loktech a rozhlédl se.
Orient je Orient. Orient umí být velmi ohleduplný a delikátní. Všichni v čajovně se tvářili, jako by si mých mdlob nevšimli. Právo mě znovu probudit přenechali výhradně Ališerovi.
"Bílá mlha," řekl jsem jen.
"To jsem pochopil," přikývl. Viděl jsem na něm, jak ho to všechno vylekalo: "No tak dobře, tak jsem to popletl - nebyla to mha, ale mlha. Promiň. Ale nač hned ztrácet vědomí?"
"Rustam tu Bílou mlhu uplatnil společně s Geserem," řekl jsem. "A před třemi roky… Zkrátka a dobře mě Geser to zaklínadlo naučil. Tvářil se velice vážně. Dělil se se mnou o vzpomínky. Prostě… teď už vím, jak to všechno bylo."
"A opravdu je tam tak ponuro?" zeptal se Ališer.
"Hrozně. Vůbec se mi tam nechce."
"Ale to všechno se přece stalo už dávno," chlácholil mě. "To všechno přece skončilo, pominulo, zmizelo v řece zapomnění…"
"Kéž by," odpověděl jsem, ale dál jsem tuhle myšlenku nerozvíjel. Pokud nebude mít Ališer štěstí, tak to všechno uvidí a pochopí sám. V těchto vypůjčených vzpomínkách Rustam s Afandim rozhodně nic společného neměl.
Přesně v tu chvíli se Afandi vrátil ze záchodu. Posadil se na polštáře, zadíval se na mě a dobromyslně se mě zeptal:
"Ty si chceš odpočinout? Ale na to je ještě brzy, odpočívat budeme až po plovu."
"Tím si nejsem tak úplně jistej," zamumlal jsem a sedl si.
"Tahle civilizace je ale stejně moc dobrá věc!" pokračoval Afandi, jako by mě vůbec neslyšel. "Vy jste ještě mladí, tak nemůžete vědět, kolik požehnání civilizace lidstvu přinesla."
"Že by tam svítila žárovka?" zamumlal jsem. "Popožeň toho číšníka, Ališere…"
Zachmuřil se.
"Možná máš pravdu…"
Vstal, ale přesně v tom okamžiku se ve dveřích kuchyně objevil mladý muž s velkou mísou. Všechno se zdálo být v pořádku - jedna velká nádoba pro všechny, na ní narudlá rozsýpavá rýže, v ní oranžová mrkev, pořádné kusy masa a uprostřed hlavička česneku.
"Říkal jsem ti přece, že se tu dobře vaří," prohlásil Ališer spokojeně.
Jenže já nespouštěl oči z muže, který nám plov přinesl. A moc mě zajímalo, kam se poděl ten mladíček, co nás obsluhoval až doposud. Proč je tenhle člověk tak nervózní?
Nabral jsem plov do hrsti a nesl ho k ústům. Podíval jsem se muži do očí - a ten se hodně nuceně pousmál.
"Skopový s česnekovou omáčkou," řekl jsem.
"S jakou omáčkou?" nepochopil Ališer.
"Ale… jen jsem si vzpomněl na moudrého Holmese a naivního Watsona," odpověděl jsem a vůbec si nedělal starosti s tím, jak tu bude znít má ruština. "Ten česnek je tam proto, aby potlačil pach arsenu. Sám jsi mi přece říkal, že na východě se má věřit nosu a ne očím… Dej si s námi taky trochu plovu, vážený!"
Číšník zuřivě zakroutil hlavou a začal ustupovat. Jen tak ze zvědavosti jsem si ho prohlédl šerem; v jeho auře převažovaly žluté a zelené odstíny. Měl strach. Profesionální zabiják to rozhodně nebyl. A ten otrávený plov nám přinesl místo mladšího bratra, protože se o něj bál. Stejně je až podivuhodné, jakých ohavností se člověk dopustí z lásky a starosti o své nejbližší.
Jinak to ovšem vypadalo na čistou improvizaci. V čajovně se zřejmě našel nějaký jed na krysy nebo jiný podobný hnus, obsahující arsen. A jim někdo nařídil, aby nám tím otrávili plov. Silný Jiný se takovýmto způsobem zabít nedá, ale na to, aby nás to oslabilo a rozptýlilo, by to rozhodně stačilo.
"Teď bych měl udělat guláš já z tebe," řekl jsem mu temně. "A dát ho sežrat tvýmu bráškovi. Sleduje čajovnu někdo?"
"Já… já nevím…" Číšník okamžitě pochopil, že bez ohledu na můj zevnějšek je třeba mluvit se mnou

rusky. "Já nevím, to mi nařídili!"
"Vypadni!" štěkl jsem po něm a vstal. "Spropitný nedostaneš žádný."
Číšník se vrhl ke dveřím do kuchyně. Ostatní návštěvníci se mezitím rozhodli, že taky půjdou - s ohledem na vzniklou situaci rovnou a bez placení. Copak je asi tak poděsilo - má slova, nebo můj tón?
"Nepropal si kalhoty, Antone," upozornil mě Ališer.
Podíval jsem se dolů a zjistil, že v mé pravičce popraskává bíle planoucí fireball. Rozzuřilo mě to tak, že zaklínadlo na konečcích prstů zafungovalo samo.
"Nejlepší by bylo tohle hadí hnízdo spálit…, aby si to pamatovali i ostatní," rozdrtil jsem mezi zuby.
Ališer mlčel. Chvílemi se rozpačitě usmíval, ale hned se zase začínal mračit. A já moc dobře věděl, co chce říct. Že ti lidé za nic nemůžou. Že jim to někdo přikázal a oni tomu příkazu nemohli vzdorovat. Že tahle prostá čajovna je všechno, co mají. Že živí dvě a možná tři rodiny se spoustou dětí a starých lidí. Ale mlčel, protože v tuto chvíli jsem měl plné právo uspořádat tu menší požár. Člověk, který se pokusí otrávit tři bílé mágy, si zaslouží výchovnou lekci. Aby si to zapamatoval jak on, tak i Jiní. Světlí sice jsme, ale to neznamená, že jsme taky svatí…
"Ta šurpa byla moc dobrá," odtušil tiše Ališer.
"Odejdem šerem," řekl jsem a proměnil fireball v pramínek tekutého ohně, který jsem nasměroval do mísy s plovem. Rýže i maso okamžitě zuhelnatěly - a s nimi i ten arsen. "Nerad bych se ukazoval ve dveřích. Jak se zdá, pracujou skutečně bleskově, mizerové."
Ališer vděčně kývl hlavou, pro jistotu uhlíky v míse ještě rozšlapal a vylil do nich dva čajníky.
"Ten zelenej čaj taky nebyl k zahození," přidal jsem se. "Hele, ale na tom čaji přece nic není. A přitom byl tak strašně dobrej!"
"Hlavní je správně ho zalít vařící vodou," chytil se mé poznámky s úlevou Ališer. "Konvice musí být stará aspoň padesát let a nikdy nemytá…" Zarazil se, ale když v mé tváři nezaznamenal ani stín nějaké štítivosti, pokračoval: "Vtom je právě ten vtip! To se pak uvnitř vytvoří tenký potah z taninů, éterických olejů a flavinů…"
"Copak čaj obsahuje nějaký flaviny?" podivil jsem se a znovu si přehodil kabelu přes rameno. Ještě že jsem ji nenechal v té kanceláři. Prádlo vem ďas, ale měl jsem tam i celou baterii amuletů, jimiž mě vybavil sám Geser - a taky pět tlustých balíčků amerických dolarů!
"No, možná si to pletu…," připustil zdráhavě Ališer. "Ale podstatná je skutečně ta slupka z usazenin, protože to pak necháváš louhovat čaj v nádobě, která je vlastně taky z čaje…"
Už navyklým pohybem jsme popadli Afandiho v podpaží a vstoupili s ním do šera. Mazaný stařík se nevzpouzel, naopak pokrčil nohy a s pisklavým pochichtáváním se zavěsil na naše lokty a k tomu nás ještě poháněl: "Noták! Noták!" Až mě napadlo, že pokud se prese všechny Geserovy vzpomínky ukáže, že Afandi je Rustam, stejně se na jeho úctyhodný věk ohlížet nebudu. A seřvu ho s takovým ruským sprostonárodním gustem, že se mu uši stočí do ruličky.

Kapitola pátá

Upřímně řečeno bych dal přednost gaziku nebo nivě. Ne snad z důvodů čistě vlasteneckých - spíš proto, že terénní toyota nepatří v Uzbekistánu k vozům právě nejrozšířenějším. Maskovat takové auto za pomoci magie je totéž, co mávat nad hlavou velkým praporem a ječet: "Tady jsme! Kdo si na nás troufne?"
Afandi však s naprostou jistotou prohlásil, že cesta nás čeká špatná. Přímo hrozná. Jediná niva, na niž jsme v okolí čajovny narazili, tyla ve stavu tak bídném, že podrobovat tuhle stařenku takovému násilí by bylo za prvé ostudné a za druhé nemoudré.
Zato toyota byla zbrusu nová a jak je v Asii zvykem, dokonale vybavená - tady když si můžete koupit drahé auto, tak musí mít opravdu všechno! A tak ta naše měla chromovaný trubkový nárazník, nosič na horská kola (přestože břichatý majitel na něco takového od dětství určitě nevylezl ani jednou), CD přehrávač na několik disků i plastické obklady na prahy - zkrátka veškeré ty krásně se třpytící nesmysly, které si výrobci vymýšlejí proto, aby základní cenu mohli zvednout rovnou o polovinu.
Majitel vozu vypadal i na pána nejbližšího tržiště. Zároveň vypadal na klasického uzbeckého beje, jak je

vypodobňovali ve starých kreslených filmech či na karikaturách - tedy jako tlustý kapitalista s neodmyslitelným doutníkem v zubech. Nevyloučil bych, že ironie osudu spočívala v tom, že tenhle již nemladý pán veškeré své představy o tom, jak má vypadat boháč, čerpal právě z oněch kreslených filmů a evropských módních časopisů. Byl tlustý. V tradiční čepičce ťubetějce, vyšívané zlatou nití. Na sobě měl strašlivě drahý oblek, který mu byl malý. Na krku pak neméně drahou kravatu, kterou si viditelně už mockrát potřísnil jídlem a nad níž v takovém případě nikdo dlouho nemudroval - a prostě ji vrazil do pračky. Na nohou se mu skvěly úzkostlivě naleštěné polobotky, které do téhle uprášené ulice dokonale nepatřily. Masivní zlaté prsteny zdobily umělé drahokamy, jimž klenotníci sarkasticky říkají "blbalíny". Ťubetějka měla v tomto případě demonstrovat jeho lidové kořeny, kdežto vše ostatní evropský šmrnc. V ruce svíral mobil - taky drahý, ale toho druhu, že by slušel spíš bohatému puberťákovi než solidnímu podnikateli.
"To je to auto pro nás?" zeptal jsem se Afandiho.
"Je to pěkné auto," přikývl stařík.
Ještě jednou jsem se rozhlédl kolem - Jiné jsem tu neviděl žádné. Ani nepřátelsky naladěné, ani spojence, ani ty obyčejné, co mírumilovně žijí mezi lidmi. Tak výborně.
Vystoupil jsem ze šera a zadíval se do tváře majitele off roadu. Pak jsem se ho lehce dotkl Silou. Počkal jsem, až se ke mně otočí tváří a zaraženě povytáhne husté obočí. Pousmál jsem se a vyslal k němu dvě zaklínadla, jejichž přesné názvy by zněly až příliš strojeně. Běžně se jim říká "to už je let!" a "my jsme přece vždycky byli jedna ruka!".
Tvář moderního beje se roztáhla v přívětivém úsměvu.
Dva mladíci, kteří ho doprovázeli, snad ochranka, snad vzdálení příbuzní, ale s největší pravděpodobností to i ono, na mě upřeli ostražité oči. V šeru jsem ze sebe nedbale spláchl Timurovu podobu, takže viděli neznámého Rusa, který se s náručí otevřenou dokořán hrnul k jejich pánovi a budil tudíž přirozené podezření.
"Je to možný?! To už je let, co jsme se neviděli!" zařval jsem jako tur. "Ty jsi přece starej kamarád mýho otce!"
Bohužel byl o dobrých dvacet let starší než já, jinak by k zahození nebyla ani varianta kamaráda z vojny - "vzpomínáš, jak jsme spolu vojákovali?". Ostatně to společné vojákování v posledních letech příliš nezabírá. Pro leckoho je těžké si vzpomenout, jak s vámi vojákoval, protože on se přece poctivě vyplatil solidní hromádkou zelených bankovek americké výroby a na vojně vůbec nebyl. Takže leckomu můžete podobnou snahou přivodit těžkou nervozitu.
"A ty zase syn mého starého přítele!" zaúpěl muž a náruč otevřel taky. "Kdes celou tu dobu byl?"
V podobné situaci je důležité poskytnout tomu druhému alespoň minimální informace. Zbytek už si vymyslí sám.
"Já? Já žil v Mariupolu u babičky!" oznámil jsem mu. "Ani nevíš, jak rád tě vidím! Ale z tebe se tu zatím stal velkej člověk!"
Objali jsme se. Tlusťoch příjemně voněl chutným šašlikem a dobrou kolínskou. Jedině snad že té kolínské bylo trochu moc.
"A to auto je teda nádherný!" dodal jsem a přejel po džípu znaleckým okem. "To je ten vůz, cos mi chtěl prodat?"
V očích muže se mihl teskný úlek, ale "jedna ruka" žádnou možnost volby neskýtala. Ale nevadí, může být rád, že mě Geser na cestu vybavil tak štědře. Jinak bych ho požádal, aby mi tu toyotu věnoval.
"Nojo…, to je on…," přikývl smutně.
"Tak na!" Otevřel jsem kabelu a podal mu čtyři svazky dolarů. "A rovnou mi dej klíčky. Já totiž strašně spěchám!"
"Ale… bylo o dost dražší…," pronesl ten muž zničeným hlasem.
"Však už to taky kupuju jako ojetinu!" vysvětlil jsem mu. "No nemám pravdu?"
"Máš…," vydechl ještě zoufaleji.
"Strejdo Fahrade!" zvolal nechápavě jeden z dvojice mladíků.
Fahrad ho zpražil přísným pohledem a mladý muž umlkl.
"Když mluví starší, tak se do toho nepleť! A nedělej mi ostudu před synem mého starého přítele!" vyštěkl

tlusťoch. "Co by si syn mého starého přítele pomyslel?!"
Oba bodyguardi se ocitli v naprostém zmatku. Říct ale nemohli nic.
Já si od beje vzal klíčky a posadil se k volantu. Vdechl jsem vůni zbrusu nového koženého čalounění a podezíravě pohlédl na tachometr. Pěkná ojetina… Pokud se dalo počítadlu věřit, ten vůz zatím ujel sotva tři sta kilometrů.
Zamával jsem trojici, která teď vlastnila čtyřicet tisíc dolarů, ale dopravní prostředek už neměla žádný.
Pak jsem vyjel na silnici a řekl:
"Vystupte z šera!"
Na prázdném zadním sedadle se náhle zjevil Ališer s Afandim.
"Já bych mu vyslal aspoň trochu štěstí," poznamenal Ališer. "Aby si to tak nebral. Zdá se sice, že to nebude moc dobrý člověk, spíš mizera, ale stejně…"
"Každý zbytečný zaklínadlo je nejlepší cesta k tomu, aby se ten člověk pomátl," zakroutil jsem nesouhlasně hlavou. "To je dobrý, však jsem mu zaplatil. To přežije."
"Počkáme na Edgara?" zeptal se Ališer. "Nebo se radši podíváme po nějakých Světlých?"
Já už ale měl všechno promyšlené a obě tyto možnosti jsem zavrhl:
"Ne, to nemá smysl. Já jsem proto, abychom okamžitě vyrazili do hor. Čím dál budeme od lidí, tím to bude klidnější."

Když se začalo stmívat, Ališer mě u volantu vystřídal. Ze Samarkandu na jih, k afghánské hranici, jsme jeli už tři hodiny. Přesně s nástupem tmy se strašlivá asfaltka proměnila v ještě příšernější kamenitou cestu. Já se přestěhoval na zadní sedadlo, kde už spokojeně pochrupoval Afandi, a rozhodl jsem se, že budu jeho příkladu následovat. Než jsem ale usnul, vytáhl jsem z cestovní brašny několik bojových amuletů.
Nováčci mezi námi si náramně potrpí na nejrůznější kouzelné hůlky, krystaly, nože, a to jak vlastnoruční výroby, tak nabité zkušenějším a silnějším mágem. Ostatně i slabý a začínající mág, který svůj artefakt láskyplně zhotovuje několik dní a nabíjí ho Silou, může dosáhnout přímo nevídaného efektu. Hloupé na tom je, že je to právě jen efekt - zpravidla mohutný, dlouhodobý a ověřený. Jenže jediný. Dvě různá zaklínadla do jednoho předmětu nevdechnete. Kouzelná hůlka určená k chrlení ohně svůj účel perfektně plní i v rukou velmi slabého Jiného. Když ale protivník stačí zjistit, jakou zbraň proti sobě má, a použije protiohňovou clonu, je zázračná ohnivá hůlka jednoduše k ničemu, protože zmrazit, vysušit či obrátit vzhůru nohama nedokáže. Dotyčný tedy buď stihne uplatnit plameny a chvíli překvapení, nebo je mu ta kouzelná hůlka platná zhruba stejně jako obyčejná hůl, jíž se dá nanejvýš tak mlátit po hlavě. Není proto divu, že slabí mágové, kteří se spolčují s lidmi (a zasahovat do záležitostí lidí či zatahovat je do záležitostí vlastních mají ve zvyku právě slabí mágové), vždy využívali magické berly, což je hybrid obyčejné kouzelné hůlky a pořádné dlouhé hole. Vzpomínám si, jak jsme s celým naším úřadem vyrazili do kina Puškinskij na premiéru Pána prstenů. Všechno bylo báječné, ale jen do chvíle, kdy Světlý Gandalf a Temný Saruman zahájili souboj s použitím těchto magických berel. Z dvou řad, v nichž seděli Jiní, se okamžitě rozlehl hurónský smích. Nejvíc vyváděli praktikanti, jimž bylo do hlav každodenně vtloukáno, že mág spoléhající na artefakty je lenoch, kterému nejde o efektivnost, ale jen o efekt. Skutečná síla mága spočívá v tom, jak obratně dokáže využívat šera a zaklínadel.
Každé pravidlo má ovšem i výjimky. Když zkušený mág dokáže odhadnout budoucnost (a je jedno, jak toho dosáhne - zda poučenou analýzou pravděpodobnostních linií či prostou zkušeností), je nabitý artefakt nenahraditelný. Jste si jisti, že váš protivník je vlkodlak, který není schopen manipulovat Silou přímo a spoléhá jen na svou fyzickou sílu a obratnost? Stačí jeden urychlující amulet, jeden Štít, reagující na náhlé přiblížení, jedna úplně jednoduchoučká kouzelná hůlka (leckdo pro tento účel využívá běžnou tužku, protože dřevo i tuha jsou materiály skvěle hromadící energii) a zaklínadlo freeze. A to je všechno! S takovýmto vybavením se na lov vlkodlaka může vypravit i mág sedmé kategorie. Štít odrazí první útok, amulet propůjčí potřebnou rychlost a freeze neboli dočasné zmrazení promění nepřítele v nehybnou hroudu srsti a vzteku. Pak už stačí jen zavolat dopravu a útočníka převézt rovnou na Inkvizici, před soud.
Artefakty uložené v mé cestovní brašně měly mnohem větší cenu než veškeré peníze, které se povalovaly na jejím dně. Připravoval mi je sám Geser… a pokud je přímo nepřipravoval, tak je přinejmenším vybíral

v našem zvláštním arsenálu. Takže se dalo počítat nejen s tím, že budou opravdu výkonné, ale i s tím, že se rozhodně budou hodit. Najednou jsem si vzpomněl na prastarý australský kreslený film Cesta kolem světa za osmdesát dní. Chladnokrevný anglický gentleman Phileas Fogg, který se rozhodl podstoupit cestu kolem světa ve lhůtě, která byla v té době vskutku rekordní, dostal ve filmu podobu jakéhosi věštce, který naprosto přesně věděl, co všechno bude v několika příštích hodinách potřebovat. Když si ráno vzal matkový klíč, vycpaného oposuma a trs banánů, tak to znamenalo, že už navečer bylo oposumem třeba ucpat díru ve dně člunu, klíč posloužil k zajištění dveří, které se snažili vypáčit Foggovi nepřátelé, a banány dostala opička, která za ně vrátila ukradené lodní lístky na parník. Zkrátka a dobře to všechno připomínalo známou počítačovou hru, v níž musíte pro každý předmět najít nějaké nevšední uplatnění. Geserovy amulety se daly využít jak přímo, tak způsobem naprosto nečekaným. Nějaké uplatnění se ale pro ně našlo vždycky.
A tak jsem teď na sedadlo mezi sebe a chrupkajícího Afandiho vyložil dvanáct různých předmětů a pozorně si je prohlédl. Bývalo by bylo lepší udělat to už dřív, ale doma jsem nechtěl rozrušovat Naděnku, hrabat se v magických předmětech na palubě letadla jsem už vůbec nehodlal - a dál na to prostě nezbyl čas. Fakt je, že by bylo dost mrzuté, kdybych mezi nimi teď objevil nějakou zbraň proti golemům!
Našel jsem dvě kapesní kouzelné hůlky, dlouhé asi deset centimetrů. Jedna byla z černého dřeva a obsahovala oheň. Druhá, z mrožího klu, zase led. Obojí bylo banální i nenahraditelné zároveň. Zatím jsme si poradili i bez nich, ale stát se může cokoli.
Následovaly čtyři stříbrné prsteny s obrannými kouzly. Tak tohle byla opravdu zvláštní sada! Běžný Štít totiž mága dokáže ochránit skoro před vším, ten je třeba jen energeticky dobíjet. Podobné prsteny potřebujete opravdu zřídka. V tomhle případě ovšem šlo o cílené ochrany před ohněm, ledem, kyselinou - a dokonce i vakuem! Při prvním pohledu šerem se mi něčemu takovému ani nechtělo věřit. Prozkoumal jsem tedy prsten pozorněji. Ale ne, opravdu je to tak! Když v okolí prudce poklesne tlak, prsten bude kolem svého nositele udržovat vzduchovou bublinu.
Zvláštní hračka. Existuje samozřejmě několik bojových zaklínadel, která dokáží protivníka udusit - včetně toho, které kolem oběti odstraní veškerý vzduch. Co všechno už za tisíce let válek nebylo vymyšleno! Ve skutečném boji však tato pomalá a často střečkovitá zaklínadla většinou nikdo nepoužívá.
Následovaly čtyři náramky. Tak tady už to bylo jasnější! Obsahovaly čtyři různá zaklínadla, nutící člověka či Jiného mluvit pravdu - Opilý jazyk, Rozmluva ve vlaku, Poslední zpověď a Co na srdci…
Všechny amulety byly doslova napumpované energií. Před těmi neobstojí ani Rustam a vyklopí všechno, co ví. Moc dobrá věc.
Zamyslel jsem se, navlékl si na zápěstí levičky všechny čtyři a propojil je společným spouštěcím zaklínadlem. Když si Rustam bude stavět hlavu, postačí pronést Řekni pravdu - a starý mág bude vystaven obludně silnému úderu. Upřímnost, upřímnost, a ještě jednou upřímnost…
Zbývaly poslední dva amulety, které byly co do podoby i obsahu méně banální a Geser je viditelně připravil zvlášť pro účely této mise. První byla běžná SIM karta pro mobil, uložená v průhledné krabičce. Normální telefonní karta, překypující neviditelnou energií. Chvíli jsem tu věc zkoumal, ale na nic jsem nepřišel. Vytáhl jsem tedy "simku" ze svého mobilu a vložil do něj tu magickou.
Tomu nerozumím! Byla to přesná kopie té právě vytažené! K čemu? Abych zbytečně neutrácel peníze za telefonáty do Moskvy? To nedává smysl…
Chvilku jsem ještě přemýšlel a pak Ališera požádal, aby vytočil mé číslo. Ač mi to připadalo zvláštní, síť tu stále ještě fungovala.
Mobil zazvonil. Takže je to v pořádku a opravdu je to jen kopie mé "simky", jenže magicky zpracovaná… Pokrčil jsem rameny a rozhodl se, že kartu v telefonu nechám. Že by to třeba veškeré telefonáty nějak šifrovalo? O něčem takovém jsem v životě neslyšel…
Poslední amulet byl vlastně oblázek s dírkou uprostřed - věc, u níž lidé věří, že jim přinese štěstí. Dírkou uprostřed kdosi protáhl pletenou stříbrnou šňůrku.
Tenhle děravý oblázek, jemuž ruské děti říkají "kuřecí bůh", samozřejmě žádné štěstí nepřináší, ale děti je po plážích přesto utkvěle hledají a pak od rána do večera nosí na krku. Tenhle kamínek ovšem obsahoval komplikované zaklínadlo, zčásti připomínající Dominantu. Že by taky pro účely rozmluvy s

Rustamem? Zamyslel jsem se a pak si stříbrný řetízek navlékl na krk. Uškodit mi to rozhodně nemůže. Zbývalo už jen šikovně rozmístit prsteny a náramky. Ani v tomto případě jsem se dlouho nerozmýšlel. Zatřásl jsem Afandim, vzbudil ho a požádal, aby si je navlékl. Afandi jen nadšeně zvolal: "Ach!", navlékl si všechny čtyři na prsty levé ruky, pokochal se jimi - a zase usnul.
Kouzelné hůlky jsem svěřil Ališerovi, který je mlčky uložil do náprsní kapsy košile. Trčely z ní jako exotická pera od firmy Parker nebo Montblanc - na pohled stejně přepychová a skoro stejně smrtonosná. Skoro, protože v dějinách stačilo jediné panovnické slovo, napsané takovým perem, a zemřelo mnohem víc lidí, než by jich dokázaly zabít všechny kouzelné hůlky dohromady.
"Trochu si zdřímnu," řekl jsem Ališerovi.
Dlouho neříkal nic. Džíp se pomalu sunul do kopce po horské pěšině, která daleko častěji cítila kopýtka oslů než čtyři dobře obutá kola. Kužely světel se zmítaly sem a tam, aby jednou ozářily tmavou propast, na jejímž dně se valila řeka, a podruhé zase strmý skalnatý svah nad námi.
"Jen si pospi," broukl nakonec Ališer. "Ale nejdřív prohlédni pravděpodobnostní linie. Ta cesta je opravdu bídná."
"Tomuhle bych snad cesta ani neříkal," přikývl jsem, zavřel jsem oči a pohlédl do šera. Do nejbližší budoucnosti, kam vedly klikaté a zašmodrchané čáry pravděpodobnosti.
Kresba se mi nechtěla líbit. Až příliš mnoho z linií se náhle prudce lomilo a končilo dole, ve vodě pod srázem.
"Zastav, Ališere. Už toho máš plný zuby na to, abys jel nočníma horama dál. Počkáme tu do rána."
Ališer ale umíněně zakroutil hlavou:
"Ne. Cítím, že si musíme pospíšit."
Já to cítil taky, tak jsem nevzdoroval a jen jsem mu navrhl:
"A nechceš, abych si za to zase sedl já?"
"Neřekl bych, že jsi na tom líp. Ale mohl bys mě trochu probrat, Antone."
Povzdechl jsem si. Nemám rád, když někdo zahání únavu a spánek a zbystřuje si smysly pomocí magie. A rozhodně nejde o nějaké negativní důsledky, vůbec ne - pak stačí se z toho vyspat a všechno je zase v pořádku. Problém je v něčem jiném: Prostě zlenivíte, přestanete spoléhat na své normální schopnosti a naopak neustále využíváte téhle magické podpory, takže jste pořád bodří a nabuzení jako lidé maniodepresivního typu, kteří se natrvalo ocitnou v manické fázi. Všechno vám jde od ruky a v každé společnosti jste vítán coby vždy dobře naložený šprýmař a vůbec bezva parťák. Jenže dřív nebo později si na to zvyknete a chcete být ještě aktivnější, ještě vtipnější a ještě energičtější. A tak proud Síly, vynakládané na příslušnou stimulaci, dál zvyšujete. Takhle to jde tak dlouho, dokud nezjistíte, že skoro všechnu Sílu, kterou dokážete zpracovat, vynakládáte na umělý elán. A to se pak oprávněně začnete bát. Tahle magická narkomanie se od běžné vlastně nijak neliší. Jedině tím, že jí trpí výhradně Jiní…
"Tak do toho!" vybídl mě Ališer znovu. Zastavil, pohodlně se usadil, zavřel oči a zaklonil hlavu. Jednu dlaň jsem mu položil na obličej, druhou sevřel jeho nakrátko ostříhaný zátylek a soustředil jsem se. Představil jsem si, jak proud Síly, procházející mým tělem, začíná oběma dlaněmi prosakovat a vstupovat do Ališerovy hlavy; pak už jako studený oheň proběhl všemi nervy a povzbudil každý neuron v těle…
Na tohle žádná zvláštní zaklínadla nepotřebujete, stačí příslušné zacházení s čistou Silou. Nejdůležitější přitom je umět si dokonale představit fyziologii celého procesu.
"Stačí," řekl Ališer mnohem energičtějším hlasem. "Úžasný pocit! Teď by se hodilo něco na zub!"
"Hned to bude," otočil jsem se přes opěradlo a sáhl do nákladního prostoru. Předtucha mě nezklamala - stály tam dvě basy coca coly v PET láhvích a několik krabic s čokoládovými tyčinkami. "Dáš si kolu?"
"Cože?" zvolal bodře. "Kolu? No jasně? A tyčinky si dám taky. God save the America!"
"A nepřeháníš to trochu? Myslím za ten vynález až moc sladký limonády a až moc kalorickejch tyčinek…"
Místo odpovědi Ališer píchl do tlačítka na přehrávači. Za okamžik už se z reproduktorů valila rytmická hudba.
"Tak přidejme ještě rokenrol," poznamenal bezstarostně.
Chvíli jsme tedy jedli tyčinky a zapíjeli je kolou. Jiní jsou milovníci sladkého všeobecně. Dokonce i pochmpující Afandi najednou zamlaskal a natáhl ruku. Vložil jsem mu jednu tyčinku do prstů zdobených

prsteny, Afandi si ji dopravil do úst a sežvýkal ji, aniž by se probudil. A chrupal dál.
"Na místě můžeme být tak ve tři," oznámil mi Ališer. "Má cenu čekat až do rána?"
"Noc je přesně to, co potřebujeme," usoudil jsem. "Prostě Rustama vzbudíme. Stejně nemá co na práci."
"Je to divné," poznamenal Ališer. "Zvláštní. To tam žije jako poustevník někde v jeskyni, nebo co?"
"Ale proč…" Zarazil jsem se a zauvažoval. "Třeba tam pase kozy nebo ovce. Nebo tam má včelín. Nebo meteorologickou stanici."
"Jasně. Nebo observatoř, aby mohl pozorovat hvězdy… Proč jsi Afandimu nasadil taky ten zvláštní prsten?"
"Myslíš ten s rubínem? To je ochrana před vakuem."
"Vypadá to exoticky." Ališer se přisál k láhvi. "Upřímně řečeno si nevzpomínám na případ, že by Jiný zemřel ve vakuu."
"To já ano."
Ališer pár vteřin mlčel, pak přikývl a řekl:
"Promiň. To jsem si neuvědomil. Ještě pořád si to tak bereš?"
"Byli jsme kamarádi… tedy… skoro. Pokud je vůbec něco takového mezi Světlým a Temným možný."
"Jenže on nebyl jen Temný. Kosťa byl přece upír."
"Ale nezabíjel," namítl jsem prostě. "A není jeho vina, že se z něj nestal člověk. Upíra z něj udělal Gennadij."
"Kdo je to?"
"Jeho otec."
"To je ale dobytek!" vyhrkl procítěně Ališer.
"Nesuďme a nebudeme souzeni. Klukovi ještě nebyl ani rok, když ho odvezli do nemocnice. Oboustrannej zápal plic, alergie na antibiotika… zkrátka a dobře rodičům řekli, že synek to nepřežije. Někdy se zkrátka takovýhle doktoři namanou - že bys je neposlal ani na veterinární kliniku, protože máš rád zvířata… ‚Kluk vám umře, na to se připravte. Ale jste ještě mladí, však si pořídíte jiného.' To by si ale nepořídili. Už Kosťa byl Gennadijovo posmrtný dítě. Upíři si ještě dlouho po iniciaci uchovávaj schopnost počít potomka, to je taková zvláštní hříčka přírody. Jenže to dítě se jim může narodit jen jedno. Od tý chvíle je upír sterilní."
"Hm, to jsem slyšel," přikývl Ališer.
"No a tak to Gennadij probral se ženou… Ta byla člověk, ale věděla, že Gennadij je upír… I takovýhle rodiny se občas vyskytnou. Taky on nikdy nikoho nezabil, úzkostlivě respektoval zákon - a ona ho opravdu milovala… Zkrátka a dobře ji kousnul. Inicioval ji. Plánovali si, že ona zase iniciuje syna. Jenže ona se pořád ještě přerozovala a chlapeček už byl skoro mrtvej. Tak Gennadij kousnul i jeho. A Kosťa se uzdravil. Teda - fakticky umřel, ale jen jako člověk. A z toho zápalu plic se sebral. Ošetřující lékařka pobíhala kolem a vytrvale kvokala, že to dítě přežilo jen díky jejímu profesionálnímu umu. Gennadij se mi přiznal, že jednou už div nešel po krku i jí - to když začala naznačovat, že za ten zázrak by si možná zasloužila nějakou tu pozornost…"
Ališer jako obvykle chvíli mlčel a pak řekl:
"To je jedno. Stejně jsou to upíři. Pro chlapce by bývalo bylo lepší, kdyby normálně umřel."
"Však taky umřel," přikývl jsem. Tahle rozmluva mi najednou začala být velmi nepříjemná. Chtěl jsem Ališerovi vysvětlit, že Kosťa byl úplně normální dítě, jedině že jednou týdně musel vypít krevní konzervu. Jinak ale k zbláznění rád hrál fotbal, četl si pohádky a vědeckofantastické romány a nakonec se rozhodl studovat biologii, aby porozuměl podstatě upírství a naučil své bratry, jak se obejít bez lidské krve. Jenže v tom by mi Ališer neporozuměl. Je to pravý hlídkař. Pravý Světlý. Kdežto já bych strašně rád porozuměl i Temným. A upírům taky. Rád bych jim porozuměl a odpustil, nebo alespoň porozuměl, nebo alespoň odpustil. To posledně řečené je ze všeho nejtěžší. Někdy vůbec nejtěžší na světě.
V kapse se mi ozval mobil. Vytáhl jsem ho ven. Aha. Rovnoměrně zářící světle šedý displej.
"Ahoj, Edgare."
Oslovený se po krátké odmlce zeptal:
"To se ti zobrazilo moje číslo, nebo co?"
"Ne, prostě mi to došlo."

"Jsi dobrej," poznamenal Edgar s takovou zvláštní intonací. "Já už jsem v Samarkandu, Antone. Kde jste vy?"
"Kdo my?"
"No ty, Ališer a Afandi." Bylo znát, že Inkvizitor v Samarkandu zbytečně neztrácel čas. "Vy jste tu ale nadělali paseku…"
"My?!" zvolal jsem dotčeně.
"No tak ne, vy ne," zmírnil poněkud tón. "I když vy taky. Proč jste tomu řediteli tržiště sebrali auto?"
"My jsme mu ho nesebrali, my jsme ho koupili. Přesně v souladu s instrukcí o konfiskaci soukromého majetku v mimořádných situacích. Mám ti ty paragrafy zarecitovat?"
"Nepřeháněj, Antone," zarazil mě. "Nikdo vás přece z ničeho neviní. Ale moc dobře to tu nevypadá. Nezbývá nám nic jiného než rozšířit historku o velké bandě teroristů, která musela být zničena. A ty jistě dobře víš, že jen velice neradi kamuflujeme své… své přehmaty tak, že jim propůjčíme podobu lidských zločinů."
"Já ti rozumím, Edgare," ujistil jsem ho. "Ale co my s tím máme společnýho? Mě tu čeká osobní pohovor s jedním Jiným, kterej není v žádný hlídce. Přiletěl jsem sem neoficiálně a mám plný právo pohybovat se po tyhle zemi, jak chci."
"V této mimořádné situaci ovšem jen s povolením a pod kontrolou pracovníka hlídky," opravil mě Edgar. "Však je tu s námi Afandi."
Edgar si povzdechl. Měl jsem pocit, že někdo zpovzdálí mu cosi rychle poradil.
"Dobře, Antone. Tak se věnuj svým soukromým záležitostem…, jimiž se nakonec stejně bude muset zabývat Inkvizice. Hlavně se takhle v noci moc neprohánějte po horách, abyste nespadli do propasti."
Upřímně řečeno mě ta jeho starost až dojala.
"Nedělej si starosti," řekl jsem mu. "Však si do rána odpočinem."
"Dobře, Antone." Edgar byl chvíli zticha a pak trochu rozpačitě dodal: "Jsem rád, že jsem si s tebou mohl chvilku popovídat…, bez ohledu na cokoli."
Mobil jsem schoval a řekl Ališerovi:
"Je divnej, ten Edgar. A divnej byl už jako Temnej. Jenže co se dal k Inkvizici, tak se změnil docela."
"Víš… Já si myslím, že ty dřív nebo později skončíš taky tam," pronesl naprosto všedním hlasem Ališer.
Na chvilku jsem se nad tímhle názorem zamyslel a pak jsem řekl:
"Ne. To by nešlo. Moje žena i dcera jsou nejvyšší Světlý. Takový jako já k Inkvizici neberou."
"To jsem rád," konstatoval naprosto vážně Ališer. "Tak co, jedem?"
Jenže přesně v tom okamžiku se hory otřásly. Nejdřív docela lehce, jako by si zkoušely, co všechno zdejší skály vydrží. Následné otřesy však už byly stále silnější.
"To je zemětřesení!" zaječel Afandi. "Musíme z auta ven!"
Vida - když chtěl, dokázal se chovat zcela racionálně a vážně. Vyskákali jsme z džípu, popošli po pěšině o něco výš a zůstali stát. Hory se otřásaly. Shora se šramotivě začaly sypat drobné kameny. Ani jsme se s Ališerem nemuseli domlouvat a společně jsme vybudovali ochrannou kopuli. Afandi za námi nezůstával pozadu, zastínil si oči a obhlížel okolí ve snaze odhalit případné hrozící nebezpečí.
A taky ho odhalil.
"Podívejte se támhle!" zakřičel najednou. "Přece támhle!"
Otočili jsme se, ale dál jsme nad hlavami drželi Štít, od nějž se dunivě odrážely kameny. Posílili jsme noční vidění (Ališer po mém nedávném zásahu vlastně ani nemusel) a podívali se směrem, kam ukazoval Afandi.
A spatřili jsme, jak se sousední hora, hustě porostlá lesem, doslova rozpadá na prach.
Vypadalo to, jako by kdesi v nitru horského hřebene bušily mohutné údery. Hora se otřásala, po jejích úbočích se valily laviny štěrku a balvanů, klouzaly po nich celé kusy věkovitého lesa a všechno to rychle plnilo přilehlé údolí. Kilometr vysoký skalnatý štít se během několika minut proměnil v planinu, pokrytou rozdrceným kamením a dřevem stromů, rozemletým na třísky.
Konečně mě napadlo podívat se na to všechno šerem.
Uviděl jsem vír Síly, točící se přímo nad místem přírodní katastrofy.
Možná to byla kletba, již na to místo kdosi uvrhl. Anebo taky zvláštní kouzlo, které vyvolává

zemětřesení. To jsem netušil. Nebylo však pochyb o tom, že vše, co jsme právě viděli, bylo magického původu.
"Nezasáhli nás," usoudil Ališer. "Ty jsi mluvil s Edgarem, Antone?"
"Jo."
"A jsi si jistý, že Inkvizice proti tobě nic nemá?"
Namáhavě jsem naprázdno polkl. Když proti vám něco má Inkvizice, je to moc a moc smutné. Je to zkrátka špatná zpráva.
"Inkvizice by nás určitě trefila…," zauvažoval jsem nahlas. A utichl. Vytáhl jsem mobil a pohlédl na něj šerem.
V pouzdru z umělé hmoty, kovu a křemíku modře pulsovala SIM karta. Byl to klasický příklad amuletu fungujícího naplno.
"Já už asi vím, co se stalo," řekl jsem a začal mačkat tlačítka na klávesnici. "A řek bych, že Inkvizice s tím nemá nic společnýho."
"Buď zdráv, Antone," odpověděl mi okamžitě Geser. Snad jsem ho nevzbudil. Ačkoli… v Moskvě je přece teprve večer.
"Potřeboval bych si promluvit s někým z evropskýho tribunálu. Ale okamžitě."
"S někým z magistrů?" začal si upřesňovat šéf.
"Třeba se zástupcem nočního hlídače!"
"Počkej chvilku," nenechal se Geser vyvést z míry. "A zůstaň ve spojení."
Čekat jsem musel asi tři minuty. Po celou tu dobu jsme jen stáli a zírali na utichající erupci Síly. Podívaná to byla vskutku velkolepá. Na tohle zemětřesení bylo nejspíš užito nějakého starého a hodně silného amuletu. Zhruba toho typu, co leží ve zvláštních arsenálech.
"Jmenuji se Erik," ozval se ve sluchátku zvučný, sebejistý hlas. "Poslouchám vás, Světlý."
"Pane Eriku…" Rozhodl jsem se, že na funkci a postavení v Inkvizici se ho vyptávat nebudu - oni nemají rádi, když se někdo začne šťourat v jejich hierarchii. "Momentálně se nacházím poblíž města Samarkandu v Uzbekistánu. Máme tu mimořádnou situaci. Nemohl byste mi sdělit, jestli sem Inkvizice vyslala svého pracovníka Edgara?"
"Edgara?" přeptal se zamyšleně Erik. "Jak se jmenuje dál?"
"Jeho příjmení jsem popravdě řečeno nikdy neslyšel," přiznal jsem se. "Je to bývalý pracovník moskevské Denní hlídky, který po procesu Igora Těplova v Praze přešel k Inkvizici…."
"Ach ano, ano," ožil Erik. "Edgar. No jistě. Ale toho jsme do Samarkandu nevysílali."
"Tak koho jste sem vyslali?"
"Já nevím, nakolik se vyznáte v naší struktuře, Antone," zaznělo v telefonu s neskrývanou ironií, "ale evropské byro Inkvizice se zabývá výhradně Evropou. A také Ruskem, které leží hned na dvou kontinentech. Ale brát pod svou kontrolu i záležitosti Asie, kde leží stát Uzbekistán - to už nemůžeme a vlastně ani nechceme. Musíte se spojit s naším asijským byrem. To sídlí v Pekingu. Chcete číslo?"
"Ne, děkuju," odpověděl jsem. "A kde je Edgar teď?"
"Na dovolené. Už…," následovala krátká pauza, "už měsíc. Potřebujete ještě něco?"
"Jen bych vám ještě dal takovou malou rad," neudržel jsem se. "Podívejte se, kde byl Inkvizitor Edgar během známých edinburských událostí…"
"Počkat, Antone!" opustil Erik rázem dosavadní nevzrušený tón. "Chcete snad naznačit…
"To je všechno," broukl jsem jen.
Geser, který to všechno samozřejmě poslouchal od prvního až do posledního slova, Erika okamžitě odpojil. A řekl:
"Gratuluji, Antone. Jednoho z té trojice už jsme odhalili. Vlastně tys ho odhalil."
"Díky za tu simku," odpověděl jsem. "Kdyby nezakamuflovala naši skutečnou pozici, tak už jsem byl mrtvej."
"Přísně vzato měla hlavně propůjčovat tvému hlasu větší věrohodnost při rozhovorech s lidmi," řekl Geser. "To matení skutečné pozice volajícího je vlastně vedlejší efekt, který se mi stále nedaří odbourat. Takže to je všechno, jednej dál! A my se hned začneme zabývat tím Edgarem."
Zamyšleně jsem se zadíval na mobil, vypnul ho a strčil do kapsy. Žertoval ten Geser, nebo mluvil pravdu?

"Takže Edgar," pronesl spokojeně Ališer. "Nakonec přece jen Edgar! Já to věděl, že Temným se nedá věřit. Ani když se z nich stanou Inkvizitoři."

Kapitola šestá

Na planinu démonů jsme přijeli v půl čtvrté ráno. Cestou jsme minuli malou vesničku v horách - sotva deset hliněných chaloupek stranou od cesty. V jediné ulici hořel oheň a kolem něj se tísnili lidé - mohlo jich být tak deset dvacet, víc určitě ne. Bylo vidět, že zemětřesení obyvatele horského aulu hodně vyděsilo a spát v domech se báli.

Auto dál řídil Ališer. Já zatím podřimoval na zadním sedadle a přemýšlel o Edgarovi.

Co ho asi donutilo jít proti Hlídkám a proti Inkvizici? Proč porušil všechna myslitelná tabu a zatáhl do svých piklů i lidi?

Prostě jsem to nechápal! Edgar byl jako každý Temný kariérista, to snad ani jinak nejde. Byl by jistě schopen i vraždy. Byl by vlastně schopen čehokoli, protože Temní žádné morální zábrany nemají. Ale dopustit se něčeho takového a dostat se do opozice vůči všem ostatním Jiným - to snad udělá jen ten, kdo přímo šíleně baží po moci. Vždycky jsem si myslel, že v Edgarovi stále zůstává hodně takové té pobaltské rezervovanosti. Pro tyhle lidi je snadné škrábat se po kariérním žebříčku desítky let… Ale vsadit všechno na jednu kartu? Vyloučeno!

Co tak mimořádného se asi dověděl o Koruně všeho? Jaké údaje vyhrabal v archivech Inkvizice? A koho dalšího dokázal získat? Kdo je ten Temný upír a Světlý léčitel? Co jsou zač? Kde se vzali? Proč uzavřeli s Inkvizitorem tenhle komplot? Jaké společné cíle můžou mít Inkvizitor, Temný a Světlý?

Ačkoli - pokud jde o ten cíl, není vlastně tak těžké ho uhodnout. Cíl je vždycky týž. Moc. Síla. Možnost vládnout. Můžeme si klidně tvrdit, že my Světlí jsme jiní. Že nepotřebujeme moc pro moc, ale proto, abychom pomáhali lidem. A je to asi pravda. Jenže tu moc tedy nakonec stejně potřebujeme. Tohle sladké pokušení, ten úchvatný pocit vlastních neomezených možností zná přece každý Jiný: upír, který se zakusuje do krku oběti, i léčitel, který jediným pohybem ruky uzdraví umírající dítě… Jaký je rozdíl v tom, k čemu moci užíváme - uplatnění pro ni si přece najde každý z nás.

Mnohem víc mě ale zaujal jiný detail. Edgar přece dělal na případu Fuaran. A přišel do styku s Kosťou Sauškinem.

A to všechno mě v myšlenkách vrátilo k nešťastnému mladíkovi jménem Viktor Prochorov. K chlapci Víťovi, který kamarádil s chlapcem Kosťou…

Všechno zkrátka znovu a znovu ukazovalo právě na Kosťu Sauškina. Co když se opravdu dokázal nějakým mně naprosto nepochopitelným způsobem zachránit? Co když ze zbytků Síly sestrojil jakýsi Štít a udržel se dostatečně dlouho na to, aby v hořícím skafandru vydržel tak dlouho, dokud se mu nepodařilo postavit únikový portál? A pak se spojil s Edgarem…

Ne, něco takového se stát nemohlo. Inkvizice tuhle verzi zkoumala dlouho a důkladně. Jenže co když Edgar hrál dvojí hru už tenkrát? A výsledky vyšetřování falšoval?

Jenže smysl to nedává ani tak. Proč by měl zachraňovat upíra, na kterého sám pořádal štvanici? A pak se s ním navíc spikl… Co mu Kosťa mohl dát? Bez Fuaranu vůbec nic! A ta kniha podlehla zkáze, to je naprosto jisté. Fuaran jsme sledovali stejně pečlivě jako Kosťu. A její zničení jsme zafixovali i magickými prostředky - erupci Síly vznikající při zkáze tak mohutného a starého artefaktu si nespletete s ničím.

Zkrátka a dobře mi z toho všeho vycházelo, že Edgar Kosťu zachránit nemohl, to za prvé, a za druhé by mu to k ničemu nebylo.

Ale stejně, stejně…

Ališer zastavil a vypnul motor. Nastalé ticho nám až zvonilo v uších.

"Řekl bych, že jsme na místě," poznamenal tiše, pohladil volant a spokojeně dodal: "Dobrý vůz, popravdě řečeno jsem moc nevěřil, že dojedeme až sem."

Otočil jsem se na Afandiho, který už nespal. S pevně sevřenými rty si prohlížel roztodivné kamenné figury, poházené po celé náhomí rovině.

"Nojo, takhle tu zůstali," prohodil jsem tlumeně.

Afandi se po mně ohlédl s nelíčeným úlekem.

"Já to všechno vím," vysvětlil jsem mu.
"To byla ošklivá historie," povzdechl si Afandi. "Moc ošklivá. A Světlého nedůstojná."
"Ty jsi Rustam, Afandi?" udeřil jsem na něj přímo.
Jen zakroutil hlavou:
"Ne, Antone. Já nejsem Rustam. Já jsem jen jeho žák."
Otevřel dveře a vyhrabal se z auta ven. Chvilku mlčel a pak zamumlal:
"Já nejsem Rustam, ale stanu se Rustamem…"
Překvapeně jsme se po sobě s Ališerem podívali a vystoupili jsme z džípu taky.
Bylo tu ticho a chladno. V horách je během noci vždycky chladno, dokonce i v létě. Zrovna začínalo svítat. Planina, kterou jsem znal z Geserových vzpomínek, se nijak nezměnila. Jedině snad že obrysy kamenných postav za ta staletí obrousil vítr a déšť, takže byly oblejší a rozplývavější, ale původní tvar si uchovávaly i přesto. Skupina mágů s rukama vztyčenýma nad hlavu a vysílajícíma zaklínadla, vlkodlak, běžící čaroděj…
Zamrazilo mě.
"Co je to?" zašeptal Ališer. "Co se to tu stalo?"
Prohrabal si kapsy a vytáhl krabičku cigaret se zapalovačem.
"Dej mi taky," poprosil jsem ho.
Zapálili jsme si. Vzduch kolem byl natolik čistý, že ostrý pach tabáku nám připomněl cosi známého a blízkého, snad městský smog.
"A to… to byli lidé?" otázal se znovu Ališer a ukázal na balvany.
"To byli Jiný," opravil jsem ho.
"Takže…"
"Oni neumřeli. Jen zkameněli. Přišli o všechny smysly. Zůstal jim jen rozum, zakletej do kamene." Pohlédl jsem na Afandiho, ale ten zatím jen zamyšleně stál a prohlížel si dávné bojiště - nebo možná zíral k východu, kde nebeská báň už začínala lehce růžovět.
A v tu chvíli jsem se na planinu podíval šerem.
Výjev to byl opravdu strašlivý.
To, co tu viděl Geser před dvěma tisíci lety, vyvolávalo strach a odpor. Dnešní podívaná už inspirovala jen k lítosti a bolu.
Skoro všichni Temní, jež Bílá mlha zaklela do kamene, byli šílení. Jejich rozum neunesl naprostou izolaci v kameni bez jakékoli možnosti vnímat okolí. V mihotavých barevných aureolách nad kameny planuly především hnědé a hnědozelené záblesky pomatenosti. Kdybychom se pokusili hledat nějakou analogii, vypadalo to v tuto chvíli tak, jako by se stovka šílenců nesmyslně točila dokolečka na jednom místě, anebo naopak zcela zcepeněle stála a všichni jen křičeli, chichotali se, plakali, mumlali, slintali, škrábali si tváře nebo se pokoušeli vyrvat si oči.
Jen několik aur signalizovalo, že v nich zůstaly jakési zbytky rozumu. Tihle jedinci se buď mohli pochlubit přímo neslýchanou silou vůle, nebo v nich bylo tolik touhy po pomstě, že šílenství je téměř nepoznamenalo. Zato zběsilosti, nenávisti a touhy zničit všechny a všechno v nich dřímalo opravdu požehnaně.
Vrátil jsem se z šera do normálního světa a pohlédl na Ališera. Mág usilovně kouřil - vůbec si nevšiml, že už mu začíná doutnat filtr. Nedopalek odhodil, teprve až si spálil prsty.
"Dostali, co jim patří."
"To ti jich vůbec není líto?" zeptal jsem se.
"Temní naší lítosti zneužívají."
"Jenže čím bychom se od nich lišili, kdyby v nás nebyla lítost?"
"Barvou," řekl a pohlédl na Afandiho. "Kde máme hledat velkého Rustama, Afandi?"
"Už jsi ho našel, Světlý s kamenným srdcem," odpověděl stařec tiše a otočil se k nám.
Proměňoval se rychle a zběhle jako zkušený vlkodlak. Najednou byl o hlavu větší a taky mnohem širší v ramenou - košile na něm začala praskat a knoflíček u krku nevydržel a odlétl i s kouskem látky. Jeho pleť k mému velkému údivu zesvětlala a oči byly najednou bleděmodré. Bezděky jsem si uvědomil, že Asiaté před dvěma tisíci lety vypadali docela jinak než ti dnešní. Když dnes typický obyvatel Asie začne

prohlašovat, že jeho předkové byli rusovlasí a modroocí, Rus se pousměje a Evropan se politicky korektně odmlčí. Jenže v tomto tvrzení je daleko víc pravdy, než je starý kontinent ochoten připustit. Vlasy měl Rustam ovšem černé, a stejně tak se jeho východní původ dal vytušit z rysů obličeje.
"Tak přece jsi Rustam," řekl jsem a sklonil hlavu. "Zdravím tě, velký! A děkuju ti, že jsi dal na naši prosbu."
Ališer vedle mě poklekl na jedno koleno jako statečný rytíř před svým králem - uctivě, ale zároveň se sebevědomou pýchou.
"Afandi není Rustam," odpověděl mi starý mág. Jeho hlas byl zamlžený, jako by sám naslouchal něčímu hlasu. "Afandi je můj žák, můj přítel, můj ochranitel. Mezi lidmi už nežiji. Mým domovem je šero. Když se potřebuji vrátit mezi smrtelníky, vypůjčuji si jeho tělo."
Tak takhle je to… Přikývl jsem a řekl mu:
"Ty jistě víš, proč jsme přišli, velký."
"Vím. Ale na Geserovy otázky bych odpovídat nechtěl."
"Geser ovšem řekl, že ty…"
"Má povinnost před Geserem je jen má!" V Rustamových očích se zableskly zběsilé ohýnky. "Velmi dobře si pamatuji naše přátelství i naše nepřátelství. Prosil jsem ho, aby z hlídky odešel. Prosil jsem ho, aby ustal v boji za lidské zájmy. Kvůli našemu přátelství a kvůli lidem samým. Jenže Geser je podoben tomuto mladíkovi…"
Pohlédl na Ališera a umlkl.
"Pomůžeš nám?" zeptal jsem se.
"Odpovím na otázku," opáčil on. "Na jednu jedinou otázku. Tím bude můj dluh u Gesera vyrovnán. Ptej se, ale nesmíš se zmýlit."
Div jsem nevyhrkl: "Je pravda, že jsi osobně znal Merlina?" Na tyhle pasti si musíme neustále dávat dobrý pozor - odpovím na jednu otázku, splním ti tři přání…
"Co je to Koruna všeho a jak ji co nejjednodušeji dostat ze sedmé hladiny šera?" otázal jsem se.
V Rustamově tváři se rozsvítil úsměv.
"Připomínáš mi jednoho člověka z Chorezmu. Byl to mazaný kupec, u něhož jsem taky měl dluh, a slíbil jsem mu, že mu splním tři přání. Dlouho přemýšlel a pak mi řekl: Chtěl bych omládnout, zbavit se všech neduhů a zbohatnout - to zaprvé… Nene, mladý mágu. Tuhle hru s tebou hrát nebudu. Nejsem tu proto, abych plnil nějaká přání, ale abych poskytl odpověď na jedinou otázku. To bude ažaž. Co přesně tedy chceš vědět - co je to Koruna všeho, nebo jak ji získat?"
"Hlavně bych si strašně nepřál ocitnout se v roli Pandořině a ptát se, jak se ta skříňka otevírá…," broukl jsem.
Rustam se rozesmál; v jeho smíchu se také ozval stín šílenství.
Co jiného taky čekat od Světlého, který se rozplynul v šeru a žije hned vedle nepřátel, jež on sám kdysi odsoudil k věčným mukám? To on sám si kdysi stanovil trest či pokání, které ho pomalu zabíjí…
"Co je to Koruna všeho?" zeptal jsem se.
"Zaklínadlo, které dokáže prorazit šero a spojit ho s lidským světem," odpověděl okamžitě. "Učinil jsi správnou volbu, mladý mágu. Odpověď na druhou část otázky by tě vyvedla z míry."
"No dobře, ale když odpovídáš jen na jednu otázku, tak tedy odpovídej poctivě a úplně!" zvolal jsem. "Vysvětli mi, jak to zaklínadlo funguje a k čemu slouží!"
"Dobrá," odpověděl mi nečekaně ochotně Rustam. "Síla každého Jiného spočívá ve schopnosti využívat lidské Síly, protékající všemi vrstvami šera. Náš svět je jako obrovitá planina, z níž v podobě lidí tryskají droboučké pramínky, které vydávají Sílu, již lidé sami neumějí ovládat. My Jiní jsme jen úžlabiny, do nichž se voda těch stovek a tisíců pramenů stéká. My tomuto světu neposkytneme ani kapku. Umíme ale kapky cizí uchovávat a využívat. Naše schopnost hromadit cizí Sílu je důsledkem toho, že umíme vstupovat do šera, překonávat hranice mezi hladinami a nakládat se stále většími energiemi. Zaklínadlo, které vymyslel velký Merlin, stírá bariéry, které tento svět oddělují od vrstev šera. Co by asi bylo, kdyby se to stalo? Co myslíš, mladý mágu?"
"Katastrofa?" vyslovil jsem hned první předpoklad. "Šerý svět… se od toho našeho přece hodně liší. Třeba ve třetí hladině září dva měsíce…"

"Merlin to viděl jinak," přerušil mě Rustam. "Merlin se domníval, že každá hladina šera je to, co se nestalo v normálním světě. Možnost, která se nenaplnila. Stín vržený na bytí. Náš svět nezanikne, ale zničí šero. Setře ho, stejně jako sluneční světlo stírá stíny. Síla jako oceánská voda zaplaví celý svět. A pod tou vodní plání už bude jedno, kdo uměl vstupovat do šera a kdo ne. Jiní ztratí svou sílu. Navždy."
"Určitě, Rustame?"
"Kdoví," rozhodil rukama velký starý mág. "Odpovídám i na tvou druhou otázku, protože odpověď neznám. Je to možné. Je možné, že lidé si žádné změny nepovšimnou, zato z Jiných se jednoduše stanou taky normální smrtelníci. Jenže to je ta nejjednodušší odpověď - a ta nebývá vždy tou nejsprávnější. Možná nás opravdu čeká katastrofa. Možná se dva malé měsíce srazí s jedním velkým a pšeničné lány zaplaví modrý mech… Kdoví, mladý mágu, kdoví. Možná že Jiní sice zeslábnou, ale část Síly si přece jen dokážou podržet. Ale možná se přihodí něco naprosto nepředstavitelného. Něco, nač naše mysl prostě nestačí. Proto Merlin nikdy ani nezkusil tohle zaklínadlo použít. Vymyslel si ho jen tak, pro zábavu. Pomyšlení, že by mohl proměnit celý svět, mu bylo prostě příjemné…, ale to neznamenalo, že by se k něčemu takovému chystal. A já si myslím, že to bylo správné. Nebylo by dobré pídit se po tom, co ukryl do šera."
"Jenže po Koruně všeho už se usilovně pátrá!" řekl jsem.
"To je zlé," pronesl nevzrušeně Rustam. "Já bych vám doporučoval, abyste těch pokusů zanechali."
"To neděláme my," namítl jsem. "My vůbec ne. To jeden Inkvizitor, jeden Světlý a jeden Temný, kteří se pro tenhle účel spojili."
"Zajímavé," zaujalo to Rustama. "Nestává se příliš často, že by se odvěcí nepřátelé spojili pro dosažení stejného cíle."
"Pomůžeš nám je zastavit?"
"Ne."
"Ale ty sám přece říkáš, že je to špatné!"
"Ve světě je hodně špatnosti. Jenže téměř každý pokus potlačit zlo plodí nakonec ještě větší zlo. Proto doporučuji konat dobro - jedině tak je možné zvítězit!"
Ališer popuzeně zasupěl. No a mě tento sice ušlechtilý, ale dokonale neužitečný závěr taky příliš nepotěšil. To bych rád viděl, můj milý Rustame, jak bys asi zvítězil nad zlem, kdybys společně s Geserem neužil Bílé mlhy! I když mi těch Temných, uvězněných v kameni, bylo líto, ani na okamžik jsem nezapochyboval, že kdyby ty dva Světlé na své cestě zničili, čekala by všechny Jiné i lidi, které Geser s Rustamem bránili, nevyhnutelná smrt… Jistě, je docela dobře možné, že zlo se jiným zlem porazit nedá. Jenže dobra se taky nedá dosáhnout jen dobrem.
"A máš aspoň tušení, čeho chtějí dosáhnout?" ptal jsem se dál.
"Ne," zakroutil Rustam hlavou. "Nemám. Že by chtěli setřít rozdíly mezi lidmi a Jinými? Ale to je přece hloupé! To bychom museli smazat veškerou nerovnost v tomto světě. Nerovnost mezi bohatými a chudými, mezi silnými a slabými, mezi muži a ženami. Nejjednodušší by bylo všechny zabít," zasmál se a já pochopil, že velký mág to v hlavě opravdu nemá v pořádku.
Reagoval jsem ale velmi zdvořile:
"Máš pravdu, velký Rustame. Je to hloupý cíl. A jednou už se ho jeden Jiný pokusil dosáhnout… za pomoci knihy Fuaran. Ten, pravda, volil jinou metodu a chtěl naopak všechny lidi proměnit v Jiné."
"To je mi nápad," pokrčil Rustam rameny bez zvláštního zájmu. "Ale souhlasím s tím, že jsou to dvě cesty vedoucí k jednomu cíli. Jenže ono to všechno není tak jednoduché, jak by se mohlo zdát, mladý mágu!" A lišácky přimhouřil oči. "Řekl bych, že Inkvizitor objevil cosi v archivech. Odpověď na to, co že je to ve skutečnosti Koruna všeho."
"No a…?" vyhrkl jsem netrpělivě.
"A je to odpověď, která vyhovuje všem. I Temným, i Světlým, i Inkvizitorům, kteří jsou tu proto, aby uchovávali rovnováhu. Jen je divné, že by na světě něco takového skutečně mohlo existovat. Na to bych byl dokonce trochu zvědav. Jenže už jsem vyslovil všechno, co vím. Merlinovo zaklínadlo setře hranice mezi hladinami šera a tímto světem."
"Ty sám ale v šeru sídlíš," namítl jsem. "Tak bys snad mohl alespoň napovědět. Pokud šero zmizí, ty přece zahyneš!"

"Nebo se ze mě stane obyčejný člověk a prostě dožiju zbytek lidského života," poznamenal Rustam téměř lhostejně.
"Všichni, kdož odešli do šera, zahynou!" zvolal jsem a Ališer si mě překvapeně změřil očima. No jistě… on přece neví, že životní pouť Jiných končí v sedmé hladině…
"Lidé jsou smrtelní - a oč my jsme lepší?"
"Tak zkus aspoň zauvažovat, Rustame!" zapřísahal jsem ho. "Jsi přece moudřejší než já. Co by to mohlo být? Co našel Inkvizitor?"
"Zeptej se ho sám." Rustam vztáhl ruku před sebe. Jeho rty se párkrát pohnuly - a k toyotě vystřelil z jeho prstů paprsek oslnivě bílého světla.
Asi bych si Edgara dokázal povšimnout sám, kdybych ho tady na planině čekal. Jenže stejně možné je, že by ho ani ta nejpečlivější prověrka stejně neodhalila. Neukrýval se ani v šeru, ani za pomoci nějakých banálních zaklínadel, na jaká stačí každý Jiný. Edgara před našimi pohledy chránil jakýsi magický amulet, naražený na hlavu a připomínající středoasijskou ťubetějku. Inu, proč ne ťubetějku - jsme přece v Uzbekistánu.
Zcela automaticky jsem kolem sebe vytvořil Štít a povšiml jsem si, že Ališer to udělal taky.
Jedině na Rustama Edgarova přítomnost, jak se zdálo, neudělala naprosto žádný dojem. Světlo, které starý mág vyvolal, Edgara vyloženě zaskočilo. Inkvizitor seděl na kapotě našeho auta s nohama svěšenýma dolů a nevzrušeně nás pozoroval. V prvním okamžiku si zřejmě vůbec neuvědomil, co se děje. Pak se ale z té jeho kouzelné čepičky začalo kouřit. Tlumeně zaláteřil, strhl si ji z hlavy a odhodil na zem. Teprve pak si uvědomil, že ho vidíme.
"Ahoj, Edgare," pozdravil jsem ho.
Od chvíle, kdy jsme se viděli naposled - tedy ve vlaku při boji s Kosťou Sauškinem -, se vůbec nezměnil. Jedině že na sobě neměl neodmyslitelný oblek a kravatu, ale věci mnohem civilnější a pohodlnější - šedivé lněné kalhoty, tenkou bavlněnou polokošili a na nohou měl solidní kožené boty na silné podrážce… Byl celý vyfintěný, naleštěný a evropský - a tak v téhle asijské divočině vypadal jako dobromyslný kolonizátor, který se na pár chvil snaží zbavit břemene bílého muže, či jako anglický špión z dob Kiplingových, kdy Rusko a Velká Británie spolu právě v těchto místech rozehrávaly svou velkou imperiální partii.
"Ahoj, Antone." Edgar slezl z kapoty a rozhodil rukama. "Tak se na mě nezlob…, že jsem vás vyrušil."
Bylo to zvláštní, ale zdál se nějak zaražený. No vida, tak házet po starých známých celé hory, s tím si hlavu nedělá! Ale normálně mi pohlédnout do očí se bojí…
"Cos to natropil Edgare?" zeptal jsem se.
"Zkrátka se to tak semlelo," povzdechl si. "Ale hájit se rozhodně nehodlám, Antone! Připadalo by mi to trapné."
"A co v Edinburghu - to ti taky bylo trapný? Když jste tam hlídkařům podřezávali krky… A najímali si gangstery."
"To bylo velmi trapné," přikývl. "Tím spíš, že to bylo zbytečné, protože nakonec jsme se do sedmé hladiny stejně nedostali."
Afandi Rustam se rozesmál a začal se rukama plácat po bocích. Bylo v tom cosi z Rustama a cosi z Afandiho - ani jsem sám nevěděl.
"Tak ono je mu to trapné!" pronesl konečně Rustam. "Těm je vždycky všechno trapné a všechno je pro ně zbytečné!"
Edgara Rustamova reakce zarazila a čekal, až se starý mág do sytosti nasměje. Já si zatím Inkvizitora (ačkoli - neměl bych už vlastně říkat "bývalého Inkvizitora"?) prohlížel šerem.
Jak jsem očekával, byl ověšený amulety jako vánoční stromek ozdobami. Kromě amuletů tu ale bylo ještě něco. Kouzla. Bylo to propojení těch nejjednodušších přírodních komponentů, které ani nemusíte dlouho pracně sytit nějakým kouzlením a které své magické vlastnosti získávají díky lehkým, téměř nezaznamenatelným dotekům Síly. Stejně jako ledek, uhlí nebo síra jsou samy o sobě téměř neškodné, ale sebemenší jiskra z nich vykřeše požár.
Vůbec mě nepřekvapilo, že měl na sobě samé přírodní materiály jako len, bavlnu a kůži. Ty jsou pro magické účely velmi vhodné. Nylonová bunda se očarovává těžko.

A právě ta kouzla, proměňující jeho šaty v brnění, mě mátla. Byla to kouzla, jichž užívají čarodějnice a vědmy. Mágové se k nim uchylují málokdy. Prostě jsem si Edgara neuměl představit, jak si prosycuje kalhoty odvary z bylin.
Že by na něm zapracovala druhá členka zločinného týmu? Světlá léčitelka? Ty s podobnými věcmi umějí nakládat skvěle, to vím moc dobře podle Světlany.
"Jistě chápeš, Edgare, že tě musím zadržet," řekl jsem mu.
"A co když se ti to nepovede?" Viděl sem, že Edgar na mou odpověď nečeká. Upřeně se zahleděl na Rustama a prsty jeho pravičky už připravovaly zaklínadlo. Hned jsem pochopil jaké, a na okamžik jsem zaváhal, zda mám Rustama upozornit nebo ne. Bylo to zvláštní, ale v mém zájmu bylo, aby Edgar dosáhl úspěchu…
"Rustame, tahá z tebe Zpověď!" vykřikl jsem.
Ten starý, trochu pošetilý mág byl přece jen Světlý…
Edgar bleskově zaútočil zaklínadlem a zároveň vykřikl:
"Jak dokážu získat Korunu všeho?"
No prosím! A svoje čtyři náramky, nutící k upřímnosti, si můžu strčit za klobouk!
My ostatní jsme mlčeli a zírali na Rustama. Ten si jen pomalu třel hrud, do níž ho zaklínadlo udeřilo. Pak zvedl hlavu, pohlédl na Edgara chladnýma modrýma očima a řekl:
"Rukama."
Ališer se rozchechtal. No vida, tak Edgar nakonec doplatí na dvojsmyslnost mágových výroků. Dokonce i pod vlivem opravdu silného zaklínadla Rustam dokázal poskytnout odpověď naprosto přesnou a zároveň naprosto neužitečnou - jako matematik z té anekdoty.
Pak Rustam téměř neznatelně pohnul rty a udeřil sám. Udeřil přitom čímsi zcela neznámým. Okázalým efektům se přitom vyhnul - Edgar se jen zapotácel a na tvářích mu naskočily rudé skvrny, jako kdyby dostal neviditelnou rukou pár facek.
"Už nikdy nezkoušej na mě tlačit," pronesl Rustam nabádavě, když magické fackování skončilo.
"Rozuměls mi, Inkvizitore?"
Ještě než se Edgar odhodlal odpovědět, já se nevýslovně zaradoval, že jsem svou výzbroj nevyplýtval na Rustama, a vypálil jsem po Edgarovi z náramků všechna čtyři kouzla, nutící k otevřenosti. Amulety na Inkvizitorově těle vzplanuly, ale pohltit veškerou sílu mého úderu nedokázaly.
"Kdo byl ten upír, co s tebou byl v Edinburghu?" zařval jsem.
Edgarovu tvář znetvořila mučivá snaha nepromluvit. Jenže to nakonec nedokázal.
"Sauškin!" vyhrkl Edgar.
Rustam se rozchechtal znovu. Pak dlouze vydechl a řekl:
"Zatím se mějte!"
A Afandi se znovu stal sám sebou. Vypadalo to, jako když vypustíte část vzduchu z nafukovacího panáka - najednou byl zase menší, ramena se mu zúžila, v obličeji mu naskákaly vrásky, pohasly mu oči a chomáček vousů na bradě taky odpadl.
Já s Edgarem jsme si jeden druhého nenávistně měřili.
A pak, aniž by ztrácel čas na další hromadění Síly či pronášení zaklínadel, mi Edgar zasadil první úder. Z nebe se začal řinout ohnivý déšť a bouřlivě vřel na mém a Ališerově Štítu. Kolem naprosto ztumpachovělého Afandiho, který se ještě nestačil vzpamatovat, ale nebyl oheň žádný - bylo vidět, že ochranný prsten zafungoval automaticky.
Další minuta se skládala výhradně z útoků a protiútoků. Ališer mi moudře přenechal vedení boje - o krok ustoupil, doplňoval Silou naše Štíty a jen tu a tam si dovolil krátký magický výpad.
Geser zřejmě v přípravě naší výzbroje využil nejlepších pracovníků hlídky nebo se dokonce vynasnažil sám. Po ohni přišel led. Vzduchem zaskučela vánice a pevnost našich Štítů tentokrát vyzkoušely droboučké sněhové vločky s hranami ostrými jako meč. Když se přiblížily k Afandimu, bezmocně tály.
Ještě než ta bouře stačila utichnout, Edgar na nás vytasil Polibek Jedovatice a kameny pod našima nohama se pokryly kapkami kyseliny. Afandi i nadále zůstával v bezpečí. Koutkem oka jsem zaznamenal, že dědek taky nezahálí a připravuje si jakési slabé, ale přitom dosti komplikované a chytré zaklínadlo. Na nějaký třeskutý úspěch to nevypadalo, ale aspoň se něčím zabavil a nepletl se nám pod

nohama.
Jako čtvrté zaklínadlo Edgar použil vakuový výpad. Nic jiného jsem ani nečekal, a když atmosférický tlak kolem mě začal prudce klesat, dál jsem Edgara zkoušel udolat střídavými útoky Opiem a Tanatosem. Ališer za mými zády vystřeloval z kouzelných hůlek ohnivé koule a dávky přechlazené vody. Kombinace fireballů a ledových šrapnelů v podobě velkých tmavomodrých kapek fungovala skvěle - na vlastní oči jsem viděl, jak Edgarovy amulety pod vlivem teplotního kontrastu ztrácejí sílu.
A přesto nešlo jen o amulety. Edgar byl mág první kategorie, a přitom se proti nám dvěma výborně držel a dokonce si dovolil i sám útočit! Buď byl tak neuvěřitelně napumpovaný Silou…, nebo už se dostal výš než na tu první kategorii.
Čas na to, abych pořádně prozkoumal jeho auru, jsem v tuhle chvíli samozřejmě neměl.
Neúspěch s vakuem jeho elán zřejmě dost ochladil. To zaklínadlo bylo tak vzácné, že ho naše připravenost na ně vyloženě zaskočila. Začal pomalu ustupovat za ohořelou, dýmající, kyselinou poleptanou a teď už i ojíněnou toyotu. Pak se zachytil o rampouch, který se zabodl do dveří, a div neupadl; zamával rukama ve snaze udržet rovnováhu a téměř si pustil k tělu mé Opium.
"Vzdej se, Edgare!" křikl jsem. "Nenuť mě, abych tě zabíjel!"
Tahle slova se Inkvizitora zřejmě dotkla. Na okamžik strnul, ale pak od pasu utrhl zvláštní přívěsek - byl to chomáček šedivých pírek, svázaných nitkou do jakéhosi košťátka.
Pera se proměnila v hejno ptáků, podobajících se přerostlým vrabcům s velkými měděně se lesknoucími zobany. Bylo jich tak dvacet třicet a všichni se vrhli rovnou ke mně, manévrujíce za letu jako pýcha všech generálů raketových vojsk - bojové hlavice s proměnlivou dráhou letu.
Kuřecí bůh na mém krku pukl a spadl ze šňůrky na zem. A hejno ptáků s měděnými zobáky začalo vzduchem zmateně kličkovat.
Přiblížit se k Edgarovi nedokázali, ale na mě taky zaútočit nemohli, a tak se zmítali sem a tam, dokud láteřící Edgar nemávl rukou a nedonutil je zmizet.
Afandi po Edgarovi také vrhl jedno zaklínadlo a já měl pocit, že se mu podařilo Inkvizitorovu obranu prorazit. Na černém mágovi to ale vůbec nebylo znát. Ustupoval dál a v pravidelných intervalech podnikal protiútoky. Na jeho prsou se přitom rozsvěcela stále intenzivnější záře - amulet ukrytý pod šaty se aktivoval a zřejmě se chystal zafungovat. Na okamžik jsem si dokonce pomyslel, zda se náhodou nevybavil nějakým sebevražedným zaklínadlem, třeba Šahídem nebo Gastellem, které by ho usmrtilo, ale nás by přitom vzalo s sebou.
"Posílit Štíty!" zavelel jsem a Ališer bariéru kolem nás i kolem Afandiho doplnil další Silou.
Edgar ale sklon k sebevraždě zřejmě neměl. Ještě jednou krátce zaútočil a pak si přitiskl ruku k hrudi, přímo na místo, odkud vycházela ta záře. Kolem něj zablikaly bleděmodré obrysy portálu, mág prudce pokročil kupředu - a zmizel.
"A je fuč," konstatoval Ališer. Posadil se na nejbližší kámen, ale vzápětí s láteřením zase vyskočil - z kalhot, co měl na sobě, se začalo kouřit. Polibek Jedovatice stále ještě působil.
Stál jsem tu a připadal si naprosto zpustošený. Vedle mě se pochichtával Afandi.
"Čím jsi to po něm…?"
"Až si bude chtít lehnout se ženou, sedmasedmdesátkrát ho čeká ostudný nezdar!" vysvětlil mi slavnostně Afandi. "A zbavit ho tohohle prokletí nedokáže nikdo."
"To je teda fikaný," řekl jsem uznale. "Takový hodně orientální."
Pak jsem několika kratičkými zaklínadly vyčistil zem kolem sebe od zbytků magie. Kyselinové kapky donutily kameny, aby kynuly jako těsto.
Sauškin!
Tak přece jen je v tom Sauškin!

Epilog

Geser mi neodpověděl hned. Ozval se až po více než dvou minutách:
"Antone, nemohl bys…"
"Ne, to bych nemohl," přerušil jsem ho.

Nade mnou pomalu světlalo nebe. Nezvykle velké jižní hvězdy pohasínaly. Napil jsem se ještě jednou z láhve koly a dodal jsem:
"Za ty amulety díky, bylo to přesně to, co jsme potřebovali. Ale teď nás odsud dostaň! Jestli si to sem přištráduje ještě jeden cvok…"
"Antone!" Geserův hlas byl najednou mnohem měkčí. "Co se stalo?"
"Měli jsme tu takovou dost vzrušenou debatu s Edgarem."
Geser byl chvíli zticha a pak se zeptal:
"Žije?"
"To jo. Utekl nám portálem. Jenže nejdřív se pokusil nás oddělat."
"Že by se náš přítel Inkvizitor dočista pomátl?"
"Možný to je."
Geser do telefonu cosi zamumlal a já najednou pochopil, o čem teď šéf uvažuje - určitě o tom, jak této informace nejlépe využít v debatě se Zavulonem. Jak co nejcitelněji ponížit šéfa moskevských Temných výkladem o jeho někdejším podřízeném.
"Jsme hrozně unavený, Gesere."
"Přiletí pro vás vrtulník," odpověděl Geser. "Vybudovat tam portál by bylo velmi obtížné. Chvilku to vydržte, budu nejdřív muset zavolat do Taškentu. Jste… u Rustama?"
"Jsme na planině, kde jste na Temný zaútočili Bílou mlhou."
Takovouhle vzácnou příležitost Gesera zaskočit jsem si přece nemohl nechat ujít.
"Vrtulník tam bude za chvíli," řekl Geser po krátké odmlce. "Mluvil jsi s Rustamem?"
"Ano."
"A odpověděl ti?"
"Odpověděl. Ale ne na všechny otázky."
Geser si ulehčené oddechl.
"Aspoň něco že vám řekl. Nemuseli jste na něj… tlačit?"
"Ne. Všechny čtyři náramky jsem nakonec spotřeboval na Edgara."
"Ano?!" Geser byl s každou mou další odpovědí stále veselejší. "A co se vám podařilo zjistit?"
"Jméno upíra, se kterým Edgar spolupracuje."
"Ano?" zeptal se zamyšleně Geser. "A kdo to je?"
"Sauškin."
"Vyloučeno!" vyštěkl Geser. "To je absolutní konina!"
"To znamená, že zaklínadla nezabraly!"
"Má zaklínadla nemohla nezabrat. Spíš se mohlo stát, žes prostě netrefil," opáčil již poněkud smířlivěji.
"Antone! Hlavně na mě nezkoušej… tyhle intelektuálské finty! Až přijedeš, ukážu ti něco, co jsem ti vlastně ukázat nechtěl."
"Už se nemůžu dočkat," utrousil jsem.
"Mluvím o ostatcích Konstantina Sauškina. Máme je uložené u nás na hlídce."
Teď byla zase řada na mně, abych se zaraženě odmlčel. A Geser dodal:
"Nechtěl jsem ti zbytečně kazit náladu. Ohořelé kosti nejsou právě nejveselejší podívaná… Konstantin Sauškin je mrtev, o tom není nejmenších pochyb. Dokonce ani nejvyšší upír není schopen žít bez lebky. To je všechno. A moc si to neber. Čekejte na vrtulník."
Vypnul jsem mobil. Pohlédl jsem na Ališera, který ležel kousek ode mě a žvýkal čokoládu, a řekl jsem mu:
"Geser říká, že máme na hlídce Sauškinovy kosti."
"To máme," odtušil naprosto klidně Ališer. "Viděl jsem je. Přinejmenším lebku, do které je zatavené sklo ze skafandru. Tvůj Sauškin je mrtvý."
"Nic si z toho nedělej," ozval se Afandi. "To se někdy stane, že tvůj protivník zalže, i když na něj uplatníš jaké chceš zaklínadlo."
"Ne, on nemohl zalhat…," zašeptal jsem, když jsem si vybavil Edgarovu tvář. "Prostě nemohl…"
Zvedl jsem si telefon až k očím a navolil menu playeru. Pak jsem zapnul režim nahodilé volby. Uslyšel jsem ženský hlas, doprovázený tichou kytarou, a položil mobil vedle sebe. Maličký reproduktor se snažil

ze všech sil.

My vstávali jsme kdysi za východu slunce
a žili potom po tisíce let.
Jenže pak se někdo rozhod a všechno nám ukrad -
oheň světlo, zkrátka celej svět.
A tak některý se začli modlit,
jiný zase zuby brousili.
Jenže z Bleděmodrý řeky
všichni jsme se napili.
No a pak čas protek mezi prsty,
v zimě bylo v řece vody málo,
no a těm, co žili tady vždycky,
těm se prostě zdálo,
že tu vodu vzali příchozí
Dorůstali synové i dcery,
kdo si na to vzpomene?
Všichni ale pili vodu
z jedinýho pramene…

"Afandi!!" zavolal jsem. "Víš, co mi o tobě řekla moje dcerka ještě v Moskvě?"
"O mně!" podivil se Afandi. "Tvoje dcerka je kouzelnice?"
"Ano," přikývl jsem. "Ale zatím ještě malá. Je jí teprve šest. A ptala se, jestli jí pošleš korále. Bleděmodrý."
"To je panečku správná dcerka!" nadchl se Afandi. "Je jí šest - a už se zajímá o korále. I ty tyrkysy si vybrala správně… Na!"
Už ani nevím, z které kapsy ty korále vylovil. Podal mi je a já zvědavě pohlédl na nitku nebesky modrých drobných tyrkysů. Pak jsem se zeptal:
"A jsou magický, Afandi?"
"Jenom trošičku. Nitku jsem očaroval, aby se nikdy nepřetrhla. Ale samotné korále jsou úplně obyčejné. A krásné! Vybíral jsem je pro pravnučku, už je sice stařičká, ale na parádu si potrpí pořád. Nevadí, však jí koupím jiné. A tyhle dej své dcerce, jen ať si je pěkně užije."
"Díky, Afandi," řekl jsem a dárek uložil.

Jeden vzlétal stále výš,
drahý polámal si vaz.
Tohle pole úrodu má již,
a na tomhle nic už není zas.
Jeden upadnul kulkou sražen,
jinej kulkou hlavu prožene.
Všichni ale pili vodu
z jedinýho pramene…

Tenhle vína chutnal, ten zas jedu,
tenhle otce vzpomněl, ten zas matku svou,
jeden rozhodne se, že přišel čas stavět,
druhý válečnýho koně bodne ostruhou.

Ten, co v Mlýně osudu však sedí,
každou půlnoc činí nabídku -
on rozhodne, kdo jde na hlídku…

Ališer si odkašlal a tlumeně poznamenal:
"Možná mi do toho nic není, oni muzikanti jsou vůbec zvláštní lidi! Ale já bych řekl, že pokud jde o původ téhle písně, měli bychom provést služební vyšetřování…"

Část třetí
Společný osud

Prolog

Školitel přelétl po stážistech pozorným pohledem. I on sám byl mladý, ještě nedávno stál na jejich místě a teď se mu zoufale nedostávalo jisté solidnosti. Alespoň si to o sobě myslel.
"Teď si tedy provedeme první cvičení přímo v terénu," řekl školitel. Ruka sama vzlétla ke kořeni nosu, jak si pořád chtěl narovnávat brýle. Proč jenom si tu krátkozrakost nechal vyléčit? Kdyby měl brýle, rozhodně by vypadal solidněji! "Andreji, zopakuj úkol!"
Hubeňoučký výrostek učinil krok kupředu a přeskakujícím hlasem pronesl:
"Půjdeme ulicí. Budeme si prohlížet všechny kolemjdoucí šerem. A budeme vám hlásit, jestli vidíme Temné nebo Světlé. Hlavní pozornost ale soustředíme na neiniciované Jiné."
"A co uděláme, když narazíme na neiniciovaného Jiného?"
"Nic," prohlásil chlapec odhodlaně. "Oznámíme to a dál budeme jednat podle situace. Iniciovat Jiného je třeba až ve vhodné situaci, kdy má nejblíž ke Světlu."
"A co uděláme, když postřehneme trestnou činnost Temných?"
"Zase nic," odpověděl se zjevným zklamáním chlapec. "Oznámíme to a pak se spojíme s hlídkou…"
"…přičemž setrváme v bezpečné vzdálenosti," dodal školitel. "No a pokud zjistíme trestnou činnost lidí?"
"Taky nic," poznamenal už zcela ponuře chlapec. "My vlastně neděláme nic jinýho, než že se jen díváme!"
Stážisti se usmáli. Kromě chlapce stáli v krátké řadě ještě dva muži a dívka. Podle názoru školitele je všechny čekala tak čtvrtá pátá kategorie. Zato ten mládeneček by to mohl dotáhnout na druhou, možná i na první. Měl skvělé předpoklady bojového mága.
"Díky, Andreji. Všechnos to zformuloval perfektně. Díváme se. Protože se teprve učíme. Je to jasné? Do šera nevstupovat, zaklínadla nevytvářet. Naším základním úkolem je vyhledávání potenciálních Jiných. A nemyslete si, že je to tak jednoduché. Někdy musíme člověka zkoumat i několik minut, než v něm postřehneme předpoklady Jinosti. Mimochodem - třeba na Antona Goroděckého se taky přišlo při podobném cvičení. Objevil ho tenkrát osobně Geser."
Pedagog se na několik vteřin odmlčel a pak zažertoval:
"Já samozřejmě nejsem Geser, ale na nejvyššího bych to dotáhnout chtěl."
Kategorie nejvyšších ho rozhodně nečekala. Ba co víc, v tuhle chvíli už mu zbývala sotva půlhodinka života. To on ale netušil. V celém snopu pravděpodobnostních linií, které by si mohl prohlédnout, byla jen jedna jediná, zcela nenápadná nitka, která směřovala ke smrti.
Jenže právě teď začaly desítky náhod utvářet jeden celek a tenká nitka se barvila krví. Školitel ovšem bohužel neměl čas hodinu co hodinu zkoumat pravděpodobnostní linie a zjišťovat, co ho čeká.
"Teď se vydáme po Čistoprudném bulváru," řekl stážistům. "Neděláme nic - jen se díváme."
Asi kilometr od nich, v úplném středu města, konkrétně na Lubjance, zůstalo v zácpě beznadějně stát osobní auto. Kavkazan u volantu rozhodil rukama a provinile se koukl po svém cestujícím. Ten mu jen mlčky podal několik bankovek a vystoupil. Řidič strčil peníze do kapsy. Ještě se za svým nedávným pasažérem podíval a zamračil se. Nepříjemný ksicht. Zaplatil sice docela slušně, ale… Kavkazan pohlédl na malou ikonku, přilepenou k přístrojové desce starého žigulíka, a pak na měděný přívěšek se súrou z Koránu. V duchu muslimskému i křesťanskému Bohovi poděkoval, že tohle rito bylo tak krátké. Cestující se mu ani trochu nezamlouval!
Řidič byl neiniciovaný Jiný, ale nevěděl o tom. Dnes se jeho osud mohl zcela proměnit.
Jenže tak to nedopadlo. Zabočil do příčné uličky, kde si ho vzápětí chytila statná mladá ženská; domluvili

si cenu a vyrazili jihozápadním směrem.
Školitel zastavil před kinem Roland a zapálil si. Pak pohlédl na Andreje, který mu z celé skupiny byl nejsympatičtější, a zeptal se:
"Četls Deniskovy povídky?"
"Jo," broukl mládeneček. Byl to sečtělý chlapec z dobré rodiny.
"A co tak můžeš stručně říct, když si vybavíš povídku Velmistrův klobouk?"
"Že malý Denis Korabljov žil ve velmi prestižní čtvrti," odpověděl chlapec.
Slečna stážistka jen tiše vyprskla. Deniskovy povídky nečetla, jen kdysi dávno viděla film, který už stačila úspěšně zapomenout - ironii ale pochopila.
"No a co ještě?" ptal se dál školitel s úsměvem ve tváři. Nikdy nekouřil v chůzi, protože se v jednom ilustrovaném časopise dočetl, že to je vyloženě nesolidní. Teď byl s každým dalším zatáhnutím z cigarety smrti blíž, ale s nikotinem to nemělo nic společného.
Chlapec se zamyslel. Mladá stážistka se mu líbila a zamlouvalo se mu i podvědomé tušení, že je chytřejší než ona.
"Ještě bychom mohli říct, že velmistři jsou lidé dost nepozorní. Ten klobouk mu odnesl vítr a on si toho vůbec nevšiml."
"Dejme tomu," přikývl školitel. "Pro nás Jiné ale spočívá mravní ponaučení z téhle povídky v tom, že do drobných lidských problémů nemáme zasahovat. Buď vám nebude správně porozuměno, nebo se dokonce dočkáte agrese."
"Ale Deniska se přece s velmistrem smířil! A navrhl mu, že by si spolu mohli zahrát."
"Což je další důležitá myšlenka!" chopil se toho hned školitel. "Chceme li navázat přátelský kontakt s člověkem, klidně se obejdeme bez magie. Rozhodně není třeba pokoušet se mu pomoct. Hlavní je sdílet s tím člověkem jeho záliby!"
Stážisté svému učiteli pozorně naslouchali. Měl ve zvyku uvést jako příklad nějakou pohádku nebo dětskou knížku a na jejím základě budovat spousty analogií. Jeho žáky to vždy velmi pobavilo.
Cestující z žigulíku už byl jen půl kilometru od nich - teď šel po Mjasnické a zastavil se u novinového stánku. Prohrabal si kapsy, vytáhl drobné a koupil si Komsomolskou pravdu.
Školitel se rozhlédl po odpadkovém koši. Užuž se chystal odhodit nedopalek do jezírka, labutím pro radost, ale pak si povšiml Andrejova pohledu a rozmyslel si to. Proboha, co má tohle znamenat? Už tři roky je Světlý Jiný, a ty lidské zlozvyky ne a ne ustoupit… Školitel křepce vykročil k odpadkovému koši, nedopalek tam odhodil a vrátil se ke stážistům.
"Jdeme dál! A díváme se, hlavně se díváme!"
V tuto chvíli už byla jeho smrt naprosto nevyhnutelná.
Postarší pán s novinami v rukou došel ke stanici metra Čistyje prudy. Na okamžik zaváhal, zda má rovnou sjet dolů. Na jedné straně měl vlastně dost naspěch. Jenže na druhé straně… na druhé straně bylo přece tak nádherně! Čisté nebe, teplý větřík - takové to přesné pomezí léta a podzimu, sezóna básníků a romantiků.
Muž beze spěchu došel k jezírku, posadil se na lavičku a roztáhl noviny. Pak sáhl do kapsy pro malou lahvičku a lokl si. Bezdomovec, který právě procházel kolem s igelitkou plnou prázdných lahví, se závistivě zahleděl, jak si muž po doušku pomalu olizuje rty. A bezdomovec, který sice s ničím nepočítal, ale který nedokázal potlačit zvyk dožebrávat se všeho, co bylo zrovna na dosah, zasípal:
"Hele, nedal bys mi hlt, bráško?"
"To by ti nechutnalo," odpověděl klidně muž - a nebyl v tom ani stín nějakého vzteku či podráždění. On to bezdomovci prostě oznámil.
A ten se belhal dál… Ještě tři prázdný flaštičky, a bude si moct koupit jednu plnou. Jednu výbornou, sladkou a pořádně silnou kořaličku… a tyhle buržousty, který si klidně čtou noviny na lavičce a nedbaj, že člověk někdy potřebuje zapít kocovinu, ať veme rohatej…
Právě toho dne se cirhóza jeho jater měla definitivně transformovat v rakovinu. Nezbývaly mu ani tři měsíce života. Jenže to s děním na bulváru nemělo naprosto nic společného.
"Chlap s igelitkou, úplně normální člověk," řekla stážistka. "Ale ty na to z nás všech máš nejlepší oko, Andrjuško. Vidíš něco zajímavýho?"

"Vidím bezdomovce… Ale u vchodu do metra je Světlý Jiný!" Chlapec skoro nadskočil. "Vadime Dmitryči! U metra je Světlý Jiný! Mág!"
"To vidím," pochválil ho školitel. "Iniciován byl před deseti lety. Je to mág. Pátá kategorie. V hlídce nepracuje."
Stážisté si pedagoga změřili nadšenými pohledy. Jenže pak Andrej znovu pohodil hlavou a nadšeně vyhrkl:
"Jé! Támhle, na lavičce! Temný Jiný, nemrtvý. Upír! Nejvyšší upír! A to neregistrovaný…"
Chlapec klesl hlasem už u slova "nemrtvý". To "neregistrovaný" už vyloženě zašeptal.
Upír ho ale uslyšel. Složil noviny a vstal. Pohlédl na chlapce a zakroutil hlavou.
"Jdeme pryč." Školitel popadl Andreje za ruku a postrčil ho za svá záda. "Všichni okamžitě pryč!"
Jenže to už upír kráčel k němu - širokým krokem a s napřaženou pravou rukou, jako by se s ním chtěl srdečně pozdravit.
Jeden ze stážistů už sáhl po mobilu a stiskl tlačítko tísňového volání. Upír zaryčel a zrychlil.
"Stát! Noční hlídka!" Vadim Dmitrijevič zvedl obě ruce a začal vytvářet Štít. "Stůjte, jste zadržen!"
Obrys upírovy postavy se rozmazal, zřejmě díky bleskurychlým pohybům. Stážistka zoufale zaječela a taky se snažila ozbrojit Štítem, jenže se jí to nedařilo. Školitel se po ní ohlédl, ale přesně v tom okamžiku ho cosi udeřilo do hrudi, bodavě a horce ho to sevřelo - a vyrvalo mu to srdce. Teď už zbytečný Štít pohasl a rychle se rozplýval ve vzduchu. Školitel sice stále ještě stál na nohou, ale potácel se a nechápavě zíral na rudou hroudu, která mu pulsovala u nohou. Pak se začal předklánět, jako by chtěl srdce zvednout a vložit ho zpátky do rozpáraných prsou. Svět kolem něj pohasl, asfalt se nebezpečně přiblížil - a on upadl a ležel s prsty zaťatými do vlastního srdce. Jeho pedagogická dráha nakonec nebyla příliš dlouhá.
Další zásah pocítila dívka; zaječela a úder ji odmrštil mezi stromy až k vozovce. Teď ležela pohozená přes nízký litinový plůtek a se zoufalým kvilem na rtech sledovala, jak se k ní blíží auto barvy špinavého asfaltu.
Auto stačilo zabrzdit.
Dívka vypískla ještě jednou a pokusila se vstát, ale přesně v tomhle okamžiku pocítila strašlivou bolest v kříži a ztratila vědomí.
Andreje to nadhodilo vzhůru a on měl pocit, že zůstal viset ve vzduchu - jako by se mu někdo chtěl hodně zblízka podívat do očí nebo se mu přisát k hrdlu. Tlumený hlas šeptl:
"Proč jsi mě vyslídil, ty šprte?!"
Chlapec se rozkřičel a začal se v cizích rukou prudce zmítat. To už cítil, jak se mu po džínsách rozlézá ostudná mokrá skvrna.
"Už tě učili číst auru?" zeptalo se prázdno. "A uvědom si laskavě, že lež okamžitě odhalím."
"Ne!" vyjekl Andrej a kroutil se dál. Sevření neviditelného upíra poněkud zesláblo.
A přesně v tom okamžiku se mu před očima zablýsklo. Jeden ze zbývajících stážistů přece jen dokázal shromáždit dostatek Síly na bojové zaklínadlo. Inu, v učebnici se na zatím neprobranou látku tu a tam podívají i dospělí, nejen dychtiví puberťáci…
Andreje to nečekaně vystřelilo kupředu, svět kolem něj se zatočil - a chlapec dopadl na vodní hladinu skoro až uprostřed jezírka, čím notně poplašil dobře živené labutě i drzé a neposedné kachny. Až odsud uviděl, jak se stážista, který po upírovi vypálil Šokem, bezmocně zhroutil a jak se poslední z nich, ten, co telefonoval, dal na útěk.
Andrej se doplácal až k domečku pro labutě a vyhrabal se na dřevené plato. Z domku k němu zavanul puch ptačího trusu. Chlapec však pro jistotu až do příjezdu operativní skupiny vydržel uprostřed jezírka.
Příští den měl Geser osobně jeho postup zhodnotit jako v dané situaci jedině správný a chlapci se dostalo nabídky pracovat v hlídce. Jak říkal ještě za života Vadim Dmitrijevič, "mrtví hrdinové po smrti slouží někde jinde"…
S ohledem na dramatičnost situace obětí vlastně nebylo tak moc - školitel a jeden ze stážistů, vzděláním matematik. Možná už neměl čas si spočítat, čím se nezkušený mág páté kategorie může bránit nejvyššímu upírovi.
Nebo to prostě počítat nechtěl.

Kapitola první

Pozdravil jsem Garika, který zrovna cosi probíral s plukovníkem od milice. Plukovník byl sice člověk, ale zasvěcený, muž, který ledacos věděl a pomáhal hlídkám podobné záležitosti ututlat. Těla už byla pryč a naši odborníci zase prozkoumali všechny zbytky aur a veškeré stopy magie. V této chvíli už ke své práci přistoupili policejní experti.

"Je v mikrobusu," řekl Garik a krátce mi pokynul. Takže jsem se vydal k našemu operativnímu mikrobusu a nastoupil jsem dovnitř.

Kluk, zabalený do deky, pil právě z hrnku horký čaj. Polekaně se na mě podíval.

"Jmenuju se Anton Goroděckij," představil jsem se. "Ty jsi Andrej, viď?"

Kluk přikývl.

"Toho upíra jsi první zpozoroval ty?"

"Nojo," přiznal se skoro kajícně. "Já ale nevěděl…"

"Klid. Ty za nic nemůžeš. Nikoho by ani ve snu nenapadlo, že by se uprostřed Moskvy za bílýho dne objevil divokej upír," řekl jsem. A vzápětí mě napadlo, že když ten hoch čte aury tak přesně, myslet se na to mělo. Činit nějaké výtky mrtvému pedagogovi mi ale připadalo nepatřičné. Tenhle příběh se jednou dostane do metodických příruček pro učitelský sbor, a to na stránky vysázené rudě - na znamení toho, že za tento poznatek se platilo krví.

"Stejně jsem ale nemusel tak řvát…," pokračoval sebekriticky mládeneček. Pak postavil hrnek s čajem vedle sebe. Deka mu z ramene sklouzla a odhalila tak obrovskou modřinu na hrudi. Ten upír ho asi pořádně pocuchal. "Kdyby mě býval neslyšel…"

"Tak by si stejně všiml, že jste se lekli a zazmatkovali. Uklidni se. Teď je mnohem důležitější, abychom toho nemrtvýho dostali."

"A upokojili ho," dodal tvrdě chlapec.

"Jasně. A upokojili ho. Jak jsi u nás dlouho?"

"Tři týdny."

Uznale jsem pokýval hlavou. Ten kluk je opravdu talent. Doufejme jen, že ho tenhle zážitek neodradí od služby v hlídce…

"Už jste se učili číst v auře?"

"Ne," přiznal se chlapec. A celý se otřásl - jako při nepříjemné vzpomínce.

"Tak se pokus toho upíra co nejpřesnějš popsat."

Zaváhal. A pak řekl:

"My jsme to sice ještě neprobírali, ale já sám už to zkoušel. Je to ve čtvrté části učebnice… Čtení, kopírování a přenos dat aury."

"A tys to nastudoval?"

"Ano."

"Dokázal bys mi teda ten záznam aury předat?"

Zamyslel se a přikývl:

"Zkusit to můžu."

"Výborně. Už jsem otevřenej." Zavřel jsem oči a uvolnil se. Vida ho, mladýho talenta…

Nejdřív jsem pocítil slabý závan tepla - jako by na vás někdo zdálky namířil zapnutý fén. A pak už jsem se dočkal nepříliš zběhlého a o to neuspořádanějšího přenosu dat. Vše jsem zachytil, uložil a prohlédl si to. Chlapec se snažil ze všech sil a na několik pokusů mi auru předal. Ta se z jednotlivých střípků postupně poskládala v celkový obraz.

"Zkus to ještě jednou," požádal jsem ho. "Prostě to zopakuj…"

Barevné nitě se rozhořely jasněji a vytvořily složitý ornament. Základními barvami přirozeně byly černá a rudá, barvy nemrtvosti a smrti, prostě standardní aura upíra. Andrejovi se opravdu podařilo zachytit celou auru - kromě barev, které jsou nestálé a trvale se mění, dokázal postřehnout i detaily, například vnitřní skladbu Síly, která je identifikačním znakem stejně průkazným jako otisky prstů nebo duhovka oka.

"Pašák," pochválil jsem ho. "Díky. To je výborná práce."
"A najdete ho?" zeptal se mě Andrej.
"Určitě," ujistil jsem ho. "Moc jsi nám pomohl. Hlavně se tím už netrap a nic si nevyčítej… Tvůj učitel zemřel jako hrdina."
To samozřejmě nebyla pravda. Hrdinové neumírají, to za prvé. Když na hrdinu zaútočí upír, tak nebuduje Štít, ale zasazuje smrtící protiúder, to za druhé. Přitom by včas zjištěného upíra zastavila - alespoň na chvíli - docela obyčejná Šedá modlitba. Žáci by se stačili rozutéct a školitel by zase měl čas na soustředění a vytvoření normální obrany.
Jenže tyhle úvahy už nemají smysl. A stejně tak nemá cenu chlapci vysvětlovat, že jeho pedagog byl sice prima chlap, ale jinak naprosto nepřipravený ke skutečné práci. On problém je v tom, že školiteli se zpravidla nestávají bojoví mágové, kteří už přičichli ke krvi a ohni, ale právě takovíto teoretizující krasoduši…
"Potřebujete mě ještě, Gariku?" zeptal jsem se. Kolem Garika a plukovníka už se ochomýtal nějaký Temný… Což se dalo očekávat. Denní hlídka buď chtěla svého člověka vysekat z nepříjemností, pokud to samozřejmě půjde, no a když ne, tak alespoň zjistit, jak těžké jsou naše ztráty. Garik zakroutil hlavou a já, aniž bych Temnému věnoval jediný pohled, zamířil ke svému autu, zaparkovanému hned pod značkou zákaz zastavení. Zaklínadlo proti krádežím aut užívají všichni Jiní, zato umět užít kouzla, které by vaše auto učinilo neviditelným a vy tak mohli parkovat, kde se vám zlíbí - to už byl úkol o dost složitější.
To, že se nám podařilo získat otisk upírovy aury, bylo skvělé. A to se přitom v podobné situaci kolikrát nezorientuje ani dospělý, zkušený mág. Ten kluk si prostě dokázal poradit. Už jsem se nemohl dočkat, až budu zpátky v úřadu a rozdám kopie té aury službukonajícím hlídkařům - ať toho mizeru rovnou začnou hledat. Je nejvyšší a nezaregistrovaný… No nic, na takovou náhodu bychom moc spoléhat neměli.
Ale to, že je nejvyšší?!
Ve snaze zapudit příliš bláhové naděje jsem se posadil za volant a vyrazil k nám.
Dozorčím města byl tentokrát Pavel. Předal jsem mu otisk aury a on se ho s radostí ujal. Ono je vždycky příjemné, když můžete hlídkaře vyrážející do ulic vybavit něčím podstatnějším, než je víc než všeobecná informace typu: "Na Čistých prudech divoký nejvyšší upír potrhal dva naše… Jak vypadá? No…, jako chlápek středních let…"
Ve své kanceláři jsem si sedl k počítači a zadíval jsem se na monitor:
"No, to asi sotva…," zamumlal jsem.
Pak jsem ale přece jen spustil porovnávací program. Velká potíž při identifikaci aur spočívá v tom, že nemůžete nastartovat automatický režim, jako tomu je třeba v případě, že porovnáváte získané otisky prstů s uloženými. Otisk aury se dá přesunout takříkajíc "z hlavy do hlavy", ale rozhodně ne z hlavy do počítače - takový počítač zatím ještě nikdo nevynalezl. A abychom jednotlivé přečtené aury v počítačové databázi přece jen měli, pracuje u nás jeden starý malíř - Leopold Surikov se jmenuje. V ruském malířství se i přes své velmi zvučné jméno nakonec neprosadil. Jako Jiný byl taky hodně slabý. Přijmout obraz aury ale dokázal a pak ho trpělivě a hnidopišsky, ve stylu čínských či japonských miniaturistů, přenášel na papír. Nu a takovýto záznam aury už bylo možné uložit do počítače a využívat pro účely porovnávání. Přesně takhle se to dělá i ve všech dalších hlídkách, které mají na to, aby si mohly dovolit placeného Jiného s výtvarnými vlohami.
Práce to samozřejmě byla velice piplavá - i ta nejjednodušší aura trvala Surikovovi alespoň dva dny. Ostatně pokud už tuhle auru v počítači máme, můžeme volit jinou metodu a prostě prohlédnout všechno. Což jsem se taky chystal udělat. Jen tak pro pořádek a pro klid svědomí, protože kde by se v našem archivu vzala aura nezaregistrovaného upíra?
Na monitoru naskočila tabulka a já začal myší zaznamenávat jednotlivé detaily, tak jak jsem je držel v hlavě, a připojovat k nim znaménka plus a mínus.
"Je přítomen svrchní oblouk?"
Samozřejmě ne, kde by se v otisku aury nemrtvého vzal svrchní oblouk…
Počet aur uložených v databázi se rázem smrskl na pětinu. Už proto, že nemrtvých je v archivu mnohem méně než živých. Zároveň zmizela i řada dotazníkových bodů a přehled dotazů teď mířil konkrétně na upíry.

"Jak výrazný je první laterální zářez?"
K této otázce jsem připojil dva plusy, ale klidně tam mohly být i tři - ten zářez byl zhruba na pomezí.
Otázka stíhala otázku a já odpověděl nejméně na dvacet, než jsem si dodal odvahy pohlédnout do pravého horního rohu tabulky. Blikala tam číslice 3.
Tak - a jsme doma! Takhle malé číslo by mohlo znamenat, že jde o upíra a členy jeho klanu, tedy ty, které on sám osobně inicioval. I tam samozřejmě rozdíly v auře jsou, ale tak minimální, že bych potřeboval ještě dobrých padesát otázek, abych dostal opravdu přesnou odpověď.
Ačkoli - tři kandidáti už mi naprosto vyhovovali.
Klikl jsem na číslovku 3.
A div jsem nespadl ze židle. Z monitoru na mě zíral usměvavý Kosťa Sauškin. Jeho tvář přetínal tučný rudý nápis: UPOKOJEN.
Několik vteřin jsem tupě zíral na obrazovku a zároveň si vybavil obsah zinkového kontejneru, který mi Geser ukázal, když jsem se minulý týden vrátil ze Samarkandu…
A pak jsem zasténal.
Protože mi všechno došlo.
Konečně!
Klikl jsem podruhé a znovu jsem se zachvěl - tentokrát to byla Kosťova matka Polina. Musím říct, že mě nakonec zarazilo něco jiného než její tvář, tu jsem čekal. Což platilo i o rudém nápisu UPOKOJENA.
Já se ale vrátil nahoru na začátek. Od řádky "Narodila se jako člověk. Předpoklady Jinosti neměla žádné. Iniciována manželem na základě paragrafu 7 Dohody o právu rodiny Jiného na sebeurčení…" směrem dolů. Několikrát se mihla poznámka "Losování se vzdala, jako prémii dostala měsíční příděl nekonzervované dárcovské krve skupiny AB, Rh faktor plus". Pokud jde o potravu, byla velmi konzervativní, lidi nelovila a zásadně si brala stále tutéž nepříliš vzácnou krevní skupinu AB - ne jako jiní upíři, kteří, vzdají li se lovu, začínají žádat "krev panny", protože jakoukoli jinou špatně tráví, či dokonce "dětskou, skupinu 0, Rh faktor mínus".
Všechno mi vysvětlily až poslední řádky spisu:
"Svou existenci dobrovolně ukončila a upokojila se 12. 9. 2003, krátce po smrti svého syna, nejvyššího upíra Konstantina Gennaďjeviče Sauškina (spis č. 9752150). Pochována byla 14. 10. 2003 na vlastní přání podle křesťanských zvyklostí, tedy i se zádušní mší, již sloužil Světlý Jiný otec Aristarch."
Otce Aristarcha jsem znal: byl to skutečně mimořádně vzácný případ, kdy pravoslavný duchovní dokázal smířit svou Jinost s křesťanskou vírou a ještě ke všemu se vytrvale pokoušel o misionářské aktivity mezi Temnými. Naposledy jsem s ním mluvil před rokem. Jak to, že jsem tedy nevěděl o sebevraždě Poliny Sauškinové - protože zapomeneme li na úředně verbální vzletnosti spisu, tak to samozřejmě sebevražda byla?!
Prostě jsem nechtěl, tak jsem to nevěděl. To je jednoduché.
Klikl jsem myší potřetí a před očima se rozsvítil třetí soubor.
Jak jinak.
"Sauškin Gennadij Ivanovič…"
Zaskučel jsem a sevřel si hlavu rukama.
Já blb! Idiot! Kretén!
Nešlo o to, že podle spisu má Sauškin starší čtvrtou upírskou kategorii, že "neloví", popřípadě "zločinné sklony nezjištěny" či "bez záznamu".
Edgar taky nikdy nepatřil k nejvyšším. A prosím - dokonce i po zpracování čtyřmi amulety dokázal část pravdy utajit.
Kdežto zbytek té pravdy jsem si já interpretoval, jak se to hodilo právě mně. Mým komplexům, obavám a emocím.
Chlapec Andrej, jehož jsme po důvěrném seznámení s Geňou Sauškinem vylovili z jezírka na Čistých prudech, si rozhodně nemusí nic vyčítat. Protože na smrti svého učitele a svého kolegy nenese žádnou vinu.
Kdežto já vinen jsem. Upjal jsem se ke jménu Sauškin jako k jisté spásné zdi. Té jsem se držel a odmítal učinit třeba i jen nepatrný krok stranou.

Nejdřív jsem si celý text spisu chtěl vytisknout. Pak jsem ale pochopil, že čekat těch třicet vteřin, než se tiskárna připraví, prostě nedokážu.
Vyřítil jsem se ze své kanceláře a vyrazil po schodech vzhůru.
Jenže o patro výš mě čekalo vskutku nepříjemné překvapení. Geser tu nebyl. Jistě, já chápu, že někdy si taky musí odpočinout, ale proč zrovna teď? To je ale pech…
"Ahoj, Antoško." Z dveří své pracovny vyšla Olga. "Co že jsi takovej… rozvrkočenej?"
"Kde je Geser?!" zaúpěl jsem.
Olga se na mě na chviličku zadívala. Pak ke mně přistoupila, opatrně mi položila dlaň na ústa a tiše řekla: "Boris spí. Od chvíle, kdy jste se vrátili z Uzbekistánu, se odsud ještě nehnul. Asi před hodinou jsem vynaložila veškerý svý ženský zkušenosti a vlákala ho do postele."
Vypadala báječně. Na jejím účesu docela jistě pracoval velmi dobrý dámský kadeřník, byla nádherně, dozlatova opálená a kosmetiku na sobě neměla prakticky žádnou, jen na zvýraznění nádherně tvarovaných očí a smyslně vykrojených rtů. Voněla čímsi velice drahým, kořeněným, horkým a žádoucím.
Bylo znát, že ty veškeré ženské zkušenosti opravdu uplatnila.
No nic, už jsem ji viděl i jinak. A nejen viděl, já měl možnost se v tom úžasném těle na čas ocitnout. Pocit to byl velmi poučný, i když rozhodně nemohu říct, že by se mi zrovna po téhle zkušenosti nějak stýskalo.
"Takže pokud chceš začít řvát, volat Borise a žádat po něm, aby se okamžitě sebral a přijel do práce, tak tě proměním v králíka," pohrozila mi. "Jedině že jsem si ještě nerozmyslela, jestli budeš opravdickej nebo plyšovej."
"Tak to bych prosil, abych byl nafukovací ze sex shopu," napověděl jsem jí. "Hlavně nestraš, však sama dobře víš, že nic z toho nejde."
"Myslíš?" přimhouřila výhružně oči.
"To teda myslím. A jestli se chceš pocvičit v bojový magii, tak bych pro tebe měl lepší cíl."
"Kdo je to?" zeptala se prostě.
"Nejvyšší upír. Ten, co spolupracuje s Edgarem. Ten, co dneska přepad naše stážisty a jejich kantora na Čistých prudech."
"Kdo je to?" otázala se s důrazem na každém slově.
"Sauškin."
Po Olžině tváři přeběhl lehký stín. Měkce mě uchopila v podpaždí a řekla:
"Podívej se, Antone… Každýho z nás občas v životě zaskočí nějaká ta tragédie. Jednou ztratíme přítele, jindy nepřítele, ale vždycky to klademe za vinu sobě…"
"Tuhle psychoterapii si zkoušej na Geserovi!" zařval jsem na ni. "Je to Gennadij Sauškin! Sauškin starší! Kosťův otec."
"Toho jsme taky prověřovali, má čtvrtou kategorii…," začala Olga, ale pak umlkla.
"Mám ti snad vysvětlovat, jak jednoduchý je pro upíra zvýšit si kategorii?" zeptal jsem se jí.
"Ze čtvrtý kategorie až úplně nahoru? Ale na to by musely zařvat desítky lidí, a toho bychom si všimli…"
"Tak jste to přehlídli!" Popadl jsem ji za ruku. "Je to šance jedna ku tisíci, Olgo…, ale co když je doma? Co kdybychom ho tam zkusili překvapit?"
"Tak jo," přikývla. "Doufám, že si svou starou adresu ještě pamatuješ."
"Jen my dva?"
"Podle mě by dva nejvyšší Světlí měli na jednoho upíra stačit. V úřadu je dneska samá mládež, přece s sebou nepotáhnem kanonenfutr."
Na chviličku jsem se jí zadíval do očí. Tančily v nich nezbedné ohníčky… Že už by Olgu ta řídící práce přestávala bavit?
"Jdeme," vybídl jsem ji. "A klidně sami dva, i když mi to dost připomíná začátek nějakýho hollywoodskýho akčního filmu."
"Jak to myslíš?"
"No - třeba tak, že se můžeme dostat do léčky. Nebo že se nakonec ukáže, že ten Světlej komplic Edgara a Gennadije jsi ty."
"Blbečku." Olga se ani neurazila. Když jsme ale šli dolů ze schodů, pichlavě poznamenala: "Když už jsme

u toho - my jsme si pro jistotu proklepli dokonce i tvou Světku."
"No a co?"
"Nic."
"Tak zaplaťpánbu," odtušil jsem. "A co ty, tebe někdo kontroloval?"
"Prověřovali se všichni nejvyšší. V Rusku, v Evropě i ve Státech. Těžko říct, koho Foma zahlídl v šeru, ale všichni Světlý maj stoprocentní alibi."

Ono nikdy není dobré vracet se do míst, kde jsme kdysi bydleli. Nikdy a za žádných okolností - leda snad až propadneme stařeckému marasmu, který nás bude nutit k uslzenému úsměvu nad pískovištěm uprostřed dvora.
Díval jsem se na vchod a napadlo mě, že od dob, co jsem tu bydlel, vlastně ještě moc času neuplynulo…, dokonce ani z běžného lidského hlediska. Osm let jsem z tohohle fádního patnáctipatrového paneláku odcházel na lov upírů. Tehdy jsem ještě nevěděl, že potkám Světlanu, která se stane mou ženou, že se nám narodí Naděnka a že ze mě bude nejvyšší…
Už tehdy jsem ale byl Jiný. A věděl jsem, že nade mnou žijí taky Jiní - rodina upírů. Upírů hodných a dbalých zákona, s nimiž jsem se dosti dlouho dokázal i přátelit.
Dokud jsem nezabil svého prvního upíra.
Inu, všechno v životě se jednou přihodí poprvé.
"Tak jdem?" vybídla mě Olga.
A na mě znovu bolestně zaútočily vzpomínky. Třeba na kluka Jegora, tehdy ještě mladšího než stážista Andrej, který dnes dokázal tak skvěle přečíst auru a taky se málem stal obětí upírů. A my s Olgou teď jdeme po jeho stopách… Geser tehdy dokázal Olgu zbavit strašné kletby, žaláře v podobě vycpané sovy…
"Dej? vu," řekl jsem.
"A co že tak najednou?" zeptala se mě roztržitě. Žije na světě už tak dlouho, že tuhle příhodu mohla zapomenout. "Ach tak! Vzpomněl sis, jak jsme pátrali po Jegorovi. Představ si, že jsem se tuhle dověděla, že ten mladík pracuje v cirkusu, chápeš to? Jako iluzionista!"
"Jdeme na to," řekl jsem.
Olga je formát. Ta se stínů své minulosti rozhodně nebojí. Naopak - když cítí vůči Jegorovi nějakou vinu, tak ho zkrátka nespouští z dohledu.
Nastoupili jsme do výtahu a já stiskl tlačítko vedle číslice 10. Nahoru jsme stoupali v naprostém tichu. Olga se viditelně soustřeďovala a hromadila Sílu. Já si prohlížel prsty. Výtah už byl po těch letech vyměněný, takzvaný vandalovzdorný, s kovovými stěnami i knoflíky. Zapalovat knoflíky z umělé hmoty, jako se to dělalo kdysi, už se současné pubertální pakáži nedařilo, a tak byly všechny alespoň polepené žvýkačkou.
Promnul jsem si prsty, abych je zbavil lepkavého hnusu, složeného z polyvinylacetátu, ochucovadel a číchsi slin.
Mít lidi rád mi občas docela dělá problémy.
Výtah zastavil a já rozpačitě řekl:
"To je desátý patro. A Sauškinovi…, vlastně Sauškin bydlí v jedenáctým."
"Jasně," požehnala mému plánu Olga. "Dál budeme postupovat pěšky."
Letmo jsem pohlédl na dveře svého někdejšího bytu. Byly stále stejné…, dokonce ani zámky zřejmě nikdo nevyměnil, jen jejich hladké kovové kryty byly světlé a naleštěné. Vystoupili jsme o půl patra na odpočívadlo a já se ještě jednou ohlédl na své dveře. Ty se otevřely, jako by za nimi někdo čekal, až zmizíme. Vykoukla z nich rozcuchaná ženská neurčitého věku, s opuchlou tváří a ve špinavém županu, vztekle si nás prohlédla a zavřískala:
"Zase ste chcali ve výtahu?"
To obvinění bylo tak nečekané, že jsem se bezděky rozchechtal. Olga stiskla rty a učinila krok zpět. Ženská dveře okamžitě přivřela a zřejmě se připravila nadobro je přibouchnout. Olga si ji chvíli pozorně prohlížela a pak velice tiše řekla:
"Ne. To se vám jen zdálo."

"Jo tak vono se mi to zdálo!" zazpívala popuzeně tetka.
"Zato soused nad vámi vás určitě každou chvíli vytopí," pokračovala Olga. "Běžte nahoru a řekněte mu, co všechno si o něm myslíte."
Tetka zazářila a vyřítila se na chodbu tak, jak byla - v příšerném umaštěném županu a v sešmaťhaných pantoflích naboso. Bleskově se přehnala kolem nás.
"Pročs to udělala?" zeptal jsem se.
"Sama si o to řekla," poznamenala štítivě Olga. "Jen ať poslouží věci Světla. Alespoň jednou v životě."
Napadlo mě, že pokud se upír skrývá ve svém bytě, tak to v životě té ženské opravdu bude poslední čin. Protože pokud upíři něco nesnášejí, tak jsou to osobní urážky.
Ostatně sympatie ve mně ta ženská nevyvolávala ani ty nejmenší.
"Komu jsi ten byt prodal?" zeptala se Olga. "Tohle vypadá na pacientku psychiatrický léčebny!"
"Já ho prodal přes agenturu."
"Ale to přece nemůžou bejt chudý lidi, když si mohli koupit byt," pokračovala Olga. "Já nechápu, jak je možný, že ta ženská o sebe vůbec nedbá."
Měl jsem dojem, že Olgu sprostota ženštiny zdaleka nepobouřila tolik jako její umolousané vzezření. V tomhle ohledu je Olga až maniakálně příkrá, zřejmě po všech těch strázních válečných let a následného zakletí do podoby vycpané sovy.
Ženská, již Olga tak samozřejmě naverbovala, už mlátila a kopala do Sauškinových dveří a přitom vřeštěla:
"Votevři! Votevři už! Ty ani nevíš, jak mi piješ krev! Celou jsi mě vytopil. Tys mi vytopil kvartýr vařící vodou, ty prase!"
"Tyhle milý, zcela nahodilý lidský trefy do černýho mě odjakživa dojímaly," poznamenala rozšafně Olga. "Jak asi přišla na to, že soused, kterej jí vytopil kvartýr, by mohl pít krev - to mi teda řekni!"
Ženská nahoře zatím začala vypočítávat, co všechno jí Sauškin tou vodou v bytě zničil. Soupis majetku byl tak impozantní, až jsem se mimoděk podíval do jejích otevřených dveří, jestli z nich náhodou nejde pára.
"Takže to máme český piáno, japonskej televizor, italskej nábytek, norkovej kožich šedej…"
"…arabskej plnokrevník hnědej," napověděla jí posměšně Olga.
"Arabskej plnokrevník hnědej!" zopakovala poslušně megera.
"Tam nikdo není," konstatovala Olga. "Nic se tam nehne…"
"Mami!" ozvalo se za námi tichounce. Otočil jsem se.
Z mého bývalého bytu vyšla malá holčička, jen o něco starší než Naďa. Mohlo jí být tak sedm osm let, byla moc hezká a tvář měla tesknou a vylekanou. Na rozdíl od matky byla vyparáděná jako panenka - měla na sobě nadýchané bílé šatečky, na nohou bílé podkolenky a lakované střevíčky. Na nás hleděla vylekaně, kdežto na matku s takovým unaveným, ba zemdleným soucitem.
"Sluníčko moje!" Žena odskočila do Sauškinových dveří, vrhla se k dívence, ale pak se zase hned vracela a zmateně zírala na Olgu.
"Běžte domů," řekla tiše Olga. "Už budete mít pokoj. My to se sousedem vyřídíme. Jsme z bytovýho podniku. A vy zítra běžte ke kadeřníkovi a taky si nechte udělat manikúru."
Žena popadla holčičku za ruku a s polekaným ohlížením vklouzla do svého bytu.
"Kde se co bere, kam co mizí?" prohodila zamyšleně Olga při pohledu na matku s dcerou.
Když se už dveře zavíraly, matka ještě vyjekla:
"A ve výtahu už to… nečurejte! Nebo zavolám policajty!"
Mírnější výraz "nečurejte", jehož určitě užila kvůli dítěti, zazněl neznámo proč obzvlášť nestvůrně. Jako by v její hlavě cvakala nějaká relé, která se marně snažila přepojit její mysl do režimu normálního uvažování.
"Je nemocná?" zeptal jsem se Olgy.
"Právě že ne," odvětila otráveně. "Psychicky je naprosto zdravá! Dál vyrazíme šerem…"
Rychle jsem našel očima svůj stín a vkročil do něj.
Vedle mě se vynořila Olga.
Rozhlédli jsme se a já bezděky tiše hvízdl. Celé patro bylo zarostlé modrým hrudkovitým svinstvem.

Mech tu jako ultramarínový plnovous visel ze stropu i ze zábradlí, v azurovém koberci pokryl celou podlahu a kolem žárovek vytvořil kulovité bleděmodré útvary, které by zručného designéra určitě inspirovaly k návrhům nových stínidel.
"Tady to teda vypadá," utrousila stísněně Olga. "Ačkoli - co bys chtěl od pološílenýho upíra a tý hysterky…"
Přistoupil jsem ke dveřím. Škubl jsem za ně, ale přirozeně bylo zamčeno. Spolehlivě zavřít dveře v první hladině šera umějí i hodně slabí Jiní. Tak jsem se zeptal:
"Jdeme hloub?"
Olga místo odpovědi o krok ustoupila a karatistickou otočkou silně do dveří kopla v oblasti zámku. Dveře se otevřely.
"A je to bez zbytečnejch komplikací," ušklíbla se. "Už dávno jsem si chtěla vyzkoušet tenhle grif v praxi."
Kdo ji učil vykopávat dveře, jsem se radši neptal. Navíc jsem zatím nesdílel její jistotu, že v bytě nikdo není. Vstoupili jsme do předsíně (rovněž plné modrého mechu). Pak jsme se bez předchozí domluvy oba naráz vynořili z šera ven.
Tady jsem nebyl už hodně dávno…
Jak se ale zdálo, už hodně dávno tu nebyl vůbec nikdo. V bytě se vznášel takový ten těžký a zatuchlý puch dávno nevětraných a pečlivě uzavřených prostor. Neměl jsem přitom pocit, že by byl vydýchaný, navíc sem ventilací i skulinami musel přicházet i vzduch čerstvý, ale na to to rozhodně nevypadalo. Když se někde nebydlí, vzduch umírá a je stejně nechutný jako odstálý včerejší čaj.
"Nic tu nepáchne," poznamenala s úlevou v hlase Olga.
Okamžitě jsem jí porozuměl. Pachy tu samozřejmě byly - pachy zatuchliny, vlhkosti a zaleželého prachu. Zato se tu nevznášel pach, který jsme očekávali a jehož jsme se obávali - nahnile sladký pach těl, zbavených krve. Jako tenkrát v Mytiščích, kde jsme přímo v bytě zatýkali Alexeje Sapožnikova, což byl nenápadný, slaboduchý, a právě proto tak dlouho mimo podezření hlídek zůstávající hromadný upíří vrah…
"Sem se nikdo nepodíval už nejmíň měsíc," přikývl jsem. Pohlédl jsem na věšák, na němž visela zimní bunda a kožešinová čepice. Dole pod ním stály těžké teplé boty. Co měsíc - tady nikdo nebyl mnohem déle! Pán domu se tu zřejmě neukázal opravdu už od zimy. Ochranná zaklínadla, jimiž jsem se ověšel už v autě, jsem si pro jistotu nesundal, ale už jsem najednou nebyl v takovém střehu. "Tak se podíváme…, jak tu žil. Vlastně spíš živořil…"
Prohlídku jsme zahájili v kuchyni. Stejně jako všude v bytě tu byla okna zatažená těžkými závěsy. Prachem zešedlé tylové záclony měly zřejmě vytvářet pocit domácké útulnosti. Jenže už dobré dva roky, asi od chvíle, kdy zemřela Polina, je nikdo nevypral.
Olga za mými zády cvakla vypínačem - až jsem při tom zvuku nadskočil. Jenže ona řekla:
"Přece tu nebudeme chodit potmě jako Mulder se Scullyovou… Podívej se do lednice."
To už jsem ale dosti hlučnou korejskou ledničku otevíral. Kuchyňská technika nejlíp funguje, když na ni člověk vůbec nedohlíží. Zato počítač, když ho půl roku nepustíte a pak to uděláte, s oblibou začíná střečkovat. Vůbec netuším, čím to je, ale magií určitě ne - technika se s magií nemá ráda.
V lednici jsme nakonec taky žádný hrozný nález neučinili, ale to jsem koneckonců ani neočekával. Z podezřelé třílitrové sklenice s tmavou tekutinou, pokrytou polštářem bílé plísně, se vyklubala zkyslá rajčatová šťáva. Nechat takhle zkazit produkt z čerstvé zeleniny taky není pěkné, ale tímhle prohřeškem ať se zabývá nějaká Rajská hlídka, sloužící organizaci Greenpeace. Ve dveřních poličkách lednice stály dvoudecilitrové a půllitrové baňky ze silného skla. Na každé z nich při pohledu šerem slabě zářila kontrolní značka Noční hlídky - ta krev byla zcela regulérní, dárcovská.
"Tak vida, nevypil ani svůj příděl," řekl jsem.
Dál jsme v lednici našli párky, vejce a salám. V mrazáku pak kousek masa (hovězího) a pelmeně (většina jich byla se sojovou náplní). Přísně vzato to byl běžný jídelníček osamělého muže. Chyběl tu jen alkohol, ale s tím se nedá nic dělat. Upíři jsou abstinenti z donucení, protože líh jejich podivný metabolismus okamžitě rozvrátí a je tedy pro ně mimořádně nebezpečným jedem.
Po kuchyni jsem nahlédl na záchod. Voda v míse skoro vyschla a z kanalizace sem stoupal smrad. Spláchl jsem a vyšel ven.

"To sis našel čas a místo," utrousila Olga. Vytřeštil jsem na ni oči a zíral, dokud mi nedošlo, že si mě dobírá. Velká čarodějka se usmívala - taky se obávala, že tu narazíme na něco děsivého, ale teď se uvolnila.
"Taková věc se hodí vždycky," poučil jsem ji. "Byl tam děsnej smrad, tak jsem spláchnul."
"To mě taky napadlo."
Když jsem otevřel dveře do koupelny, zjistil jsem, že je tam spálená žárovka. Že by tu někdo nechal rozsvíceno? Hledat po kapsách baterku se mi nechtělo, a tak jsem si povolal na pomoc prapůvodní Sílu a proměnil ji v malé světélko nad svou hlavou. A zachvěl jsem se.
Nene, ani tady mě nic hrozného nečekalo. Vana, umyvadlo, pomalu odkapávající kohoutek, ručníky, mýdlo, kartáček na zuby, zubní pasta…
"Podívej," zavolal jsem na Olgu a zesílil světlo.
Olga vstoupila do dveří a podívala se mi přes rameno. Pak zamyšleně prohodila:
"To je zajímavý."
Na zrcadle byl nápis. Nene, krví rozhodně ne. Tohle byl nápis tříbarevnou zubní pastou, takže vyschlá písmena vyvolávala bezděčnou asociaci s ruskou státní vlajkou. Na skle bylo velkými tiskacími literami (a já si byl jist, že je psal ukazovák Gennadije Sauškina) vyvedeno:

POSLEDNÍ HLÍDKA

"Ani jeden tajemnej příběh se neobejde bez nápisu na zdi nebo na zrcadle," poučila mě Olga. "I když takový nápisy by se měly zásadně dělat krví…"
"Tahle zubní pasta ale taky není špatná," odpověděl jsem. "Rudá, modrá a bílá. Tradiční barvy Inkvizice jsou šedá a modrá."
"Já vím," přikývla Olga. "Myslíš, že je v tom nějaká symbolika? Upír, Inkvizitor a Léčitel?"
"To ti teď neřeknu, já už tomu sám nerozumím," přiznal jsem se.
Prošel jsem krátkou chodbičkou a nakoukl do obýváku. Tady se dalo normálně rozsvítit.
"Opravdu hezký," poznamenala Olga. "Ten dům je chudinka, ale byt měli udělanej pěkně."
"Gennadij je povoláním stavař," vysvětlil jsem jí. "Doma si všechno dělal sám, a když jsem něco potřeboval já, tak mi taky pomohl… Teda, když jsem nevěděl, co je zač. V práci si ho považovali."
"To si myslím, když ještě ke všemu nepil," souhlasila Olga a zamířila do ložnice.
"A je to pečlivka," pokračoval jsem ve vychvalování pána domu, jako bychom sem nepřišli upokojovat vražedného upíra, ale domlouvat Olze šikovného řemeslníka. "Ten teda po sobě nenechal kousek špíny."
Za mými zády se ozval zdušený zvuk. Otočil jsem se.
Olze se udělalo špatně. Opřela se o veřej dveří, odvrátila se od ložnice a zvracela přímo na zeď. Pak na mě pohlédla, otřela si rukou ústa a s námahou ze sebe dostala:
"Tak pečlivka… Já si to hned říkala."
Ne že bych snad chtěl vidět, co se tak strašně nelíbilo Olze.
Přesto jsem ale také vyrazil ke dveřím do ložnice. Nohy jsem už předem měl jako z vaty.
"Počkej, já ti udělám místo," zamumlala Olga a ustoupila.
Nahlédl jsem dovnitř. Trvalo mi několik vteřin, než jsem pochopil, co vidím.
Olga ani nikam chodit nemusela. Já se ani otočit nestačil a oběd jsem zvrátil přímo do ložnice, přes práh.
Stejně je to zajímavé - prý není dobré podávat přes práh ruku. A co takhle zvracet?

Kapitola druhá

Geser stál u okna. Díval se na město, oblékající se do večerních světel. A mlčel. Pohybovaly se jen ruce, založené za zády - konkrétně prsty, které jako by splétaly nějaké obzvlášť účinné a komplikované zaklínadlo.
Já s Olgou jsme mlčeli. Až by se z toho dalo usuzovat, že máme něco na svědomí…
Vstoupil Garik, ale taky on začal u dveří nejistě přešlapovat.
"Tak co?" zeptal se Geser, otočený k nám ostatním stále zády.

"Dvaapadesát," řekl Garik.
"Co říkají znalci?"
"Zatím prohlídli tři. U všech to vypadá stejně. Hrdlo prokousnutý a všechna krev vypitá. Borisi Ignaťjeviči, nemohli bychom ten zbytek prozkoumat někde jinde? Jde z toho takovej smrad, že na to zaklínadla nestačej… A kolem baráku taky máte pocit, jako by se provalila kanalizace…"
"Objednali jste náklaďák?"
"Skříňák."
"Dobře, tak je odvezte," řekl Geser. "Někam na pustou pláň daleko za městem, tam ať to dokončí."
"A pak?"
"Pak…," opakoval po něm Geser. "Pak je pochovejte."
"To je nebudeme vracet příbuzným?"
Geser se zamyslel a pak se neočekávaně obrátil na mě:
"Co myslíš, Antone?"
"Nevím," odpověděl jsem poctivě. "Možná že pro příbuzný by v tomhle případě bylo lepší, kdyby se dověděli, že ty lidi se třeba pohřešujou."
"Pochovejte je," rozhodl Geser. "Až na to bude čas, tak se k tomu vrátíme. Třeba je začneme postupně exhumovat a posílat rodinám. Pro každého z nich vymyslíme nějakou legendu… Mají všichni doklady?"
"Ano. Leželi tam pečlivě srovnaný. V takovejch štosech…"
Slovo "pečlivě" mě doslova bodlo. Pečlivě…
Jistě, pečlivý byl odjakživa. Když vrtal do panelů díry na hmoždinky, dal si pod to igelit. A pak po sobě ještě dočista zametl a vytřel podlahu…
"Ale jak je možné, že jsme si toho nevšimli?" otázal se s bolestí v hlase Geser. "Jak jsme to mohli přehlédnout? Že nám upír přímo pod nosem zamordoval padesát lidí!"
"Protože jsou všichni… přespolní. Z Tádžikistánu, z Moldavska, z Ukrajiny…" Garik si povzdechl. "Prostě makáči, který přijeli do Moskvy za výdělkem. Samozřejmě nehlášený a dělaj taky načerno. Stojej celý dny na několika místech u silnice a tam se nechávaj najímat. Ten Sauškin je přece stavař, žejo. Všechny znal a všichni znali jeho. Tak si prostě přijel, řekl, že potřebuje pět chlapů… A ty si sám vybral… dobytek. No a za tejden si přijel pro další…"
"To je na těch stavbách takovej bordel?" rozčílil se Geser. "Ještě pořád? Ono se ztratí padesát lidí - a nikomu nikdo nechybí?"
"Asi ne," povzdechl si Garik. "A to je nejspíš vraždil popořadě - nejdřív jednoho, pak druhýho… a ty další museli čekat, až na ně dojde řada. To všechno v tý samý místnosti… Hovado jedno zhovadilý. Ty vysátý strkal do igelitovejch pytlů, aby to nepáchlo, a skládal je do kouta… Dokonce i radiátory byly v ložnici vypnutý. Jak to tak vypadá, začal někdy v zimě…"
"Moc bych si přál někoho zabít," procedil skrz zuby Geser. "Pokud možno upíra. Ale nepohrdnu žádným Temným."
"Začni třeba se mnou," ozval se najednou Zavulon, který ledabyle odstrčil Garika a vstoupil přímo do středu obývacího pokoje rodiny Sauškinovy. Pak zívl a posadil se na pohovku.
"Ty laskavě neprovokuj," řekl tiše Geser a dál se díval oknem ven. "Protože něco takového bych klidně mohl považovat za vyzvání na souboj."
V bytě se rozhostilo mrtvé ticho. Zavulon přimhouřil oči a bylo vidět, že se plně soustředil. Byl jako obvykle v obleku, ale bez kravaty. Kdovíproč mě napadlo, že černé šaty a bílou košili volil úmyslně. Na znamení smutku.
Já i Olga jsme čekali, jak dopadne zatím jen slovní souboj dvou starých mágů, jejichž vůle rozhodovala o tom, co se bude odehrávat na celé šestině světa.
"To byla jen taková floskule, Gesere," poznamenal najednou smířlivě Zavulon a opřel se co nejpohodlněji. "Přece si nemyslíš, že bych o něčem tak hrozném věděl…, a přesto nic nepodnikl?!"
"Těžko říct," odsekl Geser. Z jeho hlasu však jasně vysvítalo, že moc dobře ví, že s tímhle Zavulon skutečně nic společného nemá.
"No tak ti to říkám," pokračoval stále stejně mírumilovně Zavulon. "Jsem rozhořčen stejně, možná ještě víc než ty. Celá pospolitost moskevských upírů je rozhořčena a žádá, aby netvor byl popraven."

Geser zasupěl - a Zavulon si přece jen neodpustil malé rýpnutí:
"Sám přece víš, jak těžce nesou problémy v zásobování potravinami…"
"Já jim ukážu zásobování potravinami," pronesl tlumeně, ale velmi důrazně Geser. "Pět let budou dostávat jen krevní konzervy."
"A myslíš si, že tohle rozhodnutí Inkvizice podpoří?" zajímalo Zavulona.
"Myslím, že ano," obrátil se konečně Geser čelem do místnosti a pohlédl Zavulonovi do očí. "Myslím, že ano. A ty tento můj návrh taky podpoříš."
Tuhle přetlačovanou Temný prohrál. Zavulon si povzdechl, odvrátil se od Gesera, pohlédl na mě a rozhodil rukama - tak vidíš, co s ním mám dělat? Pak odkudsi vylovil drahou cigaretu frivolně růžové barvy a zapálil si. Načež poznamenal:
"To vyloženě zvlčí…"
"Neboj se. Ty sám dohlédneš na to, aby nezvlčeli."
"Ale dětičky jim nebudou dospívat, to ti srtad vysvětlovat nemusím. Jejich pohlavní dozrávání vyžaduje čerstvou krev."
Osud upířích dětí Zavulona samozřejmě naprosto nedojímal. Nedokázal si ale odepřít možnost Gesera ještě trochu pozlobit. Samozřejmě v rámci možností.
"Tak děti tě zajímají? Dobře, dětem čerstvou krev povolíme," řekl Geser po krátkém zamyšlení. "Protože třicet… kolik je to přesně, Antone?"
"Dvaatřicet."
"Protože dvaatřicet upířích nedochůdčat nepotřebujeme. Ti všichni dostanou čerstvou krev. Ale dárcovskou. Vydávání licencí na pět let zastavíme."
Zavulon si povzdechl a řekl:
"Tak dobře. Já sám jsem toho názoru, že je musíme vzít trochu u huby. Ale tajemníka té jejich společnosti jsem už dávno prosil, aby na Sauškinovic rodinu dohlédl…, tam to nebylo dobré!"
"Měl jsem žádat sedm let," usoudil Geser, "protože na těch pět jsi kývl až příliš snadno."
"Co se dá dělat, když už jsme se jednou domluvili," vypustil Zavulon z úst mračno dýmu. A obrátil se na mě: "A co ty, Antone, ty ses ke Gennadijovi po Kosťově smrti nezašel podívat?"
"Ne," odpověděl jsem.
"To ale od tebe není pěkné! Přece jen jste byli sousedé… a přátelé… To se nedělá…"
Neřekl jsem nic. Být to před osmi lety, tak to samozřejmě dopadlo jinak…
"Takže dohodnuto," uzavřel debatu Geser. Pak pohlédl do předsíně a svraštil čelo - zrovna tudy vynášeli těla. Celé schodiště zaplavilo lehké zaklínadlo, které obyvatele domu dokonale odrazovalo od přání vyhlédnout ze dveří nebo z okna. Ostatně soudě podle toho, že když tu ječela ta ženská, nereagoval nikdo, žijí tu i beztak lidé přímo záviděníhodně neteční.
Mít je rád je pro mě stále těžší. Asi s tím budu muset něco udělat.
"Je tu ještě nějaký problém?" otázal se Zavulon. "Pokud jde o hon na Sauškina, tak je vše zařízeno. Naši už po něm jdou. Jedině se trochu bojím, aby ho nedodali v rozebraném stavu…"
"Vypadáš špatně, Zavulone," přerušil ho nečekaně Geser. "Běž do koupelny a trochu se opláchni."
"Skutečně?" zeptal se zvědavě Zavulon. "No, když tolik prosíš…"
Zvedl se z pohovky, na okamžik se zastavil ve dveřích a pustil dva hlídkaře, kteří zrovna vynášeli mrtvolu v pokročilém stádiu rozkladu, zabalenou do igelitu. Kromě krve je v člověku také hodně vody. Nu a když necháme tělo zbavené krve, aby se rozkládalo v neprodyšném měchu, je výsledek víc než nepříjemný.
Zavulonem však tahle podívaná naprosto neotřásla.
"Račte, madam," oslovil nosítka s ostatky a pak křepče odkráčel do koupelny.
"Copak tam byly i ženy?" zeptal se Geser.
"Byly," odpověděla úsečně Olga.
Po dalších detailech se už šéf nepídil. Vypadalo to, že i našemu železnému dědkovi vypovídají nervy. Mládenci, co musejí mrtvoly vynášet, se v noci opijí na šrot. To je sice porušení všech norem a pravidel, ale já jim v tom bránit nebudu. To radši půjdu sloužit sám.
Zavulon se vrátil asi za minutu. Obličej měl mokrý

"Byl tam špinavý ručník, radši oschnu sám," oznámil s úsměvem. "Velmi zajímavé!"
"A co tomu říkáš?" zeptal se Geser.
"Kdysi jsem měl jednu známou, která o Vánocích s oblibou malovala zubní pastou na zrcadla stromeček. A k tomu nějakou tu gratulaci: Veselé Vánoce a šťastný nový rok! A číslička letopočtu."
"No to je náramně legrační," poznamenal skoro štítivě Geser. "Už jsi někdy o takové struktuře slyšel?"
"Myslíš o Poslední hlídce?" Zavulon důrazně akcentoval počáteční písmena obou slov. "Můj drahý nepříteli! Dokonce i přímo mezi Temnými je plno sekt, spolků i zájmových klubů, o nichž jsem nikdy nic neslyšel. A ty názvy, jaké si dávají! Děti noci, Hlídkaři úplňku, Synové větru… Dokonce si teď vybavuji jednu skupinu dětí, a to nikoli Jiných - obyčejných lidských dětí…! A ty si hrozně rády hrajou na upíry. Nemám je sem třeba přivést? Abyste si konečně uvědomili, že upír nemusí nutně být impozantní gentleman v černém plášti, který unáší mladé krásky do starého zámku? Ve skutečnosti je to všechno daleko méně gotické…"
"Zavulone! Už jsi někdy slyšel něco o Poslední hlídce?!"
"Ne."
"Goroděckij vyslovil předpoklad…," Geser se na okamžik zarazil a pohlédl na mě, "že si tak říká trojice Jiných, kteří se pokusili v Edinburghu ukořistit starý artefakt. Trojici tvoří jeden Temný, jeden Světlý a jeden Inkvizitor."
"Takže Temný je Sauškin a Inkvizitor je Edgar," přikývl Zavulon. "Ale kdo je ten Světlý?"
"Nevím. Všechny naše nejvyšší jsme prověřili. Jsou čistí."
"No dobře, ale Sauškin nikdy nebyl nejvyšší," pokrčil rameny Zavulon. "I když… upíři to mají snazší. Ale jak je to s Edgarem? Goroděckij…"
"Na detailní zkoumání jeho aury jsem neměl čas," odpověděl jsem. "Bylo to během boje… A navíc byl ověšenej amuletama od hlavy až k patě. Kdybych měl pět minut klidu, tak jsem o něm věděl všechno…"
"Budiž, ale stejně," naléhal dál Zavulon. "Já vím jen tolik, že boj probíhal na planině démonů. A i to jen v obecných rysech. Takže vykládej."
"V boji si počínal jako nejvyšší," připustil jsem úvodem a pohlédl na Gesera, který nepříliš nadšeně přikývl. "Byli jsme tři… Vlastně spíš dva, když nebudu počítat Afandiho, i když nám pomáhal, jak jen mohl. Měli jsme sadu amuletů od Gesera a všechny byly volený naprosto přesně. On se nám ale fakticky plně vyrovnal. Já si dokonce myslím, že kdyby chtěl, mohl v boji pokračovat a měl by slušný šance na vítězství. Jenže jakmile Rustam odešel, tak jako by pro něj nebylo proč bojovat dál."
"To znamená, že tu máme Jiného, který je schopen významně zvýšit svou kategorii," shrnul to Zavulon. "Což jsme potřebovali dokázat. Gesere, můj milý Gesere - a nemyslíš si, že Inkvizice se přece jen nějak dostala k Fuaranu?"
"Ne," odsekl tvrdě Geser.
"Kdyby Kosťa přežil," uvažoval Zavulon nahlas, "mohli bychom předpokládat, že si recepty z Fuaranu zapamatoval. A dokázal vytvořit jakousi… dejme tomu nápodobu té knihy. Možná že ne s původní Silou, ale přece jen schopné vytáhnout Edgara mimo kategorie. V takovém případě se podobné proceduře mohl podrobit i nějaký Světlý."
"A my bychom mohli podezírat kteréhokoli Světlého," shrnul to Geser. "Naštěstí pro nás je Kosťa mrtvý a tajemství Fuaranu nikomu prozradit nemohl."
"Myslíš, že neměl čas na to, aby se o ten obsah podělil s otcem?" zeptal se Zavulon.
"Ne," prohlásil tvrdě Geser. "To je přece čarodějná kniha. Ta se nedá ani nafotografovat, ani převykládat telefonem."
"Škoda, že tak dobrá věc přijde nazmar." Zavulon luskl prsty. "Jedna vědmička mi onehdy ukazovala, že v některých mobilech je takové zajímavé zařízení - ememesky se tomu říká. Tím telefonem se prostě dá poslat fotografie."
Nejdřív jsem si pomyslel, že je to jen další Zavulonův jedovatý šprým. Zavulon, který s přemoudřelou tváří vykládá o ememeskách, jež si s takovým elánem vysílají dětičky na školních hodinách, vypadal velice komicky.
Pak jsem ovšem pochopil, že to míní smrtelně vážně. Prostě občas zapomínám, jak jsou oba šéfové hlídek staří. Pro Zavulona je mobil taky magie.

"To naštěstí není možné," namítl Geser. "Dobře, dejme tomu, že by si něco zapamatoval, že by dokázal něco reprodukovat… Ale ne, to je nesmysl! Ani tohle se nemohlo stát. Podstata upíra je jiná než podstata vědmy. Rekonstruovat Fuaran, a třeba ve slabší variantě, by dokázala jedině zkušená vědma…"
Pohlédl jsem na Gesera. A pak jsem se zeptal:
"Borisi Ignaťjeviči, řekněte mi… Může se z vědmy stát Světlá?"

Nejšťastnější minuty ruských rodičů trvají od tři čtvrtě na devět do devíti večer. Je to patnáct minut štěstí, kdy dítě nejdřív radostně zírá na reklamu, doporučující mu jogurty, čokolády a sladké tyčinky (což samozřejmě není moc dobré) a pak už cele lne k Vepříkovi, Vráně Krákalce, Stěpaškovi a dalším tradičním postavičkám každodenního programu Dobrou noc, děti.
Kdyby ti, co v televizích vyčleňují čas na dětské pořady, seděli po večerech se svými dětmi sami a neházeli by jejich výchovu na vyškolené chůvy, tak by pořad Dobrou noc, děti určitě trval třeba půl hodiny. Nebo hodinu.
Což by nakonec významně pomohlo i zvýšení porodnosti v zemi. Říkejte si, co chcete, ale patnáct minut je přece jen málo. To je maximálně tak na klidný šálek čaje.
Do detailů toho, co jsme v Sauškinově bytě našli, jsem Světlanu nezasvěcoval. Ona to ostatně sama moc dobře pochopila i z té skoupé zprávy, kterou jsem jí poskytl. Nene, o chuť na čaj ji to nepřipravilo a Světlana klidně dál seděla nad svým šálkem. V hlídce už jsme viděli i onačejší věci. Náladu jí to ale přirozeně sebralo.
"Pokud jde o toho Světlýho, už jednu hypotézu máme," pokračoval jsem ve snaze odvést hovor do jiných kolejí. "Geser nechal prověřit všechny nejvyšší a nikoho z nich podezírat nemůžeme. No… a Edgar měl na sobě celý závěje kouzel. A o to se přej musela postarat nějaká vědma. Tak mě napadlo…"
"…že Arina změnila barvu?" Světlana na mě upřeně pohlédla a zamyslela se. "To by se stát mohlo."
"Tys ji přece tenkrát zmáčkla pořádně, tak jsi musela zjistit, co má v hlavě. Myslíš si, že by se z ní mohla stát Světlá?"
"Řadovej Jinej by to nedokázal," usoudila Světlana. "Nebo je to pro něj téměř nemožný… Ale pro nejvyššího… pro Arinu…"
Umlkla a viditelně zavzpomínala. Já čekal a zatím pokukoval po obrazovce, kde smutná holčička táhla na provázku palčák a dělala, že je to štěňátko. No to je hrůza! Takže naše palčáky a rukavice jsou od této chvíle taky ztraceny. V živého psa je Naďa samozřejmě proměňovat nebude - i magie má své meze. Zato hračkových pejsků v bytě rozhodně přibude.
Nejvyšší čas koupit jí štěně, jinak se jí nezbavíme.
"Ale jo, mohla," řekla nakonec Světlana. "Ta se Světlou klidně stát mohla. V duši to měla namíchaný hodně podivně…, a zvěrstva v ní nebyly prakticky žádný. Jenže tenkrát mi přísahala, že nejmíň sto let nikoho nezabije… ani člověka, ani Jinýho. A z toho vycouvat nemůže."
"Však taky nikoho zabíjet nemusela," připomněl jsem jí. "A o tom, že by snad neměla Edgara vybavovat amuletama a zvyšovat jeho Sílu, jste přece nemluvili. Arina má určitě dost rozumu na to, aby si ten zákaz vyložila právě takhle."
"Ale o to teď nejde, Antone," postavila Světlana svůj šálek stranou. "Jádro pudla není v tom, jestli to byla Arina, která se proměnila ve Světlou, nebo nějaká jiná kouzelnice. Důležitý je pochopit jinou věc - čeho chtějí dosáhnout! Co je spojilo? Že by snaha zničit celej svět? Nesmysl! Takový ničemy, který chtěj ničit svět jen kvůli efektu samotnýmu, uvidíš jedině v blbým filmu. A moc? Taky hloupost! Tý měli přece i beztak dost. A absolutní moci se nedá dosáhnout s žádným artefaktem, dokonce ani s tím, co před staletíma vymyslel jeden keltskej blázen. No a dokud my nepochopíme, oč jim jde a co vlastně chtěj najít na dně šera, tak je úplně jedno, jestli je to Arina nebo ne, jestli se z ní stala Světlá nebo jestli se dokázala zamaskovat tak, že ji Thomas nepoznal."
"Už tě něco napadlo, Světo?" zatvářil jsem se, jako kdybych před chviličkou nezaslechl to její "my". Ona je to pravda - z hlídky se nadobro nedá odejít nikdy.
"Koruna všeho stírá hranice mezi hladinama šera…" Světlana se odmlčela.
"Mami, už to skončilo!" zakřičela Naďa.

"Zkus si to porovnat s Bílou mlhou. Protože ty zaklínadla jsou viditelně ze stejný líhně…" Světlana vstala a vykročila k Nadě. "Jdeme spát."
"Já chci pohádku!" dožadovala se dcerka.
"Dneska to nepůjde. Potřebujeme si s tátou o něčem promluvit."
Naděnka se na mě dotčeně zadívala a prstíky přebírala tyrkysový náhrdelník na krku. A zahuhlala:
"Vy pořád potřebujete vo něčem mluvit! A táta pořád jezdí pryč…"
"Protože má takovou práci," vysvětlila jí klidně Světa a popadla ji do náruče. "Přece víš, že bojuje s temnými silami."
"Jako Harry Potter?" pronesla Naďa a s jistými pochybami se na mě zadívala. Na to, abych se jejímu božstvu vyrovnal alespoň zčásti, mi chyběla jizva na čele a brýle.
"Ano, jako Harry Potter, Fat Frumos nebo Luke Skywalker."
"Jako Skywalker," rozhodla se Naďa a usmála se na mě. Právě téhle postavě jsem zřejmě v jejích očích odpovídal nejvíc. Inu což, to taky není k zahození.
"Hned jsem tady…" Světlana s Naďou v náruči odešla do dětského pokoje. A já zatím seděl a prohlížel si nakousnutou čokoládovou tyčinku. Byla vrstvená a tmavá čokoláda se střídala se světlou. Napočítal jsem sedm vrstev a ušklíbl se. No prosím, jak názorný příklad struktury šera. Bílá mlha propojila všechny vrstvy šera a Jiné, kteří jí přišli pod ruku, proměnila v kámen. Budiž, opusťme už konečně bojový účin mocného zaklínadla. Co se ale stalo pak? Zavřel jsem oči a začal vzpomínat.
Pak se šero zase napravilo. Všechny vrstvy se vrátily zpátky na své místo.
Proč jsme se vlastně rozhodli, že Koruna všeho propojí šero s reálným světem navždy? Protože jsme uvěřili slovům Rustamovým? Jenže odkud to ví on? Šero se přece spojí, to ano, ale potom se zase rozpojí. Síla, která přichází z našeho světa, ho znovu rozvrství. Je to jako pružina - sice ji stlačíte, ale jakmile tlak uvolníte, zase se vrátí do výchozí polohy.
Tak tohle už vypadá zajímavěji. V Merlina, který by sestrojil jen tak pro zábavu magickou bombu na zničení celého světa, se mi nějak nechtělo věřit. To přece byl docela jiný typ. Zato v Merlina experimentátora, který si vymyslel novou zábavu, ale pak se neodhodlal ji uplatnit - tomu se dalo uvěřit velmi snadno.
Co se asi stane, když se všechny vrstvy šera na krátký okamžik propojí s reálným světem?
Vymřou všichni Jiní?
To sotva.
Protože to by Merlin docela jistě nevynechal příležitost a svou novou mocí se pochlubil.
Jenže on si jen vymyslel jinotajné poselství.
Při pohledu na Světlanu, tiše se vracející do kuchyně, jsem ho tlumeně zarecitoval:
Koruna všeho…
"Pořád se snažíš tomu porozumět?" posadila se vedle mě. "Mě zrovna napadlo, jestli je správný si myslet, že šero s naším světem splyne navždy. Nejspíš by to proběhlo podle zákona akce a reakce a všechno by se zase vrátilo na svý místa."
"Přesně tohle jsem si zrovna říkal," přikývl jsem. "Mělo by to dopadnout jako s Bílou mlhou. Jenže k čemu to povede? Že modrej mech začne růst i tady?"
Světlana se rozesmála:
"To by měli botanici radost! Novej rostlinnej druh, kterej navíc reaguje na lidský emoce. To by bylo na milión disertačních prací…"
"Jasně, a určitě by se objevily i podniky na zpracování modrýho mechu," chytil jsem se toho. "Že by se z toho začala dělat nějaká nová módní látka. Z který by se třeba šily džíny…"
Světlana najednou zvážněla:
"Ale co se stane s těma, co v šeru žijou?"
"Myslíš s odhmotněnýma Jinýma?"
Přikývla.
"Je život a je smrt," přikývl jsem. "To nevím. A ty si snad myslíš, že by… se vzkřísili? Že by ožili a vrátili se do našeho světa?"
"A proč by ne? Přece víme, že žijou. Jednoho jsem dokonce viděla, když jsem se v pátý hladině utkala s

Arinou…"
"Tos mi neříkala," připomněl jsem jí.
"Sám přece víš, že o něčem takovým je nejlepší nemluvit. Nevědět to, když se tam jinak stejně nemůžeš dostat. Přísně vzato si nejsem příliš jistá, že se tam dostanou opravdu všichni… Mně to vypadá jen na ty nejsilnější. Dejme tomu všichni mimo kategorie. Proč by ostatní měli vědět, že je posmrtná existence nečeká?"
"Thomas Veršotepec říkal, že v nejspodnějších vrstvách šera jsou kouzelný města, draci a jednorožci…, zkrátka všechno, co v našem světě není, i když by být mohlo…"
Světlana přikývla:
"Já myslím, že Thomas je moc dobrej člověk. Jenže je to bard. Básník. A to se léčit nedá, Antone. Ty jsi s ním mluvil ve chvíli, kdy se ocitl ve svý šerý inkarnaci a snil o jednorožcích a kouzelnících, o kouzelných městech, o Jiných, který si vybudovali svůj vlastní svět a nemusejí cizopasit na tom lidským. Jenže já bych s tím tak skálopevně nepočítala. Třeba jsou tam jen salaše a dřevěný domky. Bez kouzelnic a jednorožců."
"No, ani to by nebylo špatný," usoudil jsem. "Plno lidí by určitě docela rádo vyměnilo ráj, na kterej tu plaše čekají, za věčnej život v salaši uprostřed přírody. Stromy tam budou docela určitě."
"Ten Jinej, co jsem ho tam potkala, mi moc veselej nepřipadal," řekla Světlana. "Byl samozřejmě…, no…, takovej nejasnej, jakoby rozmazanej. Ale to je pochopitelný, když žije v sedmý vrstvě šera. Ale taky byl… snad pomačkanej, nebo co. Běžel ke mně, jako by mi chtěl něco říct. Jenže to víš, já zrovna měla jiný starosti."
"Já zase jednou viděl bývalýho Jinýho v první vrstvě," vzpomněl jsem si. "Už je to dlouho. Když jsme pásli po divokým Jiným, po Maximovi. Dokonce mi tenkrát vlastně pomohl, protože mi naznačil, kam se mám vydat."
"To se stává," přikývla Světlana. "Sice jen zřídka, ale už jsem o tom taky párkrát slyšela. I tys mi takový věci už vykládal…"
Odmlčeli jsme se.
"Kdoví, třeba je to opravdu vrátí do našeho světa," usoudila tiše Světlana. "No a to by mohlo být to, co dalo Edgara, Gennadije a Arinu dohromady. Nejen Sauškin - oni všichni jistě ztratili někoho, koho milovali. Jenže každýho, kdo svý blízký ztratí, takováhle možnost spíš… zarazí."
"To rozhodně," přikývl jsem.
Znepokojeně jsme se po sobě podívali. Ono je docela dobré, že jsme teď čtyřiadvacet hodin denně pod ochranou. Horší je, že našimi potenciálními protivníky jsou tři nejvyšší.
"Na noc bych připravila pár nových zaklínadel," prohodila Světlana. "A nemysli si, že jsem zbabělec."
"Ke Koruně všeho se dá proniknout násilím," řekl jsem. "Prostě se šerem prodrat až do sedmý hladiny. Jenže to já nedokázal. Třeba to jednou dokáže Naďa. Kdybych tak věděl, jak se tam dostat rozumem… nebo lstí. To bych ten artefakt použil sám. Jen ať klidně ožijou. Já myslím, že Světlých a Temných tam bude zhruba stejně, s tím si určitě poradíme."
"A co když se mýlíme a ona je to jen bomba, která zničí celej svět?"
"Právě proto si myslím, že je nejlepší ani neuvažovat o tom, jak se k tomu artefaktu dostat. S tím ať si lámou hlavy Geser a Zavulon."
"Půjdeme spát," řekla Světlana. "Ráno je moudřejší večera."
Jenže spát jsme hned nešli. Nejdřív Světlana obešla celý byt a rozmístila po něm několik nových strážních zaklínadel. A pak jsem totéž udělal já.

Kapitola třetí

Ráno bylo tak čisté a jasné, že se v něm všechny ty včerejší ponurosti nadobro rozplynuly. Naděnka bez protestů snědla rýžovou kaši, kterou nenáviděla, a Světlana neřekla ani slovo, když jsem se jí jen tak mezi řečí zmínil, že dnes bych potřeboval do práce vyrazit dřív. Zato mi navrhly, abych tedy přišel z práce dřív - že bychom se všichni tři mohli vypravit na nějaký nový rodinný film, který jí onehdy vychválily přítelkyně. Představil jsem si Temné, kteří ochraňují Naděnku a budou tedy nuceni dívat se na

romantickou pohádku o tom, jak dobro vítězí nad zlem, protože jinak to v pohádce ani být nemůže, a usmál jsem se.
"Jasně. Ale teď bych potřeboval vědět, jak to tam pokračuje. Třeba už se to konečně pohnulo z mrtvýho bodu."
"To by ti zavolali," rozmetala mé naděje Světlana.
To mi ale náladu nezkazilo. Rychle jsem se sbalil, popadl aktovku s lejstry (co se dá dělat, i bílí mágové mají v práci plno papírování), políbil jsem dceru i ženu a vyrazil.
O patro níž temperamentně debatovali mladý dobromyslný pořízek Romka, který u nás pracoval asi dva roky, a nějaká sympatická hubená dívka. Temná. Patřila k těm, jež na ochranu našeho bytu vyčlenil Zavulon.
Oba jsem pozdravil a vydal jsem se dál. A ustaraně přitom kroutil hlavou.
Přesně takhle začínají vztahy s nešťastným koncem. Jako se to přihodilo Igorovi s Alicí…
Počasí bylo tak nádherné, až jsem na okamžik zaváhal, zda nemám pěšky vyrazit k metru. Na druhé straně se mi ale právě do metra vůbec nechtělo lézt. Bude tam dusno, tlačenice a nacpané vlaky - protože špička v moskevském metru končí tak o půlnoci.
Nene, radši vyrazím autem. Pokud jsem věděl, Světlana se nikam nechystala. Takže stačí prohlédnout pravděpodobnostní linie, vyhnout se zácpám a v práci budu za dvacet minut.
Odstranil jsem všechna zaklínadla, která mně nic neudělají, ale nejvnímavější řidiče donutí se mému autu vyhnout, a posadil se za volant. Otočil jsem klíčkem v zapalování, zamhouřil oči a začal zkoumat, kudy projedu s nejmenšími problémy.
Výsledek byl prapodivný. Všechny pravděpodobnostní linie tentokrát vedly k šeremeťjevskému letišti.
Ale proč, proboha, já přece nikam letět nehodlám!
Vtom můj krk ovinulo cosi hebkého. A oslovil mě vlídný, poněkud rozvláčný hlas:
"Věru dlouhá cesta čeká pana krále!"
Pohlédl jsem do zpětného zrcátka. To, co jsem tam spatřil, se mi nechtělo líbit ani trochu.
Edgara jsem neviděl. Zato jsem si mohl zblízka prohlédnout věcičku, kterou mi přehodil přes hrdlo - byl to pruh stříbřité kožešiny. Na parádní límec to ale moc nevypadalo, protože jsem v tom pruhu tušil spíš cosi dravčího… Jako by se pod kožešinou skrývaly stovky drobných ostrých zoubků.
A pak jsem na zadním sedadle vpravo uviděl taky Gennadije Sauškina. Upír se tvářil naprosto nezúčastněně.
"Co máš v plánu, Edgare?" zeptal jsem se.
"To se tě netýká." Edgar se nepříjemně zasmál. "Hlavně ať tě ani nenapadne zkoušet utéct do šera nebo čarovat. Ta pentle na tvém krku existuje ve všech vrstvách šera, přinejmenším až po šestou. Jakmile se pokusíš uplatnit magii, urve ti to hlavu."
"No dobře, zkoušet to radši nebudu," ujistil jsem ho. "A co dál?"
"Pozveš nás domů?" zeptal se neviditelný Edgar. Sauškinova tvář sebou při těchto slovech nervně škubla.
"Ne. Nezlob se, ale na takový hosty nejsme zvědaví."
"Takže tě můžu zabít?" zajímalo Edgara.
"Přece si nemyslíš, že vám dám Naďu?!" Zatím jsem se vůbec nebál a v mé otázce byl nelíčený údiv.
"Klidně mě zabij."
"Já ve tvé pozvání samozřejmě nedoufal," odpověděl Edgar, "ale Gennadij na té otázce trval… Jistě chápeš, že chtěl využít tvé dcery."
"Tak jako využil svýho syna?" nevydržel jsem to. Odměnou se mi dostalo děsivého upířího šklebu, v němž už nezbyla ani špetka nějakého lidství.
"Hlavně klid," šťouchl mě Edgar do ramene. "A chladnou hlavu. Jinak by se mohlo stát, že se Geňa neudrží. Moc se na tebe zlobí - určitě víš, proč!"
"To vím. Ale nemohl by ses mi ukázat? Mluvit s prázdnem je hrozně nepříjemný."
"Nejdřív odjeď od baráku," ušklíbl se Edgar. "O to, aby si mě všimly ty tvoje gorilky, ti nestojím… Ty bychom samozřejmě přetrhli jako hady. Jenom se bojím, že bychom nemuseli stačit na Světlanu. Na tu si radši zuby dělat nebudem."
Gennadij zuby přesto znovu vycenil a hned bylo znát, že je má všechny v pořádku - obzvlášť působivé

byly čtyři špičáky, podstatně větší než lidské.
"To si piš," poznamenal jsem víc než upřímně, přidal jsem plyn a pomalu vyjel z parkoviště. Že bych vrazil do sloupu? Ale ne, tím bych je nepřekvapil, na takové kousky jsou určitě připraveni. "Kdybyste si troufli na Naďu, semele vás na prach."
"Taky si myslím," řekl stále stejně zdvořile a mírumilovně Edgar. "Každopádně nestojím o to, abychom měli v zádech tuhle rozzuřenou babu. A jestli se ta tvoje dcerunka do sedmé hladiny dostane nebo ne, to je zatím jen ve hvězdách. Já myslím, že když ti šikovně pomůžeme, poradíš si s tím sám."
Pobaveně jsem vyprskl.
"Obávám se, že vás zklamu. Sám sebe jeden nepřeskočí. Jsem sice nejvyšší, ale nejsem nulovej. Pokud by se někdo chtěl dostat do sedmý hladiny, musel by bejt Merlin."
"Já ti říkal, že máme ukrást tu holku," poznamenal tiše Gennadij. "Tenhle to nedokáže - to jsem ti taky říkal!"
"Buď zticha!" nařídil mu Edgar. "Dokáže. Zatím ještě není dostatečně motivovaný, ale když mu pomůžeme, tak to zvládne."
"Jasně. Schválně to zkus," pobídl jsem ho. "Tak kam mám jet?"
"Přece na Šeremeťjevo dvě, na mezinárodní letiště. Kam jinam," zasmál se Edgar. Neviditelnost ho pomalu opouštěla a on se zjevil - nejdřív jako poloprůzračný duch, ale pak začalo jeho tělo získávat hmotnost i barvy. Gennadij zůstával dál neviditelný a já ho mohl sledovat jen v zrcátku. "Nejrychlejší to podle mého soudu bude po okružní dálnici, nemám pravdu? Hlavně to nezdržuj. Letadlo do Edinburghu startuje za hodinu. Já myslím, že tam přistaneme dřív, než se po tobě začne někdo shánět. A moc se mi nechce vyplýtvat poslední energetický náboj Mínójské sféry na portál do Skotska. Pokud ale to letadlo nestihneš, tak nám nic jiného nezbude."
"Takže Arina už na vás čeká v Edinburghu?" zeptal jsem se.
"Jen jeď a nevyptávej se," odpověděl mi Edgar. "Já ti zatím vysvětlím, proč nám budeš pomáhat…"
"No to by mě samotnýho zajímalo," řekl jsem srdnatě. Ledový balvan v prsou se neustále zvětšoval, ale mně se rozhodně nechtělo dát najevo nějaký strach. Ačkoli - nač si dělat násilí? Takový upír cítí strach instinktivně. V tom jim obvykle nezabrání ani magie.
"Budeš se snažit, seč ti budou síly stačit - samozřejmě kvůli dcerce," řekl Edgar. "Kvůli dcerce a kvůli ženě. Na Temné tenhle trik neplatí, ale jakmile jde o Světlého, zabírá to vždycky."
"Na moje holky se nedostanete."
"My dva asi ne. Geser se Zavulonem si tentokrát opravdu dali záležet. Napočítal jsem nejmíň šest hlídkařů. O kolika víš ty sám? Asi jen o těch dvou blbečcích na schodišti, co?"
Neřekl jsem nic.
"Předpokládám, že jich bude nejmíň osm, ale ještě spíš dvanáct," poznamenal ustaraně Edgar. "Ale nač hádat, ti dva prďolové se rozhodli, že nic neponechají náhodě. Ovšem když hned vedle domu dojde k výbuchu… a nemyslím výbuch obyčejný, ale jaderný…, tak to nepřežijou ani nejvyšší, to názorně dokázala už Hirošima."
"Něco takovýho si nedovolíš, Edgare," usoudil jsem. "Jsi sice Temnej, ale ne psychopat. Atomovej výbuch ve středu Moskvy? Jen proto, abys zabil mou ženu a dceru? Víš, kolik by při tom zemřelo lidí? A co když to někdo bude považovat za jadernej útok a začne světová válka?"
"No právě!" Edgar se rozesmál. "Dokonce i když Geser čuje, že něco není v pořádku, a vyveze tvou rodinu co nejdál z Moskvy, například až do ufského podzemního krytu, tak to situaci stejně nijak zásadně neovlivní. Na tom, co uděláš nebo ne, bude záviset osud statisíců, možná dokonce milionů lidí. To snad už pro Světlého něco znamená!"
"Edgare," oslovil jsem ho co nejklidněji. "Co se to s tebou stalo?"
"Nic." A znovu ten nervní, nepřirozený smích. "Já jsem absolutně v pořádku!"
"Tys někoho ztratil, Edgare?"
Zeptal jsem se jen tak nazdařbůh, ale podle jeho mlčení jsem pochopil, že jsem trefil do černého.
A konečně alespoň něčemu začínal rozumět.
"Ženu," řekl konečně. "Anabellu."
"Říkals mi, že jsi s ní na Krétě," vzpomněl jsem si.

"To jsem byl. Přesně před rokem. Šli jsme spolu z pláže k hotelu… A za námi se najednou vynořil náklaďák. Řidič to nezvládl a v osmdesátce ji srazil. Nestihl jsem udělat vůbec nic."
"Tys ji miloval," hlesl jsem užasle.
"Ano," přikývl Edgar. "Miloval. Nejsem Zavulon, já to umím. Tedy - uměl jsem."
"To je mi moc líto."
"Díky, Antone," pronesl tentokrát tónem zcela normálním Edgar. "Já vím, že to myslíš upřímně. Jenže to nic nemění… na našich vztazích."
"Ale proč jdeš proti všem? A proč jsi do toho zatáhl lidi?"
"Lidi? A jaký je rozdíl v tom, jak jich využíváme, Antone? Žijeme přece z jejich energie. Tak proč bychom si z nich nemohli udělat i potravu pro děla…? A proč jdu proti všem? To je nesprávně položená otázka. Já vůbec nejsem proti. Já jsem naopak pro. Pokud je libo, tak se stavím za zájmy všech Jiných, Temných i Světlých. Až dosáhneme svého cíle, tak to pochopíte. Dokonce i ty to pochopíš."
"Tohle jsme si nedomluvili," ozval se Gennadij.
"Však já dobře vím, co jsme si domluvili," přerušil ho Edgar. "Děláme přesně to, co jsme si usmysleli. A až bude po všem, vyzveš Antona na souboj. Je to tak? Přál sis přece poctivý souboj?"
"Přál," odpověděl Gennadij, ale v jeho hlase zazněly jakési pochyby.
"No dobře, ale když jseš si tak jistej, že to pochopím," pokračoval jsem už na nájezdu na okružní dálnici, kde jsem znovu musel bojovat s pokušením prudce strhnout volant a donutit auto k pádu z estakády, "tak bys mi snad mohl ten váš plán vyložit hned. Třeba vám pak začnu pomáhat dobrovolně…"
"To už mě taky napadlo," přikývl Edgar. "Já si vlastně od samého počátku myslím, že ze všech Světlých, které znám, jsi ty nejnormálnější a nejchápavější. Jenže pak se stalo, že jsem začal spolupracovat tady s Gennadijem. A ten byl tvrdě proti. Nemá tě rád, ale to jistě víš. Zabil jsi jeho syna. A jeho žena se kvůli tobě odhmotnila. Tak jak by se mohl smířit s tím, že bychom tě taky vzali do Poslední hlídky?"
"No to zní opravdu romanticky."
"To je Geňův nápad, on byl odjakživa romantik," zasmál se Edgar. "Ale jinak jsme tě vlastně chtěli nechat na pokoji. Pomsta je dobrá věc, jenže když už ti v životě nezbývá nic jiného než ta pomsta… Ale proč prosím tě musel Geser do Edinburghu posílat zrovna tebe?!"
"Viktora jste zabili, protože Gennadije poznal?"
"Ano," přikývl Edgar. "Byl to spontánní krok. Geňa znervózněl a řekl si, že Kosťův spolužák se tu neobjevil náhodou, že nás někdo sleduje. Prostě jsme se zmýlili. Zato jsme zjistili, jak se dá překonat bariéra ve třetí hladině. V tomhle ohledu jsme předtím žádné přesnější informace neměli."
"A o golemovi v pátý hladině jste věděli?"
"Ó ano!" usmál se Edgar. "Po Anabellině smrti mě převedli na jinou práci, do zvláštních skladišť. To víš…, abych se uklidnil a utišil svůj bol při jednotvárné archivní práci. Kdybys jen věděl, Světlý, co všechno se skrývá ve zvláštních skladištích a archivech Inkvizice! Neměl jsem tušení, že něco takového se vůbec dá vytvořit! Musím ti upřímně říct, že za poslední století magie poněkud degradovala. Užívání lidských věcí nás rozmazlilo. A přitom jsme měli věci analogické jak telefonům, tak třeba autům a letadlům…, ale co analogické! Byli bychom schopni vytvořit civilizaci, která by byla založena výhradně na magii!"
"Jedině že Síly vytváříme míň, než jí spotřebujem," upozornil jsem ho. "Bez lidí žít nemůžem."
"O tom už jsem taky přemýšlel," ožil Edgar. "Ono by například šlo…, poslyš, nezpomaluj! A jeď levým pruhem, dokud je tam volno… Ach ano - myslím si o tom následující. Ideálním typem společnosti by podle mého soudu byla struktura, připomínající středověkou. Lidé by žili, jednoduchým, zdravým a nekomplikovaným životem, pracovali by v přírodě a věnovali by se řemeslům a umění. Nějakých vlád by nebylo zapotřebí, plně by postačoval feudální systém se šlechtici a králi. Nu a my Jiní bychom žili zčásti sami o sobě a zčásti mezi lidmi. A to naprosto veřejně! Všichni by o nás věděli. Jistě, při takovémto uspořádání by se klidně mohlo stát, že by se lidé upírovi či mágovi postavili. Ale v takovém případě nechť fungují mechanismy přirozeného výběru, které by eliminovaly příliš slabé nebo příliš kruté Jiné. Takovýto svět by byl mnohem příjemnější, a to jak pro Jiné, tak pro lidi. Copak jsi nikdy nečetl fantasy?"
"Cože?!"
"No knížky… Třeba Pána prstenu, Conana, romány o Zeměploše nebo Harry Portera…"

"Ale jo, občas jo," přikývl jsem. "No… Něco je hodně naivní, ale něco docela zajímavý. Jako zábavná literatura je to vlastně dobrý i pro nás."
"No vidíš, a mezi lidmi je to mnohem populárnější než celá vědecká fantastika," prohlásil s jistotou Edgar. "V tom je ten paradox! Číst o kolonizaci Marsu nebo mezihvězdných letech, tedy o všem, čeho lidé můžou dosáhnout, pro ně není zajímavé. Zato touží po tom, aby se z nich stali mágové a aby se mohli vrhat do soubojů s velkým ostrým mečem… Jen kdyby z nich někdo tušil, jak potom vypadají rány po takovém meči… A to znamená co? Přece to, že středověký svět, v němž existuje magie, je pro lidi nejpřitažlivější!"
"No jasně," řekl jsem. "Samozřejmě. Protože nikoho z nich nenapadne, jaký to asi je, když má konat potřebu do jámy s odpadkama ve dvacetistupňovým mrazu, nebo si představit, jaký asi z tý jámy stoupaj vůně ve čtyřicetistupňovým vedru. Protože hrdinové těch knížek netrpěj ani rýmou, ani špatným zažíváním, ani zánětem slepýho střeva, ani malárií - a když ano, tak je hned po ruce Světlej léčitel. Protože každej se vidí výhradně na královskym trůně, v plášti velkýho mága nebo v nejhorším případě v družině nějakýho odvážnýho a veselýho barona. Ale rozhodně ne ve vyschlým poli, s dřevěnou motykou v ruce a s očima upřenýma za bujarou družinou, co právě přecválala přes jejich ubohou úrodu, která stejně zpola patří tomu veselýmu statečnýmu baronovi."
"To už je jiná otázka," poznamenal mírumilovně Edgar. "Protože každá doba má svá plus a svá mínus. Zato v tom středověku nenarazíš ani na reklamu, ani na politiky, ani na advokáty, ani na geneticky upravené potraviny…"
"Těch potravin by tam ale rozhodně moc nebylo," upozornil jsem ho.
"…ani děti, které se kvůli poškozenému životnímu prostředí rovnou rodí jako mrzáci…"
"Měl bys to zkusit u Greenpeace. Zato tam bude plno dětí, který někdo uřkne rovnou v matčině lůně. A ještě víc bude těch jinak úplně obyčejnejch, který se naroděj mrtvý, protože nebudou mít správnou polohu nebo pro ně nebudou ty správný léky… To jste si usmysleli, že svět vrátíte do středověku, Edgare?"
Jen si povzdechl:
"Ne, to ne, Antone. To je velice, opravdu velice nepravděpodobné finále. I když se musím upřímně přiznat, že právě v to doufám. Šancí je ale málo."
"Já zase dost vážně přemýšlím o tom, jestli nemám trhnout volantem a vpálit to s váma do sloupu nebo do zdi," řekl jsem. "Vidíš támhleten nadchod nad dálnicí? Ten má tak senzační železobetonovou konstrukci…"
"Nic by se nám nestalo," pokrčil rameny Edgar. "A tobě asi taky ne. Auto máš nové, všude airbagy, bezpečnostní pásy…, takže šance přežít je slušná. Neblázni. A jestli chceš spáchat sebevraždu, stačí přece pár kouzel."
"Tak co jsi vyhrabal v těch archívech? Na co spoléháš?"
"Neříkej mu to," prohodil chmurně Gennadij. Jenže jeho slova zaúčinkovala na Edgara přesně naopak. Protože původně to přece byl Temný, aristokrat, zvyklý dívat se na upíry se štítivým odporem. Dokonce i v případech, že šlo o jeho spojence.
"Inkvizice odjakživa věnovala velkou pozornost artefaktům, které byly mimo její dosah," řekl Edgar. "Zvláštní zájem přitom samozřejmě jevila o artefakty, které vytvořil Merlin…, což je zcela pochopitelné. O Koruně všeho se toho ovšem vědělo málo. Jen tolik, že se nalézá ve Skotsku a že potenciálně jde o jeden z vůbec nejsilnějších artefaktů. Možná vůbec nejsilnější. Předpokládalo se ale, že o něm nejsou vůbec žádné konkrétnější údaje. Naštěstí před několika málo lety začala úplná katalogizace archivů a vznikly i počítačové databáze. Mimo jiné byly do elektronické podoby převedeny veškeré záznamy středověkých výslechů vědem i dávno zapomenuté zprávy učenců a špiclů. Když jsem pátral po čemkoli, co by nějak souviselo s Merlinem, objevil jsem pár dokonale zasutých a zapomenutých řádek. Byly to výroky jedné Světlé kouzelnice první kategorie z třináctého století… Takže ty údaje se k ní musely dostat náhodou… Kouzelnice byla vyslýchána kvůli nějaké bezvýznamné mele v Glasgowě, což tehdy bylo malé provinční městečko. Nu a ona se během výslechů zmínila o posledním artefaktu, který vytvořil Merlin. Když se jí zeptali, co ten artefakt dělá, odpověděla - a teď se pokusím přeložit to doslova: Koruna je to, o čem sní Jiní, co nás opustili, to, nač v šeru čekají, to, co jim přinese štěstí, co jim přinese

svobodu… Tehdy jejím slovům nikdo nevěnoval pozornost a pergamen, na němž byla napsána, ležel po staletí v archivech. Jenže pak se pergamen dostal na scanner a já do rubriky hledání na svém počítači vyťukal slovo Merlin…"
"Aha… Takže teď už ta informace v databázi Inkvizice není," poznamenal jsem zasvěceně.
Edgar se ušklíbl.
"Vy chcete oživit mrtvý Jiný?"
"Odešlý," procedil skrz zuby Gennadij. "Odešlý, ne mrtvý!"
"To není tak jednoduché," poznamenal klidně Edgar. "My si myslíme, že Koruna všeho zruší všechny bariéry mezi hladinami a spojí šero s normálním světem. Nu a pokud zatím platilo, že naši odešlí nemohou… nebo přinejmenším prakticky nemohou na návrat do našeho světa ani pomyslet, a my zase nemůžeme v hlubokých hladinách šera zůstávat neomezeně dlouho, pak Koruna tento stav rázem změní. A naši odešlí budou zase s námi."
"Jenže vy přece nic nevíte určitě, Edgare," řekl jsem. "A ani vědět nemůžete. To všechno jsou jen vaše dohady. Co když ty hluboký vrstvy s naším světem splynou doslova? To bude přece katastrofa!"
"My víme, že odešlí Jiní si to přejí," prohlásil Edgar pevným hlasem.
"Na základě jediný věty, kterou ve třináctým století pronesla jedna kouzelnice?"
"Jenže ona byla Merlinova milenka. Takže to musela vědět přesně."
Dál už jsem se s ním nepřel.
Protože co já mohl postavit proti jejich víře? Nic. Proti víře můžete vždy a za každých okolností uplatnit jen jinou víru, nikoli fakta nebo dokonce jen hypotézy.
"Kdybych spolehlivě věděl, že Koruna odešlý Jiný vrátí sem k nám, tak bych vám pomohl, Edgare. Jenže já si tím jistej nejsem." Už jsem sjížděl na leningradskou silnici. "To za prvý."
"Jen pokračuj," navrhl mi laskavě Edgar.
"Ale i kdybych se rozhodl, že vám pomůžu, tak dobře vím, že ochrana artefaktu v Edinburghu byla značně posílená. Každej chápe, že se tam znovu pohrneš. Takže bych řekl, že všichni už budou mít spočítáno, kolik a jaký magie jsi ukradl ve skladech. Tvoje výzbroj tudíž nikoho nepřekvapí a my se tam nedostanem. To za druhý."
"Můžeš mi věřit, že jsem si počínal opravdu kvalifikovaně," prohlásil Edgar hrdě. "V Inkvizici dnes sami nevědí, co tam vlastně měli, co naopak neměli a kolik tam toho zůstalo. Inkvizice je totiž struktura nesmírně byrokratizovaná. Což je zřejmě osud každé nadnárodní a nadstátní organizace, lhostejno, zda lidské nebo naší. Nebude to snadné, ale dostaneme se tam. Dokonce i když nám nepomůžeš…, a já předpokládám, že donutit tě zabít jiného Světlého je prakticky nemožné."
"Měli jsme unýst tu holku, to by mu nezbylo než na nás makat," zaskřehotal zezadu Gennadij.
"Buď zticha!" okřikl ho Edgar. "Proč jsi takový nelida, Gennadiji? Musíš být humánnější!"
"Když jsem ještě žil, tak jsem byl humánní," řekl upír. "A držel jsem se až do chvíle, kdy zabili Kosťu a pak mi odešla i Polina. Teď už to po mně nemůže nikdo chtít!"
"Stejně se ale musíme snažit rozpory překonávat, když už jsme se na čas ocitli v jednom týmu," podotkl Edgar rozšafně. "Neměli bychom nikomu vyhrožovat a nikoho urážet… To nemá smysl. Už jsi skončil, Antone?"
"Ne, vyslovil bych ještě jednu malou poznámku. Do sedmý hladiny se nedostanu. Do šestý jsem se jakžtakž prodral, asi díky adrenalinu. Ale dál stojí bariéra, kterou nikdy v životě nepřekonám. V hlídkách už se to zkoumalo a dospělo se k závěru, že si s tím žádnej přísun energie zvenčí neporadí."
"Ale proč?"
"No protože v tomhle případě nejde o Sílu jako takovou. Tý ve víru nad Skotským podzemím stejně mizí ažaž. Jenže s tou Silou musí někdo nakládat, propouštět ji skrz sebe… Dobře, tak tu Sílu dodáš uměle, vypumpuješ ji z lidí i z artefaktů - ale co dál? Napětí v síti přece taky nemůžeš zvyšovat donekonečna, to by se ti roztavily vodiče. No a ty v tomhle případě potřebuješ supravodič, rozumíš?! No a tím supravodičem je nulovej Jinej, kterej magickou energii vůbec nevytváří!"
"Už zase ty technické analogie, povzdechl si Edgar. "Tys tomu snad rozuměl, Gennadiji?"
"Rozuměl. Já říkal vod začátku…"
"Mlč. Já už tomu snad taky rozumím. A vím, že sám sebe nepřeskočíš, Antone. Já taky ne…"

"A odkdy jsi nejvyšší, Edgare?" zeptal jsem se.
Bývalý Inkvizitor se ušklíbl.
"Odnedávna. Tím se netrap."
"Jasně. Registrační značku jsi Gennadijovi sejmul," zauvažoval jsem nahlas. "Ale oni tě v Inkvizici naučili i jiný věci, co? Ovšem zvýšit úroveň Síly dokáže jen kniha Fuaran. A ta shořela…"
"Nesnaž se mi koukat na zoubek," uchichtl se najednou Edgar. "Na to tu máš Gennadije, ten už se nemůže dočkat, až zoubky použije. A pamatuj si, že zázraky od tebe nikdo nečeká. Od tebe se očekává především profesionální zdatnost a předvídavost. Musíš najít cestu, po níž se ta bariéra dá obejít."
"Můžu tě ujistit, že Thomas Veršotepec hledal tuhle cestu stovky let."
"Jenže jeho ženu a dceru nikdy neohrožoval jaderný výbuch." Edgar pohlédl na hodinky. "Zatím jedeme na čas. S tím autem to opravdu umíš. A teď mě poslouchej: Až přijedeme na letiště, parkovišti se vyhneš - zbytečně by tam po nás zůstaly stopy. Před odletovou dvoranou na nás bude čekat mládenec, kterému dáš klíče a on ti auto odveze do placených garáží. Když se do tří dnů vrátíš, tak si ho tam vyzvedneš."
"Když se vrátíš…," opakoval jako ozvěna Gennadij.
"Já jeho šance odhaduji na velmi slušné - to se na mě nezlob," zpražil ho Edgar. "Teď rychle projdeme pasovou kontrolou, a ty si dávej pozor, abys zbytečně neupoutal pozornost Jiných. Světlí se přece vždy snaží obětem na životech vyhnout, nemám pravdu? Až se posadíme do letadla, dáme si kávu a tobě dopřejeme i hlt koňaku. A pak budeš přemýšlet. Naplno. Tak, abych i já slyšel, jak ti to v mozku drnčí. A bylo by moc dobré, kdybys už před přistáním v Edinburghu věděl, jak se té Koruně všeho dostaneme. Času už moc nemáme. Do výbuchu zbývá dvanáct hodin."
"Ty ksindle," řekl jsem jen.
"Mýlíš se, já jsem jen velmi zdatný manažer pro personální práci," usmál se Edgar.

Kapitola čtvrtá

Existují slova a úsloví, která nás dokáží zaskočit i bez jakékoli magie.
Například: "Řekni něco legračního!" Dokonce i kdybyste se právě dívali na úspěšnou televizní estrádu, dočetli si poslední Pratchettovu knížku a odhalili na internetu deset zaručeně vtipných a čerstvých anekdot, všechno se vám to z hlavy okamžitě vykouří.
Stejně spolehlivě působí i slova "Tak si na chvilku sedni a popřemýšlej si o tom!" To si okamžitě vybavím školu a písemku z algebry nebo čtvrtletní slohovou práci a unavenou tvář učitele, který od svých svěřenců už nic dobrého nečeká.
Tentokrát jsme do Edinburghu letěli přímo, linkou Aeroflotu. Být to normální služební cesta, určitě bych proti tomu nic neměl, ve Skotsku se mi vyloženě líbilo. Tím spíš, že Edgar přirozeně koupil letenky do bussines classu. Tři rozběsnění krajané, pro něž by nebyl problém dát peníze dohromady a Boeing 767, jímž jsme letěli, si prostě koupit, zuřili u registrační přepážky - ukázalo se, že jejich letenky jsou neplatné.
Neřekl jsem nic, ale jako by mi svitla malá naděje. Většina podobných nepříjemností s dvakrát vydanými nebo neplatnými letenkami zpravidla bývá dílem nějakých nepříliš zodpovědných Jiných - nejčastěji Temných, ale občas se k podobné praxi uchylují i Světlí. Proto hlídky všechny podobné případy pro jistotu prošetřují. Tedy - teoreticky všechny, v praxi však jen ty, z nichž vyplyne nějaký skandál. V tomto případě hrozil skandál hodně velký…
Hned jsem se ale obával, že vyšetřování bohužel nebude tak operativní, jak bych býval potřeboval. Zejména v tuhle chvíli, kdy všichni moskevští Jiní pátrají po Sauškinovi…
Celní a pohraniční hlídka v odletové hale byla také posílená. Oproti normálu tu místo dvou Jiných stáli hned čtyři a parita Temných a Světlých se zřejmě přísně dodržovala. Choval jsem ještě stále slabou naději, že tu bude někdo z našich kluků a že mě tudíž pozná, ale to se nestalo - všichni Jiní byli z periferních oddělení hlídky, v tomto případě z Chimek. Navíc nám Edgar těsně před registrací vydal falešné pasy a podobu nám změnil tak, že čtvrtá či pátá kategorie neměla šanci cokoli odhalit. A tak jsem kolem svých Světlých kolegů hladce prošel coby petěrburský občan Alexandr Peterson. Z Gennadije se stal Konstantin Arbenin a jak se pojmenoval sám Edgar, to jsem vlastně ani nezaslechl.
Už v letadle, když mi stevardka přinesla slíbenou kávu a koňak, jsem pochopil, že tentokrát prohrávám

na celé čáře. Huňatá smyčka kolem krku, kterou si tak užasle prohlíželi celníci, se čas od času utáhla a dokonce mě i několikrát škrábla do krku ostrými drápky… nebo že by to byly zoubky? Jedině snad že to nemňoukalo a stále to čekalo, zda se nepokusím použít magie. Dokonce jsem si vzpomněl, jak se ta věc jmenuje - Schrödingerův kocour. Asi proto, že nikdo nedokázal pochopit, zda je tahle ničemnost živá nebo přece jen mrtvá. Inkvizice Schrödingerova kocoura používala při eskortaci těch nejnebezpečnějších zločinů. Spolehlivost byla stoprocentní. Pokud se nemýlím, tenhle artefakt byl jediný svého druhu na celém světě. Edgar zkrátka věděl, co si ukrást.
"Dej si kávičku," oslovil mě laskavě. Posadili mě k oknu a vedle si sedl Gennadij. Edgar se posadil za mě a dokonce si dal tu práci, že místo vedle něj zůstalo volné; pasažéra zaskočeného tak, že ani neprotestoval, odvedl palubní personál kamsi do druhé třídy, zavalil ho omluvami a zároveň v rámci kompenzace tohoto nepohodlí mu nasliboval všechny myslitelné bonusy při dalších letech. Aeroflot ve mně vůbec zanechával ten nejlepší dojem. Jistě není o nic horší než západní přepravci, v lecčem dokonce možná ještě lepší. Škoda jen, že tenhle let si já osobně moc neužiju - natrefil jsem tentokrát na moc nepříjemnou společnost.
Usrkával jsem kávu, zapíjel ji koňakem a beze slova sledoval, jak letadlo roluje na start. Edgar za mými zády cosi zašeptal - a hukot motorů se najednou ztratil. Jistě, to bude Sféra ticha. Což je asi rozumné, protože nás nikdo neuslyší a nikdo nám nebude překážet. Ještě štěstí, že Edgar má k dispozici jiné metody boje s hlukem než filmový kouzelník Chottabyč, jemuž v podobné situaci nezbylo než zastavit motory…

Kupředu pospěš, máš li tolik síly, co já;
nebo ber se zpět, máš li tolik rozumu, co já.

Vysmíval se. On se teď samozřejmě vysmíval všem neúspěšným lovcům Merlinova pokladu. Zároveň však považoval za povinnost učinit příslušnou narážku, což bylo plně v souladu s pravidly Merlinovy doby. A což zároveň znamenalo, že jistá možnost tu je.
Kupředu nebo zpět…
Nemám zkusit "rozhoupat se" - asi jako když uvíznete s autem v bahně a potřebujete se z něj dostat ven. To je umění, které v epoše automatických převodovek už skoro všichni řidiči zapomněli. Když se dostanu do šesté hladiny, kousek couvnu a zkusím to ještě jednou…
Nesmysl! Do té šesté vrstvy jsem se já osobně probil jedinkrát v životě, a to s jazykem na vestě. Ale budiž, dejme tomu, že se mi podaří vynořit se z hlubin šera rovnou, jako to umí Geser. Jenže to by na ten "houpací" manévr stejně nestačilo.
Zkusme si to všechno projít od začátku.

Koruna všeho je tu skryta. Jenom krok už z cesty zbyl

Tak tady je to jasné. Tenhle nápis jsem objevil v šesté hladině, takže Koruna všeho je ukryta v sedmé. Mazaný Merlin nechal ukazatel směru tam, kam se dostane jen ten nejodvážnější a nejzdatnější mág - koneckonců i to je vlastně příjemné zjištění! Protože já se tam přece dostal!
Jenže dál se tu nic podstatného nepraví. Je to jen taková preambule. Úvodní slovo. Doufejme, že Thomas Veršotepec to přeložil přesně… to by ostatně velký bard a předek Lermontovův jistě dokázat měl.

Jenže ten je dán jen silnému či moudrému…,

Tak tohle je taky celkem jasné. Merlin tu rozhodnutí, zda artefaktu užít či ne, nechává na tom, kdo se mu vyrovná - a je jedno, zda v Síle či v moudrosti.

Získáš vše a nic, až jednou na ni dosáhneš.

No prosím, tady je to o něco zajímavější. Merlin se patrně nedomníval, že použití Koruny by mohlo znamenat celosvětovou katastrofu. "Získáš vše a nic" patrně znamená "dostaneš všechno, ale ne pro sebe".
Nebo snad podobně jako Edgar a Gennadij vidím jen to, co chci?
Ale co když "dostaneš všechno a nic" znamená, že celý svět se ocitne ve tvé moci, ale zahyne?
Nevím. Tomu nerozumím. Asi by bylo dobré přečíst si to v originále…
"Potřeboval bych si zatelefonovat, Edgare."
"Cože?" málem se rozesmál Edgar. "A komupak? Že by Geserovi? Copak jsi neslyšel, že mobily se měly už dávno vypnout?"
"Chceš ode mě výsledky, ne? A já musím položit jednu otázku Fomovi Lermontovi."
Na okamžik zaváhal. Pak zamhouřil oči a přikývl:
"Tak volej. Máš na to tři minuty, než budeme startovat. Ale uvědom si, že tě pořád poslouchám."
Ještě štěstí, že jsem to číslo nevymazal! Vytáhl jsem mobil a navolil Lermontovo číslo. Ozval se tón, pak druhý…
"To jsi ty, Antone?"
V Lermontově hlase zazněla jasná zvědavost.
"Zrovna tu dumám nad tou básní, Fomo. Nad tím nápisem, co Merlin zanechal v šestý vrstvě…"
"No a?"
"Jak zní přesně ten třetí verš? Tys to přeložil Získáš vše a nic, až jednou na ni dosáhneš - vzpomínáš? A teď poslouchej - má se tím na mysli ‚dostaneš vše a všechno ztratíš', nebo ‚dostaneš vše, ale ty to nepotřebuješ'?"
Thomas zasupěl a zarecitoval mi to anglicky:
"With it, thou shalt acquire all - and nothing shalt tnou get…"
Zaplaťpánbu, že to neříkal v keltštině…
"A to znamená…," vyptával jsem se dál.
"To znamená, že když to dokážeš, dostaneš to, co ty osobně vlastně nepotřebuješ, i když je to věc velmi významná, globální, univerzální."
"Díky, Fomo!"
"Copak, zkoušíš brain stroming?" otázal se Lermont. "Tak hodně štěstí. My tu taky nezahálíme…"
Mobil jsem vypnul. Stejně by mě zajímalo, jestli náš rozhovor vyslechli Edgar s Gennadijem. Najednou jsem si uvědomil, že jsem se pro ten problém zapálil. Přestože jsem měl smyčku na krku. Přestože jsem byl vydírán. Přestože vedle mě seděli upír a šílený Inkvizitor.
Já tomu chci porozumět. Chci rozluštit Merlinovu hádanku. Silný, jako byl on, já nebudu nikdy, ale pokud jde o inteligenci, tak bych se s ním snad poměřovat mohl!
Rád bych tomu věřil…

Kupředu pospěš, máš li tolik síly, co já;
nebo ber se zpět, máš li tolik rozumu, co já.

No prosím, a zase jsme u toho. Smysl téhle věty je víceméně jasný. Silný může jít dál a dosáhnout cíle Merlinovou cestou. Moudrý se naopak vrátí a najde způsob, jak překážku obejít.

Začátek a konec, hlava a ocas, vše v jedno splývá…

Tak tohle nejspíš nebude lyrika. Alfa a omega, začátek a konec. Hlava a ocas? Že by to byla narážka na golema v páté vrstvě šera?
Aha - tak nad tímhle řádkem se musíme zamyslet opravdu důkladně. Co se to tam říká na úplném konci?

…v Koruně všeho. Tak jako nedělí se život od smrti.

Tohle by patrně měla být výpověď o způsobu uplatnění. Život a smrt jsou nedělitelné. Jiní, co odešli do

šera, mohou ožít a vrátit se do našeho světa… Ale stojí o to? Thomase Veršotepce jsem odtud musel málem táhnout, jak strašně se mu tam chtělo zůstat a okusit slastí magického ráje.
Představil jsem si, jak vzkříšený Kosťa začne na svého otce řvát: "A kdo se tě prosil?!" Mohlo by se něco takového stát?
Nevím. Nějak tomu nemůžu porozumět. A Thomas sotva bude mít pravdu. Protože se ocitl v pasti svého snu, jímž je stejně oslněn jako Edgar a Gennadij tím svým. Protože onen obyvatel šera, který se kdysi dávno dostal do první hladiny a ukázal mi tam cestu ke štábu Temných, čímž mi tenkrát vlastně zachránil život, mi dvakrát šťastný nepřipadal. Stejně by mě zajímalo, kdo to byl a proč mi pomohl. A jak se vlastně v těch přízračných hlubinách všehomíra dověděl, co se nahoře děje…
Otázky, pořád jen samé otázky, na něž nejsou odpovědi…
Začátek a konec, hlava a ocas, vše v jedno splývá…
Tady by se asi mělo pátrat. Hlava a ocas, to je to, co nám nedává pokoje! Kdo to měl hlavu srostlou s ocasem? No, když nebudeme brát vážně zázračného golema se zuby na obou ocasech…
Ačkoli - proč bychom ho nebrali skoro vážně?
Samozřejmě ne kvůli sobě. Kvůli naší drahé Poslední hlídce.
Takže - Koruna všeho je ukryta v těle toho nešťastného netvora. Někde uprostřed. Tam, kde jedna půlka končí a druhá začíná. Kde jsou hlava a ocas nedělitelné… Jdi zpět, tedy do páté hladiny, a tam to najdeš!
Ale to vypadá dost přesvědčivě! Když to všechno budeme brát naprosto vážně. Šém nemají a Edgar ho sotva dokáže získat. Jen ať si zkusí zničit golema, jehož stvořil sám Merlin!
Jiná věc je, že kdyby se Koruna všeho nakonec našla v břiše té plazící se potvory, tak by to bylo… moc smutné, skoro k vzteku.
Ale o takovém finále jsem dost pochyboval.
"Ty se usmíváš," konstatoval Edgar. "Co sis to vzal do hlavy?"
"Ticho," požádal jsem. "Začínám intelektuálně růst. Poruč mi ještě panáka."
Gennadij zaťal zuby a neřekl nic.
V zamyšlení a zaklet do umělého ticha jsem si vůbec nevšiml, že jsme vzlétli. Podíval jsem se okénkem ven - už jsme byli vysoko, nad první vrstvou mraků. Kuš - člověk už všude hledá nějaké vrstvy, jimiž je třeba pronikat…
Nemohl jsem si pomoct, ale v tomhle verši mi něco pořád nedávalo spát. Hlava a ocas. Kde už jsem o tom slyšel? Že by v magii? Nene, to spíš ve folklóru, v nějakých pověrách… No jistě, tady to je! V egyptských a později i v evropských mýtech. V alchymistických traktátech. Buddhismus jako kolo Sansary, přerodu…
Uroboros.
Had, který požírá svůj ocas.
Zamrazilo mě. Už jsem začínal chápat, proč Merlin učinil strážcem v páté hladině dvouhlavého hada…
Ale Koruna v něm přirozeně není.
Zato vodítko ano, a jak jasné!
Začátek a konec. Ten had sám sebe oplodnil, zrodil a sám sebe taky zabíjí. Jako věčná, nevykořenitelná síla, která se rozplývá v prostoru a znovu se obrazuje, nekonečný kruh času, obrana před chaosem a tmou, obklopující celý kosmos, objímající a udržující při životě tento svět, vnášející život do smrti a smrt do života, nehybná a věčně plynoucí zároveň…
Nekonečný proud Síly, který umírá a znovu se rodí…
Pochopil jsem.
Všechno jsem to pochopil.
Prsty se mi až začaly chvět, jak jsem je křečovitě zaťal do opěradel. Pak jsem si povšiml Gennadijova podezíravého pohledu a řekl jsem:
"Hrozně se bojím lítat. Objednej mi ještě koňak. Buď aspoň na okamžik tak laskav."
Gennadij se mlčky přizvedl a gestem přivolal letušku.
Uroboros.
Začátek a konec. Život a smrt. Kruh Síly, udržující harmonii vesmíru.

Všechno jsem to pochopil. Od dob Merlinových jako první. Takže mám být na co pyšný, pokud to přežiju!
"Tys na něco přišel," uhodl Edgar. Vstal, naklonil se přes opěradlo mého křesla a zpytavě mi pohlédl do očí. "Co, Antone?! Že mám pravdu?"
"Máš," rozhodl jsem se nezatloukat. "Ale teď bych se tě ještě jednou zeptal - jsi si jistej, že tahat mrtvý z šera je bezpečný? Copak ty nevíš, co je to Stín králů?"
"Vím," zasmušil se Edgar. "Odešlí mágové, vyvolaní z páté vrstvy, kde jinak dokáží existovat poměrně dlouho. Plní Síly, šílení, takže když je vytrhneme z důvěrně známého prostředí…, s neslýchanou krutostí zničí všechno kolem sebe. Jenže bychom neměli srovnávat násilné vytržení těchto odešlých z šera a jejich zneužití s něčím takovým, jako je jejich vzkříšení. Představ si, že tě někdo vzbudí uprostřed noci, praští tě do hlavy, naleje na tebe kýbl sraček a začne na tebe řvát - to z toho asi taky nebudeš mít velkou radost a začneš řádit."
"Takže vy už jste se definitivně rozhodli…" Odmlčel jsem se. Asi by nebylo dobré rovnou se "vzdát". Edgar moje myšlenky číst nemůže, přece jen jsem nejvyšší, ale zachytit faleš v intonacích a ve výrazu tváře dokáže jistě. A Gennadij taky. "Jaký mi můžete poskytnout záruky, Edgare?"
"Záruky?!" užasl Inkvizitor.
"No kdo mi zaručí, že když ti to všechno řeknu, tak ty tu bombu v Moskvě stejně neodpálíš? A že mi sundáš z krku Schrödingerova kocoura."
Edgar se ušklíbl:
"Chceš toho hodně."
"Však taky hodně dávám."
"Stačí ti přísaha při Světlu a Tmě?"
"Edgare!" oslovil ho chladně Gennadij. "Všechno má svý meze!"
"Přísahám při Světlu a Tmě i při rovnováze mezi nimi," začal slavnostně pronášet Edgar a napřáhl paži kamsi mezi Gennadije a mě, "že když nám pomůžeš získat Korunu všeho, sejmu ti Schrödingerova kocoura, nevydám rozkaz odpálit v Moskvě jadernou nálož a umožním ti, aby ses s Gennadijem utkal v boji muže proti muži. Pokud zvítězíš, nebudu tobě ani tvé rodině činit žádné ústrky - samozřejmě za předpokladu, že nebudu sám napaden. Když prohraješ, zavazuji se nepodnikat nic proti Světlaně a Nadě. Taky v případě, že ony nebudou útočit na mě."
"Něco si potřebuju upřesnit," řekl jsem. "Co znamená to ‚když nám pomůžeš získat Korunu všeho'? To znamená kdy?"
"Až bude Koruna v našich rukou."
"Tak to ne," zakroutil jsem hlavou. "Protože je dost pravděpodobný že při získávání Koruny všichni zahynete. A sejmout Kocoura dokáže jen ten, kdo ho nasadil. A já rozhodně nejsem zvědavej na to, abych se tu celej zbytek života plácal bez magie a ještě ke všemu s tímhle svinstvem na krku."
Edgar se zamyslel. Přesněji řečeno se spíš zatvářil, že uvažuje. Bylo jasné, že mez, po kterou je ochoten jít, si stanovil už dávno.
"Upřesňuji," řekl s očima upřenýma na kuličku ze Světla a Tmy, která mu rotovala v dlani. "Výbuch v Moskvě odvolám, až si všichni budem jisti, že jsi mluvil pravdu. Kocoura ti sundám ve chvíli, kdy budeme vyrážet pro Korunu. Ty ale budeš neustále s námi, spoutaný zaklínadlem, které ti nedovolí nám bránit a překážet. Víc pro tebe udělat nemohu."
Teď bylo na mně, abych předstíral horečné přemítání. Jsem nebo nejsem ochoten přistoupit na takovéto podmínky? Kdybych se chystal říct pravdu, nejspíš bych zkoušel handrkovat se dál…
"Dobře, ale já dodám taky jedno upřesnění," řekl jsem. "Nejenže mi sundáš Kocoura - ty mě taky necháš odejít do bezpečný vzdálenosti. Protože já rozhodně nechci vstupovat proti svý vůli do boje na vaší straně!"
"Do boje?" zeptal se zvědavě Edgar. "Doufám, že nemáš na mysli boj s Lermontovými pomocníky…"
"To ne," usmál jsem se. "Vy budete mít dost starostí i bez nich, to mi věř."
"Dobře," přikývl Edgar. "Než se vydáme pro Korunu, dovolím ti ustoupit do bezpečné vzdálenosti. Ale pak budeš povinen se vrátit a podstoupit boj s Gennadijem. On… si to velmi přeje."
"Souhlasím," řekl jsem a také natáhl ruku před sebe. "Přísahám při Světle."

Na mé dlani se zrodila a hned zase zmizela malá ohnivá sféra. Kocour na mém krku se nespokojeně zavrtěl - a povolil. To nebyla moje magie, protože o tom, zda má mágova slova stvrdit nebo ne, rozhodovala prapůvodní Síla.
"Akceptuješ Edgarovy závazky taky ty, Gennadiji?" obrátil jsem se na upíra.
"Ano," řekl. Na Tmu ale nepřísahal. K upírům sestupuje prapůvodní Síla jen zřídkakdy. Přesto jsem mu věřil. Jeho hlavní tužbou bylo vrátit na tento svět syna a ženu. Touha po pomstě ustoupila do pozadí.
Najednou jsem si uvědomil, že Sféra ticha ostatním cestujícím nijak nebránila v pozorování nečekaných světelných efektů, a rozhlédl jsem se.
Ne, nikdo si zaplaťpánbu ničeho nevšiml. Pasažér vedle nás přes uličku spal a jeho soused pracoval s notebookem. Tihle workoholici jsou stejně báječní lidé…
"Sestoupit do sedmý vrstvy nejde," řekl jsem jim oběma. "Nijak. Tam se dokáže dostat jedině nulovej mág… nebo ten, kdo se odhmotnil a odešel do šera navždy."
Gennadij zaťal zuby a Edgar se ledovým tónem otázal:
"A to má být ta tvoje rada?"
"Ne," zakroutil jsem hlavou. "Merlin to všechno přesně vyložil. To vy jste se zaťali a pořád melete o sedmý vrstvě! Ačkoli - nejen vy…," dodal jsem sebekriticky. "Merlin po sobě přece nenechal jen návod na získání Koruny. To je obecnější sdělení - myslím o možnosti setkat se s těma, co odešli!"
Edgar s Gennadijem se po sobě podívali.
Jistě, tohle bylo to, co je mělo dostat. A taky je to dostalo.
"Jdi kupředu, jsi li silný jako já!" zacitoval jsem. "To mluví o čem? Přece o cestě do sedmý hladiny, kde žijou odešlý! Jenže co s tím, pokud nejsi nulovej mág? To pak potřebujeme Merlinův artefakt. A kde ho vzít? Nápis v šestý hladině říká: Jdi zpátky, jsi li tak moudrý jako já! A co máme v pátý vrstvě?"
"Stráž. Golema v podobě dvouhlavého hada," přimhouřil oči Edgar.
"Hlava a ocas, vše jeden celek!" zadeklamoval jsem slavnostně. "To není obyčejná stráž, vy idioti! To je schránka, ochrannej obal artefaktu! Copak jste v dětství nečetli pohádky? Kosťějova smrt je ve vejci, vejce v kachně, kachna v truhle… A tohle je úplně stejnej princip. Vůbec by mě nepřekvapilo," dodal jsem v náhlém návalu inspirace, "kdybyste přetrhli golema vejpůl a z něj vylezla nějaká další potvora. Nebo vyletěla. Ze všeho nejspíš se okamžitě dá na útěk, takže musíte bejt připravený na sestřelení hodně rychlýho vzdušnýho cíle!"
"Tam život a smrt jsou nedělitelné," řekl Edgar a zamyslel se.
"Smrt golema znamená novej život pro odešlý," zašeptal Gennadij. Je to tak, Edgare?"
Inkvizitor uvažoval. A nakonec jako by si na něco vzpomněl.
"No, já bych řek, že Koruna bude nakonec aktivátorem golema," poznamenal jsem. "Merlin měl slabost pro jednoduchý a elegantní postupy."
"V dějinách známe jen dva případy, kdy byl strážní golem zároveň i schránkou střeženého pokladu," řekl nakonec Edgar. "A poprvé téhle lsti užil jeden z Merlinových žáků."
V duchu jsem tomu neznámému mágovi, který tak vhod potvrdil má slova, upřímně poděkoval. Navenek jsem ale jen zamyšleně přikývl:
"Přesně tak. Merlin se s ním o ten nápad asi podělil. Nebo mu ten žák s vytvořením golema v podobě hada pomáhal."
Edgar se zasnil:
"Kéž bychom tak měli šém s runou… S tím bychom golema neutralizovali hravě…"
Uvěřil mi.
"Za to si můžete sami," řekl jsem. "Neměli jste zakládat tajný spolky, ale předložit svoje nápady ke všeobecnýmu posouzení. Každej Jinej přece někdy o někoho přišel…"
"Neumíš si představit, co je to síla byrokracie," prohlásil s odporem Edgar. "Taková věc by se projednávala stovky let. A nakonec by padlo rozhodnutí nic nepodnikat."
"Vyloučeno…," broukl jsem nejistě.
"Ty jsi ještě příliš mladý… a v řídících strukturách se prostě nevyznáš. Geser se Zavulonem by se mnou jistě souhlasili."
Pokrčil jsem rameny. To je docela dobře možné, že by souhlasili.

Jestlipak se takovému Geserovi taky stýská po nějakém odešlém? Miluje přece Olgu, a ta je teď po jeho boku. Ti dva navíc nakonec odkázali udělat Jiného i ze svého syna. Jenže… je vůbec možné, že by Geser za ty tisíce let neztratil další milované, přátele či děti? To docela jistě ztratil. A byli mezi nimi nejen lidi, ale i Jiní. Ti, co odešli do šera.
Nebo Zavulon. Jistě, to až dnes je takový, jaký je, a nemá rád nikoho. Ale muselo to tak být vždycky? Kdysi byl stejné dítě jako všechny ostatní, jenomže zároveň byl potenciální Jiný. A pak se stalo, že vstoupil na cestu Tmy. Jenže přece není možné, aby v životě neměl rád vůbec nikoho! To dokážou i Temní… dokonce i ti krutí a zlí, jako byla třeba Alice Donnikovová…
Zajímavá situace. Přísně vzato se totiž jak Geserovi, tak Zavulonovi počínání Poslední hlídky docela hodí do krámu! Každého staršího a opravdu starého Jiného přece musí potěšit představa, že odešlí by se mohli vrátit.
Jenže tohle nikdo a nikdy otevřeně nepřizná.

Kapitola pátá

Letuška roznesla obědy. Opět mi byl nabídnut koňak, ale tentokrát jsem odmítl. Už toho bylo dost, v Edinburghu musím být ve formě.
Edgar za mými zády jedl s chutí. Gennadij se v jídle zádumčivě vrtal vidličkou a vybíral kousky masa. Mě osobně při pohledu na upíra veškerá chuť na maso přešla. Jen s obtížemi jsem se donutil sníst salát a kousek sýra. Nakonec mi bylo až líto, že to všechno bylo tak dobré. Měl jsem si asi objednat vegetariánský oběd.
Sauškin vytáhl z kapsy placatou cestovní láhev, odšrouboval zátku a napil se. Pak láhev zase uložil a demonstrativně si olízl tmavě potřísněné rty.
"Jedna věc mě teda dost překvapuje, Edgare," řekl jsem tlumeně. "Vždycky jsem si myslel, že sis na tyhle lokace krve nikdy moc nepotrpěl. Natožpak na upíry, který porušujou Dohodu… A ty nakonec ještě odstraníš registrační značku někomu, kdo je podle mě zločinec!"
"Uklidni se, Antone," odpověděl chlácholivě Edgar. "Na tom bulváru Geňa zabíjel Světlé v sebeobraně. No a to v tom Edinburghu…, to opravdu moc hezké nebylo. Ale taky to v jistém smyslu byla sebeobrana. Geňa toho mládence nakonec ani nevypil, protože sát Kosťova přítele by mu bylo nepříjemné - tak z něj krev jen vypustil…"
"A jak se dotáhl na nejvyššího?" zeptal jsem se a pohlédl na Gennadije.
"V záznamech jeho syna se našel recept na takzvaný Sauškinův koktejl," řekl Edgar nevzrušeně. "Máš pravdu, Geňa si kategorii zvýšil neoprávněně. Ale lidi na to zabíjet nemusel…"
"Jsi si tím jistej?" zeptal jsem se a znovu se otočil na Gennadije. Špičáky už mu nebezpečně vyjížděly z čelistí. Co asi udělá Schrödingerův kocour, pokud se mě opravdu pokusí kousnout skrz jeho hebké tělo?
"Ono něco není v pořádku?" sevřel Edgar pevně Gennadijovo rameno. "Že bych snad o svém nejbližším spolubojovníkovi něco nevěděl?"
"Lže," řekl Gennadij. "Pokouší se náš rozeštvat."
"To bych neřekl," svíral Edgar dál jeho rameno. Měl jsem dojem, že teď už na to musí vynakládat větší úsilí. "Jsi nějak rozrušený, Gennadiji. Uklidni se."
"Já jsem naprosto klidnej," procedil upír skrz zuby.
"Zabíjel jsi lidi?" zeptal se Edgar zcela bez afektu. "A ve skutečnosti jsi od syna žádný recept mailem nedostal?"
"Zabíjel," odtušil Gennadij, znovu vytáhl láhev a zatřepal jí. "Ale ten recept mám! Kosťův koktejl je tady. Nekoukal jsem dlouho do pošty, měl jsem jiný starosti, takže ten dopis jsem si přečet až na jaře, a to už mi nebyl k ničemu… Tak co teď s tím?"
"V jeho bytě se našlo přes padesát těl," vysvětlil jsem Edgarovi. "Proč si myslíš, že jsou obě hlídky na nohou? Geňu by teď na cáry roztrhali jeho vlastní soukmenovci. Protože zůstali na pět let bez licencí."
"Tak to byl Geser zbytečně skromný," poznamenal klidně Edgar. "Já bych na jeho místě požadoval deset. Je mi líto. Popravdě řečeno jsem jistá podezření choval. To je mi opravdu moc líto! To se nedělá, Gennadiji! Jsme přece jeden tým!"

"Ještě pořád?" zeptal se pro jistotu upír.
Edgar si povzdechl:
"Ano. Co se stalo, nelze odestát… Proč jsi to udělal?"
"A jak jsem měl vědět, že si vyberete zrovna mě?" odpověděl Gennadij otázkou. "Chtěl jsem se Antonovi pomstít. Co mi zbejvalo, když jsem se chtěl postavit nejvyššímu? Tak jsem se prostě musel dopumpovávat. Za to vlastně může on!"
Napadlo mě, že tahle výmluva asi bude existovat vždycky. Což se týká nejen představitelů Tmy, ale i těch nejobyčejnějších lidí.
Za to může von! Protože von má byt, auťák, drahej mobil, kdežto já mám akorát tři rublíky, jsem chronickej alkoholík a každý ráno musím zapíjet těžkou kočku ze včerejška. Proto jsem na něj čekal s půlcihlovkou v průjezde… Bylo jí sedumnáct, měla dlouhý nohy a krásnýho kluka, kdežto já jsem akorát impotent s pornografickýma fotkama pod polštářem a držku mám jak gorila. Tak jak bych se na ni v tom průjezde nevrh, když si prozpěvovala a rty měla eště celý žhavý vod jeho polibků… On měl zajímavou práci, dobrou profesionální pověst a jezdil si po celém světě, kdežto já jen koupenej diplom, funkci jeho úředníčka a k tomu jsem chronicky línej. Jedině proto jsem všechno narafičil tak, aby ho nařkli z defraudace a z firmy vyhodili…
Všichni jsou stejní a je jedno, zda jsou to lidi nebo Jiní - všichni baží po penězích, slávě nebo krvi, a všichni rychle zjistí, že nejkratší cesta je vždycky ta temná.
Vždycky jim někdo v něčem brání, a ten někdo vždycky nakonec za všechno může.
Když chtěl Gennadij Sauškin zachránit umírajícího synka, asi opravdu chtěl konat dobro. Ne z celého srdce, protože srdce v tomhle smyslu už samozřejmě žádné neměl. Rozumem se ale s jeho smrtí smířit nemohl. Stejně tak, jako se s ničím nehodlá smířit teď. A temná cesta byla nakonec tak snadná a hned po ruce…
Ještě dlouho balancoval doslova na hraně, pokud upíři nějaké takovéhle hrany mají. Nezabíjel. Dokonce se snažil být dobrý a poctivý, a to se mu opravdu dařilo. Dokonce i Kosťu dokázal vychovat skoro jako člověka.
Jenže krátké cesty se od delších liší tím, že za ně obyčejně musíme platit. A na temných cestách se zhusta stává, že cenu se dovíme až na konci.
"Stačí ti jeho vysvětlení?" zeptal jsem se Edgara.
"Jsem zdrcen," odpověděl Inkvizitor. "Jenže na tom se už nic napravit nedá."
"To máš pravdu, s některýma věcma prostě nehneme," souhlasil jsem.
A v duchu jsem si sám pro sebe dodal: Jenže jsou i věci, s nimiž se ještě něco dělat dá.

U pultu šeré pohraniční hlídky v Edinburghu bylo prázdno. Ležely tu nějaké tiskopisy a dokonce i pátrací amulet, zářící klidným mléčně bílým světlem - jako poslední tudy zjevně prošel Světlý. Služba tu ale nestála žádná. To je zvláštní, tady přece moc práce mít nemůžou…
Do šera mě vtáhl Edgar. Já sám ještě stále s magií pracovat nemohl, protože na krku se mi vrtěl a tu a tam i vytahoval drápky ten zatracený Schrödingerův kocour. Jednou jsem letmo pohlédl na Gennadije - a hned jsem se zase odvrátil. To byla panečku podívaná! Co že to říkal Zavulon o dětech, které si rády hrajou na upíry? Že je třeba jim aspoň jednou skutečného upíra ukázat. Ukázat jim ty zjizvené tváře, scvrklou pleť barvy hlíny i kalné a prázdné oči, připomínající čerstvě oloupané vejce natvrdo.
Minuli jsme pohraničnický pult a zabočili do služební chodby, do níž jsme prošli dveřmi, které byly v reálném světě zavřené. Pak jsme vstoupili do malé místnosti, která vypadala jako mizerně zařízená kancelář, ale ještě spíš jako sklad na už dosloužilé, ale ještě neodepsané harampádí - byla tu křesílka s vyvrácenými opěradly a ulámanými nožkami, police s jakýmisi uprášenými krabicemi, zažloutlými formuláři a starými plechovkami a také role kovralu velmi chmurné barvy.
Edgar mě popadl za rameno a vyškubl mě do reálného světa. Kýchl jsem. Měl jsem pravdu, bylo to dočasné odkladiště starých krámů. Prudce jsem zamrkal, abych si zvykl na málo světla - žaluzie na oknech byly zatažené. Ušklíbl jsem se. No vida, tak si můžeme směle připsat bodík.
V nejzachovalejším ze zmrzačených křesel seděla krásná černovlasá žena. Naprosto všední oblečení, blůzka a černé kalhoty, na ní vypadaly vyloženě nemístně. Tohle by chtělo buď dlouhé šaty, zdůrazňující

ženskost, nebo něco vzdušného, bílého, poloprůhledného - anebo vůbec nic.
Ačkoli… Tahle žena by svým tělem ozdobila jakýkoli oděv. I vyloženě somrácký.
Znovu jsem se jí musel obdivovat. Stejně, jako když se naše cesty protnuly poprvé.
"Ahoj, Arino, řekl jsem.
"Ahoj, čarodějníku," podala mi ruku a já se rty dotkl jejího hřbetu.
Přestože jsem ji samozřejmě viděl i v šerém světě.
Přestože jsem věděl, že tohle nádherné tělo, dýšící životem a zdravím, existuje jedině tehdy, když je mezi lidmi.
"Ty vůbec nejsi překvapenej," konstatovala zaraženě.
"Ani v nejmenším."
"On to věděl," ozval se Edgar - a já teprve teď pochopil, že v tomhle triu není ten nejdůležitější on.
Možná že to všechno zavařil. A stejně tak je možné, že bojovou magií Poslední hlídku vybavil také on.
Ale není vůdce.
"To napadlo Světlanu?" zauvažovala Arina.
"Víceméně jsme na to přišli spolu," řekl jsem. "Poslyš, ty jsi teďka Světlá? Nezlob se na mě, ale na auru se ti podívat nemůžu…, aby se nezlobil ten kocourek, co ho mám kolem krku…"
"Jo, Světlá," odvětila Arina klidně. "To snad pro tebe není novinka, že velký můžou svou podstatu měnit…"
"Tu si změnil už Merlin," mávl jsem rukou. "Ale chtěl bych se tě zeptat na něco jinýho, vědmo…, nebo co to teď jsi. Že by léčitelka?"
Neřekla nic.
"Přece jsi dala mý ženě slib. Složilas přísahu. Že sto let…"
"…neučiním škody nikomu, ani Jinému, ani člověku, ledaže by to bylo v sebeobraně," pokračovala za mě Arina.
"No a ty si myslíš, že když jsi teď Světlá, tak ta přísaha už neplatí?"
"Ale já přece nikoho nezabila, Antone. A že jsem vyzbrojila Edgara a Gennadije, to je snad jiná věc. To mi přísaha nezakazovala."
"Světlana byla na tebe moc měkká," řekl jsem. "Moc."
"Možná že udělala dobře, Antone, kdo ví." Usmála se. "No vidíš…, tak jsem Světlá. Ale tvý ženě ani dcerce jsem nijak neuškodila, no nemám pravdu?"
"A co ta jaderná nálož u nás před barákem? Za jak dlouho ji chceš odpálit, Edgare?" A pohlédl jsem na bývalého Inkvizitora.
Zvedl ruku a podíval se na zápěstí:
"To máš tak, Antone… Abychom tě opravdu do naší věci zainteresovali, bylo nutné, abys cítil osobní potřebu to udělat."
Ještě než domluvil, mocně mi zabušilo ve spáncích a před očima jako by se mi rozestřela mlha.
"K výbuchu došlo před pěti minutami," poznamenal Edgar chladnokrevně. "Přísahu jsem neporušil, protože tento čas byl dohodnut už včera… A nevztekej se laskavě. Kdyby tě Kocour oddělal, tak už bys ženě ani dcerce nebyl nic platný."
Já ale magii uplatňovat nehodlal.
Jakmile jde o mrtvé, vždycky vznikají problémy se mstou. Dokonce i když jde o mrtvé Jiné. A k čemu by mi byly další problémy?
Tak jsem Edgara prostě kopl. Možná že ne tak efektně, jako když Olga vykopávala Sauškinův zámek.
Zato jsem měl dojem, že ten kopanec byl o dost silnější…
Edgar odletěl ke zdi, praštil se o ni týlem a s prsty zaťatými do slabin se svezl k zemi.
A po mně skočil Gennadij. S nelidskou silou mě sevřel přes prsa, druhou rukou mi zvrátil hlavu a vycenil zuby…
"Geňo!" pronesla Arina jedno jediné slovo a upírovy špičáky okamžitě zajely. "Edgar si o to řekl sám. A ty se uklidni, Antone. Náš přítel se mýlí."
Edgar se se sténáním válel po podlaze a rukama se dál držel za strategická místa. Zasáhl jsem dobře.
"Žádnej výbuch se nekonal," pokračovala Arina. Vstala, přistoupila až k nám a pohlédla mi přímo do

obličeje. "Slyšíš, Antone? Uklidni se. Nic nebouchlo!"
Pohlédl jsem jí do očí a přikývl.
Mluvila pravdu.
"Jak to… že nebouchlo…?" zasténal z kouta Edgar.
"Přece jsem ti rovnou říkala, že se mi ten nápad nelíbí," odpověděla mu. "A nelíbilo by se mi to, ani kdybych bejvala zůstala Temná. Nic nevybuchlo. Zločinci, který ukradli taktickou jadernou hlavici, svýho činu hned zalitovali a zbraň vrátili. Teď je všechny vyslýchaj," povzdechla si. "Řekla bych, že ne právě v rukavičkách… Ale výbuch nebyl a nebude."
"Arino!" Edgar překvapením až přestal skučet. "Ale proč? Mohli jsme ho v tom ještě chvíli nechat… pro jistotu…"
"To já teď už nemůžu," vysvětlila mu Arina s okouzlujícím úsměvem. "Bohužel nemůžu. Ale já ti přece hned říkala, že masový vraždy lidí prostě nepřipustím."
"No dobře, ale… proč jsi nás tedy nechala s tím vším vůbec začít…?" Inkvizitor se s obtížemi narovnal a pohlédl na mě nenávistnýma očima. "Ty kreténe! Tys mě kopl… do toho nejdůležitějšího!"
"No, ty to při nejbližších sedumasedumdesáti příležitostech stejně nebudeš potřebovat," ujistil jsem ho potěšeně. "Copak ty sis nevšiml zaklínadla, který po tobě hodil Afandi?"
Arina se rozesmála:
"Tak takhle to bylo! Je to starej šprýmař, tenhle Afandi… Takže celou tu dobu si otravuj někoho jinýho, Edgare…"
"Pročs to udělala?" zeptal se jí s bolestí v hlase.
"Abys byl přesvědčivej! Anton by i s Kocourem kolem krku uhodl, že lžeš. A vy laskavě našeho hosta pusťte, Sauškine. On už se prát nebude. Já nevím, proč vy kluci si každej problém potřebujete řešit tak primitivníma metodama…"
Gennadij ode mě ustoupil, i když zjevně nerad, posadil se na podlahu a po turecku zkřížil nohy. Očima jsem našel co nejslušnější křeslo a posadil jsem se taky - demonstrativně a bez ptaní. Arina se vrátila do svého křesla. Když Edgar zjistil, že jako jediný zůstal stát, a ještě ke všemu se drží v oblasti tak choulostivé, si taky sedl.
"Výborně, všichni se uklidnili, tak si konečně můžeme popovídat jako slušný lidi," pronesla Arina hlasem laskavé hostitelky literárního salonu, před jejímiž očima si do vlasů právě vjeli dva mladí básníci. "Mír, mír a ještě jednou mír! Já ti to všechno vysvětlím, Antone… Ty přece víš, že lhát je pro mě mnohem složitější než pro Edgara a Geňu. My žádný hrůzy nechystáme. A nechceme zničit svět. Ani lidi. My jen chceme vrátit do života naše odešlý."
"A na co dostali tebe, Arino?" zeptal jsem se jí. "Na milýho? Nebo snad na dítě?"
V jejích očích se zřetelně mihl smutek.
"Milej… Milýho jsem měla, čarodějníku. Měla, ale už nemám. Dokonce ani svý normální lidský léta si neodžil, zahynul… A taky dcerku jsem měla. Už dřív, před ním. I ta umřela. Na mor… Byly jí čtyři roky. Já u toho tenkrát nebyla, tak jsem jí nemohla nijak pomoct. A Koruna mi je nevrátí, protože to byli lidi. Takže ať už odešli kamkoli, my se tam nedostaneme, a pro ně cesta zpátky taky nevede."
"Tak proč jsi teda…" Nedopovězená otázka zůstala viset ve vzduchu.
Gennadij se tiše, sípavě zasmál:
"To je naše idealistka! Protože je teď stejně Světlá jako ty. Takže zabíjí jedině z ušlechtilejch pohnutek…"
"Kuš, ty krvelačníku!" blýskla Arina očima. Vzápětí začala naprosto klidným hlasem vysvětlovat: "Má pravdu, Antone. Já se přece Světlou stala vědomě. A byl to hlas rozumu, ne srdce. Mě ty Temný nějak přestali bavit. V životě jsem se od nich ničeho dobrýho nedočkala. Myslela jsem si i na Inkvizici, ale měla jsem pocit, že na něco takovýho jsem moc hříšná. A taky je vlastně nemám ráda, pokrytce samolibý… Promiň, Edgare, na tebe se to samozřejmě nevztahuje. Vlastně tehdy jsem odjela na Sibiř. A žila jsem si v Tomsku, to je moc pěkný město, takový klidný. Inspiruje ke Světlu. Dělala jsem to samý, co odjakživa - čarodějku. Dala jsem si inzerát do novin, a když mě přišla kontrolovat hlídka, tak jsem si hrála na podvodnici, pro mě není problém tahat řadový hlídkaře za nos. No a pak jsem se přistihla při tom, že konám samý dobro. Třeba jsem ženským vracela jejich chlapy, když jsem viděla, že aspoň kousek lásky

v nich pořád ještě zbyl a že to pro všechny bude lepší. Nebo jsem léčila nemoce. Hledala nezvěstný. Anebo i vracela mládí… aspoň trošičku. Na to stačí jen kapička magie, ale hlavní je vnuknout těm lidem sebedůvěru a přimět je k tomu, aby žili trochu zdravějc. A ani jedno uřknutí a vůbec nic takovýho… No a tak jsem se rozhodla, že už těch temnejch hrátek bylo dost. A víš, čeho je zapotřebí k tomu, aby Jinej změnil barvu?"
Zakroutil jsem hlavou.
"Musíš vymyslet něco obrovskýho, něco opravdu důležitýho. To není tak, že když celej rok pácháš dobro, je z tebe Světlej, a když zlo, tak zase Temnej. To ne. To chce něco, aby se v tobě všechno obrátilo naruby. Něco, co by všechno, co jsi v životě zatím vykonal, ještě dál posvětilo… anebo naopak všechny tvoje dobrý skutky nadobro škrtlo."
"A Merlin doplatil na to vraždění neviňátek?" zeptal jsem se.
"Myslím, že ano," přikývla Arina. "Na co taky jinýho? Prostě si moc přál vytvořit na zemi království spravedlnosti a ušlechtilosti - proto si pěstoval Artuše. No a když spěješ k velkýmu cíli, tak se nesmíš ohlížet na nic. Jenže jemu najednou v pravděpodobnostních liniích vycházelo kojeňátko, který celý to království zničí, až vyroste… Já tehdy ještě nežila, a tak jsem nemohla vědět, co si Merlin myslel a co chtěl. Jenže je naprosto jasný, že jakmile se Merlin rozhodl zabíjet ve jménu svýho snu děti, tak velkej Světlej umřel a narodil se velkej Temnej."
A zase Uroboros. Život ve smrti a smrt v životě…
Ale je to všechno v Arinině případě opravdu tak jednoduché? Že by ji skutečně přestalo bavit být Temná, tak začala páchat dobro a stala se z ní Světlá? Že by sebe samu jednoduše převychovala a postavila se na druhou stranu…?
Nebo je v tom ještě něco jiného? Nejde třeba o ty dlouhé a komplikované vztahy, které ji spojovaly s Geserem? Nejde o jejich společné intriky, kdy bílý mág a černá vědma spěli ke stejnému cíli? Bylo to tak, že ji na stranu Světla přetáhl Geser, anebo ona sama pochopila, že mezi Geserovým Světlem a její Tmou zase není až tak velký rozdíl?
Nevím. A ona sama mi na takovou otázku asi neodpoví. Stejně jako mi neodpoví na to, zda Geser a Zavulon věděli o jejím záměru předem a sami Poslední hlídce dovolovali, aby se k Merlinovu pokladu přiblížila na dosah ruky…
"A jak ses dala dohromady s Edgarem? Pokud to není tajemství…"
Edgar byl zticha, jen si něco šeptal - zřejmě si léčil rány, jak jen to šlo.
"Jakýpak teďka tajemství," pohlédla Arina na svého spolubojovníka a zřejmě i milence. "Prostě mě vystopoval. Pro něj se to stalo věcí cti. Takže mě sice vyslídil, jenže v tý době už o vavříny u Inkvizice nestál. Zemřela mu žena, on se dověděl o Merlinově artefaktu a chtěl ho za každou cenu získat. No a nejkratší cesta k podobnýmu cíli vede přes schopnost stát se nejvyšším, a vlastně nejen nejvyšším, ale nulovým, jako byl Merlin. Edgar si myslel, že já dokážu zrekonstruovat Fuaran. Jenže mě trošku přecenil. Zato se mi zalíbilo to jeho povídání o Koruně všeho. A tak jsme spolu uzavřeli takovej pakt."
Přikývl jsem. Ano, tohle vypadalo dost pravděpodobně. Edgar, v té chvíli už posedlý myšlenkou zmocnit se artefaktu, si nejdřív našel Arinu. A pak spolu do své Poslední hlídky kooptovali Sauškina, bažícího po pomstě. Inkvizitor, který měl přístup k nejrozsáhlejšímu arsenálu magických předmětů na světě; velice moudrá vědma, která se stala Světlou; a konečně šílený nejvyšší upír, zmírající steskem po svém synovi a své ženě…
Smutný spolek.
A strašlivý.
"A nebojíš se, že z Koruny všeho se stane tvá největší životní chyba, Arino? Stejně jako se Mordred stal chybou Merlinovou?"
"Bojím," řekla prostě. "To ano… Ale budiž - a teď mi radši řekni, jestli jsme udělali dobře, když jsme tě vzali do zajetí. Už jsi vymyslel, jak se k tý Koruně všeho dostaneme?"
"Ano," přikývl jsem. "S tou sedmou hladinou to schválně zamotal sám Merlin. Když je někdo živej, ale není nulovej, tak se do království mrtvých prostě neprobije."
"Odešlých," opravil mě klidně a beze zloby Gennadij. "To jsou odešlí, a ne mrtví."
Proč ho to pořád tolik zraňuje? Protože on sám je nemrtvý, což zároveň znamená, že není živý?

"Taky bych řekla," přikývla Arina. "Kdybych měla Fuaran, tak z Edgara toho nulovýho dokážu udělat. Jenže bez knihy je to těžký. Něco jsem si vybavila, něco jsem napsala znovu - a na toho nejvyššího jsem ho nakonec dostala. Jenže tak dobrá, abych sama stačila na Fuaran, zase nejsem… No a na co jsi přišel ty?"
"Koruna všeho je v pátý vrstvě," řekl jsem. "Mohli jste se k ní dostat už před čtrnácti dny."
Zadívala se na mě přimhouřenýma očima. A já jí začal vykládat všechno to, co jsem Edgarovi a Gennadijovi blábolil už v letadle. O kroku zpět. O hlavě a ocasu. A o golemovi.
"Nejspíš lžeš," řekla zamyšleně, když mě vyslechla. "Pěkně ti to do sebe zapadá… Jenže je to až moc jednoduchý - myslím na Merlina. Co ty na to?"
"Já bych taky řekl, že lže," podpořil ji neočekávaně Gennadij. "Měli jsme si chytit tu holku…"
"Tobě se ani v nejdivočejším snu nesmí zdát, Geňo, že by ses tý holčičky třeba jen prstem dotknul," poznamenala tlumeně Arina. "Je to jasný?"
"Je," schlípl okamžitě uši upír.
"Tak co, čarodějníku?" obrátila se zase ke mně a pohlédla mi do očí. "Mluvíš pravdu, nebo ne?"
"Pravdu?!" Prudce jsem se předklonil. Teď mě mohl zachránit jedině vztek… a samozřejmě upřímnost. "Jsem snad Merlin?! Jak já můžu znát nějakou pravdu? Pověsíte mi na krk tuhle hnusnou obludu, vyhrožujete, že vyhodíte do vzduchu půl Moskvy a zabijete mou dceru a ženu - a pak po mně chcete, abych vám vymyslel, jak se dostat k artefaktu! Jak můžu vědět, jestli mám pravdu nebo ne? Prostě jsem o tom uvažoval. A myslím si, že jsem našel správnou odpověď! Jenže na to ti záruku nikdo nedá, ani já ne!"
"A co byste asi tak chtěli po mně… vy moji padouši zlatý? Abych vám zazpíval Máňu?" ozval se naprosto nečekaně Edgar.
Chvíli mi trvalo, než jsem pochopil, že žertuje. To se mu obvykle nestávalo.
"Řekl bych, že na tý jeho verzi něco je," pokračoval Edgar a nevraživě si mě změřil očima. "Docela to vypadá, že by to mohla být pravda."
Arina si povzdechla a rozhodila rukama.
"No nic - teď nám nezbývá než mu uvěřit. Jdeme na to."
"Počkat," zarazil jsem ji. "Edgar mi slíbil, že mi sundáte toho Kocoura."
"Když to slíbil, tak mu to sundej," nařídila Edgarovi po krátké úvaze Arina. "A ty si laskavě uvědom, Antone, že sice jsi zase silnej, ale my jsme tři a taky nejsme zrovna slabý. Tak ať tě ani nenapadne nějaká pitomost!"

Kapitola šestá

K volantu usedl Gennadij. Edgar s Arinou se zřejmě domnívali, že mě snáz zvládnou, kdybych se náhodou rozhodl utíkat nebo zaútočit. Seděl jsem na zadním sedadle, Edgar se posadil po mé levici a Arina po pravici.
Utéct nebo útočit jsem se nepokoušel, protože oni měli v zásobě až příliš mnoho trumfů. Kocoura mi z krku skutečně sundali; kůže, která byla pod tou huňatou šálou, byla poškrábaná a svrběla mě.
"Korunu budou určitě hlídat důkladně," poznamenal jsem. "Nebojíš se masakru, Arino? Co tvoje svědomí?"
"Já doufám, že se to obejde skoro bez krve," dopověděla mi sebejistě. "Pokud to bude možný."
O tom jsem dost pochyboval, ale dohadovat jsem se nechtěl. Mlčky jsem zíral na předměstí, jimiž jsme projížděli, jako bych doufal, že náhodou zahlédnu Lermonta nebo jeho černého pomocníka a že bych pak dokázal nějak je na sebe upozornit…
Kdybych se pokusil o útěk, nejspíš by mě rychle dopadli. Musíme počkat.
Den se teprve začínal chýlit k večeru a nadcházel ten pravý turistický čas, ale tentokrát se mi Edinburgh zdál docela jiný než před dvěma týdny. Lidé v ulicích byli tak nějak pohaslí, smutní, nebe potažené oparem a nad městem kroužili čímsi poplašení ptáci.
Inu, všechno na světě cítí, že se blíží katastrofa. Dokonce i lidi a ptáci…
V kapse se mi ozval mobil. Edgar sebou škubl a viditelně se celý napjal. Tázavě jsem pohlédl na Arinu.

"Zvedni to, ale buď rozumnej," řekla mi.
Podíval jsem se na displej. Byla to Světlana.
"Haló!"
Spojení bylo jako na potvoru bezvadné. Nemohla ani tušit, že nás dělí tisíce kilometrů.
"Jsi ještě v práci, Antone?"
"Ano," odpověděl jsem. "Zrovna jedu autem."
Arina se na mě pozorně zadívala. Bylo jasné, že slyší každé Světlanino slovo.
"Schválně jsem ti vůbec nevolala. Řekli mi, že se něco stalo…, nějaký teroristi napumpovaný magií že zaútočili… Proto ses tak zdržel?"
V prsou mi zadoutnal malý plamínek naděje. Zatím jsem se vůbec nezdržel! Světlana mě takhle brzo z práce čekat nemohla.
"No jasně," odpověděl jsem. "Samozřejmě, přesně kvůli tomu," odpověděl jsem.
No tak si to uvědom! Uplatni magii! Ty přece dokážeš zjistit, kde zrovna jsem. A vyvolat poplach. Upozornit Gesera, který se hned spojí s Lermontem. Pokud bude Noční hlídka města Edinburghu útok očekávat, s Poslední hlídkou je konec.
"Ale dlouho tam netrč," požádala mě Světlana. "Copak máš tak málo podřízených? Nesnaž se všechno dělat sám. Dobře?"
"Spolehni se," řekl jsem.
"Je s tebou Semjon?" zeptala se nedbale Světlana.
Než jsem stačil odpovědět, Arina zakroutila hlavou. No jistě, kdyby v ní vzniklo nějaké podezření, tak by po mé kladné odpovědi mohla Semjonovi pro kontrolu zavolat.
"Ne," odpověděl jsem tedy. "Jsem sám. Dostal jsem zvláštní úkol."
"Nepotřebuješ pomoc? Nějak mě to doma nebaví," rozesmála se Světlana.
Arina strnula.
"Ale kdepak, to nestojí za řeč," ujistil jsem ji. "Je to jen inspekční cesta."
"Jak myslíš," řekla mi žena s mírnou nevolí v hlase. "A zavolej, kdyby ses zdržel nějak hodně dlouho. Proboha, co to tam ta holka dělá! Zatím ahoj…"
Spojení se přerušilo a já začal strkat telefon do kapsy Pohlédl jsem teď již klidné Arině přímo do tváře a třikrát jsem stiskl tlačítko na přístroji. Zavolal jsem na poslední příchozí číslo, okamžitě telefonát zase zrušil a uvedl přístroj do klidu.
Hotovo. Nechat telefon zapnutý jsem nechtěl riskovat - Arina by ho mohla slyšet, i když jsem ho uložil do kapsy. Jestli zvonění ke Světlaně skutečně prošlo, jsem nevěděl. Nezbývalo mi než spoléhat na hamižnost operátorů, kteří udělají všechno pro to, aby vás mohli připravit o nějaké peníze.
No a pokud Světlanin telefon zazvoní a zase ztichne, určitě mi nebude volat zpátky, ale použije magie. Arina s Edgarem jsou mnohem starší a zkušenější než já. Jenže mobilní telefon je pro ně díky tomu jen přenosnou variantou nemotorného přístroje, do něhož bylo odjakživa třeba hlasitě řvát: "Slečno! Slečno! Spojte mi Smolnyj!"
"Řekl bych, že něco tuší," řekl Edgar. "To s tou bombou jsi moc dobře nevymyslela…, i kdyby nakonec nevybuchla, tak bychom prostě měli jistotu."
"To nevadí," odpověděla Arina. "I kdyby tušila… Už maj málo času. Půjč mi ten tvůj telefon, Antone."
Teď se podezření zrodilo i v jejích očích. Mlčky jsem jí telefon podal a demonstrativně ho přitom držel jen dvěma prsty, aby bylo znát, že se klávesnice vůbec nedotýkám.
Arina si aparát prohlédla, zjistila, že je v pohotovostním režimu, pokrčila rameny a vypnula ho.
"Ty telefonáty si odpustíme, jo? Když budeš potřebovat někam zavolat, tak si půjčíš můj mobil."
"A nezruinuju tě?" informoval jsem se zdvořile.
"To určitě ne." Arina skutečně vytáhla svůj mobil a navolila číslo - ne z telefonního seznamu, ale mačkala každou číslici zvlášť, jako se to dělávalo kdysi. Pak přiložila mobil k uchu a čekala, až se někdo ozve. Nakonec tlumeně pronesla: "Je čas. Dej se do toho."
"Tak vy ještě pořád máte nějaký společníky?" zeptal jsem se.
"To nejsou společníci, Antone. To jsou najatý lidi. Když lidi vybavíš pár amuletama, jsou z nich docela efektivní spolupracovníci. Zvlášť když jsou ty amulety takový, jako má Edgar."

Pohlédl jsem na královský hrad, vévodící městu na vrcholku někdejšího, už navždy vyhaslého vulkánu. No prosím, tak jsem v Edinburghu během krátké doby už podruhé, a na prohlídku jeho hlavní pamětihodnosti zase nemám čas…
"Co jste si připravili tentokrát?" zeptal jsem se.
Stále se mi v hlavě ozývala jakási myšlenka - škrábala na samé hranici vědomí a podvědomí skoro jako Schrödingerův kocour. Muselo jít o něco hodně důležitého…
"Možná ti to bude k smíchu, ale připravil jsem ještě jeden Merlinův artefakt," řekl Edgar, který se mezitím vzpamatoval z mého negentlemanského výpadu. "Je to takzvaný Merlinův spánek."
"Ten Merlin při vymýšlení názvů zaklínadel a kouzel zrovna moc fantazie neprokázal," přikývl jsem. "Tak spánek, říkáš?"
"Obyčejný spánek," konstatoval Edgar. "Arina si minule dělala hlavu s tím, že obětí bylo zbytečně mnoho. Tentokrát to všechno proběhne… kulturně."
"Támhle už vidím první plamínky tý tvý kultury," řekl jsem při pohledu na taxík před námi. Jeho řidič zřejmě usnul přímo v zatáčce, jeho vůz vjel na chodník a naboural do starobylé budovy. Nejstrašnější podívanou ovšem neskýtal oheň a dým, deroucí se zpod kapoty, ani nehybná těla uvnitř. Chodníky už byly poseté nehybnými těly místních lidí i turistů; do jedné mladé dívky ale taxík vrazil mřížkou radiátoru, právě když padala, odhodil ji na zeď, a pak ji staromódní škatulovité auto na tu zeď definitivně přimáčklo. Zřejmě umírala. Ještě štěstí, že to bylo alespoň ve spánku.
Tohle nebyl humánní Morfeus, jaký se učí v Noční hlídce a který zasaženému člověku dává před usnutím několik vteřin času. Merlinův spánek působil okamžitě. Zaklínadlo zabíralo v jasně vymezeném prostoru. Dva dospělí se skáceli a teď už pevně spali. Zato jejich sedmi - osmiletý synek, který šel jen o pár kroků pozadu, byl normálně vzhůru a nešťastně znehybnělými rodiči třásl. Že by mu někdo pomohl, se očekávat nedalo, všichni lidé, kteří se ocitli mimo pásmo spánku, se rychlostí přímo záviděníhodnou rozbíhali na všechny strany. Čemuž jsem samozřejmě rozuměl, protože pro nezasvěceného to muselo vypadat jako působení nějakého prudce jedovatého plynu. Přesto byl ale pohled na brečícího kluka, který se ocitl v zádech prchajícího davu a pokoušel se probudit své rodiče, téměř stejně tragický jako pohled na dívku, již neovládané auto rozdrtilo o domovní zeď.
Edgar strnulým zrakem sledoval dýmající taxík, kolem kterého jsme právě projížděli. Tohle by zřejmě byla nejlepší příležitost k útěku - pokud bych se přece jen chystal utíkat.
"Něco ti to připomíná?" zeptal jsem se ho.
"Náhodné oběti jsou nevyhnutelné," pronesl náhle osípělým hlasem. "A já věděl, do čeho jdu."
"Škoda, že to nevěděli taky oni," řekl jsem a pohlédl na Edgara šerem.
Bylo to špatné, moc špatné. Byl celý ověšený amulety a kouzly a z konečků prstů mu svisala chvějící se zaklínadla, která se každou chvíli hodlala utrhnout. Celý zářil Silou, která netrpělivě čekala na to, až bude uplatněna. Úplně stejně vypadali i Arina a Gennadij. Magickými cingrlátky nepohrdl dokonce ani upír. Silou na ně stačit nebudu.
V naprostém tichu jsme podél chodníků posetých nehybnými těly a mezi nehybnými auty (z nichž tři hořela) dojeli až ke Skotskému podzemí a vystoupili z vozu.
Na druhé straně rokliny, v Princess Street, taky všechno znehybnělo, ale odkudsi už sem doléhalo kvílení sirén. Lidi si s panikou nakonec vždycky poradí. Dokonce i když nevědí, co ji to vlastně vyvolalo.
"Jdeme," postrčil mě Edgar lehce do zad.
Začali jsme sestupovat dolů. Na okamžik jsem se otočil a zahleděl se na kamennou korunu královského hradu nad střechami domů.
No ano. Jistě. Stačilo se jen zamyslet a všechno si pospojovat v jeden celek. Merlin byl přímo podivuhodně velkomyslný, když psal ty své verše…
"Co se tak loudáš?" okřikl mě Edgar. Připadal mi velmi napjatý - a nebylo divu. Vždyť očekával setkání s tou, již miloval.
Minuli jsme další nehybná těla. Byli tu jak lidé, tak Jiní, Merlinův spánek mezi nimi nečinil rozdílu. Povšiml jsem si několika spících Inkvizitorů, za nakašírovanými stěnami všechno doslova zářilo aurami. Už tu čekali a léčku měli připravenu dokonale.
Jenže nikdo nemohl vědět, jak silnými artefakty bude Poslední hlídka vybavena.

"Nezapomněli jste na bariéru ve třetí hladině?" zeptal jsem se.
"Ne," odpověděla mi Arina.
Povšiml jsem si, že cestou chvílemi Edgar a chvílemi Arina zanechávali na podlaze či po zdech předměty nabité magií. Na první pohled byly naprosto neškodné - cáry papíru, žvýkačky nebo kousky provázku. Na jednom místě Edgar rychle červenou křídou načáral pár podivných symbolů; jakmile dopsal, křída se rozpadla na prášek. Jinde zase Arina s úsměvem rozsypala krabičku sirek. Bylo vidět, že Poslední hlídka má obavy z pronásledování.
Nakonec jsme vstoupili do místnosti s gilotinou, již si Poslední hlídka neznámo proč vybrala jako nejvhodnější prostor pro vstup do šera. Možná proto, že právě sem ústil vír neustále přitékající Síly. Kromě dvou spících mágů první kategorie se tu objevil jeden člověk, který ovšem bděl.
Byl mladý, pomenší, podsaditý, inteligentní tvář zdobily brýle a na sobě měl džínsy a kostkovanou košili, takže vypadal naprosto mírumilovně. V koutě místnosti jsem zahlédl asi tak desetiletou spící dívenku, které kdosi starostlivě podložil hlavu taškou. Že by se tentokrát rozhodli otevřít průchod do šera dětskou krví?
"Dcerka usnula," vyvedl mě z omylu ten mladý muž. "Musím konstatovat, že je to velice zajímavé zařízení." Vytáhl z kapsy malou mřížovanou kouli z hrubých proužků páskové oceli. "Páčka cvakla, ale zpátky už se přehodit nedá."
"Tak to taky má být," přikývl Edgar. "Zpátky se ta páčka vrátí nejdřív za sedmdesát let. Takže tobě už je v tuhle chvíli k ničemu, nech to tady. Chytej!"
A hodil muži balíček bankovek. Ten ho v letu obratně zachytil a ležérním pohybem palce přejel po hraně štůsku. V tu chvíli jsem si všiml, že levou ruku drží neustále za zády. Ajajaj, tak tohle nevypadá dobře…
"V pořádku," přikývl muž s penězi v ruce. "Poněkud mě ovšem mate měřítko celé operace… a také zařízení, jehož pro tento účel využíváte. Obávám se, že náš obchod jsme uzavírali za velmi nerovných podmínek."
"Já ti říkal, že to takhle dopadne," řekl Edgar Arině a otočil se zpátky k mladému muži. "A co chceš? Ještě peníze?"
Muž přikývl.
"Vem si peníze a dcerku a běž," řekla Arina. "To ti teda radím."
Muž si olízl rty - a pak si rozepjal košili.
Ukázalo se, že není tak obtloustlý, jak se na první pohled zdálo. Hrudník měl uvězněný v jakémsi korzetu na způsob ortopedického. Jedině že z ortopedických korzetů obvykle netrčí dráty.
"Je to kilo plastické trhaviny. Se spouští typu mrtvá ruka," řekl muž a zvedl levičku. "Já si vezmu tuhle kouli, všechny ty podivné cetky, co jsem našel u těchto chlapců," kopl lehce do jednoho ze spících Jiných, "a taky všechno, co máte po kapsách. Je to jasné?"
"Jako facka," odtušil Edgar. "Já to říkal hned, že to takhle dopadne. Vybral jsem si tě správně."
V tu chvíli jsem si uvědomil, že Gennadij už mezi námi není.
"Což nás zbavuje jakýchkoli výčitek svědomí," pokračoval Edgar a lhostejně se odvrátil.
Pás s výbušninou se náhle rozlétl na kousky. Nebyl to ovšem výbuch, spíš důsledek máchnutí neviditelné ruky s obrovitými drápy, pohybující se nepřirozenou rychlostí… a ze všeho nejspíš ze šera. Muž zaraženě rozevřel levou pěst - a z té vypadl malý vypínač s nesmyslným ocáskem přetrženého izolovaného vodiče. Takže nelhal…
V následujícím okamžiku muž hrozně zaječel a já se raději taky odvrátil.
"Mimořádně odporný typ," řekl Edgar. "On to s tou hrozbou myslel vážně, i když ta holčička je skutečně jeho dcera. Zato jsme získali tolik potřebnou krev, aniž bychom museli vraždit nevinné, což tak nerada vidí Arina."
"Ty nejseš o nic lepší než on," usoudil jsem.
"O něco takového ani neusiluji," pokrčil rameny. "Tak jdeme. Však to nebude poprvé, co spolu vstoupíme do šera, nemám pravdu?"
A vzal mě za ruku. Neprotestoval jsem. Našel jsem na zemi svůj stín a vkročil do něj. Skrz prudký van ledového vichru a mrazivý, lačnící prostor šera…
První hladina.

Ani jsme se tu nezastavili a hned pokračovali dál. Druhá hladina. Prostor kolem nás jakoby celý kvasil - bud ho tak rozbouřila živá krev, nebo proto, že právě tudy kdysi násilím pronikal sám Merlin.
Edgar s Annou byli stále hned vedle mě. Byli soustředění a napjatí. Za okamžik se tu zjevil i Gennadij, který si ještě olizoval zkrvavené rty. Ve druhé vrstvě jsem ho téměř nepoznával - tak obludně znetvořila tvář Sauškina staršího nenávist a zloba.
Třetí hladina. Tady ještě stále burácely zbytky víru Síly, který ještě docela nedávno přehrazoval vstup do nižších vrstev. Edgar se rozhlédl a řekl:
"Někdo postupuje za námi… cítím to."
"A úspěšně?" zeptala se Arina.
"Nevím. Ale musíme níž!"
Čtvrtá vrstva nás uvítala růžovým nebem a barevným pískem. Vytrhl jsem ruku, již stále ještě svíraly Edgarovy prsty, a řekl jsem:
"Naše dohoda byla přece jasná! S golemem se rvát nebudu."
"Však tě taky nikdo nenutí," zašklebil se Edgar. "Jen se neboj, ty zůstaneš stranou. Jdeme dál!"
Přesně tady jsem se jim chtěl postavit na odpor. Získat čas a utéct, nebo dokonce poštvat Poslední hlídku do nesmyslné bitky s nestvůrou.
Jenže cosi mě pořád hnalo dál. Jako by se mě zmocnil stejný amok, který zuřil v hlavě Arinině, Edgarově a Gennadijově. A já musel sestoupit až do páté hladiny…, prostě jsem musel!
Kéž bych tak aspoň dokázal uspat jejich bdělost…
"No dobrá, ale svůj krk za vás nastavovat nebudu!" vykřikl jsem a pod Edgarovým pozorným pohledem vkročil do páté hladiny.
Vynořili se vedle mě téměř okamžitě. Je to tak - Silou zrovna překypují. Z celé trojice zůstal trochu pozadu jen Gennadij, který se do páté vrstvy dostal až na druhý pokus.
Tady to bylo mnohem příjemnější než v předchozích hladinách. Bylo tu chladno, možná až lezavo, ale už bez onoho ledového vichru, který doslova vysává život z těla. A barvy tu byly skoro přirozené…
Rozhlédl jsem se po golemovi. Objevil jsem ho asi dvě stě metrů od nás - z vysoké trávy čněly dvě hlavy, otáčející se jako periskopy ponorek. Teď nás golem objevil. Hlavy sebou trhly a povyjely z trávy o něco výš. Ozvalo se syčení, které by vypadalo jako hadí, kdyby k nám nedoléhalo z takové dálky…
Za okamžik už se had rozjel směrem k nám - a přitom byl schopen držet obě hlavy vztyčené.
"Hlava a ocas," pronesla zamyšleně Arina. "Nevím nevím… Vypusť Konga, Edgare."
Co přesně měla na mysli, jsem pochopil, když Inkvizitor vytáhl z kapsy malou nefritovou sošku. Byla to figurka dlouhoruké opice s krátkými ostrými růžky, čnícími z hlavy. Edgar na figurku dýchl, pak jí opatrně odšrouboval hlavičku (takže se ukázalo, že figurka je dutá) a stejně opatrně otevřenou lahvičku postavil do trávy. Když z jejího hrdla vyrazil mrak zeleného dýmu, sotva jsme stačili odskočit.
Dev, který v Samarkandu honil Ališera, se King Kongovi rozhodně nepodobal. Na to byl vlastně i dost malý, protože mohl měřit jen tak tři metry, víc určitě ne. Jeho vyceněná tlama, svalnaté tlapy s ostrými drápy, tuhá srst temně zelené barvy a oranžové oči, planoucí tupým vztekem, byly ovšem podstatně působivější než sentimentální obří opice ze starých filmů.
King Kong navíc určitě tak odporně nepáchl. Jak asi může páchnout golem, který není ani z masa a kostí, ani z hlíny, ale jen z koncentrované Síly, která byla na čas ukryta do magické nádobky? To nevím.
Možná to byl jen nahodilý vedlejší efekt, ale možná taky podivínský šprým devova stvořitele.
"Jdi a zabij ho!" nařídil Edgar devovi a ukázal na hada. Ten se rozhodně nepolekal - naopak působil dojmem, jako by ho soupeř tak úctyhodný vyloženě potěšil, a začal travou klouzat ještě rychleji. Země se nám pod nohama třásla a hromový řev opice i pronikavé syčení hadovo se slévaly v jediný děsivý zvuk.
Teď! Dokud jsou plně pohlceni nadcházejícím soubojem.
Otočil jsem se - a strnul. Za mými zády stál malý bradatý muž v bílém šatu. Vypadal naprosto reálně, mohli jste se dotknout každičkého vousu v jeho sivé bradě a zadívat se do jeho unavené tváře, zbrázděné nesčetnými vráskami; a pak se zase proměnil v nejasný bledý stín, jímž prosvítala tráva a obloha.
Stařec si pomalu ukázal pod nohy a pak gesto ještě jednou zopakoval.
Že by po mně chtěl, abych se vnořil do šesté hladiny?
Píchl jsem ukazovákem směrem dolů. Stařec přikývl a v jeho tváři se najednou zračila úleva.

A začal tát ve vzduchu.
Na další váhání už nezbýval čas. Někdo z Poslední hlídky se kdykoli mohl otočit a pochopit, že se chystám k útěku.
Sílo ve mně! Chci do šesté hladiny a vstoupím tam.
Můj stíne ve mně! Tebe vidím vždy.
Musím to udělat! Což znamená, že to taky udělám!
Švihl mě ledový vítr.
Když jsem vstupoval do bariéry, zaslechl jsem Arinin hlas:
"Ale za námi oprav…"
A hlas utichl, zmizel za stěnou, která odděluje šestou vrstvu. Za stěnou, která ohrazuje a ochraňuje svět odešlých Jiných.
"Děkuji ti, žes přišel," řekl mi stařec a usmál se.
Než jsem odpověděl, rozhlédl jsem se kolem sebe.
Byl tu den. Na modrém nebi slunce a bílá pírka mráčků. Na palouku zelená tráva. Štěbetání ptáků ve větvích.
A přede mnou stál šedivý prastařec. Vypadalo to, že jeho šaty ve skutečnosti bílé nebyly nikdy - hrubá látka se taková zdála jen na první pohled. A taky byl bos…, jenže v tom nebyla žádná pastorální jímavost a dojem spříznění s přírodou se taky nedostavoval. Tohle byl prostě bosý muž, který zhotovování nějaké obuvi nepovažoval za nutné.
"Zdravím tě, Velký," řekl jsem a uctivě sklonil hlavu. "Je to pro mě čest - na vlastní oči spatřit velkého Merlina."
Stařec mi se zájmem pohlédl do tváře. Vypadalo to, jako by mě viděl už poněkolikáté, ale teprve tentokrát si mě může prohlédnout pořádně.
"Čest? A znáš můj život opravdu dobře, Světlý?"
"Vím o něm ledacos." Pokrčil jsem rameny. "Třeba to o lodi s dětmi."
"A přesto je to pro tebe čest?"
"Řekl bych, že za ledacos už jsi zaplatil. Navíc jsi pro miliony lidí moudrý ochránce dobra a spravedlnosti. Což se taky počítá."
"Bylo jich vlastně jen devět…," zamumlal Merlin. "Tyhle legendy! Vždycky přehánějí. I dobré, i špatné…"
"Jenže se to přece stalo."
"To stalo," přisvědčil Merlin. "Proč si myslíš, že jsem za to zaplatil? Copak tobě se nelíbí ráj, který na Jiné čeká po smrti?"
Místo odpovědi jsem se sklonil a utrhl stéblo trávy. Vložil jsem si ho do úst a začal ho žvýkat. Šťáva byla hořká…, ale vlastně nijak zvlášť. Přimhouřil jsem oči a pohlédl na slunce. Svítilo jasně a příjemně, ale neoslňovalo. Tleskl jsem, ale ten zvuk jako by cosi zdusilo. Nadechl jsem se z plných plic - vzduch byl svěží…, a přesto jako by v něm cosi scházelo. Cítil jsem tu naopak lehkou zatuchlost, asi jako v opuštěném Sauškinově bytě…
"Všechno je to tu takový mírně nepravý," řekl jsem. "Jako by tu chyběl život."
"Jsi chlapík," přikývl Merlin. "Toho si hned dokáže všimnout jen málokdo. Leckdo tu žije dlouhá léta, i staletí… než pochopí, jak byl oklamán."
"A zvyknout se na to nedá?" zeptal jsem se.
Merlin se pousmál.
"Kdepak. Na to si nezvykneš."
"Vzpomínáš si na vtip o falešnejch vánočních ozdobách, Antone?" zeptal se kdosi za mými zády.
Sotva pět kroků ode mě stála Tygřík.
Bylo jich mnoho. Velice mnoho - těch, kteří tu také stáli a poslouchali mou rozmluvu s Merlinem. Igor Těplov a Alice Donnikovová - stáli vedle sebe a drželi se za ruce, ale štěstí byste v jejich tvářích hledali těžko. Vlkodlaci holčička Galja se dívala do země. Murat ze samarkandské Noční hlídky mi rozpačitě zamával. Temný, jehož jsem kdysi zabil tak, že jsem ho shodil z ostankinské věže, se na mě díval beze zloby a bez podráždění.

Bylo jich velice mnoho. Pro stromy jsem ale všechny vidět nemohl. Jenže nebýt tu lesa, stáli by až po obzor. Dopředu pustili ty, které jsem znal.
"Vzpomínám, Tygříku," řekl jsem.
Už jsem necítil ani strach, ani vztek. Jen smutek - tichý, unavený smutek.
"Na první pohled jsou jako opravdický," řekla Tygřík a usmála se. "Jedině že radost z nich není žádná…"
"Dobře vypadáš," zabručel jsem, abych řekl alespoň něco.
Tygřík zamyšleně pohlédla na svou pláštěnku se vzorem, připomínajícím tygří kůži. A přikývla:
"Dala jsem si záležet. Kvůli tomuhle setkání."
"Ahoj, Igore! Ahoj, Alice!" pozdravil jsem dvojici.
Oba mlčky kývli a Alice po chvíli dodala:
"Jsi borec. To jo. Ale aby ti to nestouplo do hlavy, Světlej! Uvědom si, že ti pomáhal sám Merlin."
Ohlédl jsem se po starci.
"Občas," uvedl to delikátně na pravou míru kouzelník. "Třeba tehdy u té vaší velevěže. A taky když jsi bojoval v lese s vlkodlakem… A trošičku taky…"
Už jsem ho neposlouchal. Rozhlížel jsem se a pátral po tom, jehož slova pro mě teď byla nejdůležitější.
Kosťa jemně odstrčil Jiného, který stál před ním, a vykročil mi vstříc. Ze všech, co tu byli, vypadal asi nejlíp - a zároveň nejnesmyslněji. Na sobě měl zbytky kosmického skafandru, kdysi bílého, ale teď hodně zčernalého a na mnoha místech propáleného.
"Nazdar, sousede," řekl mi.
"Ahoj, Kosťo," odpověděl jsem. "Už… už dávno jsem ti to chtěl říct. Promiň."
Zaškaredil se:
"Ty svoje světlý fórky si nech… Jakýpak promiň… Byl to poctívej boj a tys v něm poctivě vyhrál. To je v pořádku. Mně prostě mělo dojít, že ten Štít nebuduješ ze strachu…"
"To je jedno," řekl jsem. "Víš, já tu svou práci nenávidím. Stal se ze mě šroubek… Jsem kolečko v mechanismu, kterej neví, co je to slitování."
"Jenže s náma to jinak nejde!" usmál se najednou Kosťa. "Už toho nech… A když tak… se omluv tátovi. Pokud to dokážeš. On takovej nebyl."
Přikývl jsem:
"Zkusím to. Vynasnažím se."
"Řekni mu, že tady na něj s maminkou čekáme." Kosťa se odmlčel a pak tvrdě zdůraznil: "Tady!"
"Řeknu mu to," slíbil jsem a začal očima hledat Polinu.
Kosťa najednou učinil ještě krok kupředu, nemotorně mi podal ruku a zase ustoupil.
A během toho kratičkého okamžiku, kdy se naše dlaně setkaly, jsem pocítil, jak se jeho studená ruka prohřála, jak mu na tvářích naskočil ruměnec a do očí se vrátil živý třpyt. Kosťa stál, mírně se potácel a zíral na svou ruku.
Kdežto mou dlaň spaloval mrazivý chlad…
Zástupy Jiných se pohnuly. Bezděky se ke mně všichni začali pomalu blížit. V jejich očích se blýskala lačná závist. Ve všech - dokonce i v Tygříkových, dokonce i v Igorových, dokonce i v Muratových…
"Stát!" zvolal mocně Merlin, postavil se mezi mě a odešlé Jiné a vztáhl ruce k nebi. Všiml jsem si, že úzkostlivě dbá o to, aby se mě nedotkl. "Stůjte, šílenci! Minuty života…, to přece není to, co chceme, to není to, co jsme očekávali!"
Zůstali stát. Rozpačitě se dívali jeden po druhém a pak začali váhavě couvat. V jejich očích však dál planul ten hladový oheň.
"Odejdi, Antone," řekl Merlin. "Už jsi všechno pochopil a víš, co je třeba udělat. Jdi!"
"Já se ale zpátky nedostanu, tam je Poslední hlídka," řekl jsem. "Pokud ji tvůj golem nezastaví…"
Merlin pohlédl kamsi skrz mě a povzdechl si:
"Golem je mrtev. Oba golemové jsou mrtvi. Škoda. Tu a tam jsem si chodil s tím hadem do páté hladiny hrát. Jenže byl taky smutný."
"A můžete mě vyprovodit?"
Merlin jen zakroutil hlavou.
"Dokonce i do páté vrstvy se dostane jen málokdo z nás. A do první hladiny se nás dostane opravdu jen

pár - a tam jsme zcela bezmocní."
"Jenže já se přes ně neprobiju," varoval jsem ho. "A stejně tak se nedostanu do sedmý hladiny."
Usmáli jsme se jeden na druhého.
"Pomoci se ti dostane," řekl Merlin. "Jen tě moc prosím - udělej všechno správně!"
Přikývl jsem.
I když jsem vlastně nevěděl, jestli se mi to zdaří. Ale aspoň pokusit se o to jsem musel.
V následujícím okamžiku vzduch vedle mě zavibroval, jako by se šerem prodíralo cosi kypícího přemírou Síly. Jaképak vrstvy… jaképak vzdálenosti… co znamenalo tohle všechno ve srovnání se Silou, která z vědomí sebe samé až zvonila?
Naděnka došlápla do trávy. Pak zamávala rukama, neudržela rovnováhu a s očima upřenýma na mě si kecla na zadeček.
"Vstávej," řekl jsem přísně. "Je tu vlhko."
Vyskočila, otřepala si manšestrovou kombinézu a zadrmolila:
"Máma mě naučila chodit do šera. To za první! A taky se tam prala opice s hadem a jeden druhýho přepral. To za druhý! A jsou tam dva páni a jedna paní, koukaj na hada a děsně sprostě nadávaj! To za třetí! A eště máma řekla, že tě mám okamžitě přivíst na večeři! To za čtvrtý!"
Když uviděla ty davy kolem, zarazila se, zrozpačitěla, zabořila pohled do země a hláskem hodné holčičky pípla:
"Dobrý den…"
"Ahoj," přidřepl k ní Merlin. "Ty jsi Naděžda? To ve tvém jazyce znamená Naděje?"
"Ano," odpověděla mu hrdě.
"Jsem rád, že tě konečně vidím," řekl Merlin. "Odveď tatínka domů. Ale ne rovnou. Nejdřív ho zaveď zpátky k lidem. A teprve pak domů."
"Zpátky znamená jít dál?" upřesnila si věcně Naděnka.
"Jistě."
"Vypadáš na kouzelníka z kresleného filmu," poznamenala podezíravě. Pro jistotu ale ustoupila až ke mně, popadla mě za ruku a to jí viditelně dodalo odvahy a sebevědomí.
"Já jsem taky byl kouzelník," přiznal Merlin.
"A hodnej nebo zlej?"
"To bylo různé," usmál se Merlin. "Běž, Naděždo."
Naďa po něm ještě jednou loupla očima a zeptala se mě:
"Tak jdem, tati?"
"Jo," přikývl jsem.
Otočil jsem se a pokynul Jiným, kteří na nás mlčky zírali. Se smutkem a očekáváním. Nejdřív ruku na rozloučenou zvedla Tygřík. Potom Alice. A za chvíli už mávali všichni… a loučili se navždy.
Jakmile má dcera, jinak právě iniciovaná absolutní kouzelnice, učinila první krok, vykročil jsem za ní. A držel jsem se jí za ruku, abych odolal zuřivému přívalu Síly, který se ve věčném koloběhu vrací zpět do našeho světa.
Protože šero je samo sebou stejně nekonečné jako každý jiný kruh.
Protože teplo lidské lásky a chlad lidské nenávisti, běh zvěře a let ptáků, třepot motýlích křídel a pohyb klíčku, prorůstajícího hlínou, nikdy nemizí beze stopy. Protože celosvětový proud živé Síly, z něhož si tak lačně odlamují své drobty cizopasníci typu modrého mechu nebo Jiných, nemizí beze stopy, ale vrací se do světa čekajícího na svou obrodu.
Protože my všichni žijeme v sedmé vrstvě šera.

Epilog

"Tady! Je! To! Krásný!" zadeklamovala Naďa.
Vzal jsem ji do náruče. Stáli jsme na edinburské dlažbě, obklopeni stovkami a tisícovkami spících lidí. Sirény vyly stále blíž - čas Jiných už se krátil.
"Ano," souhlasil jsem. "Protože tady je všechno skutečný"

"Jedině že všichni spěj," poznamenala smutně Naďa. "Jako v pohádce o Šípkový Růžence. Nemám je vzbudit?"
Ona by to dokázala… Ona teď dokáže všechno, když se to naučí.
"A nejsi unavená?" zeptal jsem se jí. Měl jsem pocit, že se kymácím, a točila se mi hlava.
"Z čeho?" otázala se překvapeně.
"Budit budem o něco později," řekl jsem. "A vzbudíme všechny…, co vzbudit půjdou. Ale teď bych potřeboval, abys tátovi pomohla s jednou velkou věcí. Pomůžeš mi?"
"Ale jak?"
"Prostě mě jen drž za ruku," řekl jsem. Zavřel jsem oči. Rozpažil. A zadržel dech.
Musím tohle město procítit. Musím procítit kameny a stěny, které pamatují Artuše a Merlina. Lidé můžou zapomenout, ale kámen si pamatuje všechno. Starý hrad, který je korunou tohoto města, si pamatuje a čeká.
Proč jsme občas tak strašně hloupí? Proč očekáváme, že magie bude ukryta v tom, co se dá uchopit do ruky, když ve skutečnosti může být všude kolem nás?
Jistě, Velký Merlin neukrýval své největší dílo v šeru, nespoléhal na sílu golema ani na pevnost truhlic. Tento hrad tu na skále stojí půldruhého tisíce let. Ten hrad se bránil, býval dobyt, pobořen a zase opraven a své poklady v něm uchovávali hrdí skotští králové, ale v jeho nejhlubších základech, o něž se zasloužil sám Merlin, jsou kameny prosycené runami a čekající na svou hodinu.
Je třeba soustředit se na ně. Dotknout se jich, cítit je…
"Světlý!" zařval mi kdosi za zády. Otočil jsem se a pomalu se dostával z transu.
Edgar s Arinou stáli bez pohnutí, dívali se na mě a já s údivem pochopil, že jejich pohledy jsou plné strachu. Zato Gennadij běžel. Běžel a řval. Snad si nemyslí, že síla magie je přímo úměrná síle hlasu? Upír se ke mně řítil obrovskými skoky a vůčihledě ztrácel lidskou podobu. Narůstaly mu obrovské řezáky, kůže mrtvěla a vlasy na hlavě se proměnily v plstnatějící chomáče dlouhých šedých chlupů.
Zvedl jsem paži a sbíral Sílu pro Šedou modlitbu.
Jenže přesně v tomto okamžiku přede mě vyběhla Naďa a vykřikla upírovi rovnou do tváře:
"Nekřič na taťku!"
Gennadij se zapotácel. To, co ho udeřilo, bylo silnější než nenávist. Zastavit se už ale nedokázal, a tak běžel dál, jako by zápolil s uragánem. Nakonec se nám zhroutil pod nohy. Naďa vypískla a schovala se za mě.
Přidřepl jsem ke Gennadijovi a pohlédl mu do očí:
"Kosťa a Polina na tebe čekaj. A prosej tě, abys za nima přišel. Teď hned. Dokud je ještě čas."
Šílenství se z jeho pohledu na okamžik vytratilo. Podíval se na mě a zeptal se:
"A oni sem nemůžou?"
"Ne, nemůžou. Nikdy se sem nedostanou. Ale já udělám přesně to, o co mě prosili. Jdi, dokud je čas."
"Pomoz mi, Antone," řekl upír téměř normálním hlasem.
"Otoč se, Naďo!" nařídil jsem dceři.
"Já se nedívám, nedívám se!" zamumlala, otočila se a pro jistotu si ještě oči zakryla dlaněmi.
Zvedl jsem ruku a Gennadij uhranutě sledoval mé pohyby. Šedá modlitba upíra odeslala do šesté hladiny šera.
Vstal jsem a pohlédl na Edgara a Arinu. Ti se nedívali ani na mě, ani na Gennadije - oči měli jen pro Naďu.
"Nulová," pronesla Arina nadšeně. "Absolutní kouzelnice…"
"Ještě pět minut budu mít jiný starosti než vás," upozornil jsem je. "Ale pak…"
"Máme ještě Mínójskou sféru," pronesl prosebně Edgar. "Můžu?"
"Stejně vás začnou hledat," řekl jsem. "A já začnu taky, s tím počítejte. Teď ale máte těch pět minut. Jedině proto, že mě tam žádali, abych odpouštěl."
"Co chceš udělat?" zeptala se Arina.
"To, po čem odešlí touží. Chci jim dát smrt. Protože obrození bez smrti není možné."
Edgar zamhouřil oči a otevřel malou brašnu, která mu visela u pasu. Vytáhl odtamtud malou kostěnou kuličku a podal ji Arině. Ta si ji od něj beze slova vzala.

"Pomoz taky mně, Světlý," řekl Edgar. "To ti přece nic neudělá."
"Jsi ověšenej kouzlama a zaklínadlama jako vánoční stromeček. Tak jak ti mám pomoct?"
"Pomůžu mu já," řekla náhle Arina. "Ty teď máš starostí dost, tak si dělej to svoje."
Co přesně udělala, jsem vlastně nepochopil. Měl jsem pocit, že jen pohnula rty. Edgar se usmál a jeho tvář najednou byla na okamžik mladá a krásná. Pak se pod ním podlomila kolena a on se svalil na dlažbu.
"Sebe ale odhmotnit nehodláš, co?" poznamenal jsem. "Tak jaká jsi to Světlá?"
"Cíle ovšem bylo tak jako tak dosaženo," řekla ona. "Odešlí dostanou to, o co stáli."
Zakroutil jsem hlavou, pohlédl jsem na hrad a znovu zamhouřil oči.
"Tady ti vracím tvůj telefon," řekla jen. "Já cizí věci nepotřebuju."
Za mými zády tiše pukla Mínójská sféra a otevřela Arině portál, který se běžnými prostředky nedá vypátrat. Byla to věru podivná Temná a stala se z ní stejně podivná Světlá…
A najednou jsem zaslechl hudbu - velice slabou, sotva slyšitelnou. Arina spustila player zabudovaný do telefonu. Že by náhodou?
Nebo mi naopak chtěla předvést, že s technikou umí zacházet mnohem líp, než jsem si myslel?

Vyšel jsem z nigreda, ničeho nevěda
- snad jen já a snad se mnou i ty.
A jdu si světem, ničeho nevěda.
Do zrcadla plivou - a sobě se smějou…
Vyšel jsem z nigreda, ničeho nevěda.
Temného ztrestají, křídou počmárají,
Světlého chytí, v sazích vyválejí.
Jenže kam se vrtnout?
Vyšel jsem z nigreda, ničeho nevěda.

Na ruce vrtkavých osm čar života.
Jen se potkaj, už se mrzačej!
Jenže kam se vrtnout?
Vyšel jsem z nigreda, ničeho nevěda.

Inu, ono štěstí je už to, když se z toho nigreda podaří vyjít ven. Ať jste Temní nebo Světlí, přece jen je tu šance v cestě pokračovat. Jedině přes nigredo, rozpad a rozklad se lze vydat dál. K syntéze. K vytváření nového. Prastaré kameny na vrcholku skály čekaly.
Soustředil jsem se na ně. Na to jsem nepotřeboval ani slova, ani zaklínadla, ani rituály. Musel jsem jen vědět, nač se soustředit a oč požádat.
Merlin si vždycky nechával nějaká zadní vrátka. Dokonce i když se vypravil do ráje pro Jiné, napadlo ho, že ukradený ráj by se mohl proměnit v peklo.
Pusť je! požádal jsem v duchu, aniž jsem věděl, koho to oslovuji. Pusť je, moc tě prosím! Činili zlo, které bylo zlem, a dobro, které se ve zlo proměnilo. Všechno a vždycky má svůj čas, vše má právo na odpuštění. Pusť je…
Hrad nad městem jako by si vydechl. Ptáci kroužící na nebi klesli níž. Kalná mlha ve vzduchu se začala rozptylovat. Na město dopadly poslední paprsky klesajícího slunce - jako by slibovaly, že na úsvitu se zase vrátí.
A já pocítil, jak se všechny vrstvy všehomíra sevřely a otřásly. Téměř před očima jsem najednou měl kamenné démony na horské planině v Uzbekistánu, jak se hroutí a rozpadají na prach. Jak se v šeru rozplývají Jiní, kteří tam odešli po odhmotnění - s úlevou a plachou nadějí.
Začalo se mi líp dýchat.
"Už se zase můžu dívat, tati?" zeptala se Naďa. "Třeba jen jedním očičkem…"
"Můžeš," odpověděl jsem jí a posadil se, protože nohy už mi skoro vypověděly službu. "Teď si taťka chviličku odpočine, a pak můžeme vyrazit domů… Ty mě odvedeš tou nejkratší cestou, viď?"

"To jo," přikývla.
"Ačkoli ne, nejkratší mě nevoď," rozmyslel jsem si to najednou. "Já ty krátký cesty nějak nemám rád. Nemáme radši letět letadlem?"
"Sláva!" nadšeně zaječela. "Letadlem! A vrátíme se sem ještě někdy?"
Díval jsem se na ni a usmíval se. Kdoví, třeba se mi podaří naučit ji, že jednoduchých řešení a krátkých cest se máme bát…
"Určitě," řekl jsem jí. "Snad sis nemyslela, že tahle hlídka opravdu byla poslední?"

Sergej Vasiljevič Lukjaněnko
Jeden z předních současných ruských autorů fantastické literatury se narodil 11. dubna 1968 v kazachstánském Karatau (městečko v Džambulské oblasti na jihu země). Vystudoval obor lékař psychiatr na Státní lékařské fakultě v Almaty, avšak této profesi se prakticky nevěnoval. O fantastiku se zajímal již od dětství - mezi jeho oblíbence patřili Krapivin a Heinlein. Delší dobu působil jako zástupce šéfredaktora časopisu Miry (Světy), zaměřujícího se na fantastiku, a právě tehdy - ve druhé polovině 80. let - se pustil do psaní svých vlastních povídek. První z nich, Narušení (Narušenije), vyšla v časopise Zarja (Úsvit) již v roce 1988. Úspěchy jeho krátkých příběhů ho po několika letech přivedly na dráhu profesionálního spisovatele; nutno říci, že oblibu u čtenářů získal hned od začátku své tvůrčí dráhy. Po rozpadu Sovětského svazu se přestěhoval do Moskvy, která mu brzy přirostla k srdci. Žije tam dodnes a v tomto městě se odehrává i nemalá část jeho knih.
Jako první byla Lukjaněnkovi publikována sbírka Atomový sen (Atomnyj son, 1992), obsahující průřez jeho dosavadní povídkovou tvorbou. V témže roce vyšel i jeho první román, jenž mu okamžitě přinesl popularitu. Rytíři Čtyřiceti ostrovů (Rycari Soroka Ostrovov) jsou příběhem skupiny dětí, unesených mimozemskou rasou na jinou planetu, aby tam mezi sebou bojovaly o šanci vrátit se domů.
Daleko výraznější však byla trilogie Lord z planety Země (Lord s planety Zemlja) z roku 1994, tvořená romány Princezna, pro níž stojí za to zemřít, Planeta, která není a Skleněné moře. V těchto klasických dobrodružných space operách se mladý hrdina ze současnosti (zpočátku spíše antihrdina) ocitá ve vzdálené budoucnosti Galaxie, kde usiluje o záchranu mladé šlechtičny, svádí boje s náboženskými fanatiky, a dokonce zasahuje do velkého konfliktu lidstva s mimozemskou civilizací.
Díky dilogii Hranice snů (Linija grjoz, Triton 2005) a Vládcové iluzí (Imperatory iljuzij, Triton 2005), která v Rusku poprvé vyšla v roce 1996, se Lukjaněnko ocitl mezi naprostou špičkou ruských autorů sci fi. V dokonale propracovaném vesmíru se mezihvězdný tulák a profesionální bodyguard Kay Altos zaplétá do záležitosti, která může změnit osud celého lidstva. Obě knihy bývají označovány za "filozofické space opery"; a třebaže toto hodnocení ne zcela sedí, rozhodně se nejedná o bezduché akční příběhy, nýbrž o texty s "něčím navíc", jak už je u Sergeje Lukjaněnka zvykem.
V roce 1996 se na trhu objevila také povídková sbírka Odložená pomsta (Otložennoje vozmezdie), v jejíž titulní novele je velice věrohodně vylíčen svět, zdevastovaný jadernou válkou, a dark fantasy Chlapec a Temnota (Maľčik i Ťma) - posledně jmenovaná kniha později vyšla také jako Dveře do Temnoty.
Na další trilogii Lukjaněnko spolupracoval se spisovatelem, básníkem a hudebníkem Julijem Burkinym. Knihy Dnes, mami! (Segodňa, mama!, 1997, přip. Triton), Ostrov Rus (Ostrov Rus, 1997) a Car, carevič, král, králevic… (Car', carevič, koroľ, korolevič…, 1997) spojuje kromě hlavních postav také kousavý humor a satira. Autoři se bez servítků vysmívají všemu a všem - od žánrových klišé až po stav současné ruské společnosti.
Po zvláštním mystickém thrilleru Podzimní návštěvy (Osennije vizity, 1997) přišla další kniha, která se v Rusku stala kultovní. Kyberpunkový román Bludiště odrazů (Labyrint otraženij, 1997, přip. Triton a Argo) vzbudil tak velkou vlnu zájmu (především mezi počítačovými nadšenci), že se dočkal řady dotisků i dvou pokračování Lživá zrcadla (Faľšivyje zerkala, 1998, přip. Triton a Argo) a Průzračné mozaiky (Prozračnyje vitraži, 2000). Děj se odehrává v nedaleké budoucnosti, kdy vedle skutečného světa existuje i masově používaná virtuální realita - Hlubina. Ze všech jejích obyvatel jsou nejzáhadnější Potápěči, kteří se v digitálním neskutečnu cítí jako ryby ve vodě a dokáží dělat věci, o nichž se dnešním

hackerům ani nesnilo.
K vesmírným science fiction se autor vrátil v románech Hvězdy, ty studené hračky (Zvjozdy cholodnyje igruški, 1997, Triton a Argo 2006) a Svět Stínu (Zvjozdnaja těň, 1998). Lidstvo se do vesmíru dostalo příliš pozdě. Galaxie je již rozdělena mezi Silné rasy, pro něž jsou rasy nových kosmických cestovatelů pouhými bezvýznamnými služebníky. Nebyli by to však lidé, aby se svému osudu nevzepřeli.
Že mu není cizí ani žánr fantasy, ukázal Sergej Lukjaněnko v knize Zlé časy pro draky (Ně vremja dlja drakonov, 1997), na níž spolupracoval s jiným výborným mladým autorem Nikem Pěrumovem.
Originální fantasy je i román Chladné břehy (Cholodnyje běrega, 1998) a jeho pokračování Nadchází jitro (Blizitsa utro, 2000), odehrávající se v alternativním světě, v němž se místo Ježíše Krista objevil Nevlastní syn Boží, který lidem přinesl magii a zcela tím změnil běh dějin.
Konec roku 1998 přinesl knihu Noční hlídka (Nočnoj dozor, Triton a Argo 2005), o které asi není třeba se zvláště rozepisovat. Stačí jen poznamenat, že nesčetněkrát dotiskovaná, zfilmovaná a cenami ověnčená sága o věčném boji sil Světla a Tmy přinesla spisovateli obrovský věhlas doma i ve světě, velké peníze a také obavy z toho, aby u čtenářů nebyl navždy zaškatulkován jen jako "autor Hlídek".
Druhý díl Denní hlídku (Dněvnoj dozor, Triton a Argo 2005) napsal ve spolupráci s Vladimírem Vasiljevem, třetí - Šerou hlídku (Sumerečnyj dozor, Triton a Argo 2005) - opět sám. V roce 2006 spatřila světlo světa kniha Poslední hlídka (Poslednij dozor, Triton a Argo 2006), jež má celý cyklus definitivně uzavřít (třebaže, jak si uvědomuje i sám autor, je definitivně příliš silné slovo).
Lukjaněnkův několikaletý příklon k fantasy však neznamenal, že by autor zanevřel na sci fi příběhy, odehrávající se ve vzdálené budoucnosti. Patří k ním román Genom (Genom, 1999), v němž je lidská rasa geneticky rozdělena na dva odlišné "poddruhy" a čelí hrozbě v podobě agresivních mimozemských vetřelců. Tance na sněhu (Tancy na sněgu, 2001), zasazené do téhož pochmurného světa, sice byly napsány později, odehrávají se však sto let před událostmi Genomu.
Román Spektrum (Spektr, Epocha 2005) v Rusku vyšel v roce 2002 a znamenal návrat ke svižným dobrodružným space operám z počátečního období Lukjaněnkovy tvorby. V nedaleké budoucnosti se před lidstvem otevírá celý vesmír - je totiž kontaktováno mimozemskou rasou Klíčníků, přinášející technologii teleportace mezi planetami.
V roce 2004 se čtenáři, čekající na další Lukjaněnkovu knihu, dočkali alespoň povídkové sbírky Gadget (Gadžet, 2004), obsahující celou řadu žánrově odlišných příběhů - starších i těch nejnovějších. Autor se během tohoto období kromě práce na Poslední hlídce a tvorbě filmových scénářů věnoval také psaní povídek, vycházejících v časopisech i v rozličných tématických antologiích.
Kirill, hlavní hrdina knihy Makulář (Černovik, 2005), je doslova vymazán ze světa. Přátelé, sousedé, kolegové z práce, ba i milovaná dívka na něho zničehonic zapomínají, jeho občanský průkaz se rozpadá v prach. Kdo za to může? Kirillovi nezbývá, než aby se to pokusil odhalit.
Sergej Lukjaněnko žije, jak již bylo řečeno, v Moskvě. Je ženatý a má jednoho syna. Chová několik domácích zvířat, rád vaří a kouří svou oblíbenou dýmku. Jeho největším koníčkem je psaní - což je nejspíš dobře, neboť ho právě psaní zaměstnává natolik, že mu už na nic jiného prakticky nezbývá čas. Za své knihy získal řadu cen; je nejmladším držitelem Aelity, nejprestižnějšího ruského SF&F ocenění, jež se uděluje za největší přínos do rozvoje fantastických žánrů.
Lukjaněnko je autorem, který nezklame. Jistě, jako každý spisovatel má lepší a horší knihy, žádná z nich však nebyla propadákem, žádná neurazila čtenářskou veřejnost. V jeho dílech snad každý nalezne to své - ať už je milovníkem přímočaré akce, nebo literárním gurmánem, pro nějž jsou nejdůležitější důmyslná podobenství o relativnosti dobra a zla a věčné hledání místa člověka ve světě. Navíc mu není cizí žádný z fantastických žánrů - umí napsat vše od kyberpunku, přes space opery až po hrdinskou fantasy.
Navzdory tomu, že Lukjaněnkova spisovatelská dráha již trvá téměř patnáct let, stále mu neschází chuť do psaní a množství nápadů. Existuje nemálo autorů, kteří psali kvalitně jen do doby, než se proslavili, a kteří ve svých dalších dílech už pouze pilně vykrádali sami sebe. Lukjaněnko se však nenechal zkazit literárním věhlasem ani vysokými honoráři. Stále zůstává spisovatelem, který má rád své čtenáře, a každá jeho další kniha přináší něco nového a originálního. Počkejme si tedy, čím nás překvapí příště. Rozhodně je nač se těšit…

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

Konstantin Šindelář

Sergej Vasiljevič Lukjaněnko
Poslední hlídka

Z ruského originálu Poslednij dozor,
vydaného nakladatelstvím Izdatělstvo AST
v Moskvě roku 2006, přeložil Libor Dvořák.
Vydalo nakladatelství ARGO jako svou 953. publikaci
a nakladatelství TRITON jako svou 1015. publikaci,
v edici TRIFID svazek 196,
v Praze roku 2006. Vydání 1.
Odpovědná redaktorka Marie Semíková.
Ilustrace na obálce Milan Fibiger.
Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.
Tisk Těšínské papírny.

ISBN 80 7203 848 6 (Argo)
ISBN 80 7254 895 6 (Triton)

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas,
sklad: V Zahradě 877, 252 62 Horoměřice
tel. 226 519 383, fax: 226 519 387
e mail: odbyt@kosmas.cz
www.firma.kosmas.cz
Knihy je možno pohodlně zakoupit
v internetovém knihkupectví www.kosmas.cz